

ΣΩΚΡΑΤΗ Β. ΣΙΣΚΟΥ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΕΚΠΛΗΡΟΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ

ΕΛΛΑΔΑ-ΕΥΡΩΠΗ:

Οι αθώες επόμενες γενιές, θα
πληρώσουν τα ένοχα λάθη των
σημερινών;

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 2021

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ
«ΓΥΡΙΖΕ». ΓΡΑΦΤΗΚΕ ΤΟ 1908, ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ
ΜΕ ΔΟΥΛΟΦΡΟΣΥΝΗ «ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΣΑΝ ΤΟΥΣ ΨΕΥΤΕΣ»**

*«Γύριζε, μη σταθείς ποτέ, ρίξε μας πέτρα μαύρη,
ο ψεύτης είδωλο είναι εδώ, το προσκυνά η πλεμπάγια*

.....
.....

*...Δεν έχεις, Όλυμπε, θεούς, μηδέ λεβέντες η Όσσα
ραγιάδες έχεις, μάνα γη, σκυφτούς για το χαράτσι
κούφιοι και οκνοί καταφρονούν τη θεία τραχιά σου γλώσσα
των Ευρωπαίων περίγελα και των αρχαίων παλιάτσοι.
Και δημοκόποι Κλέωνες και λογοκόποι Ζωίλοι
και Μαμμωνάδες βάρβαροι και χαύνοι λεβαντίνοι
λύκοι, κοπάδια, οι πιστικοί και ψωριασμένοι οι σκύλοι
και οι χαροκόποι αδιάντροποι, και πόρνη η Ρωμισύνη!»*

ISBN 978-960-9763-31-8

ΑΦΙΕΡΩΝΩ

αυτόν τον τόμο με τα τρία τελευταία βιβλία, με τα οποία τερμάτισα την πολυετή συγγραφική μου δραστηριότητα, στην αγαπημένη μου σύζυγο

ΑΡΕΤΟΥΛΑ,

για την 65ετή ευτυχισμένη κοινή πορεία μας στη ζωή, από τα εφηβικά μας χρόνια και ως τα γεράματα.

Για δεκαετίες παρέμεινε μια πανέμορφη γυναίκα, η οποία μου χάρισε στιγμές απέραντης ευτυχίας. Υπήρξε, πάντα, μια υποδειγματική σύζυγος και συνετή οικοδέσποινα, μια αξιοθαύμαστη μάνα και μια αξιολάτρευτη γιαγιά.

Με υπομονή και ανεκτικότητα διευκόλυνε το συγγραφικό μου έργο. Δημιουργούσε γύρω από το γραφείο μου έναν αδιόρατο φράχτη προστασίας, ώστε να μπορώ να αφοσιωθώ στη συγγραφή των βιβλίων και των άρθρων μου.

Για όλη αυτή την προσφορά της σε εμένα και στην οικογένεια, της εκφράζω τη ΛΑΤΡΕΙΑ μου και την απέραντη ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ μου.

ΓΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Επί πέντε περίπου δεκαετίες, εκτός από τη συγγραφή βιβλίων, κυρίως, ιστορικής πεζογραφίας, αρθρογραφούσα περιστασιακά και για θέματα τρέχουσας επικαιρότητας, σε εφημερίδες της Θεσσαλονίκης και των Σερρών, αλλά και σε οικονομικά περιοδικά. Όλα αυτά τα άρθρα χάθηκαν διότι δεν φρόντισα να διαφυλάξω και να ταξινομήσω κάποια αντίγραφά τους.

Την τελευταία πενταετία άρχισα συστηματικά να δημοσιεύω άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αυτή τη φορά τα συγκέντρωσα σε έξι, συνολικά, τόμους, στους τρεις από τους οποίους περιλαμβάνονται τα ειδικής θεματολογίας κείμενα με τις «αυτοεκπληρούμενες προφητείες», τα οποία αποτελούν και την ύλη του παρόντος ενιαίου τόμου. Στόχος μου ήταν η προσαρμογή της θεματολογίας των άρθρων στη θεωρία του Ρόμπερτ Μέρτον περί «προφητειών». Πρόκειται για επαλήθευση («αυτοεκπλήρωση») σημαντικών καταστροφικών πολιτικών, οικονομικών, κοινωνικών κλπ εξελίξεων, όταν αυτά τα γεγονότα ή οι καταστάσεις, δημιουργούν την πεποίθηση σε πλειοψηφίες πολιτών ότι, μοιραία, θα έχουν στο μέλλον καταστροφικά αποτελέσματα.

Αυτός ο τόμος περιλαμβάνει αυτούσια τα κείμενα των τριών τελευταίων πραγματιών μου, αλλά από πλευράς τεχνικής παρουσίασης της έκδοσης (μορφοποίηση, ορθογραφικός έλεγχος κλπ), όπως σε όλα τα προηγούμενα βιβλία μου, τα αποτελέσματα είναι απογοητευτικά. Στις «ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ», στις τελευταίες σελίδες του βιβλίου, εξηγώ λεπτομερέστερα τις δυσχέρειες που αντιμετώπισα σε αυτή την εργασία μου, ως επιμελητής έκδοσης σε όλα τα κείμενά μου. Επειδή δεν ασκώ εμπορική δραστηριότητα με τα βιβλία μου, αλλά τα διαθέτω δωρεάν στο διαδίκτυο και σε επιλεγμένους βιβλιόφιλους αναγνώστες, το κόστος έκδοσης θα ήταν απαγορευτικό για τις οικονομικές μου δυνατότητες. Γι' αυτό, εκτός από συγγραφέας, υπήρξα δακτυλογράφος, επιμελητής έκδοσης και εκδότης. Μάλιστα, μετά τη ραγδαία μείωση της όρασής μου, η προσπάθειά μου για βελτίωση της μορφοποίησης των κειμένων είχε αρνητικό αποτέλεσμα. Αντί για διορθώσεις, πραγματοποιούνταν διαγραφές ή μετατοπίσεις σε απροσδιόριστα σημεία κάποιων γραμμάτων ή λέξεων.

Ελπίζω αγαπητέ αναγνώστη να αντιμετωπίσεις με κατανόηση αυτού του είδους τις αβλεπίες και να σε ικανοποιήσει το ουσιαστικό περιεχόμενο του βιβλίου. Ίσως κάποιος άλλος, στο μέλλον, εκτιμώντας τις χρήσιμες πληροφορίες των άρθρων για τα σημερινά

γεγονότα που αναπότρεπτα θα επηρεάσουν τις επόμενες γενιές, θα επιχειρήσει να προβεί σε μια αψεγάδιαστη κανονική έκδοση.

Θα πρέπει επίσης να διευκρινιστεί η παρουσίαση των κειμένων ενός βιβλίου με ενιαία και συγκεκριμένη υπόθεση, σε σύγκριση με ένα βιβλίο με άρθρα. Στο πρώτο, οι επαναλήψεις γεγονότων είναι ανεπίτρεπτες. Στο δεύτερο, επειδή τα άρθρα παρουσιάζονται, κάποιες φορές, με χρονική διαφορά ετών και σχολιάζουν επίκαιρα θέματα, η ολιγόλογη ίσως επανάληψη σπουδαίων γεγονότων ή καταστάσεων είναι αναγκαία. Εκτός από πρόσθετα νεότερα στοιχεία, ενημερώνεται ο αναγνώστης που δεν διάβασε ή ξέχασε τα γεγονότα των παλαιότερων άρθρων.

Νοέμβρης 2021

© Α' Έκδοση: Δεκέμβρης, 2021

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΣΙΣΚΟΣ

Κοσμοπούλου αρ.14

Τηλ. 2310. 827.131

ISBN 978-960-9763-31-8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΜΟΥ.

-ΑΦΙΕΡΩΣΗ.....	3-4
-ΓΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ.....	5-6
-ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	9-14
-Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ.....	15-86
-Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ.....	87-210
-Η ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ.....	211-332
-Ο ΣΤΙΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ.....	.333-336
-ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.....	337

Εικόνα Εξώφυλλου
«Νεκρή Φύση»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πολιτικοί και διανοούμενοι είχαν, κατά καιρούς, οραματιστεί μια πολιτιστικά και οικονομικά ισχυρή Ενωμένη Ευρώπη. Μάλιστα, στον 19ο αιώνα, ο Βίκτωρ Ουγκώ φαντάστηκε μια τέτοια Ευρώπη, με μήτρα της δημιουργίας της τη μάνα του, τη Γαλλία, τη γιαγιά του την Ιταλία και την προμάμη του, την Ελλάδα. Σε μια τέτοια Ένωση, βασικό συστατικό στοιχείο του ενοποιητικού δεσμού μεταξύ των ευρωπαϊκών λαών, είναι ο ελληνορωμαϊκός πολιτισμός. Όλοι μας, όλοι εμείς οι απλοί πολίτες, ονειρευτήκαμε μια τέτοια ομοσπονδιακή Ευρώπη των Λαών, μια ήπειρο ειρήνης και ευημερίας.

Μέχρι σήμερα η πραγματικότητα υπήρξε απελπιστικά οδυνηρή και όπως όλα τα ευγενή οράματα για την ευτυχία των λαών, κυλίστηκε στο βούρκο τυχodiωκτών ή παρανοϊκών ηγετών, στείρων εθνικισμών και της κερδοσκοπικής απληστίας μιας ελίτ του χρήματος. Κατά την εξέλιξη των παγκόσμιων ιστορικών γεγονότων, εμφανίζονται καταστάσεις κοινωνικής ανάτασης αλλά και παρακμής. Ακόμα κι' ο Χριστιανισμός, μια θρησκεία αγάπης και ανοχής, οδηγήθηκε από φανατικούς στο καθεστώς φρίκης της Ιερής Εξέτασης και στο εκδικητικό μίσος ενάντια σε άλλες αντίθετες προς τις θρησκευτικές τους αντιλήψεις φιλοσοφικές απόψεις, όπως π.χ. στην περίπτωση κατακρεούργησης της Υπατίας. Η Γαλλική Επανάσταση πρόβαλε τις πανανθρώπινες αξίες για τα δικαιώματα του Ανθρώπου και του Πολίτη, μέσα σε μια κοινωνία ισότητας, δημοκρατίας και δικαιοσύνης, αλλά κατέληξε στη δικτατορία του τρόμου και της αιματοβαμμένης γκιλοτίνας. Ο κομμουνισμός, το πολιτικό δημιούργημα μιας θεωρίας που άγγιζε τη χριστιανική φιλοσοφία για ισότητα, κοινωνική δικαιοσύνη και πάταξη της εκμετάλλευσης των φτωχών και των εργαζομένων, οδηγήθηκε (κατά την έκφραση του στελέχους της Αριστεράς Λεωνίδα Κύρκου), στο αίμα, στη βία και στην τρομοκρατία. Ο σοσιαλισμός, μια μορφή «δημοκρατικού κομμουνισμού», παραμορφώθηκε με τη θεωρία του εθνικοσοσιαλισμού και με το ναζιστικό καθεστώς η ανθρωπότητα έζησε μια κατάσταση απερίγραπτης θηριωδίας με ποταμούς αίματος.

Το ευγενέστερο όραμα των ευρωπαϊκών λαών για μια Ενωμένη Ευρώπη, δυστυχώς δεν μπόρεσε να ξεφύγει από τα δεινά μιας παρόμοιας παρακμής. Η πολιτιστική Ευρώπη του Ουγκώ, ξεκίνησε ως Ένωση οικονομικών, αποκλειστικά, συμφερόντων, ενώ η διοικητική της οργανωτική δομή βασίστηκε σε πρότυπα, τα οποία πρώτη η ναζιστική Γερμανία με τον τότε υπουργό Βάλτερ Φουνκ,

είχε λεπτομερειακά επεξεργαστεί για τη δημιουργία της Γερμανικής Ενωμένης Ευρώπης. Όπως γράψαμε σε προγενέστερο άρθρο μας, ο στρατηγός και μετέπειτα πρόεδρος της Γαλλίας Σαρλ Ντε Γκωλ, δεν μάσησε τα λόγια του. Όταν είδε τον Βάλτερ Χαλστάιν, ένα από τα βασικά στελέχη της ναζιστικής προπαγάνδας και καταδικασμένο εγκληματία πολέμου, να προβάλλεται ως ένας από τους «Πατέρες της Ευρώπης» και να καταλαμβάνει τη θέση του πρώτου προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (της τότε ΕΟΚ) για δέκα ολόκληρα χρόνια, χαρακτήρισε την ΕΟΚ ως έναν ανεξέλεγκτο «Άρειο Πάγο» με ολοκληρωτικές και αντιδημοκρατικές διαδικασίες λειτουργίας. Αυτόν τον Άρειο Πάγο τον διοίκησαν μέχρι σήμερα κάποιοι άνθρωποι με το ίδιο βρωμερό παρελθόν και παρόν, όπως ο άλλος επί δέκα χρόνια πρόεδρος της Επιτροπής (και αφανής τοποτηρητής «της Τράπεζας που κυβερνά τον κόσμο») Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο και ο τέως «αφέντης» του Eurogroup, ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, ένας άξιος συνεχιστής του έργου του Χαλστάιν. Η μέχρι σήμερα κυρίαρχη γερμανική άποψη για την Ενωμένη Ευρώπη, βασίζεται στο παγγερμανικό μετερνίχειο δόγμα. Σύμφωνα με αυτή την αντίληψη, το πολιτιστικό στοιχείο μιας τέτοιας Ένωσης είναι επουσιώδες και ασήμαντο, διότι η Ευρώπη είναι «μια απλή γεωγραφική έννοια». Αυτός είναι ο λόγος που, στο πλαίσιο της «Ιερής Συμμαχίας», τα κράτη της Βαλκανικής Χερσονήσου (με εξαίρεση την Κροατία και τη Σλοβενία), «εκχωρήθηκαν», εκτός από την κυριαρχική, αλλά και στην διαφορετική πολιτιστική κηδεμονία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Στις «προφητείες» που ακολουθούν, προβλέπεται ο θάνατος αυτής της Ενωμένης Ευρώπης, η ύπαρξη της οποίας βασίζεται σε καθαρά οικονομικά και γεωστρατηγικά κριτήρια. Κανένα κράτος, καμιά ένωση κρατών, κανένα έθνος ή λαός δεν επέζησε στο διάβα της Ιστορίας, χωρίς την ύπαρξη ενός ισχυρού πολιτιστικού κρίκου, που να συνδέει τους πολίτες του σε έναν ατσάλινο και άρρηκτο πολιτιστικό δεσμό. Οι Εβραίοι επέζησαν επί δεκαεφτά αιώνες χωρίς κράτος, χάρη σ' αυτόν τον εκπληκτικά ανθεκτικό δεσμό. Το ίδιο και οι Έλληνες. Παρά την ανυπαρξία κρατικής οντότητας μετά τη Ρωμαϊοκρατία, αναδύθηκαν από τις στάχτες δυο χιλιετιών, χάρη στην πανάρχαια γλώσσα τους και στην απaráμιλλη ιστορία τους. Προφανώς γι' αυτό το λόγο, δεν κατάφεραν να επιτύχουν το στόχο τους (όπως έγραψε ο Νίτσε), «όσοι προσπάθησαν να τους εξαφανίσουν».

Στη σημερινή Ευρώπη δεν δημιουργήθηκε ένας τέτοιος πολιτιστικός δεσμός, ο οποίος θα μπορούσε να σμιλέψει την

ενσυνείδητη έννοια του ευρωπαϊού πολίτη, βασισμένη στην κοινή ευρωπαϊκή πολιτιστική κληρονομιά. Ένα τέτοιο απρόσμενο γεγονός έλαβε σάρκα και οστά στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής όπου, από μια πανσπερμία φυλών και εθνών, χωρίς ίχνος κοινού πολιτιστικού υποστρώματος, καλλιεργήθηκε η ισχυρή συνειδητή έννοια του αμερικανού πολίτη. Η καταστροφική έλλειψη ενός παρόμοιου δεσμού στην Ευρωπαϊκή Ένωση, φάνηκε στην οικονομική κρίση του 2008/9. Σε ένα ασήμαντο για την παγκόσμια ιστορία οικονομικό γεγονός που δημιουργήθηκε τεχνηέντως από την απληστία των κερδοσκόπων, αποκαλύφθηκε η υποκριτική και η ανύπαρκτη έννοια της λεγόμενης κοινοτικής αλληλεγγύης ανάμεσα στα κράτη/μέλη της Ένωσης. Οι «εταίροι» μεταβλήθηκαν σε θηρία της ζούγκλας και εμφανίστηκαν ξαφνικά κάποιοι Σόιμπλε που, (κατά τον Ντομινίκ Στρος-Καν), «ξύπνησαν τα φαντάσματα του παρελθόντος». Τα μαχαίρια βγήκαν και καρφώνονταν αλύπητα στις πλάτες των πιο φτωχών εταίρων, με τοκογλυφικά επιτόκια και καταλήστευση του δημόσιου πλούτου τους. Οι Γερμανοί αποκαλούσαν τους Έλληνες κλέφτες, απατεώνες και τεμπέληδες, διότι «τους έσωσαν (με τοκοφόρα δάνεια!) από τη χρεοκοπία, με τα χαμένα και (δήθεν) αγύριστα χρήματα των απλών γερμανών φορολογουμένων». Κέρδιζαν δισεκατομμύρια και οι προπαγανδιστές της καγκελαρίας ξεφώνιζαν ότι πληρώνουν, από αλληλεγγύη ξένα χρέη. Οι σαραφήδες μεταβλήθηκαν σε σωτήρες. Οι Έλληνες, εξοργισμένοι από τις ταπεινώσεις, θυμήθηκαν τα κατορθώματα των Γερμανών, «την εποχή που έριχναν και νήπια στους φούρνους». Ίσως μια τέτοια αναφορά στη ναζιστική Γερμανία, δεν είναι απόλυτα αδικαιολόγητη, αν λάβουμε υπόψη το άρθρο του δημοσιογράφου και συγγραφέα Φιλίπ Ντουρού, ο οποίος το 2015 διερωτήθηκε «για ποιο, πραγματικά, λόγο η Γερμανία ενήργησε με τόσο εκδικητικό μίσος», για να καταστρέψει την ελληνική οικονομία και να εξασθενίσει την Ελλάδα, ως κράτος, με το πρώτο μνημόνιο!. Τον ίδιο χρόνο, ο νομικός και συγγραφέας Ρεζί Ντε Καστελνό επισήμανε την διαφαινόμενη «Επιστροφή της Ύβρεως», στην προπολεμική (ναζιστική) νοοτροπία. Τα οικονομικά μέτρα για την ελληνική οικονομία δεν είχαν καμία σχέση με τους κανόνες της οικονομικής επιστήμης, όπως ισχυρίστηκε ο Τομά Πικετί, ένας από τους διαπρεπέστερους οικονομικούς αναλυτές της εποχής μας. Είχαν άλλους στόχους. Οι νεότεροι κρυφοναζιστές των δευτεροκλασάτων στελεχών που κατέκλυσαν τις κρατικές υπηρεσίες της Δυτικής Γερμανίας, μετά την αθώωση των λεγόμενων «Δολοφόνων των Γραφείων», δεν ξεχνούν το ρόλο της Ελλάδας στην ήττα της Γερμανίας κατά τον Β' Παγκόσμιο

Πόλεμο. Έναν ρόλο τον οποίο ομολόγησε και ο ίδιος ο Χίτλερ. Η (απόλυτα γερμανική, το 2015) Ευρωπαϊκή Ένωση, άσκησε αυστηρό έλεγχο στις στρατιωτικές δαπάνες, τις οποίες ενέταξε στο σύνολο του οικονομικού χρέους της Ελλάδας. Τέτοιο μέτρο δεν είχε ληφθεί από το ΔΝΤ για άλλα κράτη, αλλά και την Τουρκία, η οποία είχε από τότε βαριά εξοπλιστικά προγράμματα. Δεν μπορούσαμε να αγοράσουμε ούτε σφαίρες για πιστόλια, χωρίς την έγκρισή τους. Μας άφησαν μόνους και ξυπόλυτους απέναντι σε μια πανίσχυρη Τουρκία. Το ίδιο γίνεται και σήμερα σε ότι έχει σχέση με την αμυντική μας θωράκιση. Το δήλωσαν ότι δεν δίνουν ούτε ένα ευρώ για το φράχτη στον ποταμό Έβρο. Ξέχασαν γρήγορα τα γεγονότα του Μάρτη του 2020, για την οργανωμένη τουρκική προσπάθεια βίαιης εισόδου, από τις Καστανιές, χιλιάδων λαθρομεταναστών. Όμως, ταχύτατα χρηματοδότησαν παλαιότερα (2015) τους πρόχειρους φράχτες στα βόρεια σύνορα της Ελλάδας, για να εγκλωβιστούν οι λαθρομετανάστες στη χώρα μας. Με κάτι τέτοια οι Τούρκοι αποθρασύνθηκαν, διότι κατάλαβαν ότι, τα γεωστρατηγικά σχέδια της Δύσης, ευνοούσαν την ισχυροποίησή τους ως ανεξέλεγκτης περιφερειακής δύναμης στα Βαλκάνια και στη Μεσόγειο.

Υπάρχουν όμως και οι «προαιώνιες σχέσεις αγάπης» Γερμανίας και Τουρκίας. Αλλά και αυτή τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, η απάτη για δήθεν εταίρους, συμμάχους και κοινοτική αλληλεγγύη συνεχίζεται. Οι Γερμανοί, οι Ισπανοί και οι Ιταλοί, έκαναν συμφωνίες για την παράδοση οπλικών συστημάτων τελευταίας τεχνολογίας και μαζικής καταστροφής, ενώ γνωρίζουν ότι οι Τούρκοι θα χρησιμοποιηθούν για τον αφανισμό των «εταίρων» της Ελλάδας και της Κύπρου. Δυστυχώς, αυτή είναι «η ενότητα της Ένωσης!».

Μετάλλαξαν και τις έννοιες των λέξεων. Η «βοήθεια σωτηρίας» για τη στήριξη της οικονομίας ενός κράτους/μέλους, υπονοούσε πλέον τον τοκογλυφικό δανεισμό. Δημοκρατία σημαίνει πλέον ότι, μια κάστα τεχνοκρατών θα μπορεί να παίρνει αποφάσεις για τον τρόπο ζωής των ευρωπαίων πολιτών, χωρίς την έγκριση του Ευρωκοινοβουλίου και χωρίς δημοψηφίσματα. Ελευθερία σημαίνει το δικαίωμα του οποιουδήποτε να πράττει οτιδήποτε. Ο καθένας μπορεί να φανταστεί το καταστροφικό μέγεθος μιας τέτοιας κίβδηλης αλληλεγγύης, σε περίπτωση μιας παγκόσμιας σύρραξης, λόγω των επικίνδυνων ανταγωνισμών των τριών υπερδυνάμεων. Και ένας απλός πολίτης αντιλαμβάνεται ότι, τον τελευταίο καιρό, μυρίζει μπαρούτι. ΗΠΑ, Ρωσία και Κίνα επιδεικνύουν συνεχώς, με τεράστιες ασκήσεις σε πεδία μάχης, τη στρατιωτική τους ισχύ. Ως

Έλληνες, είχαμε την ευκαιρία να μετρήσουμε το μέγεθος μιας «ληστρικής κοινοτικής αλληλεγγύης» στην περίοδο της οικονομικής κρίσης και των «Μνημονίων Σωτηρίας». Σήμερα, μπορούμε να φανταστούμε την έννοια αυτής της αλληλεγγύης, από γεγονότα που βρίσκονται σε εξέλιξη και επηρεάζουν υπαρξιακά προβλήματα του Ελληνισμού. Υπάρχει κατοχικός στρατός σε ένα κράτος/ μέλος της Ε.Ε. Οι «εταίροι» έπαθαν γλωσσοδέτη, αλλά και αναγκάζουν τη μικρή Κύπρο να συναινεί σε προγράμματα ενίσχυσης της οικονομικής και στρατιωτικής δύναμης της Τουρκίας, μέσα στα πλαίσια μιας ειδικής τελωνειακής ένωσης. Την ίδια αρρώστια έπαθε το ιερατείο της Ε.Ε. και με το Casus Belli εναντίον της Ελλάδας. Τσιμουδιά οι εταίροι! Αμέτρητα τα ευχολόγια και οι βερμπαλιστικές διακηρύξεις συμπαράστασης! Απόλυτη απραξία για ουσιαστική αντίδραση, όταν θίγεται το κύρος της Ένωσης και απειλούνται από τρίτους τα κράτη/μέλη. Τους φτύνουν κι' αυτοί μουρμουρίζουν με δουλοπρέπεια ότι ψιχαλίζει. Όμως, από συμβουλές είναι άπιαστοι και εντυπωσιακοί! Βρείτε τα, λένε, μεταξύ σας ως καλοί γείτονες. Αλλά αυτοί οι γείτονες με τη «Γαλάζια Πατρίδα» τους (παραλλαγή του χιτλερικού Lebensraum=Ζωτικού Χώρου), βροντοφωνάζουν και ακούγονται καθαρά ως τις Βρυξέλλες, ότι θέλουν το μισό Αιγαίο, ώστε στο μέλλον να νομιμοποιηθεί η διεκδίκηση των νησιών της ανατολικής πλευράς του πελάγους.

Για να γίνει πιο εύκολα κατανοητό το πρόβλημα, ας πάρουμε ένα σχετικό παράδειγμα από την καθημερινή κοινωνική ζωή των απλών ανθρώπων, για να προβούμε σε ανάλογους συσχετισμούς. Ας φανταστούμε τον πάντα εριστικό, εξαγριωμένο και παρανοϊκό γιγαντόσωμο κύριο (Α), να πιάνει από το λαιμό τον μικροκαμωμένο και φιλήσυχο γείτονά του κύριο (Β), κραυγάζοντας πως είναι παλιάνθρωπος, διότι αρνείται να συζητήσει ένα κοινό τους σοβαρό πρόβλημα. Οι φίλοι και «εταίροι» του κυρίου (Β), τρέχουν να τον προστατεύσουν και ρωτούν για την αιτία της διαμάχης. Ο γιγαντόσωμος κύριος τους απάντησε αγανακτισμένος ότι, ο ξεροκέφαλος γείτονάς του αρνείται το διάλογο για να βρουν μια πολιτισμένη λύση στο πρόβλημά τους. Ρωτούν, τότε, τον «εταίρο» τους για τους λόγους της ακατανόητης άρνησής του να προβεί σε διάλογο. Και τότε πληροφορούνται ότι, ο αγανακτισμένος κύριος (Α) ζητούσε τα κλειδιά του σπιτιού του (Β), για να μπει και να βιάσει τη γυναίκα του. Και τότε οι καλοί φίλοι, σαν την πρώην καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ, αποφάνθηκαν πως πάντα ένας διάλογος είναι επικοινωνητικός και οδηγεί σε σωστές λύσεις και σε σχέσεις καλής γειτονίας. Διότι, είπαν, πως είναι παράλογη μια

τέτοια εχθρότητα μεταξύ δυο γειτόνων, για τα ασήμαντης αξίας κλειδιά ενός σπιτιού! Δεν δικαιολογούνται οι καυγάδες για ένα ψωροκλειδί που αξίζει τέσσερα ή πέντε ευρώ!

Μια τέτοια Ευρώπη, δεν θα είχε ποτέ, στα χρόνια που ακολουθούν, τις προϋποθέσεις για να επιβιώσει και να καταστεί η τέταρτη παγκόσμια υπερδύναμη ειρήνης και πολιτισμού. Εμείς, οι απλοί ευρωπαίοι πολίτες που ονειρευτήκαμε μια Ενωμένη Ευρώπη των Λαών, της πραγματικής Δημοκρατίας, της νομιμοποιημένης και συνετής Ελευθερίας, της Ασφάλειας των πολιτών της, της Ειρήνης, της Αλληλεγγύης, της Δικαιοσύνης και του Κοινωνικού Κράτους, ας ευχηθούμε να αντιστραφεί η καταστροφική της πορεία και να διαψευστούν όλα τα σενάρια των αυτοεκπληρούμενων προφητειών. Ας ελπίσουμε πως θα βρεθούν σύντομα κάποιοι ευρωπαίοι ηγέτες, οι οποίοι θα μεταμορφώσουν αυτή την Ένωση των κερδοσκόπων και των χρηματιστηρίων, σε μια Ενωμένη Ευρώπη του Πολιτισμού.

Νοέμβρης 2021

ΣΩΚΡΑΤΗ Β. ΣΙΣΚΟΥ

**ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ
Κοινωνικοπολιτικής
Θεματολογίας**

Η Π Ρ Ο Φ Η Τ Ε Ι Α

**Η Ελλάδα , οι ηγέτες της και
η λέπτρα του εθνομηδενισμού**

ΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 2019

L'avenir est une porte, le passé en est la clé. *[Το μέλλον είναι μια πόρτα, το παρελθόν είναι γι' αυτή το κλειδί]*

Victor Hugo

ISBN 978-960-9763-26-4

© Α' Έκδοση: Απρίλης 2019

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΣΙΣΚΟΣ
Κοσμοπούλου αρ.14
Τηλ. 2310. 827.131
Κιν.6932989168

ISBN 978-960-9763-26-4

A people that does not know its past, its origins and its culture is like a tree without roots.

[Ένας λαός που δεν γνωρίζει το παρελθόν του, την προέλευσή του (την καταγωγή του) και τον πολιτισμό του, μοιάζει σαν ένα δέντρο χωρίς ρίζες]

Marcus Garvey

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Όταν αποφάσισα να γράψω τα δέκα ομοιογενή, από πλευράς θεματολογίας, άρθρα αυτής της ερευνητικής εργασίας, γνώριζα ότι ο χαρακτηρισμός της ως «πραγματείας» απαιτούσε την επιστημονική εγκυρότητα των πληροφοριών και την αντικειμενικότητα της κριτικής και των συμπερασμάτων. Επειδή μια κοινωνικοπολιτική ερευνητική εργασία κρίνεται από τους περισσότερους και ειδικότερα από τους φανατικά κομματικοποιημένους αναγνώστες με υποκειμενικά κριτήρια, προσπάθησα, όσο αυτό ήταν δυνατόν από τις απαιτήσεις συγγραφής των κειμένων, να αποφύγω την αναφορά σε πολιτικά πρόσωπα και σε κόμματα. Προφανώς και με τις ερευνητικές εργασίες συμβαίνει ότι και με τις δικαστικές αποφάσεις οι οποίες αφορούν πολιτικά πρόσωπα. Ο δικαστής, ανάλογα με την απόφαση η οποία βασίζεται σε αποχρώσεις ενδείξεις ή νομικά αποδεικτικά στοιχεία ενοχής, σχεδόν πάντα ή τουλάχιστον τις περισσότερες φορές κακόβουλα τοποθετείται ιδεολογικά από κόμματα και πολίτες στο ένα ή στο άλλο κόμμα για να αμφισβητηθεί η αντικειμενική του δικαστική κρίση.

Με βάση αυτόν τον τρόπο σκέψης των περισσότερων Ελλήνων, όπως αυτός εξελίχθηκε επί δεκαετίες και διαμόρφωσε μια «επίκτητη» και ανώριμη πολιτική πρακτική στον μέσο πολίτη, γνωρίζω ότι θα γίνει προσπάθεια από κάποιους και αυτά τα κείμενα να κριθούν με την ίδια κομματική μεθοδολογία. Γι' αυτό είμαι υποχρεωμένος, σε αυτή την ενδεχομένως τελευταία (λόγω ηλικίας) συγγραφική εργασία μου, να παρουσιάσω το αμετάβλητο από τα νεανικά μου χρόνια πολιτικό μου προφίλ, για να πείσω και τον πιο δύσπιστο αναγνώστη ότι, για να διατηρήσω τελείως ελεύθερη την πνευματική και ιδεολογική μου αυτοτέλεια, ποτέ δεν εντάχθηκα σε κάποιον κομματικό μηχανισμό. Αρνήθηκα ακόμα και σε μια περίοδο έντονης επαγγελματικής μου δραστηριότητας, όταν κομματικοποιημένοι φίλοι και γνωστοί με παρότρυναν να ενταχθώ, ως ενεργό μέλος, σε ένα από τα δυο κόμματα εξουσίας για να αναρριχηθώ, λόγω των εξειδικευμένων τυπικών προσόντων μου, σε υψηλές θέσεις κρατικής εξουσίας. Φυσικά, δεν σημαίνει ότι η ύπαρξη τυπικών και ουσιαστικών προσόντων εξασφαλίζει το ενεργοποιημένο κομματικό μέλος από μια σωστή αξιολόγηση αυτών των προσόντων από τα κομματικά επιτελεία που τελικά αποφασίζουν.

Πριν από χρόνια προσπάθησα να αποτρέψω από τέτοιου είδους συμβιβασμούς έναν ταλαντούχο και με εξαιρετικές σπουδές φίλο

και συνάδελφο. Του υποσχέθηκαν θέση περιφερειακού διευθυντή σε μια μεγάλη κρατική εταιρεία μεταφορών στην οποία, με βάση τον ισχύοντα Κανονισμό Λειτουργίας, δεν απαιτούνταν ειδικά προσόντα (πτυχίο πανεπιστημίου, ξένες γλώσσες, προγενέστερη εμπειρία κλπ) για τις ανώτερες ή ανώτατες θέσεις της ιεραρχικής κλίμακας. Αφού τον χρησιμοποίησαν για πολλούς μήνες ώστε, λόγω της επαγγελματικής του εμπειρίας, να αλιεύσουν άμισθες εξειδικευμένες νομικές και επαγγελματικές πληροφορίες για τη θέση που (δήθεν) τον επέλεξαν, στο τέλος τον κατηγόρησαν ότι «δεν επέδειξε κομματικό αγωνιστικό πάθος κατά την προεκλογική περίοδο». Τοποθέτησαν στο πόστο που του έταξαν έναν νεαρό πωλητή ηλεκτρονικών συσκευών, ο οποίος είχε δείξει αγωνιστικό πάθος στον «προεκλογικό πόλεμο των αφισοκολλήσεων». Η κομματική καμαρίλα που «ζώνει ασφυκτικά ως Μαφία» τους πολιτικούς ηγέτες, απεχθάνεται τους άξιους επαγγελματίες οι οποίοι έχουν την αφέλεια να την πιστέψουν και να την εμπιστευθούν. Η πολιτική κονίστρα έχει τους δικούς της κανόνες και τον δικό της «ανήθικο κώδικα ηθικής». Από νέος γνώριζα πως δεν ήμουν γεννημένος για ατιμίες και συνεπώς ακατάλληλος για πολιτικές ίντριγκες. Όπως είπε και ο φιλόσοφος Στέλιος Ράμφος, όλοι οι άνθρωποι δεν είναι κατάλληλοι για όλες τις δουλειές. Και παίρνοντας ως παράδειγμα τον εαυτό του αποφάνθηκε ότι, παρά το υψηλό μορφωτικό του επίπεδο, θα ήταν τελείως ακατάλληλος ως παίκτης στην εθνική ομάδα μπάσκετ.

Ξεκαθάρισα ότι, έχω τις δικές μου ιδεολογικές απόψεις αλλά δεν είμαι ενταγμένος σε κανένα κόμμα. Συνεπώς, η κριτική σε κοινωνικοπολιτικά γεγονότα στα δημοσιευμένα άρθρα μου ή στα βιβλία μου, δεν απευθύνεται υποκειμενικά προς τα κόμματα και τους ηγέτες τους αλλά στις εξαγγελόμενες και εφαρμοζόμενες πολιτικές των κομμάτων. Επίσης, η κριτική σε ηγέτες ξένων χωρών δεν αφορά στους λαούς τους αλλά αποτελεί κριτική των πολιτικών τους θέσεων και αποφάσεων. Γι' αυτό το λόγο κρίνω θετικά π.χ. την κοινωνική πολιτική ενός κόμματος και αρνητικά την εξωτερική του πολιτική. Για τον ίδιο λόγο, ενώ είμαι ένθερμος οπαδός της Ενωμένης Ευρώπης των Λαών, κρίνω με αυστηρότητα τους ανάξιους ηγέτες της οι οποίοι αποδόμησαν το ευγενικότερο όραμα των Ευρωπαίων πολιτών για μια ειρηνόφιλη και ευημερούσα συνομοσπονδία. Προφανώς γι' αυτή την αταλάντευτη ιδεολογική μου θέση, δέχτηκα κατά καιρούς επικρίσεις από φανατικούς οι οποίοι, τις προτάσεις μου για κοινωνικό κράτος και προστασία των φτωχών (στην περίοδο της δικτατορίας) τις θεώρησαν ως ενός «συνοδοιπόρου της Αριστεράς». Αντίθετα

σήμερα, σε μια περίοδο «δημοκρατικής αναρχίας», πολλοί θεωρούν ότι οι φιλειρηνικές και δημοκρατικές απόψεις μου για την πατρίδα και τον ελληνικό πολιτισμό είναι, δήθεν, «φασιστικές απόψεις της Δεξιάς». Κυριαρχεί ένα είδος παραλογισμού και κομματικής παράνοιας.

Τέτοιου είδους αγκυλωμένες ιδεολογικές θέσεις άρχισαν να διατυπώνουν κάποιοι πανεπιστημιακοί αναθεωρητές της ιστορίας, οι οποίοι ξεφύτρωσαν σαν μανιτάρια μετά τη μεταπολίτευση, αλλά ειδικότερα στη δεκαετία του 1990. Εμφανίστηκαν ξαφνικά από ανώτατες θέσεις Υπηρεσιών του κρατικού μηχανισμού, οι οποίες (Υπηρεσίες), όπως το Υπουργείο Παιδείας, το Υπουργείο Εξωτερικών και τα Κέντρα Ενημέρωσης ή κάποιοι διορισμένοι προπαγανδιστές των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης (κυρίως της Τηλεόρασης), διαμορφώνουν με τη συνεχή πλύση εγκεφάλων το φρόνημα του λαού. Δεδομένου ότι στις διακρατικές σχέσεις στην παγκόσμια πολιτική σκηνή, τέτοιες απόψεις λειτουργούν ευνοϊκά υπέρ των κρατών με εχθρικές προθέσεις εναντίον της χώρας μας, ποτέ δεν κατανόησα τους στόχους αυτών των εθνομηδενιστών. Τι τελικά επιδιώκουν, τι προσπαθούν να επιτύχουν με τις θεωρίες τους, αφού τα επιχειρήματά τους διευκολύνουν τους εχθρούς της χώρας τους, η οποία τους ανέδειξε επαγγελματικά και κοινωνικά! Αποτελούν μια κρατική ομάδα προνομιούχων με υψηλές αποδοχές και κοινωνικό κύρος. Δεν διστάζουν όμως να δαγκώσουν το χέρι μιας μάνας (της πατρίδας τους) που τους ταΐζει με χρυσά κουτάλια.

Οι έλληνες εθνομηδενιστές της Αριστεράς και της Δεξιάς αποτελούν ένα παγκόσμιο πολιτικό φαινόμενο. Όπως έγραψα και στο δημοσιευμένο άρθρο μου *«Εθνομηδενισμός: Μια ιδιαίτερα ξεχωριστή σε όλον τον κόσμο ελληνική ιδεολογική αρρώστια»*, ευτυχώς υπάρχουν κάποιοι ξένοι φιλέλληνες συγγραφείς οι οποίοι, με τα επιχειρήματά τους, διαψεύδουν τους «εκ καταγωγής Έλληνες» που προσπαθούν να αποδομήσουν την ελληνική εθνική ταυτότητα, την ελληνική ιστορία και τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό. Ίσως μερικοί το θεωρήσουν ρατσιστικό, αλλά ώσπου να βρω ή να ομολογήσουν οι ίδιοι το σκοπό (κατά τον Αριστοτέλη την «εντελέχεια», τον τελικό στόχο) τον οποίο εξυπηρετεί η υλοποίηση των θεωριών τους, θα εξακολουθώ να τους θεωρώ «ιδεολογικά και πολιτιστικά ως λεπρούς» και θα ψάχνω το πορτοφόλι τους (με την ευρύτερη έννοια) για να βρω την αλήθεια.

Θεσσαλονίκη,
Απρίλης 2019

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΕΚΠΛΗΡΟΥΜΕΝΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Μόνον οι Εβραίοι είχαν παλαιότερα το μεγάλο θεϊκό χάρισμα να συνδιαλέγονται απευθείας με το Θεό, είτε με τη βοήθεια των προφητών τους είτε μέσω εμπνευσμένων βασιλέων ή απλών ενάρετων πολιτών. Αυτοί ενημερώνονταν από το Θεό για σεισμούς, καταποντισμούς, εχθρικές επιδρομές, για τα δεινά του λαού του Ισραήλ και κάποιες φορές εισακούονταν οι προσευχές τους και ο παντοδύναμος ουράνιος προστάτης εξολόθρευε τους εχθρούς τους. Τέτοιου είδους προστασία από τους θεούς του Ολύμπου (συνήθως από Άρη, Αθηνά ή Ποσειδώνα) είχαν κάποιες φορές και οι αρχαίοι μας πρόγονοι στους πολέμους, αλλά συνήθως απέφευγαν τις προφητείες με εξαίρεση τα Μαντεία όπου οι ειδικοί αλιευτές πληροφοριών, ανάμεσα στους προσκυνητές, συντελούσαν στις διφορούμενες «ήξεις αφίξεις» προφητείες.

Μετά την εξάπλωση του χριστιανισμού στην Ευρώπη, οι προφήτες εξαφανίστηκαν και επικράτησε ένα είδος δυσπιστίας προς τους θαυματοποιούς, οι οποίοι προσπαθούσαν να μιμηθούν τα θαύματα του Χριστού. Μάλιστα, σε κάποιες περιόδους θρησκευτικού φανατισμού, όπως στην εποχή της Ιερής Εξέτασης, πολλοί αθώοι και πιστοί χριστιανοί, προικισμένοι με παραψυχολογικές ικανότητες, όπως π.χ. με τηλεκινητικές δυνάμεις και δυνατότητα μεταβίβασης σκέψης ή μάγοι και ταχυδακτυλουργοί που εντυπωσίαζαν με κάποια ανεξήγητα με την απλή λογική «θαύματά τους», ξεψύχησαν από τα φοβερά βασανιστήρια ή ρίχτηκαν στην πυρά διότι θεωρήθηκαν όργανα του διαβόλου.

Στη σημερινή εποχή λίγοι πιστεύουν σε σύγχρονους προφήτες και θαύματα. Κι' όμως υπάρχουν προφήτες σε μια μεταμοντέρνα μορφή. Διαβάζουν το μέλλον των λαών και κρατών όλου του κόσμου με αυτοεκπληρούμενες προφητείες. Ένας τέτοιος συνομιλητής του Θεού ήταν και Σάμιουελ Χάντινγκτον ο οποίος προφήτευσε, μετά από την προηγηθείσα θεϊκή ενόραση των αμερικανικών Think Tanks και τις μυστικές διαβουλεύσεις στα υπόγεια του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και της C.I.A., πως «στο μέλλον» θα εμφανιζόταν το ιστορικό φαινόμενο της σύγκρουσης των πολιτισμών. Στα αντίπαλα στρατόπεδα θα βρίσκονταν αντιμέτωποι δυο κυρίως πολιτισμοί, ενώ υπήρχαν και κάπως ουδέτερες (αλλά ύποπτες) διαβαθμίσεις, όπως ο Βουδισμός, ο Ινδουισμός και οι ισπανόφωνοι της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής. Σ' αυτόν των ανηλεή πόλεμο χαρακωμάτων, από τη μια μεριά βρισκόταν «η Πολιτισμένη Δύση» με τους Καθολικούς και Προτεστάντες της

Δυτικής Ευρώπης, των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, του Καναδά, της Αυστραλίας αλλά και τους Ισραηλίτες, ενώ από την άλλη οι Μουσουλμάνοι και οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί (συμπεριλαμβανομένης και της «Μη Πολιτισμένης» Ελλάδας). Ο νέος προφήτης διαπίστωσε πως ο Μπούφαλο Μπιλ και ο Τζέσε Τζέιμς και όχι ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης, ήταν οι πραγματικοί θεμελιωτές του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Τα καταστροφικά αποτελέσματα των προκατασκευασμένων και αυτοεκπληρούμενων προφητειών του Χάντινγκτον φάνηκαν, όταν η πολιτισμένη Δύση του Τζορτζ Μπους του νεότερου, θέλησε να εκπολιτίσει τις μουσουλμανικές χώρες επιβάλλοντας τη λεγόμενη ευρωπαϊκή Δημοκρατία. Όταν κέρδισαν τις εκλογές οι φανατικά πιστοί στο Ισλάμ άραβες πολιτικοί, οι εμπνευστές της «Αραβικής Άνοιξης» ξαναθυμήθηκαν την απλή λύση της στρατιωτικής δικτατορίας και των κοινωνικών αναστατώσεων. Η αναρχία και οι πόλεμοι ξεκίνησαν από τη Λιβύη για να καταλήξουν σε όλη τη Μέση Ανατολή. Αλλά και οι πολίτες της πολιτισμένης Δύσης ένιωσαν τα αποτελέσματα αυτών των προφητειών. Πίνουν τρομοκρατημένοι το καφεδάκι τους σε κάποια πλατεία του Παρισιού, του Λονδίνου, του Βερολίνου ή της Νέας Υόρκης και δεν ξέρουν αν σκάσει δίπλα τους μια βόμβα ή αν θα κροταλίσει κάποιο Καλάσνικοφ ή αν θα τους πατήσει κάποιο φορτηγό αυτοκίνητο που θα πεταχτεί με ταχύτητα πάνω στο πεζοδρόμιο. Η ευρωπαϊκή Δημοκρατία, αν συμπεριληφθούν και οι δράσεις των διεθνών εγκληματικών ομάδων που ξεφύτρωσαν λόγω της παγκοσμιοποίησης και της ασύδοτης ελευθερίας, έχει μετατραπεί σε Δημοκρατία του Φόβου και του Τρόμου. Οι μελλοντικές αιματηρές λύσεις που φαίνεται να έρχονται βασίζονται κι' αυτές σε άλλες αυτοεκπληρούμενες προφητείες. Όμως, πριν προχωρήσουμε σε βασικότερες αναλύσεις για ποιο λόγο η Ευρώπη (και μαζί της η Ελλάδα) βαδίζει προς απύθμενο χάος που μοιραία θα την αφανίσει αν δεν λοξοδρομήσει έγκαιρα, ας δούμε τι σημαίνει αυτοεκπληρούμενη προφητεία.

Ο όρος καθιερώθηκε από τον Αμερικανό κοινωνιολόγο και καθηγητή του πανεπιστημίου της Κολούμπια Ρόμπερτ Μέρτον, όταν το 1948 δημοσίευσε άρθρο με τίτλο: «Self-Fulfilling Prophecy». Η αρχική του ιδέα βασίστηκε στο «Θεώρημα των Τόμας» (The Thomas Theorem), το οποίο διατύπωσαν το 1928 ο Γουίλιαμ και η Ντόροθι Τόμας. Σύμφωνα με αυτό το θεώρημα «αν οι άνθρωποι προσδιορίζουν κάποιες καταστάσεις ως πραγματικές, είναι πραγματικές και οι συνέπειές τους» (*if men define situations as real, they are real in their consequences*). Ο Μέρτον

διευκρινίζοντας και αναδιατυπώνοντας το θεώρημα, παρουσίασε μια ολοκληρωμένη άποψη της αυτοεκπληρούμενης προφητείας γράφοντας πως, πρόκειται για μια «προφητεία» η οποία από την αρχή εμφανίζει μια ψεύτικη κατάσταση ως αληθινή, προκαλώντας μια νέα συμπεριφορά των ανθρώπων η οποία μετατρέπει την ψευδή αυτή κατάσταση σε πραγματικό γεγονός.

Ίσως για τον απλό πολίτη που δεν ασχολείται με τέτοιου είδους κουλτουριάρικες θεωρίες, οι παραπάνω απόψεις να φαίνονται συνηθισμένες αερολογίες. Αν όμως κατανοήσει πως οι αυτοεκπληρούμενες προφητείες εφαρμόστηκαν με επιτυχία για να διαλυθούν λαοί και για να θυσιασθούν χιλιάδες ή εκατομμύρια άνθρωποι για οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα, τότε ίσως διαπιστώσει πως η άγνοια των λαϊκών μαζών για τέτοιου είδους θεωρητικές διεργασίες των πολιτικών παρασκηνίων, επηρεάζουν αρνητικά και καταλυτικά και τη δική του ζωή. Διότι προφανώς λίγοι στην Ελλάδα κατάλαβαν πως, η μεγάλη οικονομική κρίση η οποία από το 2010 δημιούργησε τραγικές πολιτικές και κοινωνικές καταστάσεις οι οποίες εμφανίζονται μόνον σε περιόδους καταστροφικών πολέμων, ήταν κι' αυτή ενταγμένη σε ένα ιδιότυπο σύστημα αυτοεκπληρούμενης προφητείας. Μόνον αφελείς θα μπορούσαν να πιστέψουν πως η Ελλάδα, ως χώρα, οδηγήθηκε σε πτώχευση, σε διάλυση του κοινωνικού κράτους και σε κατάσταση προτεκτοράτου χωρίς οικονομική και στρατιωτική ισχύ, για το μοναδικό λόγο ότι είχε υπερβολικό δημοσιονομικό έλλειμμα και μεγάλο δημόσιο χρέος. Άλλωστε σήμερα (αρχές 2019) το δημόσιο χρέος είναι κατά 50% υψηλότερο από το χρέος του 2010 και αυτή η διαφορά εγγίζει τα 60 δισεκατομμύρια ευρώ. Όσοι γνωρίζουν απλά στοιχεία πολιτικής οικονομίας και ενημερώθηκαν για τις προτάσεις έγκυρων οικονομολόγων για μια ομαλή δημοσιονομική προσαρμογή, θα κατανοήσουν πως οι λόγοι που η Ελλάδα οδηγήθηκε σε μια κατάσταση οικονομικής και πολιτικής υποτέλειας ήταν βαθύτεροι και ουσιαστικότεροι, αλλά απόλυτα συνδεδεμένοι με τα συμφέροντα των ισχυρών κρατών που ανακατώνουν την τράπουλα στις παγκόσμιες διακρατικές σχέσεις. Πριν όμως αναλύσουμε, σε μεταγενέστερα άρθρα, τα γεγονότα αυτού του είδους που αναφέρονται στην Ελλάδα αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη, ας ολοκληρώσουμε τα βασικά στοιχεία της θεωρίας του Μέρτον.

Για να κατανοήσει ο αναγνώστης με απλούστερη διατύπωση τη θεωρία της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, ας πάρουμε ένα παράδειγμα από την αρχαία ιστορία. Θα αποφύγουμε να αναφερθούμε στην ιστορική απάτη για το ανύπαρκτο μακεδονικό

έθνος, η οποία (απάτη) με το πέρασμα του χρόνου αποτέλεσε μια αναγνωρισμένη σε παγκόσμιο επίπεδο πολιτική πραγματικότητα με τη επικυρωτική συναίνεση και της Ελλάδας και ως περιγράψουμε την «προφητεία» η οποία καθόρισε τη μοίρα του βασιλιά της Λυδίας Κροίσου. Το βασίλειο της Λυδίας αποτελούσε για την εποχή του μια από τις υπερδυνάμεις της Ασίας και ο Κροίσος, πιστεύοντας στη στρατιωτική υπεροχή της χώρας του, θέλησε να υποτάξει μια άλλη υπερδύναμη, την Περσία. Επιζητώντας την επιβεβαίωση του Μαντείου των Δελφών, έλαβε την προφητεία της Πυθίας πως «αν προέβαινε σε ένα τέτοιο εγχείρημα θα κατέστρεφε ένα μεγάλο βασίλειο». Ήταν βέβαιος για την υπεροπλία της χώρας του και επιτέθηκε στην Περσία. Η καταστροφή επιβεβαίωσε τον διφορούμενο και συνεπώς «ανέντιμο και ψεύτικο χρησμό». Καταστράφηκε ένα μεγάλο βασίλειο αλλά αυτό ήταν το βασίλειο της Λυδίας. Η προφητεία της Πυθίας επιβεβαιώθηκε ως ένα γεγονός που επαληθεύτηκε. Ήταν μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία διότι, όποιος κι' αν ήταν ο νικητής, το τελικό αποτέλεσμα αυτού του πολέμου θα ήταν η καταστροφή ενός Μεγάλου Βασιλείου.

Η ευρύτητα εφαρμογής αυτής της θεωρίας φάνηκε όταν εντάχθηκε στα οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων. Ο ίδιος ο Μέρτον περιγράφει, σε βιβλίο του αυτή τη σύγχρονη οικονομική διάσταση της θεωρίας του. Αυτή η περιγραφή θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε, σε γενικές γραμμές, τον τρόπο εφαρμογής της στην ελληνική οικονομική κρίση. Ήταν μια προσχεδιασμένη κρίση η οποία τεχνηέντως (και με την ιδεολογικά εκούσια ή από άγνοια ακούσια συναίνεση της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας) αποδυνάμωσε τις αντιστασιακές δυνατότητες της Ελλάδας σε διπλωματικό, πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο για να προσπορισθούν, κάποιες άλλες χώρες, προσωρινά αλλά και μακροχρόνια οικονομικά και γεωστρατηγικά οφέλη, λεηλατώντας τον πλούτο της και ενδυναμώνοντας την πολιτική τους κυριαρχία σε επίπεδο «οιονεί προτεκτοράτου».

Ο Ρόμπερτ Μέρτον περιγράφει το φανταστικό αλλά και ταυτόχρονα σύγχρονο ρεαλιστικό σενάριο της οικονομικής καταστροφής μιας εύρωστης και χωρίς οικονομικά προβλήματα τράπεζας, στο βιβλίο του «Κοινωνική Θεωρία και Κοινωνική Δομή» (Social Theory and Social Structure). Σε μια φανταστική Εθνική Τράπεζα (ας πούμε στην Ελληνική) η διαχείριση από τη διοίκησή της γίνεται με τον ενδεδειγμένο τρόπο και υπάρχουν τα προβλεπόμενα ρευστά διαθέσιμα. Όπως είναι φυσικό τα

περισσότερα περιουσιακά στοιχεία της έχουν επενδυθεί σε κάθε είδους επικερδείς οικονομικές δραστηριότητες. Ξαφνικά κάποια μέρα, ίσως από μια αναξιόπιστη φήμη κάποιας ανταγωνίστριας τράπεζας ή μιας «κίτρινης φυλλάδας» (όπως π. χ. στην ελληνική οικονομική κρίση η Bild ή η Die Welt), οι μικροί μέτοχοι και άλλοι επενδυτές πληροφορούνται ότι η Εθνική Τράπεζα καταρρέει. Δημιουργείται πανικός. Οι καταθέτες αποσύρουν μαζικά τα χρήματά τους και οι μικρομέτοχοι πωλούν όσο όσο τις μετοχές τους οι οποίες, σε λίγες ώρες ή μέρες, μετατρέπονται σε άχρηστα χαρτιά. Η τράπεζα δεν ήταν αναξιόχρηη αλλά οδηγήθηκε στην πτώχευση και στη καταστροφή. Συνεπώς, όταν μια οικονομική, πολιτική ή κοινωνική κατάσταση προσδιορίζεται από προφητείες ή προβλέψεις (το εργαλείο των απατεώνων, όπως π.χ. στην ελληνική κρίση οι προβλέψεις του ΔΝΤ, της Παγκόσμιας Τράπεζας, του Σόρος, του Ρουμπινί κ. ά.) και πεισθούν οι ευρύτερες λαϊκές μάζες (τα αθώα πρόβατα!), τότε αυτές οι προβλέψεις γίνονται αναπόσπαστο μέρος των μελλοντικών εξελίξεων και επηρεάζουν το τελικό αποτέλεσμα με την επιβεβαίωση (αυτοεκπλήρωση) της ψεύτικης προφητείας ή πρόβλεψης.

Στο επόμενο άρθρο θα περιγράψουμε την ειδικά διαρθρωμένη εφαρμογή της αυτοεκπληρούμενης προφητείας στην ευρωπαϊκή οικονομική κρίση, την οποία, οι «προφήτες» της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τη βάφτισαν ως ελληνική.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΩΝ ΝΑΩΝ ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Όταν ο Ρόμπερτ Μέρτον διατύπωνε το 1948 τη θεωρία της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, θα ήταν αδύνατον να φανταστεί πως μετά από λίγες δεκαετίες θα εμφανίζονταν στην «Πολιτισμένη Δύση» στρατιές προφητών που πραγματοποιούσαν προβλέψεις για οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα με ορίζοντα δεκαετιών ή αιώνων. Στα νέα Μαντεία του νεοφιλελευθερισμού και της Νέας Παγκόσμιας Τάξης, στους νέους ναούς του πολιτισμένου τζόγου, οι χρηματιστές και οι τραπεζίτες έχουν τη δυνατότητα να δημιουργούν, με τις προμελετημένες συμφεροντολογικές προβλέψεις τους και τη δημιουργία φόβου και πανικού στις λαϊκές μάζες και με την οργανωμένη προπαγάνδα των ΜΜΕ, τις προϋποθέσεις ώστε, κατά την εκτίμηση του Μέρτον, να επηρεάζονται οι μελλοντικές εξελίξεις με τη δημιουργία ενός αποτελέσματος που θα επιβεβαιώνει (θα αυτοεκπληρώνει) ως αληθινό γεγονός την ψεύτικη προφητεία/πρόβλεψη. Όμως, για να είναι απόλυτα επιτυχημένη μια τέτοια προφητεία, θα πρέπει το κράτος/στόχος και ο λαός του να ανήκουν στην κατηγορία «της ψωριασμένης κότας» ή να έχουν «ανόητους ποιμένες» που αφήνουν τα πρόβατά τους να ξεστρατίζουν και να πορεύονται προς τα λημέρια των λύκων. Τέτοιους ποιμένες/φύλακες/ηγέτες είχε και η Ελλάδα όταν οι «προφήτες» της Δύσης αποφάσισαν, την άνοιξη του 2010, να επιβεβαιώσουν (να αυτοεκπληρώσουν) τους χρησμούς τους.

Μετά τη μεταπολίτευση κάθε τι το πατριωτικό, με τη γενικευμένη και χωρίς διακρίσεις ταύτισή του με τις ιδεολογικές θέσεις της δικτατορίας του 1967, χαρακτηριζόταν ως φασιστικό και αντιδημοκρατικό. Τα στηρίγματα της ασφάλειας των πολιτών και της ακεραιότητας του κράτους, ο στρατός και η αστυνομία και όταν ακόμα, με τις εκκαθαρίσεις και τις αθρόες προσλήψεις κομματικών φίλων των δημοκρατικών κομμάτων, είχαν αποκαθαρθεί από τα υπολείμματα της δικτατορίας, εξακολουθούσαν να αντιμετωπίζονται με περιφρόνηση και καχυποψία, την ώρα που στη γειτονική Τουρκία είχαν ήδη καταρτισθεί προγράμματα για τη στρατιωτική ενδυνάμωση της χώρας με στόχο την ανατροπή της ισορροπίας δυνάμεων στο Αιγαίο. Ταυτόχρονα, η αδιάκοπη φλυαρία για Δημοκρατία, Ελευθερία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη από τυχάρπαστους πολιτικούς, οι οποίοι αναρριχήθηκαν σε πόστα εξουσίας εξαργυρώνοντας την πραγματική ή κατασκευασμένη συμμετοχή τους σε εκδηλώσεις εναντίον του δικτατορικού

καθεστώτος, μαζί με το υλιστικό πνεύμα ευδαιμονισμού και υπερκατανάλωσης των πολιτών που αποτέλεσε την κυρίαρχη ιδεολογία του «πραγματικού δημοκράτη πολίτη», οδήγησαν σταδιακά τη χώρα σε μια αποσάθρωση αξιών και κρατικής αποδιοργάνωσης. Στα μέσα της δεκαετίας του 1990 η Ελλάδα είχε φθάσει στο ζενίθ του ευδαιμονισμού και ήταν πλέον το ιδανικό πρότυπο για να στήσουν πανηγύρι οι κερδοσκόποι. Μας τάζαν, καλοπερνούσαμε και εφησυχάζαμε, όπως τα γουρουνάκια που τα ετοιμάζουν για σφάξιμο. Ηθικά, κοινωνικά, οικονομικά, εθνικά και στρατιωτικά η χώρα ήταν πλέον αποχαυνωμένη. Ενώ οι μικρές ελληνικές βιομηχανίες, οι βιοτεχνίες, οι αγροτικοί συνεταιρισμοί κλπ διαλύονταν, το επίπεδο ευμάρειας και ανέμελης ζωής των πολιτών βρισκόταν σε εκπληκτική ανιούσα φάση, χάρη στα ξένα δάνεια με τα οποία μελλοντικά θα μας έδεναν χειροπόδαρα. Αυτοί που δίνουν απλόχερα άφθονο χρήμα σε άμυαλους, ξέρουν να περιμένουν την κατάλληλη στιγμή για να εισπράξουν τα εκατονταπλάσια. Η φοροδιαφυγή ήταν (και είναι) εθνικό σπορ και πολλοί από αυτούς που μας κυβερνούσαν (και εξακολουθούν να μας κυβερνούν) πλούτιζαν εξυπηρετώντας ξένα συμφέροντα, ενώ διαφήμιζαν τη διαφθορά τους με ιδεολογήματα προοδευτικότητας, εκσυγχρονισμού και δημοκρατικού ριζοσπαστισμού. Ήταν (και είναι) ικανοί να πουλήσουν την πατρίδα τους ακόμα και για πενταροδεκάρες. Η προπαγάνδα είχε αμβλύνει τις πατριωτικές αντιστάσεις του λαού. Η κρίση στα Ίμια ήταν η μεγάλη ένδειξη πως τα κοράκια, σε Δύση και Ανατολή, μύριζαν ψοφίμι και ακόνιζαν τα ράμφη τους.

Η ευρωπαϊκή οικονομική κρίση ήταν οι μεγάλη ευκαιρία για τους χρηματιστές και τραπεζίτες αλλά και στα εύρωστα βιομηχανικά κράτη του ευρωπαϊκού Βορρά για να κερδοσκοπήσουν. Είχαν ήδη δημιουργηθεί οι απαραίτητες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες, ώστε το Διευθυντήριο των Βρυξελλών να μπορεί να ελέγξει πολιτικά και οικονομικά μια ανοργάνωτη και κοινωνικά αποχαυνωμένη χώρα. Αυτή η χώρα όμως, όπως γνώριζαν εδώ και πολλές δεκαετίες, είχε έναν τεράστιο πλούτο στο υπέδαφος των βόρειων περιοχών της (σπάνια πολύτιμα μέταλλα) αλλά και μεγάλα αποθέματα καυσίμων στις νότιες θαλάσσιες ζώνες της. Όσοι θεωρούν πως η ελληνική κρίση έχει μόνον οικονομικές διαστάσεις, εντοπίζουν το πρόβλημα σε λανθασμένη βάση. Οι περισσότεροι πολίτες βέβαια δεν έχουν παρακολουθήσει στο πανεπιστήμιο μαθήματα πολιτικής οικονομίας και φυσικά αντιδρούν αρνητικά όταν κάποιος μπορεί να ισχυριστεί πως υπήρχαν πολλοί άλλοι τρόποι για να αντιμετωπίσει η Ευρώπη την

οικονομική κρίση και μαζί της τα δημοσιονομικά χρέη των χωρών της Νότιας Ευρώπης και κυρίως της Ελλάδας, χωρίς αβυσσαλέες καταστροφικές συνέπειες για τους λαούς. Σοβαροί οικονομολόγοι και ευρωπαίοι πολιτικοί πρότειναν λύσεις, γνωρίζοντας πως η σφοδρότητα της κρίσης ήταν αποτέλεσμα των σφαλμάτων δημιουργίας του ευρώ και της μη ύπαρξης μιας Κεντρικής Κυβέρνησης (όπως στις ΗΠΑ) για να διαχειριστεί αποτελεσματικά την κρίση αλλά και τα χρηματιστηριακά παιχνίδια των κερδοσκόπων. Άλλοι, όπως ο γνωστός Τομά Πικετί, επέμεναν πως η αντιμετώπιση του οικονομικού προβλήματος της Ελλάδας δεν είχε «καμιά σχέση με την οικονομική επιστήμη». Είχε «άλλα σχέδια και στόχους».

Η αδυναμία επιτάχυνσης της νομισματικής κυκλοφορίας με ελεγχόμενο πληθωρισμό από την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, η άρνηση έκδοσης ευρωμολόγων ή η αντικατάσταση των χρηματιστηριακών τίτλων με μακροχρόνιους νέους και ελκυστικούς (λόγω κερδών) για τους επενδυτές, με αναπόφευκτη συνέπεια μια μικρή εσωτερική υποτίμηση, οδήγησαν με την απάνθρωπη λιτότητα σε μια τεράστια καταστροφή όχι μόνο την ελληνική οικονομία αλλά και των άλλων χωρών της Νότιας Ευρώπης. Ταυτόχρονα, τα μεγάλα πλεονάσματα των βόρειων ευρωπαϊκών κρατών, παρά το γεγονός πως δημιουργούσαν παράνομες νομισματικές συνθήκες όπως και τα μεγάλα ελλείμματα, έμειναν στο απυρόβλητο λόγω της πανίσχυρης οικονομικά Γερμανίας. Άλλωστε και οι ΗΠΑ, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και κατά τη διάρκεια της νομισματικής διάσκεψης στο Bretton Woods για το σύστημα των ισοτιμιών, είχαν απορρίψει την πρόταση του μεγάλου άγγλου οικονομολόγου J. M. Keynes, να είναι υπεύθυνες για τυχόν νομισματικές ανισοροπίες και οι ελλειμματικές αλλά και οι πλεονασματικές χώρες.

Προσωπικά ασπάζομαι την άποψη του Τ. Πικετί πως η οικονομική καταστροφή που έχει υποστεί η Ελλάδα από το 2010 βασιζόταν «σε άλλα σχέδια και στόχους». Μια οικονομία δεν σώζεται όταν με κερδοσκοπικά μέτρα χάνει σε λίγους μήνες το 25% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος της (ΑΕΠ), όπως στην περίπτωση ενός καταστροφικού πολέμου και αυξάνεται το δημόσιο χρέος της λόγω δανεισμού στα 320 δισεκατομμύρια, δηλαδή από το αρχικό ποσοστό του 120% στο ποσοστό του 180% του ΑΕΠ. Όταν μειώνεται ραγδαία η αγοραστική δύναμη των καταναλωτών, είναι προδιαγεγραμμένη η ύφεση και η καταστροφική πορεία της οικονομίας. Τα προγράμματα των δανειστών «για τη σωτηρία της Ελλάδας» αποσκοπούσαν στη σωτηρία των μεγάλων τραπεζών

της Γερμανίας και της Γαλλίας (Deutsche Bank, BNP Paribas κλπ), οι οποίες χρησιμοποίησαν παράνομες χρηματιστηριακές πρακτικές (όπως η υπαίτια της παγκόσμιας κρίσης Λίμαν Μπράδερς) για να κερδοσκοπήσουν. Επίσης, διευκόλυναν τις επιδιώξεις του Γερμανικού Διευθυντηρίου των Βρυξελλών να ελέγξει πολιτικά και οικονομικά την Ελλάδα, μετατρέποντάς την σε ένα είδος ευρωπαϊκού προτεκτοράτου για να επιτηρήσει και να λεηλατήσει τις πλουτοπαραγωγικές της πηγές. Τα καταστροφικά αποτελέσματα των «δανείων βοήθειας και σωτηρίας», όπως βάφτισαν για τους αφελείς τα τοκοφόρα δάνεια, σε μια Νομισματική Ένωση χωρίς Δημοσιονομική Ενότητα και συνεπώς ανυπαρξίας κρατικής οντότητας, οδήγησαν στην απουσία αλληλεγγύης και ομαδικής αντιμετώπισης της ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης. Οι εταίροι μετατράπηκαν σε άπληστα θηρία με το κερδοσκοπικό ιδεολόγημα «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Όταν ο Έλληνας πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου δεχόταν την τιμητική διάκριση του γερμανικού βραβείου Quadriga από τα χέρια του προέδρου της Deutsche Bank Γιόζεφ Άκερμαν για τη «*δύναμη της ειλικρίνειάς του*», η Άνγκελα Μέρκελ ομολογούσε πως η καρδιά της κόντευε να σπάσει από την αγωνία, ώσπου να ολοκληρωθεί από την Ελλάδα (*με τα δάνεια σωτηρίας!*) η εξαγορά των ελληνικών ομολόγων από τις γερμανικές τράπεζες. Ο τραπεζίτης μιας εταιρείας η οποία μεταγενέστερα κλήθηκε από τις αμερικανικές αρχές για να πληρώσει τεράστια πρόστιμα δισεκατομμυρίων δολαρίων για παράνομες ληστρικές πρακτικές στις αγορές χρεογράφων, τιμούσε έναν έλληνα πρωθυπουργό διότι, με την (αφελή!) «*ειλικρίνειά του*» έσωσε τη διεφθαρμένη αυτή τράπεζα καταστρέφοντας την ελληνική οικονομία.

Την πραγματική αλήθεια μας την είπε απολογούμενος στο Ευρωκοινοβούλιο, προφανώς για να αποσείσει τις δικές του τεράστιες πολιτικές ευθύνες, ο πρώην πρόεδρος του Γιούρογκρουπ Γερούν Ντάισελμπλουμ. Αυτός ο Ολλανδός αγρονόμος που τέθηκε επικεφαλής ενός άτυπου αλλά πανίσχυρου οικονομικού οργάνου της ΕΕ, το οποίο (ως άτυπο) δεν λογοδοτούσε στα θεσμικά όργανα της Ένωσης, ομολόγησε πως «η καταστροφική οικονομική πολιτική που εφαρμόστηκε στην Ελλάδα με αντικανονικό τρόπο, είχε ως στόχο να σώσει τους ξένους ομολογιούχους και συγκεκριμένα τις γερμανικές και γαλλικές τράπεζες».

Στη συνέχεια ακολούθησαν «οι άλλοι στόχοι». Έχω και άλλοτε γράψει ότι ο δεύτερος στη σειρά, μετά τον Τζορτζ Ουάσινγκτον, πρόεδρος των ΗΠΑ Τζον Άνταμς, ερμηνεύοντας τις βαριές

συνέπειες για την Αμερική από τα χρέη του κράτους προς Ολλανδούς τραπεζίτες, κατέληξε στο συμπέρασμα πως ένα κράτος κατακτιέται με δυο τρόπους: «Με το σπαθί ή με το χρέος». Και η Ελλάδα κατακτήθηκε και θα είναι «ένα κράτος περιορισμένης κυριαρχίας» (κάτι σαν ψωριασμένη κότα στο κοτέτσι) ώσπου να διασφαλιστούν απόλυτα τα συμφέροντα των δανειστών και οι στρατηγικοί στόχοι των μεγάλων κρατών στα οποία κατοικοεδρεύουν οι τραπεζίτες. Αυτοί οι στρατηγικοί στόχοι έχουν σχέση με τα αποθέματα του υπόγειου χερσαίου και θαλάσσιου πλούτου της Ελλάδας και τις μελλοντικές παρεμβάσεις τους (όπως σε προτεκτοράτα) σε θέματα ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Με την ένταξή μας στο ενιαίο νόμισμα, υπάρχει η δυνατότητα στην αντιδημοκρατική γραφειοκρατία των Βρυξελλών να οδηγήσει σε μια κατευθυνόμενη χρεοκοπία, κυρίως ένα μικρό κράτος/μέλος που θα θελήσει να αντιδράσει στις πολιτικές αποφάσεις του Διευθυντηρίου σε ζωτικά εθνικά του θέματα,.

Χωρίς μια ηθικά, εθνικά, πολιτικά, κοινωνικά, οικονομικά και στρατιωτικά χρεοκοπημένη Ελλάδα, θα ήταν αδύνατη η αγορά σε εξευτελιστικές τιμές των αεροδρομίων, των λιμανιών ή των τηλεπικοινωνιακών οργανισμών της, αλλά και ο εξουσιαστικός έλεγχος των διακρατικών της σχέσεων, όπως π.χ. στην περίπτωση της Συμφωνίας των Πρεσπών για τις μελλοντικές νέες αναδιατάξεις στα Βαλκάνια, μετά την προηγηθείσα διάλυση (για τον ίδιο σκοπό) της Γιουγκοσλαβίας. Η Συνθήκη της Γιάλτας για τις ζώνες επιρροής και κυριαρχίας των μεγάλων δυνάμεων στις μικρές χώρες της Ευρώπης και της Μέσης Ανατολής έχει ακυρωθεί στην πράξη. Οι ανισορροπίες που υπήρχαν αμέσως μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, με μια πανίσχυρη Αμερική και μια παραπαίουσα Ρωσία ενός μέθυσου και αφελή Μπόρις Γιέλτσιν, ανατράπηκαν από τη Ρωσία ενός πανέξυπνου και με στόφα μεγάλου ηγέτη (του Βλαντιμίρ Πούτιν), αλλά και την εμφανή εξασθένηση των ΗΠΑ στην Ευρώπη και στην Ανατολική Μεσόγειο. Θα μας δοθεί η ευκαιρία σε επόμενα άρθρα μας να μιλήσουμε γι' αυτές τις ανισορροπίες.

Οι μη αναμενόμενες από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις ΗΠΑ δυσμενείς εξελίξεις στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή (Συρία), με την ανάδειξη μιας νέας πανίσχυρης Ρωσίας, έδειξαν πως η προγραμματισμένη από τη Δύση επέκταση της επιρροής της και σε ζώνες ρωσικής επιρροής που καθορίστηκαν «στη μοιρασιά της Γιάλτας», οδηγεί αναπόφευκτα σε προετοιμασίες μιας μελλοντικής στρατιωτικής σύγκρουσης, κατά την οποία (σύμφωνα με την αυτοεκπληρούμενη προφητεία για το βασιλιά της Λυδίας Κύρο)

«θα καταστραφεί ένα μεγάλο βασίλειο». Αν επιχειρήσουμε να κάνουμε μια δική μας προφητεία/πρόβλεψη, αυτό το ένα βασίλειο μπορεί να αυξηθεί σε δυο ή σε τρία. Η Ευρώπη που θα βρίσκεται στην καρδιά του τυφώνα θα σαρωθεί σε επίπεδο ολικής καταστροφής. Η Ρωσία και οι ΗΠΑ θα γονατίσουν και θα σέρνονται πληγωμένες, ενώ ο Κινέζος γίγας που, χάρη στη δυτικοφερμένη Παγκοσμιοποίηση, μετατρέπεται με έξυπνο τρόπο σε τεράστια υπερδύναμη και προς το παρόν αφουγκράζεται σιωπηλή ώσπου να κοπάσει η καταιγίδα, θα είναι ο μόνος κερδισμένος και δυνατός για να δημιουργήσει την επόμενη παγκόσμια αυτοκρατορία.

Είναι ένα φανταστικό σενάριο που όμως μπορεί να εξελιχθεί σε αυτοεκπληρούμενη προφητεία, αν πραγματοποιηθεί η σύγκρουση ΗΠΑ /Ευρώπης με τη Ρωσία. Πάντως, ανεξάρτητα από τις μελλοντικές παγκόσμιες εξελίξεις, η Ευρώπη και γενικά η Δύση με τη σημερινή εκφυλισμένη κοινωνική της δομή, την έλλειψη ιδανικών και αξιών, με τη «θεοποίηση του χρήματος», τη φιλοσοφία της απληστίας και του άκρατου ευδαιμονισμού, έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός αρρωστημένου «συνόλου κρατών». Αυτό το σημερινό εκφυλισμένο σύνολο της ΕΕ, το οποίο όταν δημιουργήθηκε επιδίωκε να μετατραπεί σε Υπερδύναμη, καλείται να επιβιώσει αντιμετωπίζοντας πολιτισμούς με υπερχειλίζουσα δημογραφική ζωτικότητα και μακρόχρονες πολιτιστικές αξίες, όπως είναι ο κινεζικός ή ο μουσουλμανικός. Σ' αυτό τον κόσμο της συνεχούς αντιπαλότητας και των άγριων συγκρούσεων, επιβιώνουν στους αιώνες μόνον οι λαοί που προβλέπουν τους μελλοντικούς κινδύνους και προετοιμάζονται κατάλληλα, που σέβονται τις προγονικές τους ρίζες και οι παλιές γενιές είναι αποφασισμένες και να πεθάνουν για να μην χαθούν οι επόμενες γενιές.

Στα κείμενα που θα ακολουθήσουν θα διερευνήσουμε τις αιτίες της αποσάθρωσης των πολιτιστικών κυρίως στοιχείων, τα οποία οδηγούν την Ευρώπη (και μαζί της την Ελλάδα) προς το χάος των μελλοντικών παγκόσμιων εξελίξεων. Όμως, θα είναι χρήσιμο να προηγηθεί, στο επόμενο άρθρο, η ανάλυση των διαφοροποιήσεων οι οποίες επήλθαν με την ακύρωση, στην πράξη, της Συμφωνίας της Γιάλτας και τα νέα δεδομένα από τη σταδιακή εξασθένιση της ως τώρα παντοδύναμης Αμερικής. Ο κόσμος αντιλαμβάνεται ότι «μυρίζει μπαρούτι». Οι εξελίξεις θα είναι καθοριστικές από την ποιότητα των σχέσεων ΗΠΑ/Ευρώπης με τη Ρωσία ή της Ρωσίας με την Κίνα.

ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Είναι αλήθεια πως ο σημερινός αμερικανός πρόεδρος είναι ένας ιδιόρρυθμος άνθρωπος, ο οποίος με την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά του δημιουργεί έντονες αντιπάθειες. Όμως, όσοι γνωρίζουν τον τρόπο άσκησης της εξουσίας στις ΗΠΑ από τον πρόεδρο και την κυβέρνησή του, αντιλαμβάνονται πως πίσω από την κυβέρνηση κρύβονται συγκροτημένες και συμπαγείς κομματικές ομάδες, με μια συγκεκριμένη ιδεολογική θέση στα προβλήματα της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής. Η πολύμηνη εκστρατεία λάσπης εναντίον του Τραμπ είναι στην ουσία η κρυφή σύγκρουση των δυο αυτών πολιτικών δυνάμεων, με επίκεντρο τα κολοσσιαία ιδιωτικά οικονομικά συμφέροντα. Από την εξέλιξη αυτής της σύγκρουσης θα εξαρτηθεί και η εξέλιξη των πολιτικών γεγονότων σε παγκόσμιο επίπεδο, διότι θα καθορίσει τους συσχετισμούς ανάμεσα στις τρεις, κυρίως, μεγάλες υπερδυνάμεις για τον καθορισμό των μελλοντικών ορίων της παγκόσμιας κυριαρχίας της ισχυρότερης από αυτές.

Στις ΗΠΑ, μετά την εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ, ξεκίνησε μια λυσσώδης αντιπαράθεση μεταξύ των Ρεπουμπλικάνων και των Δημοκρατικών για τη δήθεν εμπλοκή των Ρώσων στις αμερικανικές εκλογές με σκοπό την ανάδειξη του Τραμπ στην προεδρία. Αυτή η καταγγελία, μαζί με σενάρια για ερωτικά σκάνδαλα, έχουν ως σκοπό να απαγγελθούν από τη Γερουσία κατηγορίες προς τον αμερικανό πρόεδρο για «συναλλαγές με τον υπ' αρ.1 εχθρό των ΗΠΑ (τη Ρωσία) και για προγενέστερο έκφυλο βίο». Η απώτερη επιδίωξη είναι να αποπεμφθεί ο Τραμπ από την προεδρία της χώρας, αλλά οι λόγοι αυτής της γελοίας, από πλευράς πειστικών επιχειρημάτων, οργανωμένης επιχείρησης λασπολογίας έχει βαθύτερα αίτια. Πρόκειται στην πραγματικότητα για σύγκρουση τεράστιων οικονομικών συμφερόντων ανάμεσα στο «βαθύ στρατοβιομηχανικό κράτος», του οποίου η δύναμη βασίζεται στις στρατιωτικές επεμβάσεις των ΗΠΑ σε όλον τον κόσμο και στη νέα πολιτική όσων συντάσσονται με τον Τραμπ και στοχεύουν στον περιορισμό του κόστους των εξωτερικών επεμβάσεων για την ενδυνάμωση της οικονομίας με τον περιορισμό της ανεργίας και της αύξησης του εισοδήματος των πολιτών. Κάποιοι συνδέουν και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης από το σκάνδαλο δωροδοκίας της υποψήφιας προέδρου των Δημοκρατικών Χίλαρι Κλίντον, σχετικά με την αγορά ορυχείων ουρανίου από ρωσική εταιρεία με τη μεσολάβηση του δικηγόρου Τζον Ποντέστα.

Οι δωροδοκίες και οι υπερτιμολογήσεις πολεμικού υλικού δεν είναι ελληνικό προνόμιο. Οι δικοί μας άπληστοι και φιλοχρήματοι πολιτικοί που αποκαλύφθηκαν μέχρι σήμερα για τέτοιου είδους απάτες, αρκούνται σε «ψίχουλα» αν συγκριθούν με τους Γερμανούς, Γάλλους ή Αμερικανούς απατεώνες που απομυζούν τεράστια κονδύλια δισεκατομμυρίων για τους εξοπλισμούς. Στις ΗΠΑ οι πόλεμοι είναι για τις πολεμικές βιομηχανίες ένα κερδοσκοπικό παιχνίδι. Οι ζωές των αμερικανών στρατιωτών και χιλιάδων ή εκατομμυρίων πολιτών που χάνονται είναι χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Τα κέρδη είναι τεράστια. Θα παραθέσουμε ένα απλό παράδειγμα για να αντιληφθούν καλύτερα οι αναγνώστες τις προσδοκίες κέρδους που έχουν οι πωλήσεις πολεμικού ή άλλου υλικού στο στρατό. Μετά τη νίκη του Τραμπ και τις ανακρίσεις που άρχισαν για την αποκάλυψη των υπερτιμολογήσεων από τις πολεμικές βιομηχανίες, σε μια περίπτωση αντικατάστασης τουαλετών σε πλοία του αμερικανικού ναυτικού διαπιστώθηκε ότι, η αξία μιας τουαλέτας που στο ελεύθερο εμπόριο κόστιζε 100 δολάρια, η εταιρεία χρέωνε το αμερικανικό δημόσιο με 900 δολάρια. Εύκολα μπορεί να φανταστεί κάποιος το όργιο κερδοσκοπίας που γίνεται στην κατασκευή και πώληση πυραύλων, αεροπλάνων ή πολεμικών πλοίων που κοστίζουν δισεκατομμύρια. Ο αμερικανικός προϋπολογισμός για τις στρατιωτικές δαπάνες υπολογίζεται ότι θα φτάσει εφέτος (2019) στα 700 με 750 δισεκατομμύρια δολάρια και αντιπροσωπεύει παραπάνω από το 36% των στρατιωτικών δαπανών που πραγματοποιούνται από τα κράτη όλου του κόσμου. Πρόκειται για ένα νέο Ελντοράντο όπου, οι νέοι χρυσοθήρες, έπαθαν αμόκ απληστίας προσπαθώντας να δημιουργούν στον κόσμο νέες εστίες πολέμου, με ταυτόχρονη αύξηση και του προϋπολογισμού των στρατιωτικών δαπανών. Μέσα σε τρία χρόνια, παρά τις άκαρπες προσπάθειες του Τράμπ για μείωση των αμερικανικών στρατιωτικών δαπανών για το 2019, αυτές οι δαπάνες οι οποίες το 2016, σύμφωνα με την «Huffington Post», ήταν 611 δισεκατομμύρια δολάρια, θα αυξηθούν περίπου κατά 100 ως 140 δισεκατομμύρια. Αυτή και μόνο η αύξηση υπερβαίνει σημαντικά τις συνολικές ετήσιες στρατιωτικές δαπάνες της Ρωσίας, οι οποίες το 2016 ανέρχονταν στα 69 δισεκατομμύρια δολάρια και εξασφάλισαν μια σημαντική στρατιωτική υπεροχή της Ρωσίας, κυρίως στους αμυντικούς και επιθετικούς διηπειρωτικούς πυραύλους.

Αυτή την υπεροχή της η Ρωσία του Βλαντιμίρ Πούτιν προσπαθεί να τη διατηρήσει και να τη διαφυλάξει, διότι δυσπιστεί σε οποιοσδήποτε καλές προθέσεις της Δύσης, μετά την αναξιόπιστη

στάση των αμερικανών ηγετών προς τον Γκορμπατσόφ και τον Γέλτσιν. Όταν τον Αύγουστο του 1991 ο Γκορμπατσόφ αντιτάχθηκε στην αποτυχημένη προσπάθεια των σταλινικών να επανέλθουν στην εξουσία και διόρισε πρωθυπουργό το Γέλτσιν ο οποίος πρωτοστάτησε στην καταστολή της εξέγερσης, οι Αμερικανοί του υποσχέθηκαν ότι μετά την επανένωση της Γερμανίας δεν θα επιχειρούσαν να επεκτείνουν το NATO ανατολικά, προς τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες της Ευρώπης. Ο Γκορμπατσόφ, μετά την εμφανή αποτυχία μιας προγραμματισμένης «Περεστρόικα» (Αλλαγής) παραιτήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου της ίδιας χρονιάς και διορίστηκε, με τη συναίνεση και των Αμερικανών, ως πρόεδρος της Ρωσίας (η Σοβιετική Ένωση είχε πλέον διαλυθεί) ο Μπόρις Γέλτσιν. Αυτός ο αφελής και μέθυσος πολιτικός ήταν «ο πρόθυμος ηλίθιος» για να οδηγήσει και τη Ρωσία, μετά τη Σοβιετική Ένωση, σε διάλυση και σε οιονεί προτεκτοράτο των ΗΠΑ. Εφάρμοσε έναν ακραίο φιλελευθερισμό σε μια χώρα κατεστραμμένη οικονομικά η οποία, λόγω του προηγούμενου καθεστώτος, δεν είχε την εμπειρία και την κατάλληλη κρατική οργάνωση για να λειτουργήσει ως καπιταλιστικό κράτος. Δίπλα του όμως είχε έναν αφοσιωμένο και υπάκουο σύντροφο που σιωπούσε και παρίστανε κι' αυτός τον αφελή. Ήταν ο Πούτιν, ο έμπιστος πρωθυπουργός, ο οποίος ως πρώην μυστικός πράκτορας της Επιτροπής Κρατικής Ασφάλειας (KGB), ήξερε να ρίχνει στάχτη στα μάτια των Αμερικανών για να εφησυχάζουν και να τον καμαρώνουν ως διάδοχο του Γέλτσιν. Ο πολιτικός κύκλος του Γέλτσιν και οι ρώσοι πάμπλουτοι επιχειρηματίες (οι γνωστοί ως «ολιγάρχες») έκαναν τα πάντα για να τον ανεβάσουν στον προεδρικό θώκο της Ρωσίας. Όταν ξύπνησαν, στη μετα-Γέλτσιν εποχή, ήταν πλέον πολύ αργά γι' αυτούς. Ο Πούτιν γνώριζε τις υποσχέσεις που είχαν δώσει οι Αμερικανοί στο Γκορμπατσόφ και στο Γέλτσιν, για μη επέκταση του NATO προς τα ανατολικά. Το 2017 άνοιξαν τα σχετικά αποχαρακτηρισμένα απόρρητα έγγραφα. Αποδείχτηκε ότι οι Αμερικανοί πράγματι υποσχέθηκαν πως όχι μόνον δεν θα επεκτεινόταν το NATO προς τα Ανατολικά αλλά και ότι δήθεν σχεδίαζαν να δημιουργήσουν μια ιδιαίτερη «Εταιρική Σχέση με τη Ρωσία», στην οποία θα συμμετείχαν και οι δυτικοευρωπαϊκές χώρες. Παραθέτουμε, για όσους γνωρίζουν αγγλικά, τη σχετική περίληψη του κειμένου του αποχαρακτηρισμένου απόρρητου εγγράφου Νο 8, με ημερομηνία 22 Οκτωβρίου 1993:

«October 22, 1993, (Document 8) shows Secretary of State Warren Christopher assuring Yeltsin in Moscow that the Partnership for Peace was about including Russia together with all

European countries, not creating a new membership list of just some European countries for NATO».

Ποιά είναι λοιπόν σήμερα η πραγματική αιτία αυτής της σύγκρουσης εξουσίας μεταξύ Ντόναλντ Τραμπ (Ρεπουμπλικάνων) και Χίλαρι Κλίντον/Μπάρακ Ομπάμα (Δημοκρατικών); Οι ΗΠΑ, παρά τον τεράστιο στρατιωτικό τους προϋπολογισμό και σύμφωνα με εκτιμήσεις αμερικανών ειδικών, έχουν ήδη διαπιστώσει πως υστερούν ποιοτικά, σε σύγκριση με τη ρωσική αμυντική τεχνολογία και θα χρειασθούν τουλάχιστον 15 χρόνια και περαιτέρω μεγάλη αύξηση των στρατιωτικών τους δαπανών για να καλύψουν τη διαφορά. Το μεγάλο δημοσιονομικό έλλειμμα των ΗΠΑ του περασμένου χρόνου, δείχνει που μπορεί να οδηγήσει ένας τέτοιος καταστροφικός ανταγωνισμός. Επί προεδρίας Ρόναλντ Ρίγκαν και κάτω από άλλες οικονομικές συνθήκες, ένας παρόμοιος ανταγωνισμός, στον αποκληθέντα «Πόλεμο των Άστρων», είχε οδηγήσει σε οικονομική εξουθένωση και τελικά σε κατάρρευση τη Σοβιετική Ένωση. Συνεπώς, η προσπάθεια των Δημοκρατικών και του στρατιωτικού κατεστημένου στις ΗΠΑ να εντείνουν τις εχθρικές ενέργειες προς τη Ρωσία με τη δημιουργία εστιών πολέμου σε πρώην ζώνες πολιτικής επιρροής της Ρωσίας στην Ευρώπη (Γεωργία, Ουκρανία κλπ) και συμμαχικές με αυτή στη Μέση Ανατολή και γενικότερα στην Ασία (Συρία, Ιράν κλπ), πυροδοτεί άμεσες ή έμμεσες δαπανηρές στρατιωτικές επεμβάσεις προς όφελος των μεγάλων αμερικανικών πολεμικών βιομηχανιών. Ταυτόχρονα όμως προκαλεί εξασθένηση της αμερικανικής οικονομίας και του κύρους, ως ανταλλακτικής αξίας, του δολαρίου για το οποίο ήδη διαγράφονται κίνδυνοι αντικατάστασής του από άλλα νομίσματα, κυρίως στις αγορές καυσίμων. Ακόμα και η Τουρκία απειλεί σήμερα γι' αυτό το ενδεχόμενο, κάποιες φορές, τις ΗΠΑ όταν αναφέρεται σε αντίποινα για την αμερικανική στάση στο κουρδικό, στην πώληση των αεροπλάνων F35 ή στο θέμα της έκδοσης του Φετουλάχ Γκιουλέν.

Ο βασικός σκοπός της πολεμικής των σκληροπυρηνικών στρατιωτικών και των πολεμικών βιομηχανιών (που εκπροσωπούνται από τους Δημοκρατικούς, οι οποίοι εξακολουθούν να ασπάζονται τις απόψεις του κομματικού τους τέκνου Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι) εναντίον του Τραμπ, είναι η εξουδετέρωση της ομάδας των πολιτικών η οποία επιδιώκει την προσέγγιση της Ρωσίας για να ανακοπεί η ταχεία και δυναμική ενδυνάμωση του κινεζικού γίγαντα. Σε αυτή την ομάδα των αμερικανών πολιτικών βρίσκεται, αν και κάπως αποστασιοποιημένος λόγω της μεγάλης ηλικίας του, και ο Χένρι Κίσινγκερ.

Ο καθηγητής και στρατηγικός εγκέφαλος πολλών ηγετών του Λευκού Οίκου Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, ο οποίος το 1997 είχε διατυπώσει, στο βιβλίο του «The Grand Chessboard» (Η Μεγάλη Σκακιέρα), την άποψη ότι «η Ρωσία ήταν η μόνη πραγματική απειλή για τις ΗΠΑ στον ανταγωνισμό της στρατιωτικής ηγεμονίας του κόσμου», στα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε πλέον αντιληφθεί την κατιούσα φάση της αμερικανικής ισχύος και πρόβλεψε ότι η μονοκρατορία των ΗΠΑ θα έφτανε στο τέλος της σε δυο ή τρεις γενιές. Για όσους δεν γνωρίζουν των τεράστιο ρόλο των Κίσινγκερ-Μπρεζίνσκι στον καθορισμό της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ από τη δεκαετία του 1970 και στην παγίωση της παγκοσμιοποίησης, θα πρέπει να πληροφορηθούν ότι οι δυο τους, μαζί με τον Ντέιβιντ Ροκφέλερ, είναι οι συνιδρυτές της «Τριμερούς Επιτροπής» (Trilateral Commission) η οποία θεωρείται ως η «αόρατη» Παγκόσμια Κυβέρνηση. Όσοι διερευνήσουν την ιστοσελίδα αυτής της Επιτροπής θα διαπιστώσουν ότι τα τετρακόσια περίπου μέλη της είναι οι πλουσιότεροι και οι πολιτικά ισχυρότεροι άνθρωποι της υφηλίου. Είναι αυτοί που πραγματικά κυβερνούν τον κόσμο. Αλλά τότε, δικαιολογημένα θα διερωτηθεί κάποιος, για ποιο λόγο οι αρχιερείς της παγκοσμιοποίησης και του οράματος της παγκόσμιας κυριαρχίας των ΗΠΑ προβαίνουν σε μια τέτοια αντίρροπη αναστροφή της πολιτικής τους;

Ο λόγος είναι απλός. Διότι γνωρίζουν ότι οι ΗΠΑ (μαζί με τους άχρηστους πλέον ευρωπαϊούς συμμάχους τους) δεν έχουν ούτε την υπεροπλία έναντι των πιθανών εχθρών τους (Ρωσία, Κίνα, Ιράν, Βόρεια Κορέα) αλλά και διότι η παγκοσμιοποίηση λειτουργεί, τις τελευταίες δεκαετίες, κυρίως υπέρ της ενδυνάμωσης της Κίνας. Αυτή η άλλοτε χωρίς ιδιαίτερη οικονομική και πολιτική δύναμη μεγάλη χώρα κατάφερε, χάρη στον έξυπνο τρόπο διαχείρισης των ευκαιριών που προσφέρει η παγκοσμιοποίηση και στον αυταρχικό (κομμουνιστικό) τρόπο διαχείρισης του άφθονου εργατικού δυναμικού της να καταστεί, αν και αθόρυβα, η μεγαλύτερη οικονομική και στρατιωτική απειλή για τις ΗΠΑ. Κατάφερε με μαεστρία να αποκοιμίσει και να αποπροσανατολίσει και αυτόν ακόμα τον αξεπέραστο αρχιερέα της αμερικανικής γεωστρατηγικής Ζ. Μπρεζίνσκι.

Ο πόλεμος των δυο πολιτικών φατριών στις ΗΠΑ δεν γίνεται για έναν ιδιόρρυθμο και αντικομφορμιστή Τραμπ ο οποίος δημιουργεί αντιπάθειες με τις εκκεντρικότητές του και την οργανωμένη από μεγάλα ΜΜΕ δυσφημιστική εκστρατεία εναντίον του, αλλά για τη διατήρηση των μεγάλων οικονομικών προνομίων των πολεμικών βιομηχανιών της μιας πλευράς και την προσπάθεια

ανακαθορισμού της οικονομικής, γεωστρατηγικής και εξωτερικής πολιτικής από την άλλη πλευρά. Τα σημερινά οικονομικά μέτρα του Ντόναλντ Τραμπ, με τη μερική επιστροφή στον προστατευτισμό, στην αντιμετώπιση και της Ευρώπης (κυρίως της Γερμανίας) ως οικονομικό εχθρό, στην άρνηση της πολυπολιτισμικότητας (*multiculturalism*) και των ανοιχτών συνόρων που αποτελούν θεμελιώδεις αρχές της παγκοσμιοποίησης ή η σταδιακή απόσυρση (μετά από συμφωνία με τη Ρωσία) των αμερικανικών δυνάμεων από τη Συρία και το Ιράκ, δείχνουν ολοφάνερα αυτή τη μεταστροφή της οικονομικής και γεωστρατηγικής πολιτικής των ΗΠΑ. Όπως φαίνεται, μετά την παραίτηση του δικαστή Μιούλερ οι πολύμηνες προπαγανδιστικές ανακρίσεις εναντίον του Τράμπ θα καταλήξουν σε ένα φιάσκο.

Οι τάσεις αποδυνάμωσης της οικονομικής και στρατιωτικής αμερικανικής ισχύος φάνηκαν εδώ και αρκετά χρόνια. Εκτός από τον Σμπίγκνιου Μπρεζίνσκι και άλλοι πολιτικοί, ιστορικοί και πολιτολόγοι είχαν αντιληφθεί τις φθίνουσες για τις ΗΠΑ μελλοντικές πολιτικές εξελίξεις. Όλοι αντιλαμβάνονται ότι οι ΗΠΑ δεν είναι πλέον η μόνη υπερδύναμη στον κόσμο. Για το θέμα αυτό όμως θα μιλήσουμε στο επόμενο άρθρο μας.

ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Στο προηγούμενο άρθρο μιλήσαμε για τις εμφανιζόμενες τάσεις αποδυνάμωσης της οικονομικής και στρατιωτικής αμερικανικής ισχύος των ΗΠΑ, τις οποίες διαπίστωσε και ο ορκισμένος εχθρός της Ρωσίας, ο Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι. Ένας από τους πρώτους που είχε εντοπίσει αυτές τις τάσεις και τις διατύπωσε, το 2002, στο βιβλίο του «Après l' Empire» (Μετά την Αυτοκρατορία) ήταν ο γάλλος ιστορικός Εμμανουέλ Τοντ. Στο έργο του, μια πολιτική πραγματεία 238 σελίδων που κυκλοφόρησε από τις Εκδόσεις Γκαλιμάρ, διερευνά τις διαδικασίες «αποσύνθεσης του αμερικανικού συστήματος της παγκόσμιας κυριαρχίας» μετά την τρομοκρατική επίθεση στους Δίδυμους Πύργους στις 11 Σεπτεμβρίου του 2001. Διαπιστώνει επίσης ότι οι ΗΠΑ αποτελούσαν, την εποχή που γραφόταν το βιβλίο, μια τεράστια υπερδύναμη της οποίας όμως η παρακμή έχει έναν μη αναστρέψιμο χαρακτήρα (κατά την έκφρασή του: «le déclin paraît irréversible»). Ο χαρακτηρισμός αυτού του γεγονότος με τις λέξεις «Αποσύνθεση» (Décomposition) και «Κατάρρευση» (Effondrement) δείχνει την αδυσώπητη νομοτελειακή πορεία εναλλαγής της παγκόσμιας κυριαρχίας. Η εξέλιξη των γεγονότων τον δικαίωσε απόλυτα. Ήταν μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία που δεν βασιζόταν σε προκατασκευασμένες αποφάσεις των αμερικανικών think tanks στα μυστικά υπόγεια του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για να επιβεβαιωθούν μεταγενέστερα από στρατιωτικές επεμβάσεις, όπως π.χ, η προφητεία του Σάμιουελ Χάντινγκτον για τη Σύγκρουση των Πολιτισμών ή του Φράνσις Φουκουγιάμα για το Τέλος της Ιστορίας και της Δημοκρατίας, αλλά σε πραγματικά γεγονότα που προδικάζουν μελλοντικές εξελίξεις. Τέτοιου είδους προφητείες θα προσπαθήσουμε να διερευνήσουμε σε αυτή τη σειρά των άρθρων, αλλά φυσικά οι πολιτικοκοινωνικές εξελίξεις στον κόσμο δεν πραγματοποιούνται σε ευθύγραμμη πορεία και σε πολλές περιπτώσεις οι προφητικές προβλέψεις δεν έχουν καμιά σχέση με τα πραγματικά γεγονότα. Τέτοιες μεγάλες ανατροπές φέρνουν και οι προβλέψεις/προφητείες με αφανείς πολιτικές σκοπιμότητες, όπως σε μια περίπτωση πρόβλεψης από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο του ρυθμού αύξησης του ελληνικού ΑΕΠ. Οι προφήτες αυτού του ναού της κερδοσκοπίας διαψεύστηκαν παταγωδώς, διότι ο ρυθμός ανάπτυξης ήταν σαράντα φορές μεγαλύτερος από τον προβλεπόμενο. Οι προφήτες της κακιάς ώρας του ΔΝΤ που εφάρμοζαν για την Ελλάδα (μαζί με

την ΕΕ) μια καταστροφική πολιτική από το 2010, δεν είχαν προβλέψει (το πιθανότερο σκόπιμα) σύμφωνα με την Έκθεση Μπλανσάρ, ούτε τις επιδράσεις του πολλαπλασιαστή που σε ποσοστό ήταν τριπλάσιος αλλά ούτε και τις επιδράσεις της σκληρής λιτότητας στη γιγάντωση μιας οικονομικής καταστροφής από την κατακόρυφη μείωση της ζήτησης.

Τις περισσότερες φορές τα γεγονότα είναι τελείως αντίθετα από αυτά που οι λαοί πληροφορούνται από τα μεγάλα συστημικά ΜΜΕ. Ο Τραμπ αλλά κυρίως οι πίσω από τον Τραμπ αμερικανικές πολιτικές δυνάμεις, δέχονται έναν πόλεμο παραπληροφόρησης από «τα γεράκια του πολέμου» των Δημοκρατικών (Ομπάμα, Χίλαρι Κλίντον, CNN, Washington Post, The New York Times, Τζ.Σόρος κλπ), τα οποία έμειναν «κολλημένα» στο θεωρούμενο ως «Δόγμα Μπρεζίνσκι» για μια Ρωσία η οποία αποτελεί τον «μοναδικό εχθρό της Αμερικής» και στο «Δόγμα Σόρος» για την παγκοσμιοποίηση και τις κοινωνίες των «Ανοιχτών Συνόρων και του Εθνομηδενισμού». Ο Τζ. Σόρος τόνισε ότι οι Δημοκρατικοί θα πρέπει να κάνουν τα πάντα για να εξοβελίσουν τον Τραμπ από το οβάλ γραφείο του Λευκού Οίκου, ενώ προεκλογικά υπήρξε βασικός χρηματοδότης της Χίλαρι Κλίντον για την οποία δαπάνησε περισσότερα από δέκα εκατομμύρια δολάρια.

Αυτός ο κερδοσκόπος έπαιξε βασικό ρόλο στις ελληνικές εξελίξεις στα εθνικά θέματα, με δεδομένη τη χρηματοδότηση των αποσχιστικών εξελίξεων των Τουρκοκυπρίων και για τα κονδύλια προς τους εθνικιστές της Αλβανίας, του Κόσσοβου και της Βοσνίας. Ως ένθερμος υποστηρικτής της «Μακεδονίας και της Συμφωνίας των Πρεσπών», διέθεσε άφθονο χρήμα στο δημόσιο ταμείο των Σκοπίων. Κυκλοφόρησε επίσης με χρηματοδότηση από το ίδρυμά του «Open Society Foundation» το περιοδικό «Macedonian Times», για να ενισχύσει τη σκοπιανή προπαγάνδα στο εξωτερικό και παράλληλα υποστήριξε οικονομικά και πολιτικά τις σλαβομακεδονικές οργανώσεις «Ενωμένη Μακεδονική Διασπορά» του Τζορτζ Αθανασόφσκι και το «Διεθνές Συμβούλιο των Μακεδόνων» του Τοντόρ Πετρόφ. Εύκολα μπορεί κάποιος να φανταστεί τον πακτωλό χρημάτων που σκορπά σε όλη την Ευρώπη (φυσικά και στην Ελλάδα) ο Τζ. Σόρος και όσοι κρύβονται πίσω από αυτόν, για τα «καλά παιδιά του, τους εθνομηδενιστές των Ανοιχτών Συνόρων». Αυτοί ως πολιτικοί, ως καθηγητές πανεπιστημίων, συγγραφείς, δημοσιογράφοι κλπ που ελέγχουν βασικά κρατικά πόστα ή διαμορφώνουν με παραπληροφόρηση το φρόνημα του λαού, προπαγανδίζουν για να διαμορφώσουν ένα κλίμα που ευνοεί τα σχέδια των γερακιών των ΗΠΑ στον κόσμο

(NATO, διαμελισμός κρατών, ανοιχτά σύνορα για ισοπέδωση πολιτισμών και φτηνά εργατικά χέρια κ.ά.). Οι σημερινές αντιπατριωτικές ιδεολογίες κρύβονται πάντα σε παραφουσκωμένα πορτοφόλια. Το «Χρήμα», αυτός ο νέος Θεός, εκμηδένισε συνειδήσεις και ιδεολογίες.

Στην Αμερική γίνονται σήμερα διεργασίες που θα επηρεάσουν σύντομα την ίδια την ύπαρξη της Δύσης. Από την άποψη αυτή οι έρευνες έγκυρων ερευνητών, οι οποίες βασίζονται στις ίδιες διαπιστώσεις με τον Ε. Τοντ, δείχνουν τις δυσμενείς πολιτικές εξελίξεις για την Ευρώπη, οι οποίες θα επηρεάσουν και το γεωπολιτικό μέλλον της Ελλάδας. Μια τέτοια πρόσφατη έρευνα της καθηγήτριας πολιτικής οικονομίας Μαρίας Νεγρεπόντη-Δελιβάνη με τίτλο «ΤΟ ΤΕΛΟΣ της οικονομικής κυριαρχίας της Δύσης και η εισβολή της Ανατολής» καταλήγει, μετά από δεκαπέντε περίπου χρόνια, στα ίδια σχεδόν συμπεράσματα με τον Τοντ. Η συγγραφέας υποστηρίζει ότι οι νομοτελειακές εξελίξεις που οδηγούν στην παρακμή και στην εξαφάνιση παλαιών πολιτισμών και υπερδυνάμεων αναδεικνύουν, μέσα από τις στάχτες της αυτοκρατορίας που ψυχορραγεί, μια νέα αυτοκρατορία και μια Νέα Τάξη. Η Δύση, ως ενιαίο σύνολο Αμερικής και Ευρώπης, βρίσκεται αντιμέτωπη και εξασθενημένη μπροστά στη βεβαιότητα εξασθένησης της παγκόσμιας κυριαρχίας της. Η αποσύνθεσή της είναι το αποτέλεσμα μιας παγκοσμιοποίησης η οποία οδήγησε σε αδιανόητης έκτασης ανισότητες, στην περιφρόνηση βασικών αξιών και ιδανικών της ανθρώπινης ζωής και της κοινωνίας και στην περιθωριοποίηση μεγάλων κοινωνικών ομάδων όπως είναι η πιο παραγωγική και κοινωνικά ισορροπημένη μεσαία τάξη. Στη θέση της σημερινής παγκοσμιοποίησης γεννιέται, από την εμπορική σύγκρουση ΗΠΑ-Κίνας, μια νέα στα χνάρια του παλιού δρόμου του μεταξιού. Ο τρόπος μεταβίβασης της σκυτάλης από την παλιά στη νέα αυτοκρατορία, θα δείξει αν η εναλλαγή θα γίνει ειρηνικά και με συναινέσεις ή αν θα πραγματοποιηθεί με έναν ολέθριο για την ανθρωπότητα πυρηνικό πόλεμο. Είναι ένα ενδεχόμενο το οποίο η συγγραφέας αντιμετωπίζει, όπως όλοι οι λογικοί άνθρωποι, με δέος και τρόμο.

Στη σημερινή Αμερική του Ντόναλντ Τραμπ έχουν ήδη κατανοήσει ότι η παγκοσμιοποίηση, με τις τεράστιες ανισότητες και τις άθλιες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες ζωής που δημιούργησε στους λαούς, έδωσε την ευκαιρία σε άλλα μεγάλα κράτη και κυρίως στην Κίνα, για να αποκτήσουν τεράστια οικονομική και στρατιωτική δύναμη. Οι νέες τεχνολογίες είναι πλέον κτήμα όλων. Η Δύση έχασε το μεγάλο πλεονέκτημα της

οικονομικής, τεχνολογικής και βιομηχανικής υπεροχής που είχε μετά τη βιομηχανική επανάσταση, όπως το διατύπωσε ο Ουίνστον Τσόρτσιλ στο βιβλίο «The River War» (Ο Πόλεμος του Ποταμού) που έγραψε ως νεαρός στρατιωτικός και δημοσιογράφος πριν από 120 χρόνια (το 1899), όταν διαπίστωσε την τεράστια δύναμη και εξάπλωση του ισλαμισμού στην Αφρική και τους αναμενόμενους κινδύνους για την Ευρώπη. Εφησύχαζε στην ιδέα πως «.....and were it not that Christianity is sheltered in the strong arms of science the civilization of modern Europe might fall, as fell the civilization of ancient Rome (.....και αν δεν ήταν ο χριστιανισμός προστατευμένος από τα ισχυρά όπλα της επιστήμης, ο πολιτισμός της σύγχρονης Ευρώπης μπορεί να πέσει, όπως έπεσε ο πολιτισμός της αρχαίας Ρώμης).

Ο Τσόρτσιλ ήταν αδύνατον να φανταστεί ότι μετά από δώδεκα δεκαετίες το Ισλάμ θα μπορούσε, χωρίς σπαθιά και πολέμους, να αλώσει εκ των έσω, λόγω της εκπληκτικής αύξησης των ευρωπαϊών μωαμεθανών, μια πολιτιστικά εκφυλισμένη και δομικά αποχριστιανισμένη Ευρώπη. Αυτή η Ευρώπη, όπως όλη η Δύση, «οδηγείται στο τέλος της κυριαρχίας της» αφού, κατά την έκφραση του Τσόρτσιλ, τα ισχυρά όπλα της επιστήμης έχουν ήδη περάσει και σε άλλα ισχυρότερα χέρια με ακλόνητες πολιτιστικές αξίες για τις οποίες οι πολίτες τους αψηφούν ακόμα και το θάνατο.

Από τις εξελίξεις στη διαπάλη Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατικών στις ΗΠΑ, θα εξαρτηθούν ο τρόπος αλλά και οι κίνδυνοι ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος από τη νομοτελειακή αλλαγή άσκησης της παγκόσμιας ηγεμονίας. Ο διεθνολόγος και διδάκτωρ κοινωνικών επιστημών Νικ Σταματάκης, ο οποίος εργάζεται και κατοικεί στην Αμερική, έχει μια πιο αισιόδοξη πρόβλεψη των μελλοντικών εξελίξεων. Ως πολίτης των ΗΠΑ και με γνωριμίες στους πολιτικούς και οικονομικούς κύκλους της μεγάλης αυτής χώρας, έχει προφανώς έγκυρες πληροφορίες για τις διεργασίες στα δυο κόμματα, κυρίως στους Ρεπουμπλικάνους, στους οποίους ο γιος του είναι πολιτικό στέλεχος. Σε πρόσφατο άρθρο του με τίτλο «Γιατί είναι αναπόφευκτη η προσέγγιση ΗΠΑ-Ρωσίας;» το οποίο δημοσιεύτηκε στις 18 Ιανουαρίου 2019 σε ομογενειακή εφημερίδα της Νέας Υόρκης, μεταξύ άλλων γράφει:

«.....Η συνεχιζόμενη επική σύγκρουση εντός του συστήματος εξουσίας των ΗΠΑ φαίνεται πως έχει αρχίσει να ξεκαθαρίζει. Παρότι το κατεστημένο του Πενταγώνου, των μυστικών υπηρεσιών και του Στέιτ Ντιπάρτμεντ μάχεται με νύχια και με δόντια να κρατήσει την χώρα σε κλίμα αντιρωσικής υστερίας, διαφαίνονται ήδη οι συνθήκες που θα οδηγήσουν σε προσέγγιση ΗΠΑ και

Ρωσίας και πιθανότατα θα οδηγήσουν στην πλήρη εξομάλυνση των σχέσεών τους. Μακροπρόθεσμα και οι δύο χώρες έχουν να αντιμετωπίσουν τη δραματική άνοδο της Κίνας, υπόθεση στην οποία είναι φυσικοί σύμμαχοι. Η δήλωση του προσωρινού υπουργού Άμυνας κ. Σάναχαν την πρώτη μέρα της ανάληψης των καθηκόντων του ήταν εξόχως συμβολική: «Καθώς εστιάζουμε την προσοχή μας σε συνεχιζόμενες επιχειρήσεις να θυμόμαστε πάντοτε, Κίνα... Κίνα... Κίνα...».... [...] ... Ο Ντόναλντ Τραμπ ήταν άριστα ενημερωμένος προεκλογικά από τον Χένρι Κίσινγκερ ώστε να εργαστεί για την προσέγγιση με την Μόσχα. Το «βαθύ κράτος» όμως με τα ριζωμένα συμφέροντα του βιομηχανικού-στρατιωτικού συμπλέγματος αντέδρασε με όλες του τις δυνάμεις..... [...] ... Στο παρασκήνιο του κατεστημένου αργά αλλά σταθερά έχει αρχίσει η διαδικασία μεταστροφής. Δεξιά και αριστερά ακούγονται δηλώσεις ότι έχει αρχίσει η αποκαθίλωση της Ρωσίας από την θέση του «εχθρού Νο 1» των ΗΠΑ και στη θέση αυτή προορίζεται να μπει η Κίνα. Σημαντικό ρόλο προς την κατεύθυνση αυτή έπαιξε ο κορυφαίος ειδικός για θέματα Κίνας Michael Pillsbury του οποίου το βιβλίο "The Hundred Year Marathon" και η σκληρή του δουλειά μέσα από το Hudson Institute άνοιξε τα μάτια πολλών για τον κίνδυνο που δημιουργεί η οικονομική άνοδος αλλά κυρίως η κλοπή αμερικανικής τεχνολογίας από την Κίνα. Η κλοπή ήταν κατά ένα μέρος νόμιμη ή νομιμοφανής και κατά ένα άλλο μέρος αποτέλεσμα μακρόχρονου προγραμματισμού και παράνομης δράσης των Κινέζων εντός των ΗΠΑ.

Τελευταία εξέλιξη προς την ίδια κατεύθυνση ήταν η πολύ πρόσφατη (9 Ιανουαρίου) ανάλυση του «κατεστημένου» περιοδικού "Foreign Affairs" με τίτλο «If Trump Wants to Get Out of Syria He Should Make a Deal with Russia». Σε άρθρο της 26^{ης} Δεκεμβρίου είχαμε εξηγήσει ότι μόνο μια τέτοια προσέγγιση εξηγεί την κίνηση του προέδρου Τραμπ να αποσύρει τους 2000 Αμερικανούς στρατιώτες από τα ανατολικά του Ευφράτη. Λίγο αργότερα ο Άγγελος Αθανασόπουλος σε κείμενο του στο ΒΗΜΑ της 29^{ης} Δεκεμβρίου, αποκάλυπτε ότι στις 13 Σεπτεμβρίου 2018 ο σύμβουλος Εθν. Ασφαλείας του Πούτιν Νικολάι Πατρούσεφ παρέδιδε στο Ισραήλ 3σέλιδο non-paper που πρότεινε ταυτόχρονη αποχώρηση Αμερικανών και Ιρανών από τη Συρία και εν συνεχεία μεσολάβηση του Ισραήλ μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας προς συνολικότερη διευθέτηση.

Είναι προφανές ότι μια τέτοια διευθέτηση πολύ γρήγορα θα συμπεριλάβει και την Ουκρανία όπου ο πρόεδρος Τραμπ είχε ήδη από πέρυσι ιδιωτικώς αποδεχτεί την προσάρτηση της Κριμαίας στη

Ρωσία και συζητούσε την αυτονόμηση της Ανατ. Ουκρανίας. Το τελικό στάδιο της διαπραγμάτευσης ΗΠΑ-Ρωσίας θα έχει ασφαλώς να κάνει με την Τουρκία και την πιθανολογούμενη επιστροφή της στο δυτικό «μαντρί». Στο σημείο αυτό κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πως θα αντιδράσει ένας απρόβλεπτος Ερντογάν που είναι ήδη στριμωγμένος στη γωνία. Κάποια ακραία αντίδρασή του θα τον βάλει ανάμεσα στα σαγόνια Πούτιν και Τραμπ, σενάριο για το οποίο μας προΐδεάζουν αυτά που συμβαίνουν στην ανατολική Συρία, όπου Αμερικανοί και Ρώσοι προστατεύουν τους κούρδους από τουρκική εισβολή...».

Όποια λύση και αν δοθεί στο πρόβλημα ΗΠΑ-Ρωσίας-Κίνας, η Ευρώπη τελικά θα είναι αυτή που θα πληρώσει τη νύφη. Αυτοί που πρόδωσαν το όραμα για μια Ενωμένη Ευρώπη με αξίες, ιδανικά, πολιτιστική ομοιογένεια, πραγματική δημοκρατία, ισονομία, κοινωνική δικαιοσύνη, ασφάλεια των κρατών/μελών και αδελφική αλληλεγγύη, γνωρίζουν ήδη πως οι βαριές ανάσες που ακούγονται στο βάθος ίσως είναι ανάσες αγωνίας και ελπίδας για κάτι το καινούργιο που θα προλάβει την μελλοντική καταστροφή ή είναι ο επιθανάτιος ρόγχος ενός πολιτισμού που χάνεται για να παραδώσει τη θέση του σε κάτι άλλο καινούργιο, ζωντανό και με αξίες που άλλοτε, σε παλαιότερες εποχές, οι Ευρωπαίοι λειδορούσαν με αλαζονεία.

Θα συνεχίσουμε τους προβληματισμούς μας στο επόμενο άρθρο.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Όποιες και αν είναι οι εξελίξεις στο πρόβλημα της μελλοντικής παγκόσμιας κυριαρχίας, η Ευρώπη ως σύνολο και ως μεμονωμένα κράτη/μέλη θα βρεθεί στριμωγμένη και στην περίπτωση της τυχόν συνεργασίας ΗΠΑ-Ρωσίας με σκοπό να απομονωθεί η πανίσχυρη Κίνα, αλλά και στο ενδεχόμενο μιας πυρηνικής σύγκρουσης ανάμεσα στους τρεις κολοσσούς του οικονομικού και γεωπολιτικού παιχνιδιού. Στην πρώτη περίπτωση η Αμερική δεν θα έχει την ανάγκη στήριξης από μια άχρηστη Ευρωπαϊκή Ένωση, την οποία θεωρεί επικίνδυνο εμπορικό ανταγωνιστή και προσπαθεί σήμερα να τη διαλύσει. Στη δεύτερη περίπτωση μιας τυχόν πυρηνικής σύγκρουσης, το κεντρικό πεδίο αντιπαράθεσης θα βρίσκεται στην καρδιά της Ευρώπης, η οποία θα μετατραπεί σε κρανίου τόπο λόγω της μικρής της έκτασης και της πυκνότητας του πληθυσμού της, ενώ οι αντίπαλες μεγάλες δυνάμεις και κυρίως η Ρωσία και οι Κίνα έχουν αχανείς εκτάσεις (π.χ. η Σιβηρία) οι οποίες θα βρίσκονται μακριά από τις επικίνδυνες εστίες πολέμου.

Η Ευρώπη άρχισε και κλαδεύει το κλωνάρι του δέντρου στο οποίο καθόταν όταν μετά τον Ντε Γκολ, έναν πραγματικό Ευρωπαίο που δεν ανεχόταν οι αμερικανοί καουμπόηδες του Λευκού Οίκου να μπερδεύονται στις ευρωπαϊκές υποθέσεις, αναδείχτηκαν ανάξιοι ηγέτες που το όραμα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης το μετέτρεψαν σε εφιάλτη. Η παγκοσμιοποίηση με τις τεράστιες κοινωνικές ανισότητες και έξω από κάθε πολιτιστικό στοιχείο των ευρωπαϊκών λαών, δεν θα μπορούσε να παγιωθεί με έναν τόσο στέρεο και ευρύ τρόπο αν αντιδρούσαν οι πνευματικές και πολιτικές ηγεσίες των ευρωπαϊκών λαών. Άφησαν τους χρηματιστές και τους τραπεζίτες να απαξιώσουν το βασικό ευρωπαϊκό πολιτιστικό βάθος και οδήγησαν σε εξαλλοσύνες μια σεμνή και μυαλωμένη ως τότε ΕΟΚ (από πλευράς διακηρυγμένων αξιών και αρχών), αφού πρώτα τη φτιασίδωσαν ως κοκότα και τη βάφτισαν ΕΕ, σε σκοτεινούς και αντίθετους δρόμους από αυτούς που ονειρεύτηκαν οι ευρωπαϊκοί λαοί. Από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ του 1992, η οποία έθεσε τις βάσεις ενός αδηφάγου, ενός άπληστου, τυχάρπαστου και κοινωνικά ανάλγητου οικονομικού συστήματος σούπερ-νεολιμπεραλισμού και ως τη Συνθήκη της Λισαβόνας του 2007 που εδραίωσε τις βάσεις για μια πορεία αντιδημοκρατικών και αντικοινωνικών εξελίξεων στην Ευρώπη (μερικοί τις χαρακτήρισαν «συγκαλυμμένη δικτατορία»), οι ιδρυτικές αξίες της ΕΟΚ είχαν τελείως απαξιωθεί. Οι μετέπειτα οργανωτικές πολιτικές εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση και

κυρίως η οικονομική κρίση, μετά την πτώχευση της Λίμαν Μπράδερς, αποκάλυψαν την ιδεολογική αποξένωση των ευρωπαϊκών λαών από τους υποταγμένους στο νέο γραφειοκρατικό και αυταρχικό καθεστώς των Βρυξελλών.

Ίσως στα πρώτα χρόνια της κρίσης και ως το 2015 να γινόταν πιστευτό το προπαγανδιστικό αφήγημα των σκληροπυρηνικών ηγετών της Γερμανίας για τον «ελληνικό αποδιοπομπαίο τράγο», αλλά η εμφανής πορεία προς μια γερμανική Ευρώπη, δημιούργησε τις κάπως γενικευμένες αντιδράσεις εναντίον ενός ευρωπαϊκού συστήματος που απεμπολούσε τις βασικές αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε πως καταλυτικό ρόλο στις αντιδράσεις αυτές έπαιξαν τα ανεξήγητα για πολλούς σκληρά οικονομικά μέτρα και οι ταπεινωτικοί και απαξιωτικοί για τους Έλληνες και την Ελλάδα χαρακτηρισμοί (τεμπέληδες, απατεώνες, άσχετα με του αρχαίους Έλληνες αλβανοσλαβοτουρκικά ανεμομαζώματα κ.ά). Έχουμε ήδη αναφέρει πως ο γάλλος καθηγητής Τομά Πικετί μίλησε σε γερμανικό ακροατήριο για επιβολή στην Ελλάδα οικονομικών μέτρων τα οποία δεν «είχαν καμιά σχέση με την οικονομική επιστήμη». Θα πρέπει να πούμε για όσους δεν γνωρίζουν ποιος είναι ο Πικετί, ότι ο διάσημος αυτός οικονομολόγος είναι ο συγγραφέας του βιβλίου «Le capital au XXIe siècle» (Το κεφάλαιο στο 21^ο αιώνα), το οποίο κυκλοφόρησε τον Αύγουστο του 2013 και μεταφράστηκε σε όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου. Όπως έγραψε ο νομπελίστας οικονομολόγος Πολ Κρούγκμαν, πρόκειται για μια επιστημονική μελέτη η οποία διαφοροποιεί τον τρόπο ερμηνείας των οικονομικών γεγονότων αλλά και τις επιδράσεις τους σε μια κοινωνία (του 21^{ου} αιώνα) που χαρακτηρίζεται από οικονομικές ανισότητες

Σε έντυπα και τηλεοπτικά δίκτυα, όπως το περιοδικό Marianne, οι εκδόσεις Alternatives Économiques, η Libération, η La Tribune, η TV France 24 κ.ά. άρχισαν να πραγματοποιούνται έρευνες για να διερευνηθούν τα πραγματικά αίτια αυτής της κάπως ανεξήγητης συμπεριφοράς της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κυρίως της πανίσχυρης οικονομικά Γερμανίας, η οποία πλέον ενεργούσε ως απόλυτη διαχειρίστρια των ευρωπαϊκών υποθέσεων. Ακόμα και μέσα στη Γερμανία, αξιόπιστα ινστιτούτα ερευνών, αξιόλογοι οικονομολόγοι και πνευματικοί άνθρωποι (όπως ο Πέτερ Μπόφινγκερ, ο φιλόσοφος Γιούργκεν Χάμπερμας κ.ά) ύψωσαν τις φωνές αντίδρασης σε πολιτικές οικονομικά απάνθρωπες αλλά και με αμφίβολη δημοκρατική νομιμότητα. Τον ίδιο χρόνο (2015) ο Ντομινίκ Στρος-Καν, στην περίφημη επιστολή του «προς τους

Γερμανούς φίλους του», είχε γράψει πως η ευρωπαϊκή γερμανική πολιτική οδηγούσε στην «επανεμφάνιση των δαιμόνων του παρελθόντος» (υπονοούσε τη ναζιστική ιδεολογία), ενώ ο γάλλος δικηγόρος και συγγραφέας Ρεζί Καστελνό διέκρινε «την επιστροφή της ύβρεως», υπονοώντας κι' αυτός την εφαρμογή ναζιστικών μεθόδων στο ελληνικό πρόβλημα, αλλά και το μίσος της Γερμανίας εναντίον της Ελλάδας, λόγω της μεγάλης καταστροφής του γερμανικού στρατού στη Ρωσία εξαιτίας των καθυστερήσεων της Βέρμαχτ στο ελληνικό μέτωπο την Άνοιξη του 1941. Επίσης, ο δημοσιογράφος της La Tribune P. Γκοντέν κονιορτοποίησε ως «ναζιστικό παραλήρημα» τα δημοσιεύματα της Bild και της Die Welt για το ρατσιστικό επιχείρημα πως στους σημερινούς Έλληνες «δεν υπάρχει ούτε σταγόνα αίματος του Σωκράτη και του Πλάτωνα». Αυτό το ναζιστικό επιχείρημα το χρησιμοποιούν και οι «ονόματι Έλληνες» διανοούμενοι αναθεωρητές της ιστορίας (εθνομηδενιστές), αλλά αν με τα ίδια φασιστικά κριτήρια ερευνούσαν και το DNA των σημερινών Γερμανών, ενδεχομένως να έβρισκαν πάρα πολλές σταγόνες αίματος από τους Ούννους του Απίλα. Η καθαρότητα ενός λαού δεν κρίνεται από τις επιμειξίες των φυλών, αλλά από τη διατήρηση των προγονικών πολιτιστικών θησαυρών. Και μόνον η διατήρηση μιας γλώσσας που επέζησε τέσσερις χιλιετίες (μοναδικό παγκόσμιο γεγονός), είναι ασφαλές κριτήριο για να διαπιστώσουν οι «ανεγκέφαλοι πανεπιστημιακοί εθνομηδενιστές διανοούμενοι» την εξελικτική πορεία του ελληνισμού.

Από το 2015 και μετά, οι αποκαλύψεις για τη μετάλλαξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε ένα γραφειοκρατικό αντιδημοκρατικό διευθυντήριο ήταν ραγδαίες. Η Συνθήκη της Λισαβόνας του 2007, ήταν το δημιουργήμα αυταρχικών τεχνοκρατικών εγκεφάλων οι οποίοι, μετά τα αρνητικά δημοψηφίσματα της Γαλλίας και Ολλανδίας για το σχέδιο του ευρωπαϊκού συντάγματος, προσπάθησαν να ανακόψουν κάθε δυνατότητα των ευρωπαϊκών λαών να διατυπώνουν ιδεολογικές απόψεις σε βασικά οικονομικά, κοινωνικά και εθνικά θέματα που αφορούσαν στα κράτη/μέλη. Τα αποτελέσματα αυτής της μετάλλαξης φάνηκαν πολύ γρήγορα. Εμφανίστηκαν ακραίες ιδεολογικές αποκλίσεις οι οποίες εκτείνονται από τις απλές εκδηλώσεις ευρωσκεπτικισμού ως τη δημιουργία ισχυρών ακροδεξιών κομμάτων, τα οποία εξαπλώνονται και ισχυροποιούνται με ταχύτητα χιονοστιβάδας και, αν δεν υπάρξουν επείγουσες και ριζικές αλλαγές στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η προσπάθεια για ένωση των ευρωπαϊκών λαών θα μείνει στην ιστορία ως ένα αποτυχημένο πείραμα.

Και τώρα το ερώτημα: Είναι δυνατόν να υπάρξουν τέτοιες σωτήριες αλλαγές; Τα προβλήματα και οι συνέπειές τους είναι πλέον εμφανείς. Ας ξαναγυρίσουμε στον Τομά Πικετί ο οποίος ήταν ένας από τους πρώτους που διαπίστωσαν τη διττή δομική ασθένεια της ΕΕ, δηλαδή την κυρίαρχη θέση των τραπεζιτών και γενικά των αρχιερέων του χρήματος στις δομές του ευρωπαϊκού οικοδομήματος και την αποξένωση των ευρωπαίων ηγετών από τους λαούς τους. Σε άρθρο του που δημοσιεύτηκε στις 17 Μαΐου 2016 στην εφημερίδα Le Monde με τίτλο «Pour un noyau dur européen» (για έναν σκληρό ευρωπαϊκό πυρήνα}, αφού πρώτα αναφέρεται στα σοβαρά προβλήματα των προσφύγων, των δημόσιων χρεών και της ανεργίας, διαπιστώνει την ολοένα αυξανόμενη επιθυμία των ευρωπαίων πολιτών για την επιστροφή στο Κράτος/Εθνος. Οι ευρωπαϊκοί λαοί έχουν πεισθεί ότι οι Συμφωνίες και Συνθήκες της ΕΕ και προπαντός της Ευρωζώνης δεν πρόκειται να αλλάξουν και συνεπώς οι μεγάλες κοινωνικές ανισότητες, η ανισοτιμία των κρατών/μελών, η έλλειψη αλληλεγγύης και γενικά το συνεχώς αυξανόμενο έλλειμμα Δημοκρατίας στις σχέσεις ηγετών και λαού θα οδηγή την Ευρώπη προς ένα απολυταρχικό γραφειοκρατικό καθεστώς. Άλλωστε, η δήλωση του προέδρου της Κομισιόν Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ τον Ιανουάριο του 2015 ότι «δεν μπορεί να υπάρξει δημοκρατική επιλογή εναντίον των ευρωπαϊκών συνθηκών» (*il ne peut y avoir de choix démocratique contre les traités européens*), δείχνει πως το τεχνοκρατικό ιερατείο των Βρυξελλών δεν είχε, τουλάχιστον το 2015, καμιά πρόθεση και δημοκρατική ευαισθησία για να ακούσει τη φωνή των ευρωπαϊκών λαών. Συνεπώς, η πορεία προς τη διάλυση της ΕΕ είναι προδιαγεγραμμένη αν δεν αλλάξουν, όπως επισημαίνει ο Πικετί, οι ιδεολογικές θέσεις κυρίως των ηγετών της Ευρωζώνης και δεν τροποποιηθεί η «θανατηφόρα στρατηγική της» (*stratégie mortifère*). Η σωτηρία της Ευρώπης εξαρτάται από λογικές τροποποιήσεις των Συνθηκών αλλά και με τη δημιουργία ενός «σκληρού ευρωπαϊκού πυρήνα» που θα αποφασίζει με σχετική πλειοψηφία από τα κράτη που θα αντιπροσωπεύουν το 70% του συνόλου των πολιτών της Ευρωζώνης.

Η στασιμότητα σε εσωτερικές διεργασίες στην Ευρωζώνη αλλά και γενικότερα στην ΕΕ επέτειναν το δυσμενές κλίμα από την εποχή των προτάσεων του Τ. Πικετί. Οι λαοί, σε Γερμανία, Αυστρία, Ολλανδία, Γαλλία, Πολωνία, Ουγγαρία, Ιταλία κλπ, στράφηκαν εμφανώς προς τα κόμματα που αρθρώνουν αντιευρωπαϊκό λόγο ή προτείνουν αποχώρηση από την ΕΕ και επανασύσταση του Κράτους/Εθνους. Ο γάλλος καθηγητής όμως

εξακολουθεί τον αγώνα του «για τη σωτηρία της Ευρώπης». Με πολυπληθή ομάδα επιστημόνων κύρους από όλον τον κόσμο διακήρυξε με «Μανιφέστο», που δημοσιεύτηκε στα μεγαλύτερα ευρωπαϊκά ΜΜΕ, τις απόψεις του για τις σωτήριες δομικές αλλαγές στην ΕΕ που ενδεχομένως, την τελευταία στιγμή να αποτρέψουν την καταστροφική της πορεία. Αυτό το «Μανιφέστο» που δημοσιεύτηκε και στη βρετανική εφημερίδα «The Guardian» στις 9 Δεκεμβρίου 2018 με τίτλο «*Our manifesto to save Europe from itself*» (*Το Μανιφέστο μας για να σωθεί η Ευρώπη από τον εαυτό της*) έχει ως στόχο να προειδοποιήσει τους ηγέτες της ΕΕ ότι τα περιθώρια για τη σωτηρία της είναι οριακά και ότι δεν έχουν πλέον τη δυνατότητα για επιλογή διατήρησης των αντικοινωνικών Συνθηκών απεμπλώνοντας τα δημοκρατικά δικαιώματα των ευρωπαϊκών λαών. Η αλαζονική φράση του Γιούνκερ βασισμένη στην τεχνοκρατική παντοδυναμία των Βρυξελών του 2015, έχει μετατραπεί το 2019 σε απόφαση αυτοκτονίας. Αν αυτός ο γραφειοκρατικός και αντιδημοκρατικός αυταρχισμός εξακολουθήσει να πρωτανεύει στην ηγετική ομάδα της Ένωσης, τότε κανένα Μανιφέστο δεν πρόκειται «να σώσει την Ευρώπη από τον εαυτό της».

Στο Μανιφέστο επαναλαμβάνονται οι προτάσεις του Πικετί που υπήρχαν στο άρθρο του στη «Le Monde», αλλά γίνεται μια πιο εκτεταμένη και σαφέστερη ταξινόμηση των προτεινόμενων αλλαγών. Οι επιστήμονες που προέρχονται από «όλα τα σημεία του ορίζοντα και από διαφορετικές χώρες» και υπογράφουν το Μανιφέστο, κάνουν έκκληση προς τους Ευρωπαίους ηγέτες να τροποποιήσουν σε βάθος τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και τις πολιτικές που εφαρμόζουν. Δηλώνεται ότι στο Μανιφέστο υπάρχουν συγκεκριμένες και σαφείς προτάσεις και ιδιαίτερα το σχέδιο μιας Συνθήκης για την Δημοκρατικοποίηση της Ευρώπης και ένα σχέδιο (κοινού) προϋπολογισμού, τα οποία θα γίνουν δεκτά από τα κράτη/μέλη που θα θελήσουν να τα αποδεχθούν, με την προϋπόθεση να τεθούν υπόψη των πολιτών τους και να υπογραφούν από όλους τους Ευρωπαίους (άνδρες και γυναίκες) που θα συμφωνούν με τις προτάσεις. Τα σχέδια θα πρέπει να τεθούν και υπόψη των πολιτικών ομάδων για τυχόν εισηγήσεις βελτιώσεων. Όπως φαίνεται καθαρά ο Τ. Πικετί και οι άλλοι συντάκτες του Μανιφέστου, έχουν γνώση της απαξίωσης του αντιπροσωπευτικού κοινοβουλευτικού συστήματος από τους πολίτες και επιδιώκουν, με τις υπογραφές των πολιτών, να επανέλθουν στο πραγματικό και έντιμο πνεύμα της αληθινής Άμεσης Δημοκρατίας των Αθηνών του 5^{ου} π.Χ. αιώνα. Άλλωστε,

είδαμε στο παρελθόν αλλά και πρόσφατα στην Ελλάδα την κατάντια μιας Βουλής με αντιπρόσωπους των πολιτών, οι οποίοι για προσωπικούς συμφεροντολογικούς λόγους πρόδωσαν τις ιδεολογικές θέσεις των ψηφοφόρων (εντολέων) τους, Αυτοί οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι ποιον εκπροσωπούν; Τους ψηφοφόρους τους, τον εαυτό τους ή εξυπηρετούν ξένα συμφέροντα; Όταν σε ένα κράτος οι ηγέτες αμφισβητούν ή φοβούνται την έκφραση της λαϊκής κυριαρχίας, είτε με εκλογές είτε με δημοψήφισμα, αυτό το κράτος αποκλείεται να είναι δημοκρατικό. Με αυτού του είδους τις πρακτικές αμφισβήτησης της λαϊκής κυριαρχίας, οι έλληνες ηγέτες εφαρμόζουν κατά γράμμα τα αυταρχικά συστήματα διοίκησης που εφευρίσκει το Διευθυντήριο των Βρυξελλών για να παρακάμπτει τη βούληση των ευρωπαϊκών λαών. Πρόκειται για ένα ιδιόρρυθμο και ανέντιμο καθεστώς κοινοβουλευτικής δικτατορίας.

Στο επόμενο άρθρο θα συνεχίσουμε, διερευνώντας τις απόψεις και άλλων ευρωπαϊών ειδικών για την καλπάζουσα ασθένεια μιας Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία θα μπορούσε να μεγαλουργήσει και να αναδειχθεί σε κραταιά Δύναμη αν σεβόταν τους λαούς της. Σήμερα καταρρέει και ψυχορραγεί κάτω από τα σαρκαστικά βλέμματα των τριών Υπερδυνάμεων του κόσμου.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΕ ΜΙΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ ΕΥΡΩΠΗ

Οι αρνητικές εξελίξεις για τις μελλοντικές προοπτικές επιβίωσης της ΕΕ που περιγράψαμε στο προηγούμενο άρθρο, θα υπάρξει η δυνατότητα να μετρηθούν από τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών της Άνοιξης αυτού του χρόνου (2019). Η σύγκριση των αποτελεσμάτων με τις αντίστοιχες εκλογές του 2009 και του 2014 θα δείξει την ταχύτητα εξάπλωσης του ευρωσκεπτικισμού στους λαούς της Ευρώπης. Τους τελευταίους μήνες και κυρίως μετά τις εκτιμήσεις των αποτελεσμάτων των βουλευτικών εκλογών του 2017 σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες, το ιερατείο των Βρυξελλών φαίνεται υπερβολικά ανήσυχο. Επιχειρεί με τις συνηθισμένες αερολογίες περί κινδύνων για τη δημοκρατία, για την ελευθερία, για την ειρήνη κ.ά. να εκφοβίσει τους ψηφοφόρους, ενώ φαίνεται αμετακίνητο στη διατήρηση της τεχνοκρατικής του φιλοσοφίας ότι, οι δημοκρατικοί κανόνες δεν μπορούν να επηρεάσουν τους αντικοινωνικούς και αντιδημοκρατικούς κανόνες των Συνθηκών που έχουν καθιερωθεί με μονομερείς αποφάσεις των τεχνοκρατών και ερήμην των λαών. Το μεταρρυθμιστικό βήμα που προσπάθησε να κάνει ο γάλλος πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν, όπως τουλάχιστον το πρόβαλε κατά την ομιλία του στην Πνύκα των Αθηνών, έμεινε αιωρούμενο και αμφιταλαντευόμενο. Η καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ του έκοψε το βήμα και όπως όλοι οι ευρωπαίοι ηγέτες που φοβούνται να αρθρώσουν λόγο που δεν εξυπηρετεί τα πανίσχυρα γερμανικά συμφέροντα, έσκυψε το κεφάλι και επανήλθε στο παλιό αφήγημα για τη γαλλογερμανική συνεργασία στο θέμα επιβολής των κοινών αποφάσεων τους στους κόλπους της ΕΕ. Αυτές οι κοινές αποφάσεις είναι στην ουσία γερμανικές αποφάσεις, διότι όπως σχολίασε ένας αναγνώστης σε γαλλική εφημερίδα «οι γάλλοι αντιπρόσωποι χρησιμεύουν σε αυτές τις συσκέψεις για να μαζεύουν τα πιατάκια του καφέ και να καθαρίζουν τα τασάκια από τα αποτσίγαρα».

Οι διογκούμενες ανησυχίες στους ηγετικούς κόλπους της ΕΕ φαίνονται και από τη δραστηριοποίηση των μηχανισμών ενημέρωσης της κοινής γνώμης. Εκτός από τα συστημικά ΜΜΕ άρχισαν να κινητοποιούνται και ειδικές υπηρεσίες της Ένωσης σε μια προσπάθεια αναστροφής του συνεχώς διογκούμενου κύματος ευρωσκεπτικισμού. Πρόσφατα διάβασα σε μια ιταλική φιλοευρωπαϊκή ιστοσελίδα μια πρωτότυπη έκκληση για τη δημιουργία μιας ευρωπαϊκής «ΕΥτοπίας» (ελληνική λέξη της οποίας τα δυο πρώτα γράμματα σε λατινική γραφή σημαίνουν Ευρωπαϊκή Ένωση), ώστε να διατηρηθεί και στο μέλλον η

Δημοκρατία στην Ευρώπη. Στο προλογικό κείμενο που παραθέτουμε εξηγείται η ετυμολογία της λέξης από το «Eu» και «Τόπος» (*La Repubblica Europea è una Eutopia -dal Greco εὖ "buono" e τόπος "luogo"- per un futuro democratico in Europa*). Όμως, αυτές οι ανησυχίες εκφράζονται, όσο πλησιάζουν οι ευρωεκλογές και από οργανώσεις και οργανισμούς που εντάσσονται σε επίσημες κομματικές ή πολιτικές ομάδες των κρατών/μελών.

Μια τέτοιας φύσεως συνάντηση πραγματοποιήθηκε στις 26 Ιουνίου 2018 στη Ρώμη και προβλήθηκε στο ευρωπαϊκό κοινό από τη μεγάλη και αξιόπιστη ιταλική ψηφιακή εταιρεία μαζικής ενημέρωσης LINKI-ESTA, με τίτλο «*In Europa la democrazia è in pericolo. Ecco 6 proposte contro il declino*» (*Η Δημοκρατία στην Ευρώπη βρίσκεται σε κίνδυνο. Ίδού 6 προτάσεις απέναντι στην παρακμή*). Επειδή ο κόσμος είναι δύσπιστος για την αξιοπιστία και εγκυρότητα των ειδήσεων των ευρωπαϊκών (και ελληνικών) ΜΜΕ, τα οποία ανήκουν σε μεγάλους επιχειρηματίες που συνδιαλέγονται με την εξουσία για να αποκομίσουν κέρδη με συμφωνίες κάτω από το τραπέζι, ίσως δικαιολογημένα έχει αμφιβολίες με το χαρακτηρισμό της προαναφερόμενης εταιρείας ως αξιόπιστης. Η LINKIESTA με αλληλοεναλλασσόμενους διευθυντές (από το 2014 είναι ο Φραντσέσκο Καντσελάτο) απαρτίζεται από 80 ομάδες δημοσιογράφων ή άλλους επενδυτές οι οποίοι, για τη διασφάλιση της πολυφωνίας των ειδήσεων, δεν έχουν το δικαίωμα να κατέχουν ποσοστό μετοχών πάνω από 5%. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυρισθεί πως ένα τέτοιο οργανωτικό πρότυπο στα ευρωπαϊκά ΜΜΕ θα μπορούσε να σώσει τους ευρωπαϊκούς λαούς από την ασύστολη προπαγάνδα και την πλύση εγκεφάλου των πολιτών. Είναι όμως γνωστό ότι η ΕΕ αντιδρά σε ένα τέτοιο δημοκρατικό σχέδιο πολυφωνίας των ΜΜΕ, όπως έδειξε και η ελληνική περίπτωση της δεκαετίας του 2010, όταν η ελληνική κυβέρνηση υποχρεώθηκε να ακυρώσει το νόμο που καθόριζε ανώτατα ποσοστά μετοχών στα μεγάλα τηλεοπτικά δίκτυα.

Στη συνάντηση αυτή, στην οποία προέδρευε ο αντιπρόεδρος του Ινστιτούτου Διεθνών Υποθέσεων Έκτωρ (Ετόρε) Γκρέκο, συμμετείχαν κυρίως στελέχη του προαναφερόμενου Ινστιτούτου και παράγοντες του γερμανικού σοσιαλδημοκρατικού Ιδρύματος «Friedrich Ebert Stiftung-(FES)», το οποίο έθεσε ως βασικό θέμα της συνάντησης και το «*L'Altro deficit democratico-una cassetta degli attrezzi per l'Ue per salva-guardare la democrazia negli Stati membri*» (*Το άλλο δημοκρατικό έλλειμμα-Μια εργαλειοθήκη για να διαφυλαχθεί η Δημοκρατία στα κράτη/μέλη της ΕΕ*). Το

σοσιαλιστικό κόμμα της Γερμανίας (SPD) το οποίο υπέστη μια ταπεινωτική ήττα στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, πληρώνει τις αμαρτίες του από την εποχή του Γκέρχαρντ Σρέντερ στην καγκελαρία. Αυτός ο πολιτικά ανέντιμος και (δήθεν!) σοσιαλιστής καγκελάριος στον οποίο έχω αφιερώσει ένα ολόκληρο άρθρο, με τις κατεργαριές του στην εποχή της πρωθυπουργίας του, έγινε ο αφανής εμπνευστής του σχεδίου για την κατάργηση του ευρωπαϊκού κοινωνικού κράτους, ενώ παράλληλα φρόντιζε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις, σε συνεργασία με το ρωσικό ενεργειακό κολοσσό Gazprom, για να γίνει εκατομμυριούχος όταν θα εγκατέλειπε τον πολιτικό στίβο.

Στις αποφάσεις της συνάντησης των φιλοευρωπαϊών προσωπικοτήτων για τη σωτηρία της Ευρώπης από τον κίνδυνο διάλυσής της και τη διαφύλαξη της δημοκρατίας στα κράτη/μέλη της ΕΕ, έγιναν ειδικές επισημάνσεις εντατικοποίησης των προσπάθειών για τη διατήρηση των ευρωπαϊκών αξιών. Ιδιαίτερα τονίστηκε η συρρίκνωση των δημοκρατικών εθνικών συστημάτων, με αναφορά στα αντιδημοκρατικά μέτρα που επιβλήθηκαν στην Ελλάδα στην περίοδο της οικονομικής κρίσης αλλά και στις διενέξεις των κρατών/μελών στο προσφυγικό πρόβλημα, δυο ζητήματα τα οποία *«χαρακτηρίζονται από την αμφισβήτηση του δημοκρατικού χαρακτήρα της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης» (contraddistinto dalla messa in discussione della democraticità dell'Unione europea stessa)*. Οι 6 προτάσεις με αερολογίες και αοριστολογίες που υποβλήθηκαν από το Ίδρυμα FES του γερμανικού σοσιαλιστικού κόμματος και αποσκοπούσαν στην ανάσχεση της παρακμής της ΕΕ ήταν οι εξής:

- Δημιουργία ενός συστήματος παρακολούθησης που να δημιουργεί δημοκρατικούς κόμβους σε κάθε χώρα και των οποίων τα αποτελέσματα θα συζητούνται από εθνικούς και ευρωπαϊκούς φορείς.
- Καθορισμός προϋποθέσεων για τη χορήγηση κονδυλίων από το επόμενο πολυετές χρηματοδοτικό πλαίσιο, σύμφωνα με την τηρήση των ιδρυτικών αρχών της ΕΕ.
- Σύσταση ευρωπαϊκής δικαστικής διαδικασίας που να λειτουργεί κατά των παραβάσεων στα κράτη μέλη.
- Δημιουργία ενός ταμείου (Ευρωπαϊκός Όμιλος αξιών) για τη στήριξη των ΜΚΟ.
- Εναρμόνιση των κανόνων για την προστασία της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης.

- Ένα σύστημα κινήτρων που να διέπει τα εθνικά κόμματα στο πλαίσιο της σχέσης τους με τα ευρωπαϊκά κόμματα αναφοράς και τις πολιτικές ομάδες στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Με τέτοιες προτάσεις όχι μόνον δεν σώζεται η Ευρώπη και η Δημοκρατία, αλλά οι κομματικές ελίτ χρησιμοποιούν και πάλι τις ασαφείς διατυπώσεις για να σώσουν και να παρατείνουν τη ζωή της παγκοσμιοποίησης και των κοινωνικών ανισοτήτων. Και μόνο το γεγονός ότι προτείνεται η δημιουργία ταμείου για τη στήριξη των σκοτεινών και ύποπτων ΜΚΟ (των Ανοιχτών Συνόρων του ΤΖ. Σόρος!) και δεν καθορίζεται με σαφήνεια ο τρόπος πολυφωνικής λειτουργίας των ΜΜΕ με αποκλειστικούς ιδιοκτήτες δημοσιογράφους ή δημοσιογραφικές ομάδες με καθορισμένο ποσοστό μετοχικού κεφαλαίου (όπως στη LINKIES-TA), φανερώνει τις βαθύτερες επιδιώξεις των κομματικών ελίτ της ΕΕ. Στο κείμενο των προτάσεων δεν υπάρχει ούτε μια λέξη για τις κοινωνικές ανισότητες, για τη νομοθετημένη ασυδοσία των πολυεθνικών, για την ανάγκη δίκαιης φορολογίας σε φτωχούς και πλούσιους κ.ά., όπως έπραξε ο Τ. Πικετί στο Μανιφέστο του.

Οι τεχνοκρατικές ελίτ των Βρυξελλών, με στείρες επικλήσεις στη δημοκρατία, στις ελευθερίες, στα ανθρώπινα δικαιώματα κλπ (για τα οποία οι πολίτες των λαών της Ευρώπης έχουν αμετάκλητα πεισθεί πως παραβιάζονται από αυτούς που τα επικαλούνται), προσπαθούν να διατηρήσουν το δικαίωμα της ανεξέλεγκτης διαχείρισης της εξουσίας των κρατών/μελών της ΕΕ και του ελέγχου των ευρωπαϊκών λαών. Τα αποτελέσματα των κρίσιμων εφετινών ευρωεκλογών θα δείξουν τις τάσεις στην πορεία των μελλοντικών εξελίξεων, για να μπορέσουμε αργότερα να επιχειρήσουμε μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Η Ευρώπη, όπως διατυπώνεται και στο Μανιφέστο, κινδυνεύει αποκλειστικά από την ίδια την Ευρώπη των ανισοτήτων και του αντιδημοκρατικού τρόπου λειτουργίας της. Αυτή η δύσμορφη Ενωμένη Ευρώπη (ετυμολογικά η μυθολογική Ευρώπη είναι η όμορφη με τα μεγάλα μάτια) δεν θα καταφέρει να αναστρέψει την κατάσταση του επιθανάτιου ρόγχου της και μοιραία θα επιστρέψει στην Ευρώπη των Εθνικισμών. Διότι, δεν σημειώνεται μόνον αύξηση των πολιτών οι οποίοι επιθυμούν τη διατήρησή της αφού όμως υποχρεωθεί πρώτα να πραγματοποιήσει δομικές αλλαγές, αλλά πληθύνονται και αυτοί που επιδιώκουν την οριστική διάλυσή της. Και φυσικά δεν είναι όλοι ακροδεξιόι, όπως ισχυρίζονται οι συνηθισμένοι προπαγανδιστές οι οποίοι μιμούνται το Στάλιν που χρησιμοποιούσε παρόμοια επιχειρήματα για να στέλνει όσους διαφωνούσαν μαζί του στη Σιβηρία, στα ψυχιατρεία ή στο

εκτελεστικό απόσπασμα. Είναι στην πλειοψηφία τους και κάποιοι φιλήσυχοι πολίτες οι οποίοι έχουν αηδιάσει από μια εξαχρειωμένη Ευρωπαϊκή Δημοκρατία που θεοποίησε την Κατανάλωση και το Χρήμα. Έχουν αηδιάσει από μια ηθικά και κοινωνικά ασύδοτη, αχαλίνωτη, ανεργία και επικίνδυνη για το νομοταγή πολίτη μεταλλαγμένη Δημοκρατία η οποία, βαφτίζοντας την κοινωνική αναρχία σε Ελευθερία, υποχρεώνει τους πολίτες να ζουν στο φόβο, στις διαρκείς εσωτερικές και εξωτερικές απειλές και γενικά στην ανασφάλεια. Οι οπλισμένοι σαν αστακοί στρατιώτες που κυκλοφορούν στους δρόμους των ευρωπαϊκών πόλεων και οι ψηφιακοί συναγερμοί και τα συρματοπλέγματα σε ιδιωτικές κατοικίες, δείχνουν την ένταση του τρόμου που ζουν οι πολίτες σ' αυτή την παγκοσμιοποιημένη και διαφοροποιημένη Δημοκρατία των κοινωνικών ανισοτήτων.

Ως παράδειγμα ενός τέτοιου συντηρητικού πολίτη ο οποίος ιδεολογικά δεν βρίσκεται στο χώρο της ακροδεξιάς, θα μπορούσαμε να αναφέρουμε τον υποψήφιο στις γαλλικές προεδρικές εκλογές του 2017, τον Φρανσουά Ασελινό. Είναι παλιό στέλεχος της γκολικής δεξιάς και διαφωνούσε με τους συνυποψηφίους της Μαρί Λε Πεν, η οποία θεωρείται ότι εκφράζει ακροδεξιές απόψεις, το ριζοσπάστη σοσιαλιστή Λικ Μελανσόν και το πρώην στέλεχος του γκολικού κόμματος Νικολά Ντιπόν-Ενιάν. Ο Ασελινό υποστήριζε πως η Ενωμένη Ευρώπη είναι μια ουτοπία και δεν είναι δυνατόν να λειτουργήσει κανονικά, διότι δεν υπάρχει ένας ενιαίος ευρωπαϊκός λαός με ευρωπαϊκή συνείδηση (όπως έδειξαν οι λυσσαλέες και εχθρικές αντιπαραθέσεις μεταξύ των κρατών του Βορρά και του Νότου), αλλά και διότι η τεχνοκρατική οργανωτική δομή της «*la nire à la dictature*» (τη στρέφει, την οδηγεί προς τη δικτατορία). Γι' αυτό το λόγο υποστήριζε την έξοδο της Γαλλίας από την ΕΕ και την επάνοδο του Κράτους/Εθνους. Ήταν το βασικό σημείο απόλυτης διαφωνίας του με τους προαναφερόμενους τρεις συνυποψηφίους του στις εκλογές, οι οποίοι θέλουν να παραμείνουν στην ΕΕ αλλά προτείνουν ριζικές δομικές αλλαγές με τις οποίες θα εξουδετερωθούν οι απολυταρχικές πρακτικές των τεχνοκρατών της Ένωσης. Παρόμοιες δυσοίωνες απόψεις εκφράζουν και άλλοι ευρωπαϊοί πολιτικοί και διανοούμενοι, όπως διατυπώνονται σε πρόσφατο άρθρο του Ζεράρ Μαμού με τίτλο «*La mort programmée de l'Union européenne*» (Ο προγραμματισμένος θάνατος της Ευρωπαϊκής Ένωσης), οι οποίοι πιστεύουν ότι αυτός ο «θάνατος» είναι αναπόφευκτος, αν η ΕΕ δεν καταφέρει να συμφιλιωθεί «με τους λαούς της». Πάντως, οι περισσότεροι πιστεύουν ότι το ηγετικό και

αντιδημοκρατικό επιτελείο των Βρυξελλών, δύσκολά θα μπορέσει να ξεφύγει από τις επιρροές των οικονομικά ισχυρών του κόσμου και να ξυπνήσει από τον δογματικό του λήθαργο.

Στα προηγούμενα άρθρα μας διερευνήσαμε τις επερχόμενες ανακατατάξεις και τους ανταγωνισμούς των μεγάλων δυνάμεων στο θέμα μονοπώλησης της παγκόσμιας κυριαρχίας, παράλληλα με τις δυσοίωνες εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση εξαιτίας της ιδεολογικής διάστασης ηγετών και λαών. Το σχέδιο ενοποίησης των ευρωπαϊκών λαών είχε από την αρχή σπέρματα αυταρχικής τεχνοκρατικής οργάνωσης και διοίκησης, τα οποία πολλοί απέδωσαν στις φιλοναζιστικές ιδεολογικές απόψεις του επί δέκα χρόνια πρώτου προέδρου της Κομισιόν Βάλτερ Χαλστάιν.

Στο επόμενο άρθρο θα προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε τις επιδράσεις αυτών των εξελίξεων στην Ευρώπη και να τις συσχετίσουμε με την οικονομική, κοινωνική και προπαντός την εθνοπολιτική πορεία της Ελλάδας στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΟΙ ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ Ε.Ε. ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Η αναφορά του γάλλου πολιτικού και οπαδού των κομματικών ιδεολογικών θέσεων του στρατηγού Ντε Γκολ, του Φρανσουά Ασελινό, την οποία μνημονεύσαμε στο προηγούμενο άρθρο και τονίζει την τεχνοκρατική οργανωτική δομή της ΕΕ η οποία την οδηγεί, τη στρέφει προς τη δικτατορία (*la vire à la dictature*), δεν είναι τυχαία. Από τον πρώτο χρόνο ίδρυσης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ), υπήρχαν οι φόβοι ότι ο οργανωτικός νους του σχεδίου ενοποίησης της Ευρώπης και πρώτος πρόεδρος της Κομισιόν Βάλτερ Χαλστάιν, εφάρμοζε το πλάνο του 1942 του ναζιστή υπουργού Βάλτερ Φουνκ για τη δημιουργία της «Γερμανικής Ενωμένης Ευρώπης». Είναι γνωστό ότι ο Φουνκ, ο οποίος καταδικάστηκε από το στρατοδικείο της Νυρεμβέργης κι' εκτελέστηκε δι' απαγχονισμού, είχε σχεδιάσει με τους συνεργάτες του των ειδικών ομάδων ερευνητών, σε μια από τις οποίες συμμετείχε και ο Χαλστάιν, τη δημιουργία μιας Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας η οποία θα είχε περίπου την οργανωτική δομή της σημερινής Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κάποιες από τις προτάσεις του Φουνκ εφαρμόστηκαν ή μελετούνται από τα επιτελεία της ΕΕ, όπως π.χ. η δημιουργία ενιαίου ευρωπαϊκού νομίσματος με σημείο αναφοράς της ισοτιμίας του το ισχυρό γερμανικό μάρκο, η δημιουργία Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας στο Βερολίνο (σήμερα βρίσκεται στη Φρανκφούρτη), η δημιουργία ειδικών οικονομικών περιοχών (σήμερα συζητείται η δημιουργία τους ως «ειδικών ή ελεύθερων οικονομικών ζωνών-ΕΟΖ») κ.ά.

Στην εποχή ίδρυσης της ΕΟΚ και της δεκαετούς παντοδυναμίας του Βάλτερ Χαλστάιν, ο τότε πρόεδρος της Γαλλίας στρατηγός Ντε Γκολ είχε εκφράσει τις έντονες ανησυχίες του για το ρόλο του γερμανού προέδρου της Κομισιόν και τον κατηγορούσε ότι οδηγούσε την Κοινότητα μακριά από τις ιδρυτικές της επιδιώξεις για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Σε συνέντευξη τύπου στο Μέγαρο των Ηλυσίων, στις 9 Σεπτεμβρίου του 1965, άσκησε δριμεία κριτική για τις μεθοδεύσεις του Χαλστάιν και τον κατηγορήσε ότι βρισκόταν σε συνεχείς επαφές και συνεννοήσεις με τους αμερικανούς προέδρους, χωρίς ειδικές εντολές και εξουσιοδοτήσεις από τα κράτη/μέλη, αλλά και ενεργούσε ως απόλυτος άρχων ενός Υπερκράτους (*Super-État*) με πρωτεύουσα τις Βρυξέλλες. Με αποφασιστικότητα ο Ντε Γκολ διαβεβαίωσε το γαλλικό λαό ότι θα αγωνιζόταν για να προστατεύσει τη Γαλλική Δημοκρατία από έναν τεχνοκρατικό Άρειο Πάγο από απάτριδες και

ανεύθυνους (*un aréopage technocratique, apatride et irresponsable*).

Ο Ντε Γκολ ήταν πάντα δύσπιστος με τις προθέσεις των Αμερικανών για την ΕΟΚ, τη δημιουργία της οποίας επιδίωκαν αλλά με πρόθεση να τη χειραγωγούν, όπως επίσης ήταν επιφυλακτικός και με τις επιδιώξεις των Γερμανών με ναζιστικό παρελθόν (Β. Χαλστάιν, Λούντβιχ Έρχαρτ (μετέπειτα καγκελάριος) οι οποίοι συμμετείχαν ενεργητικά στη δημιουργία και οργάνωση της ΕΟΚ. Ειδικά για τον Χαλστάιν γνώριζε ότι είχε συλληφθεί από τους Αμερικανούς, ως στέλεχος της Χιτλερικής Γερμανίας, αλλά αντί να παραπεμφθεί σε δίκη στάλθηκε στις ΗΠΑ διότι θεωρήθηκε ότι ανήκει στην κατηγορία «των εγκεφάλων» (σαν τον Βέρνερ Φον Μπράουν, τον μηχανικό εφευρέτη των γερμανικών πυραύλων V-2), τους οποίους η Αμερική θα τους χρησιμοποιούσε για να εξυπηρετήσει τα δικά της συμφέροντα, αφού πρώτα «θα άσπριζε το σκοτεινό παρελθόν τους». Ήταν η επονομασθείσα «Επιχείρηση Paperclip» στα πλαίσια της οποίας, διακεκριμένοι ναζιστές επιστήμονες ή διανοούμενοι, φυγαδεύτηκαν με απόλυτη μυστικότητα από την Ευρώπη για να εργαστούν για λογαριασμό των ΗΠΑ.

Όπως μας πληροφορεί ένα δημοσίευμα των New York Times της 31 Μαρτίου του 1982, με το οποίο ενημέρωναν τους αναγνώστες τους για το θάνατό του Χαλστάιν στη Στουτγάρδη σε ηλικία 80 ετών, όταν είχε συλληφθεί το 1944 είχε θεωρηθεί ειδικής κατηγορίας αιχμάλωτος πολέμου και εξουσιοδοτήθηκε να «εκπαιδεύει» άλλους αιχμαλώτους (προφανώς «εγκεφάλους» στις ειδικότητές τους) σε ένα ειδικό πανεπιστήμιο φυλακισμένων (*prison camp university*). Ύστερα από 5 χρόνια εμφανίστηκε στη Γερμανία ως υφυπουργός του καγκελάριου Κόνραντ Αντενάουερ και ειδικός σύμβουλος σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Έτσι σε λίγο βρέθηκε, μαζί με τον καγκελάριό του, στη λίστα των 11 ευρωπαϊών πολιτικών που θεωρούνται οι «θεμελιωτές και πατέρες» της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι ΗΠΑ επηρεασμένες, αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, από ένα έντονο κλίμα αντικομμουνισμού, διευκόλυναν την πολιτική επιβίωση κάποιων χρήσιμων γι' αυτούς μεσαίων στελεχών του Γ' Ράιχ, τα οποία θεωρήθηκαν σκόπιμα ανεύθυνα για τις ναζιστικές θηριωδίες, ώστε να χρησιμοποιηθούν (ως έμπιστα και φανατικά στελέχη) εναντίον της κομμουνιστικής ιδεολογίας. Τέτοια στελέχη της Γερμανίας και της Αυστρίας, όπως ο Β. Χαλστάιν, ο Κουρτ Βαλντχάιμ (γραμματέας ΟΗΕ), ο Λούντβιχ Έρχαρτ (Καγκελάριος), ο Κούρτ Γκέοργκ Κίζινγκερ (καγκελάριος) κ.ά., βοηθήθηκαν από

τους Αμερικανούς και Ευρωπαίους για να καταλάβουν ισχυρά πόστα εξουσίας. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του καγκελάριου Κουρτ Κίζινγκερ στην περίοδο 1966 ως 1969, ο οποίος στη χιτλερική Γερμανία ήταν στέλεχος του υπουργείου προπαγάνδας του Γιόζεφ Γκέμπελς και έμπιστος σύνδεσμος του υπουργού με την ομάδα εργασίας στην οποία ανήκε. Το 1944 είχε συλληφθεί και φυλακισθεί ως εγκληματίας πολέμου, αλλά μετά από ενάμιση χρόνο αφέθηκε ελεύθερος διότι (δήθεν) «κατά λάθος μπερδεύτηκαν τα στοιχεία της ταυτότητάς του με άλλον». Μετά από 10 χρόνια εκλέχτηκε καγκελάριος της Δυτικής Γερμανίας. Το ζεύγος Μπεάτε και Σερζ Κλάρσφελντ το οποίο, όπως ο Σιμόν Βίζενταλ, δημιούργησε ομάδα εντοπισμού ναζιστών που βαρύνονταν με θανάτους Εβραίων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, είχε στα χέρια του ατράνταχτα στοιχεία για τη ναζιστική δράση του Κίζινγκερ. Η Μπεάτε Κλάρσφελντ έγινε παγκοσμίως γνωστή αλλά και δέχτηκε σωρεία απειλών για τη ζωή της, όταν στις 7 Νοεμβρίου 1968 χαστούκισε δημόσια τον «δολοφόνο καγκελάριο» για το ρόλο του στο υπουργείο προπαγάνδας του Γκέμπελς.

Τέτοια στελέχη του Γ' Ράιχ είχαν κατακλύσει τη δημόσια διοίκηση της μεταπολεμικής Γερμανίας και Αυστρίας, με την ανοχή των Αμερικανών και των Δυτικοευρωπαίων. Σε μια έρευνα που πραγματοποιήθηκε από το γερμανικό «Zentrum für Zeithistorische Forschung» (Κέντρο Ερευνών της Σύγχρονης Ιστορίας), διαπιστώθηκε πως, μετά τον πόλεμο, το 54% των υπαλλήλων του γερμανικού υπουργείου εσωτερικών αποτελούνταν από παλιούς Ναζί. Κυρίως έμειναν άθικτες οι δομές της ναζιστικής γραφειοκρατίας με τους επονομασθέντες «Schreibtischmörder» (δολοφόνους του γραφείου), οι οποίοι θεωρήθηκαν αθώοι γιατί έδιναν οδηγίες (από τα γραφεία τους) για διάπραξη εγκλημάτων «μετά από εντολές των ανωτέρων τους». Η διείσδυση παλαιών στελεχών των ναζί στην ΕΟΚ, τα οποία πλαισίωσαν τον Χαλσταίν σε όλη τη δεκαετία της προεδρίας του στην Κομισιόν, ήταν προφανές ότι θα επηρέαζε τις λειτουργικές δομές της Κοινότητας. Αυτό το είχε διαπιστώσει σύντομα ο Ντε Γκολ αλλά μεταγενέστερα και άλλοι πολιτικοί, οι οποίοι διέκριναν έναν κρυφό, αρχικά, αυταρχισμό για να φτάσουν, αργότερα, να μιλούν για μια μορφή «συγκαλυμμένης δικτατορίας». Στο θέμα αυτό ο βρετανός ευρωβουλευτής του κόμματος των Ανεξαρτήτων Γκέραρντ Μπάπτεν ήταν απόλυτος. Αφού ξεκαθαρίζει ότι οι οργανωτικές δομές της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμπίπτουν εντελώς με τα σχέδια των επιτελών του ναζισμού Χ. Ζαχτ και Β. Φουνκ, προτείνει τη

διενέργεια έρευνας από το ευρωκοινοβούλιο για το ρόλο και της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ (*Bilderberg Group*) στην προσπάθεια της ΕΕ να οδηγηθεί η Ευρώπη, με την κατάλληλη οικονομική πολιτική, σε ένα Δ' Ράιχ. Διότι κατά τον Μπάπτεν, ανέκαθεν «*the global elite were keenly interested in creating a centralized and autocratic dictatorship in Europe*» (η παγκόσμια ελίτ ενδιαφερόταν έντονα για τη δημιουργία μιας κεντρικής και αυταρχικής δικτατορίας στην Ευρώπη).

Στα προηγούμενα άρθρα διερευνήσαμε τις καταστάσεις αντιπαλότητας και συγκρούσεων ανάμεσα στην μέχρι τώρα μοναδική υπερδύναμη και στις αναδυόμενες νέες (2 προς το παρόν) υπερδυνάμεις, οι οποίες συγκρούσεις επιχειρούν να ανατρέψουν τις σημερινές ισορροπίες της παγκόσμιας κυριαρχίας. Μέσα σε αυτό το συγκρουσιακό κλίμα που δημιουργεί αλληλένδετα παγκόσμια γεγονότα σε κράτη και κοινωνίες, επιχειρήσαμε να ανιχνεύσουμε τις δομές οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης των κρατών της Ευρώπης στα οποία ανήκει και η χώρα μας, δεδομένου ότι συνδέονται με κοινή τύχη και κοινό μέλλον. Οι διαπιστώσεις είναι απογοητευτικές. Στις έξι δεκαετίες που πέρασαν από την ίδρυση της ΕΟΚ και μέχρι σήμερα, οι ευρωπαίοι ηγέτες δεν είχαν την πρόθεση να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για να αναπτυχθεί στους πολίτες των κρατών/μελών μια έστω υποτυπώδης ευρωπαϊκή συνείδηση για να δρομολογηθεί μια πορεία προς τη συνομοσπονδοποίηση. Αντίθετα, επιδιώχθηκε μια πρόχειρη και απρογραμμάτιστη πορεία νεοφιλελεύθερης οικονομικής ενοποίησης, με την έξαρση των σοβινισμών και την παντελή απουσία ενός κοινού πολιτιστικού υπόβαθρου.

Χωρίς μια κοινή ιδεολογική πολιτιστική βάση και χωρίς προσανατολισμούς με αξίες και ιδανικά, η Ευρώπη ως σύνολο και μαζί της τα κράτη/μέλη, μεταβλήθηκαν σε μια κερδοσκοπική αρένα με τεράστιες κοινωνικές ανισότητες και αίσθημα ανασφάλειας των πολιτών από εσωτερικούς και εξωτερικούς κινδύνους. Οι ευρωπαϊκοί λαοί αποξενώθηκαν από τους ηγέτες τους, διότι με αυταρχικές και αντιδημοκρατικές διαδικασίες αποδομήθηκαν τα βασικά χαρακτηριστικά της δημοκρατικής αρχής της λαϊκής βούλησης και κυριαρχίας. Δημιουργήθηκε ένα καθεστώς με τεράστιες ανισότητες το οποίο στέφεται προς μια αόρατη για τον απλό πολίτη κοινοβουλευτική δικτατορία. Με θαυμάσιο τρόπο εφάρμοσαν τη συνταγή του Ναπολέοντα Βοναπάρτη ότι «καλή πολιτική είναι να κάνεις τους λαούς να πιστέψουν ότι είναι ελεύθεροι», κι' όταν ακόμα οι πολίτες γνωρίζουν ότι οι μυστικές υπηρεσίες γνωρίζουν ή βλέπουν από δορυφόρους ποια μάρκα

τσιγάρου καπνίζεις όταν «ελεύθερος και χωρίς καταπίεση» κάθεσαι και πίνεις τον καφέ σου στη βεράντα του σπιτιού σου. Για να θυμηθούμε και τη φράση του στρατηγού Ντε Γκολ, δημιουργήθηκε ένα τεχνοκρατικό ηγετικό διευθυντήριο, «ένας ανεξέλεγκτος Άρειος Πάγος από απάτριδες και ανεύθυνους», κυρίως από χρηματιστές και τραπεζίτες, οι οποίοι μετέτρεψαν τους πολίτες σε καταναλωτές και διέλυσαν το κοινωνικό κράτος και το κράτος που πρόσφερε στους πολίτες του την εγγύηση της ασφάλειας. Δημιούργησαν ένα καθεστώς ζούγκλας στην οποία το κυρίαρχο θηρίο, το νέο παγκοσμιοποιημένο κράτος είναι, κατά την ιταλίδα καθηγήτρια και συγγραφέα Ραφαέλα Σιμόνε, ένα «mostro mite» (ένα ήπιο, ένα γλυκομίλητο τέρας).

Αυτό το καλοσυνάτο τέρας, αγριεμένο από τις οικονομικές και γεωπολιτικές συγκρούσεις για την παγκόσμια κυριαρχία, άρχισε πλέον να δείχνει τα δόντια του, όπως τα αγριεμένα σκυλιά στη «Φάρμα των Ζώων» του Τζορτζ Όργουελ και να δίνει σάρκα και οστά στο άλλο τέρας, στο «Λεβιάθαν». Αυτό που ο άγγλος κληρικός Τόμας Χόμπς φαντάστηκε και δημιούργησε στα μέσα του 17^{ου} αιώνα. Σήμερα είναι γνωστά, στους ειδικούς ερευνητές, όλα τα στοιχεία της σκακιάς των διακρατικών οικονομικών και γεωπολιτικών παιχνιδιών και ο καθένας μπορεί να μεταβληθεί σε προφήτη και να δει το μέλλον της Ευρώπης αλλά και της Ελλάδας. Όλοι φλυαρούν για μια ιδανική Δημοκρατία, η οποία όμως δεν υπάρχει πλέον. Όπως δεν υπάρχει διαφορά, σε γενικό ιδεολογικό πλαίσιο, ανάμεσα στη Δεξιά και στη σοσιαλιστική και ριζοσπαστική Αριστερά. Οι ιδεολογίες μεταλλάχτηκαν σε δύσοσμο κράμα μέσα στη βρώμικη χαβούζα της παγκοσμιοποίησης.

Η Κομμουνιστική Αριστερά (με εξαίρεση την Ελλάδα), έχει εξαφανισθεί από το ευρωπαϊκό πολιτικό προσκήνιο και είναι για τη Νέα Τάξη ένας ανύπαρκτος κίνδυνος. Η εθνικιστική Δεξιά είναι αυτή που φοβίζει την οικονομική ελίτ που κυβερνά τον κόσμο. Και γι' αυτό είναι πλέον ταυτόσημες οι ιδεολογικές θέσεις αυτής της μεταλλαγμένης Αριστεράς των εθνομηδενιστών με τη Νέα Τάξη. Και οι δυο επιδιώκουν, για διαφορετικούς λόγους, την αποσύνθεση των εθνικών και πολιτιστικών αξιών των λαών, την απαξίωση των οικογενειακών θεσμών, τη διάλυση της θρησκευτικής συνοχής των λαών με μια πολυπολιτισμικότητα η οποία αποσυνθέτει την ευρωπαϊκή πολιτιστική ταυτότητα και με τη δημιουργία ανεξέλεγκτων από τους λαούς ύποπτων ομάδων εξουσίας (ανεξάρτητες αρχές, χιλιάδες χρηματοδοτούμενες Μη Κυβερνητικές Ορ-γανώσεις, πολιτιστική προβολή περιθωριακών και αναρχικών ομάδων, ανοχή σε αδίστακτους εγκληματίες στο όνομα δήθεν

ανθρωπιστικών κοινωνικών ευαισθησιών κ.ά.). Ένας από τους βασικούς στόχους τους είναι η αποφυγή της γνήσιας συνταγματικής έκφρασης της λαϊκής κυριαρχίας με την αποφυγή δημοψηφισμάτων, με τις βρώμικες πολιτικές συναλλαγές ανάμεσα στους εκλεγμένους εκπροσώπους του λαού κλπ. Αυτό το γεγονός το διαπιστώσαμε στα προπαγανδιστικά ιδεολογήματα των ελλήνων αναθεωρητών της ιστορίας (εθνομηδενιστών), οι οποίοι αποτελούν τους διανοούμενους αυτής της μεταλλαγμένης Ευρωαριστεράς. Εμφανίστηκαν, κυρίως, στα μέσα της δεκαετίας του 1990 και σταδιακά προωθήθηκαν σε βασικές θέσεις κρατικής εξουσίας (στην Παιδεία, σε κέντρα Εξωτερικής Πολιτικής, σε υπηρεσίες κοινωνικής πολιτικής και μαζικής ενημέρωσης κλπ). Τους είδαμε σε πρόσφατες πολιτικές εξελίξεις, αυτοί οι φραστικά διακηρυγμένοι εχθροί των «ιμπεριαλιστών της Δύσης», να πανηγυρίζουν μαζί με τους «ιμπεριαλιστές» για τη συμβολή τους στην ενίσχυση ενός κατ' εξοχήν ιμπεριαλιστικού στρατιωτικού συνασπισμού, όπως είναι το NATO. Υπάρχει μια ανεξήγητη για πολλούς ιδεολογική σύγχυση που αγγίζει τα όρια της παράνοιας! Αυτή τη νέα πολιτική πραγματικότητα της ιδεολογικής ταύτισης της Νεοφιλελεύθερης Δεξιάς και της Σοσιαλιστικής/ΡΙζοσπαστικής Αριστεράς, την απεικονίζει με εντυπωσιακό τρόπο ο τίτλος ενός άρθρου που δημοσιεύτηκε στη «Le Monde» στις 24 Ιουνίου 2018 με τίτλο «*Comment la droite récupère les intellectuels de gauche*» (Πως, με ποιο τρόπο, η Δεξιά ανακτά/περισυλλέγει τους διανοούμενους της Αριστεράς).

Ίσως κάποιοι πνευματικά ανήσυχτοι αναγνώστες να επιδιώξουν μια πιο συστηματική διερεύνηση των γεγονότων. Η καλύτερη μέθοδος έρευνας είναι αυτή που ξεκινά από το πορτοφόλι, με την ευρύτερη έννοια στην οποία περιλαμβάνονται όχι μόνο τα άμεσα προσωπικά οφέλη της στιγμής, αλλά και οφέλη από προηγούμενες ή μελλοντικές επαγγελματικές «διευθετήσεις» (π.χ. καθηγητική έδρα!) ή από μυστικές εκλογικές κομματικές συναλλαγές. Η τελευταία αυτή περίπτωση, όπως π.χ. η μη παραίτηση ενός βουλευτή όταν ως αντιπρόσωπος ενεργεί ιδεολογικά αντίθετα από αυτά που υποσχέθηκε στους ψηφοφόρους/εντολείς του, είναι η πλέον ύποπτη χρηματισμού και η ηθικά αισχρότερη πολιτική πράξη σε μια Κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Αξιολογείται με τον ίδιο βαθμό ατιμίας, όπως στην περίπτωση ενός δικηγόρου, ο οποίος ενεργεί προς ίδιον όφελος συνεργαζόμενος με τον αντίδικο για να καταδικαστεί ο εντολέας του.

Τέτοιες είδους ατιμίες αντιμετωπίζουν οι λαοί από τις ηγεσίες της ΕΕ και γενικά από την ελίτ της Δύσης. Η περίπτωση της αλλαγής

κυβέρνησης στα Σκόπια (τώρα «Βόρεια Μακεδονία») για να διευκολυνθεί η πραγματοποίηση των σχεδίων των ΗΠΑ και της Γερμανίας, είναι εξαιρετικά αποκαλυπτική. Οι ΗΠΑ ενήργησαν απλά για την ενίσχυση του NATO στο υπογάστριο της Ρωσίας. Η Γερμανία, η οποία για τον ίδιο δικό της σκοπό διέλυσε και τη Γιουγκοσλαβία, ενδιαφέρεται εδώ και δυο αιώνες για τον λεγόμενο «Δρόμο του Αξιού», ο οποίος θα την επιτρέψει να κυριαρχήσει στο Αιγαίο, εμποδίζοντας τις ίδιες βλέψεις της Ρωσίας στο βόρειο χώρο της Μεσογείου. Είναι οι γεωστρατηγικοί στόχοι δυο μεγάλων δυνάμεων, η αρχή των οποίων βρίσκεται στους σχεδιασμούς του Φραγκίσκου Β', αυτοκράτορα των Γερμανών και Αυστριακών στην Αγία Ρωμαϊκή (Γερμανική) Αυτοκρατορία και από την άλλη πλευρά στην προσπάθεια της Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας για κυριαρχία στο Αιγαίο και τον έλεγχο των Δαρδανελλίων.

Στα σχέδια της Γερμανίας σε αυτή τη χρονική στιγμή, κατά την οποία συνέπιπταν τα συμφέροντά της και με τα γεωστρατηγικά συμφέροντα των ΗΠΑ. ευνοούνταν και από τις ιδεολογικές αντιλήψεις των ελλήνων «ανακτημένων διανοουμένων» (*intellectuels récupérés*), οι οποίοι είχαν εθνομηδενιστικές θέσεις και προθέσεις υπερβολικά ευνοϊκές για το σοβινιστικό καθεστώς του Νικόλα Γκρούεφσκι. Αυτοί, εκτός από την μη αλλαγή της συνταγματικής ονομασίας της τέως FYROM, δεν έθεταν επίσης θέμα αλυτρωτισμού, γλώσσας, εθνικότητας, πλαστογράφησης της ιστορίας ή της ντισνεϊλαντικής αρχαιοποίησης (*antiquisation*) της σκοπιανής πρωτεύουσας με τεράστια αγάλματα και αρχαιοελληνικές διαρρυθμίσεις κτιρίων. Αυτή η ομάδα των Αριστερών Διανοουμένων, όπως ήδη έχουμε επισημάνει πιο πάνω, εμφανίστηκε δυναμικά στην Ελλάδα στα μέσα της δεκαετίας του 1990 και κατέλαβε σημαντικά πόστα εξουσίας στον κρατικό μηχανισμό και κυρίως στα υπουργεία Παιδείας και Εξωτερικών.

Η γερμανίδα καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ προσπάθησε, συνεπικουρούμενη και από τις ΗΠΑ, να σχηματίσει στα Σκόπια μια κυβέρνηση συνεργασίας Γκρούεφσκι-Ζάεφ, η οποία θα μπορούσε να αποδεχθεί μετριοπαθείς προτάσεις της ελληνικής πλευράς που δεν θα έθιγαν έντονα τα πατριωτικά αισθήματα κυρίως των κατοίκων της ελληνικής Μακεδονίας και συνεπώς μια τέτοια λύση θα μπορούσε να επιβιώσει πολιτικά. Στην πρόσφατη (Ιανουάριος 2019) έκθεση (report) της Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης (ΜΚΟ) του Τζ Σόρος «OPEN SOCIETY FOUNDATION» με τίτλο «North Macedonia: What Is Next?», την οποία συνέταξαν οι Ιωάννης Αρμακόλιας, Ιγκόρ Μπάντοβιτς, Ντίμιταρ Μπέτσεφ και Μπόντο Βέμπερ, αναφέρεται ότι η Μέρκελ γνώριζε πως μια τέτοια λύση

(όπως διατυπώνεται στην Έκθεση/Report) θα την αποδέχονταν οι Μακεδόνες Έλληνες «προοδευτικοί πολιτικοί» σαν το δήμαρχο Θεσσαλονίκης Γιάννη Μπουτάρη. Αλλά επίσης και δεν θα αντιδρούσαν έντονα κάποιοι εθνικά ευαίσθητοι Δεξιοί πολιτικοί και διανοούμενοι σαν το Νίκο Μέρτζο. Η γερμανίδα καγκελάριας, παρά τις επίμονες προσπάθειές της απέτυχε (όπως αναφέρεται στην Έκθεση) «*to convince former prime minister Gruevski and his allies to accept the change of government and formation of a majority coalition*» (να πείσει τον πρώην πρωθυπουργό Γκρούεφσκι και τους συμμάχους του να δεχθούν την αλλαγή της κυβέρνησης και να σχηματισθεί μια πλειοψηφία συνεργασίας).

Αυτή η στάση του Γκρούεφσκι και των στελεχών του κόμματος VMRO-DPMNE торπίλιζε τις επιδιώξεις της Δύσης (Γερμανίας και ΗΠΑ). Και τότε τέθηκε σε εφαρμογή το σχέδιο αποπομπής του πριν από οποιοσδήποτε μελλοντικές πολιτικές αλλαγές στην Ελλάδα. Ήταν η χρονική στιγμή της μεγάλης ευκαιρίας. Ο Δεξιός Γκρούεφσκι έπρεπε να αντικατασταθεί ταχύτατα με έναν «Ανακτηθέντα Αριστερό», με έναν Σοσιαλιστή. Κάποιοι δημοσιογράφοι ισχυρίζονται ότι η «Open Society Foundation» του Σόρος έλαβε από κρατικούς Οργανισμούς των ΗΠΑ (USAID, σύμφωνα με την έρευνα της Judicial Watch), με τη συνδρομή και του τότε πρεσβευτή των ΗΠΑ στα Σκόπια Τζες Μπέιλι, το ποσό των πέντε πενήντα εκατομμυρίων δολαρίων για τις δαπάνες ανατροπής του Γκρούεφσκι και την άνοδο στην εξουσία του Ζόραν Ζάεφ. Μετά από την επιτυχία του εγχειρήματος και με την επίβλεψη της ΕΕ και των ΗΠΑ, ακολουθήθηκαν «όλες οι δημοκρατικές διαδικασίες!!!» τις οποίες θα ζήλευαν ο Στάλιν και ο Γκέμπελς, για να φτάσουμε ταχύτατα στη Συμφωνία των Πρεσπών. Κάποια παρόμοια γεγονότα διαδραματίστηκαν και στην ελληνική Βουλή, με διάλυση τριών μικρών κομμάτων και μεταπηδήσεις βουλευτών στα δυο μεγάλα κόμματα εξουσίας, με συνέπεια κάποιοι να μιλούν για «κυβερνητική πλειοψηφία/κουρελού». Οι ιστορικοί του μέλλοντος θα κρίνουν τις ευθύνες των ηγετών και τις συνταγματικές παρανομίες για να επιτευχθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ.

Τα γεγονότα τα οποία προβάλαμε σε όλα τα προηγούμενα άρθρα, μας οδηγούν σε μια δυσάρεστη αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Η πλειοψηφία των ευρωπαϊκών πολιτών, σε μια κατάσταση ψυχοπαθητικής απάθειας, αρνήθηκε (μετά από πολύχρονη πλύση εγκεφάλου) την πίστη της σε πανανθρώπινες αξίες και οι πνευματικοί και πολιτικοί της ηγέτες προσκύνησαν μαζικά το Νέο Θεό του Μονεταρισμού και την ευδαιμονία του

Άκρατου Καταναλωτισμού και οδηγούν τις ευρωπαϊκές χώρες στο χάος και σε μια δύσκολα αναστρέψιμη καταστροφή. Είναι μια προφητεία για την οποία δεν χρειάζονται προφήτες και μάντεις. Για αυτό όμως το θέμα θα ήταν ενδεχομένως απαραίτητη μια συστηματικότερη κοινωνικοπολιτική ανάλυση, για να επισημανθεί αυτή η εμφανής και ξεκάθαρη καταστροφική πορεία του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Διότι, όταν οι πολίτες γνωρίζουν το βάθος, την εξέλιξη και τις αιτίες των πολιτικών γεγονότων που επηρεάζουν τη ζωή τους, τότε μόνον θα προσπαθήσουν να επιλέξουν τους ηγέτες εκείνους οι οποίοι θα έχουν το θάρρος και την ικανότητα για να προστατεύσουν και αυτούς αλλά και την πατρίδα τους. Είναι αυτό που επισήμανε ο ρωμαίος ποιητής Βιργίλιος για τον ευτυχισμένο άνθρωπο και πολίτη, για τον «*felix, qui potuit rerum cognoscere causas*». Διότι μόνον ένας τέτοιος ενημερωμένος πολίτης μπορεί και έχει την ικανότητα να γνωρίζει και να κατανοεί τις αιτίες των πραγμάτων, τις αιτίες των γεγονότων.

ΟΙ ΝΑΟΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΟΥ

Η εμφάνιση της οικονομικής θεωρίας της «Σχολής του Σικάγου» στη δεκαετία του 1970 για το νεοφιλελευθερισμό και το μονεταρισμό, ανέτρεψε προαιώνιες πολιτιστικές και κοινωνικές αξίες, αρχικά στον λεγόμενο Δυτικό Πολιτισμό, με σταδιακή ανατροπή αξιών και ιδανικών σε όλον τον κόσμο. Θα μπορούσαμε να πούμε πως η θεωρία αυτή του Μίλτον Φρίντμαν και των συνεργατών του στο ιδρυθέν από τον Ροκφέλερ πανεπιστήμιο του Σικάγου, έδωσε σάρκα και οστά στο φανταστικό Τέρας/Κράτος το οποίο ο Άγγλος κληρικός και φιλόσοφος Τόμας Χομπς δημιούργησε στα μέσα του 17^{ου} αιώνα (το 1651) και το βάφτισε «Λεβιάθαν». Είναι ένας νέος Θεός ο οποίος, όπως ο επουράνιος, έχει το δικαίωμα της χωρίς όρια βίας και εξουσίας για να επιβάλει την ειρήνη και την τάξη σε μια παγκόσμια κοινωνία ανθρώπων με ζωώδη ένστικτα.

Μοναδικός στόχος της δημιουργίας ενός τέτοιου κράτους είναι η απόκτηση πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής δύναμης, με απόλυτη ανυπαρξία ηθικών και ανθρωπιστικών αρχών και φραγμών. Ο Λεβιάθαν επιβάλει με το στρατό και την αστυνομία την τάξη, την ειρήνη και την εσωτερική και εξωτερική ασφάλεια των πολιτών του, με τη μορφή ενός καθεστώτος απόλυτης μοναρχίας ή δικτατορίας με δημοκρατικό μανδύα, δηλαδή ένα είδος καθεστώτος «κοινοβουλευτικής δικτατορίας». Όταν πλέον ο Λεβιάθαν, λόγω κοινωνικών αναστατώσεων δεν έχει τη δύναμη και την εξουσία να επιτελέσει το έργο του, τότε αυτοδιαλύεται και το νέο κράτος που δημιουργείται είναι πλέον αναγκασμένο να συνάψει νέο συμβόλαιο με την κοινωνία (το λαό).

Μόνο κάποιος νέος προφήτης ή προικισμένος με ιδιαίτερες ικανότητες μάντης θα μπορούσε να προβλέψει πως, μετά από τρεισήμισι αιώνες και κάποιες δεκαετίες, θα γεννιόταν στο Σικάγο και θα μεγάλωνε στο Μάαστριχτ της Ολλανδίας ένας νέος Λεβιάθαν, ένας νέος Θεός που οι Αγγλοσάξονες τον βάφτισαν «Money» (Χρήμα) και το παγκόσμιο καθεστώς της «Κοινοβουλευτικής Δικτατορίας» που εγκαθίδρυσε ονομάστηκε μονεταρισμός ή νεοφιλελευθερισμός. Αντιπρόσωποι του νέου Θεού στον κόσμο διορίστηκαν οι φιλοχρήματοι, οι άπληστοι για πλούτο, δόξα και εξουσία αλλά και χωρίς ίχνος πολιτιστικού υποστρώματος και κοινωνικής ευαισθησίας πανίσχυροι χρηματιστές και τραπεζίτες. Το Φεβρουάριο του 1992 η Ευρώπη αποδέχτηκε στο Μάαστριχτ το νέο Θεό που δημιούργησε ο Μ. Φρίντμαν και η «Σχολή του Σικάγου». Αυτή η αναγνώριση και

αποδοχή του νέου οικονομικοκοινωνικού καθεστώτος, υπήρξε η στέρεα βάση για την ακλόνητη επικράτηση της παγκοσμιοποίησης. Οι αποκαλυπτικοί διάλογοι από τα αποχαρκτηρισθέντα απόρρητα αρχεία του Στέιτ Ντιπάρτμεντ που δημοσίευσε ο Βενσάν Ζοβέρ στο «Nouvel Observateur» στις 12 και 19 του Μάη 2010, αποδεικνύουν το βασικό ρόλο της σοσιαλιστικής προεδρίας του Φρανσουά Μιτεράν στο οικονομικό και στρατιωτικό «καπέλωμα» της Ευρώπης από τις νεοφιλελεύθερες πρακτικές της κυβέρνησης του Ρόναλντ Ρίγκαν.

Οι επόμενοι Δεξιοί γάλλοι πρόεδροι Σιράκ και Σαρκοζί και οι ηγέτες των άλλων κρατών/μελών της ΕΕ, βάδισαν στα χνάρια που χάραξε ο Μιτεράν, αλλά και υπερθεμάτισαν με δουλικότητα για να αποδείξουν ότι είναι βασιλικότεροι του βασιλέως. Η Ευρώπη δεν είχε πλέον ηγέτες του αναστήματος ενός Ντε Γκολ για να αντιταχθούν στην αμερικανική ηγεμονία, αλλά «τσιράκια» που υποκλίνονταν με δέος στις ΗΠΑ και αργότερα στην πανίσχυρη πλέον (λόγω ευρώ) Γερμανία και στους τραπεζίτες και χρηματιστές οι οποίοι μεταβλήθηκαν σε πραγματικούς ηγέτες της Ευρώπης.

Η Ευρώπη προσκύνησε και αγωνίστηκε για να επιβάλει την εξουσία του νέου Θεού, ο οποίος θα είναι η αιτία του αφανισμού της αν συνεχίσει να τον λατρεύει. Ήδη άρχισε ο επιθανάτιος ρόγχος της και αν δεν πραγματοποιηθεί ταχύτατη αναστροφή στον τρόπο λειτουργίας της και επιστροφή στο πολιτιστικό της παρελθόν, ο επερχόμενος θάνατος είναι βέβαιος και αναπόφευκτος. Για να το αντιληφθεί αυτό κάποιος δεν χρειάζεται να είναι μάντης ή προφήτης. Ο κόσμος προχωρά ήδη, με νομοτελειακή σταθερότητα, από ένα ολιγαρχικό και αντιδημοκρατικό σύστημα κοινωνικών ανισοτήτων, ανασφάλειας των πολιτών και αχαλίνωτης αναρχοελευθερίας, σε άλλο σύστημα καθαρής ολιγαρχικής και δικτατορικής εξουσίας. Η αυτοεκπληρούμενη σταδιακή εξέλιξη των μελλοντικών πολιτικών γεγονότων αποδεικνύει πως η Ενωμένη Ευρώπη, αυτό το μεγαλειώδες όραμα των ευρωπαϊκών πολιτών, θα χαθεί από τον πρόωρο θάνατό της και οι ευρωπαϊκοί λαοί (και μαζί τους η Ελλάδα) μοιραία θα απομονωθούν και θα αποδυναμωθούν στον μελλοντικό κόσμο των άγριων σοβινισμών και των αδυσώπητων ανταγωνισμών των υπερδυνάμεων. Θα επιβιώσουν μόνον οι ισχυροί. Οι έντονες κοινωνικές, οικονομικές, στρατιωτικές και πολιτιστικές ανισορροπίες που δημιουργεί ο «Νέος Θεός», είναι βέβαιο πως όταν φτάσουν στην κορύφωσή τους θα επιλυθούν «δια πυρός και σιδήρου».

Η Ελλάδα μοιραία ακολούθησε, αν και κουτσαίνοντας, την εξελικτική πορεία των άλλων ευρωπαϊκών κρατών, όπως αυτή διαμορφώθηκε σταδιακά με τις ανθρωπιστικές κοινωνικές αντιλήψεις που επικράτησαν μετά τη λήξη της ανθρωποσφαγής του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Αλλά και πάλι μοιραία ακολούθησε μια πορεία έντονης κοινωνικής και ηθικής διαφθοράς όταν, μετά τη δεκαετία του 1970, εμφανίστηκαν τα πρώτα συμπτώματα πολιτικών και πολιτιστικών αλλαγών από το νέο καθεστώς της παγκοσμιοποίησης, το οποίο σταδιακά μετέβαλε ολοκληρωτικά τον παραδοσιακό τρόπο ζωής στις ευρωπαϊκές κοινωνίες και δημιούργησε μια νέα κοινωνία πάμπλουτων και πάμφτωχων στην οποία κυριαρχεί η ισοπέδωση των πολιτισμών και η ανασφάλεια των πολιτών από τα προνόμια αναρχοελευθερίας των εγκληματικών ομάδων. Η αποδυνάμωση της Μεσαίας Τάξης και των πολιτών υψηλού μορφωτικού επιπέδου που ανέκαθεν αποτελούσαν τη ραχοκοκαλιά του αστικού κράτους και του υγιούς καπιταλισμού, οδηγούν το νεοφιλελευθερισμό ή ορθότερα τον αναρχοκαπιταλισμό στη μη αναστρέψιμη αυτοκαταστροφή του. Αυτό το νέο οικονομικοκοινωνικό καθεστώς αυτοπροσδιόρισε το «Κεφάλαιο» ως ηγέτιδα δύναμη στην κοινωνία της Νέας Τάξης, παραγνωρίζοντας τον βασικό οικονομικό κανόνα της ομαλής παραγωγικής διαδικασίας για αρμονική συνεργασία των τριών συντελεστών της παραγωγής (Φύση/Γη, Εργασία και Κεφάλαιο). Οι κυρίαρχοι σήμερα χρηματιστές και τραπεζίτες δεν έχουν ακόμα κατανοήσει, από τη μανία της απληστίας τους, ότι πυροβολούν τα πόδια τους.

Το ελληνικό κράτος ανέκαθεν, από την εποχή της δημιουργίας του, είχε λειτουργικά και οργανωτικά προβλήματα. Το νέο καθεστώς της παγκοσμιοποίησης, με την εξασθένιση της έννοιας του κράτους/έθνους, επέτεινε αυτά τα προβλήματα διότι διέλυσε εντελώς ένα ήδη μισοδιαλυμένο κράτος με έντονα τα χαρακτηριστικά της πελατοκρατίας. Οι έννοιες της ελευθερίας, της δημοκρατίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή του ρατσισμού και σοβινισμού, ερμηνεύτηκαν με τελείως διαφορετικό τρόπο από την πραγματική τους έννοια. Η ελευθερία ταυτίστηκε με την αναρχοελευθερία και η δημοκρατία με μια μορφή απόλυτης ηθικής και κοινωνικής εξαχρείωσης και ταυτόχρονα συγκαλυμμένου ολοκληρωτισμού.

Πρόκειται ίσως για αντιφατικές έννοιες οι οποίες όμως στην πράξη φανερώνουν τους παραλογισμούς και την παράνοια ενός κόσμου που ξεπέρασε το αριστοτελικό «μέτρον» δημιουργώντας μια εφιαλτική κοινωνία που τρομοκρατεί τον φιλήσυχο ανώνυμο

πολίτη. Αυτή η παράνοια είναι ολοφάνερη στα γεγονότα της καθημερινότητας. Σε έναν σημερινό κόσμο στον οποίο η απανθρωπιά είναι ολοφάνερη με χιλιάδες παιδιά να πεθαίνουν καθημερινά από πείνα ή με εκατοντάδες γυναικόπαιδα να αφανίζονται σε πολέμους για τον έλεγχο πετρελαίων ή φυσικού αερίου, επιδεικνύεται ένα ανθρωπιστικό προσωπείο σε ειδεχθείς δολοφόνους ή σε άλλες εγκληματικές ομάδες (έμποροι ναρκωτικών, έμποροι επικίνδυνων τροφίμων, βιαστές γυναικών και παιδιών, ομάδες εκβιαστών και τρομοκρατών κρατικών λειτουργών κλπ).

Το σύγχρονο ευρωπαϊκό και φυσικά και το ελληνικό κράτος διακρίνεται από εξοργιστικές αντιφάσεις. Επιδιώκει να εμφανίσει ένα ψεύτικο ανθρωπιστικό ιδεώδες, ενώ η οργανωτική του δομή και οι πολιτικές του πρακτικές έχουν τα χαρακτηριστικά του ήπιου, του γλυκού και φαινομενικά καλοσυνάτου αλλά στην πραγματικότητα άγριου τέρατος, του «mostro mite» της καθηγήτριας Ραφαέλα Σιμόνε, για το οποίο μιλήσαμε στο προηγούμενο άρθρο μας. Η αληθινή Δημοκρατία (όπως παπαγαλίζουν ορισμένοι για τη σημερινή Αναρχοδημοκρατία που τη συγκρίνουν με το πολίτευμα της αρχαίας Αθήνας), έχει κανόνες αυτοπροστασίας που αγγίζουν τα όρια της δικτατορικής εξουσίας. Διασφαλίζεται απόλυτα η ισονομία, η ελευθερία του λόγου, η ελεύθερη επιλογή των αξίων ηγετών, η προστασία των πολιτών από τα ανεξάρτητα όργανα της δικαστικής εξουσίας και η προστασία των κοινωνικά αδυνάτων, αλλά ταυτόχρονα υπάρχουν δρακόντειοι κανόνες προστασίας των θεσμών, της απαίτησης για ασφάλεια των πολιτών ή η αμείλικτη πάταξη της κερδοσκοπίας.

Οι νόμοι της Αθήνας για τους φονιάδες, για τους κλέφτες, για τους τοκογλύφους ή για τους εκμεταλλευτές του λαού, δεν άφηναν περιθώρια οίκτου και συγχώρεσης. Αν θυμηθούμε την περίπτωση του σιτέμπορου Άνυτου και των δυο συνεργατών του, όπως περιγράφεται από τον Λυσία, θα διαπιστώσουμε μια ατσάλινη θέληση για να τηρηθούν οι κανόνες της Δημοκρατίας και ταυτόχρονα να προστατευθούν οι πολίτες και η κοινωνία. Ο Άνυτος αποθήκευσε κρυφά μεγάλες ποσότητες σιτηρών και όταν ελαττώθηκαν τα αποθέματα άρχισε να διοχετεύει στην αγορά κάποιες ποσότητες σε εξαπλάσια τιμή. Από το πρωτόδικο Δικαστήριο καταδικάστηκε σε θάνατο, αλλά με δικαίωμα έφεσης στον Άρειο Πάγο. Δεν γνωρίζουμε αν επικυρώθηκε από το ανώτατο Δικαστήριο η πρωτόδική ποινή, αλλά ο κερδοσκόπος Άνυτος έπαιξε, από απληστία και φιλοχρηματία, τη ζωή του «κορώνα γράμματα», διότι εκμεταλλεύτηκε την πείνα των

συμπολιτών του για να πλουτίσει παράνομα. Η αληθινή Δημοκρατία παρέχει δικαιώματα στον πολίτη αλλά δημιουργεί και αυστηρές υποχρεώσεις για να μπορέσει να επιβιώσει από συμπτώματα αναρχίας και αντικοινωνικής συμπεριφοράς.

Η σύγχρονη Δημοκρατία βασίζεται σε ένα αλληλοαναιρούμενο σύστημα ανισοροπιών και αντιφάσεων. Θα αναφερθούμε μόνο ενδεικτικά και χωρίς συστηματικότερη ερευνητική ανάλυση σε τέτοιου είδους αντιφάσεις και παραλείψεις για να αιτιολογήσουμε και τη δυσάρεστη διαπίστωση ότι, η Ευρωπαϊκή Ένωση προιόνιζει το κλωνάρι του δέντρου στο οποίο κάθετα και από εκεί λιβανίζει το νέο της Θεό. Ας αρχίσουμε από το ποινικό καθεστώς ατιμωρησίας των ειδεχθών εγκληματικών πράξεων από άτομα ή οργανωμένες εγκληματικές ομάδες. Είναι ένα καθεστώς που εμφανίστηκε και επιβλήθηκε δήθεν για «ανθρωπιστικούς λόγους!» από το κερδοσκοπικό και απάνθρωπο τεχνοκρατικό επιτελείο της Νέας Τάξης, χωρίς ποτέ να ζητηθεί η συναίνεση των ευρωπαϊκών λαών, είτε με δημοψηφίσματα, είτε με την προβολή του προβλήματος στα προεκλογικά προγράμματα των ευρωπαϊκών κομμάτων.

Το απλό παράδειγμα του αμετανόητου δολοφόνου των δεκάδων ανθρώπων (συνολικά 77) στο Όσλο και στο νησί Ουτόγια της Νορβηγίας το 2011, ο οποίος είναι φυλακισμένος σε ένα «πολυτελέστατο διαμέρισμα» με όλες τις σύγχρονες ανέσεις και θα αποφυλακισθεί σε 16 ή το πολύ σε 21 χρόνια, δείχνει ξεκάθαρα τον υποκριτικό ανθρωπισμό αυτού του ευρωπαϊκού κόσμου της ιδεολογικής σύγχυσης. Το μήνυμα προς τους κάθε λογής ειδεχθείς εγκληματίες είναι ξεκάθαρο. Μπορούν να σκοτώνουν, να εκβιάζουν, να τρομοκρατούν, αλλά η πολιτισμένη ευρωπαϊκή κοινωνία είναι πονόψυχη και «δεν εκδικείται αλλά συγχωρεί». Εκτός αυτού, όταν γεμίζουν οι φυλακές, οι πρόωρες αποφυλακίσεις είναι ένα συνηθισμένο γεγονός και οι καταδικασμένοι πέντε ή δέκα φορές σε ισόβια δεσμά για ειδεχθή εγκλήματα, ενδέχεται να αποφυλακισθούν σε δέκα ή λιγότερα χρόνια αν επικαλεσθούν κάποιες ευεργετικές διατάξεις του νόμου. Βγαίνουν από τις φυλακές και ξανασκοτώνουν για να δικαστούν και πάλι σε ισόβια, ενώ μέσα από τις φυλακές με κινητά τηλέφωνα ή με «αγγελιαφόρους» δίνουν με άνεση εντολές για συμβόλαια θανάτου.

Ο τρομοκρατημένος πολίτης προσπαθεί να προστατευθεί με κάθε μέσον από τους καθημερινούς κινδύνους που τον περιζώνουν και ασχολείται ελάχιστα με θέματα που αφορούν στην κοινωνία και στα βιοποριστικά στοιχεία της εργασίας του. Ένας τέτοιος πανικόβλητος πολίτης είναι ευάλωτος και

ευκολοδιαχειρίσιμος. Όλα είναι μελετημένα με ακρίβεια. Ποτέ μέχρι σήμερα στην ιστορία δεν βρίσκουμε κάποιο κράτος να έχει παραδώσει με τόση ευκολία τους πολίτες του στα χέρια αδίστακτων εγκληματικών ομάδων, επικαλούμενο ανθρωπιστικούς λόγους. Όμως, η ηγετική ελίτ και οι επώνυμοι προστατεύονται από εκατοντάδες αστυνομικούς (κάποιοι τους χρησιμοποιούν και ως «ορντινάντσες»), οι οποίοι κανονικά θα έπρεπε να ασχολούνται με την προστασία του ανώνυμου πολίτη. Η τόσο διαφημισμένη από τους σύγχρονους πολιτικάντηδες άμεση Δημοκρατία των Αθηνών ήταν, όπως ήδη αναφέραμε, αδυσώπητη, αμείλικτη και ανελέητη σε όσους δεν τηρούσαν τους νόμους ή κατηγορούνταν για εγκληματικές πράξεις εναντίον της πατρίδας, της κοινωνίας και των Αθηναίων πολιτών.

Με τέτοιου είδους αντιφάσεις στη σύγχρονη Ευρωπαϊκή Δημοκρατία θα συνεχίσουμε και στο επόμενο άρθρο.

ΜΙΑ «ΕΝΩΣΗ» ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΤΗΤΑ

Συνεχίζοντας τις διαπιστώσεις του προηγούμενου άρθρου, κατανοούμε ευκολότερα ότι ο σύγχρονος ευρωπαϊκός και ταυτόχρονα ελληνικός Λεβιάθαν έχει και άλλου τέτοιου είδους αμέτρητες αντιφάσεις, οι οποίες εγγίζουν τα όρια της παράνοιας. Στην Ελλάδα, μια χώρα η οποία, όπως είπαμε, δεν έχει τις κατάλληλες οργανωτικές δομές για να αντιμετωπίσει κοινωνικές, πολιτικές και διακρατικές ανισορροπίες, αυτές οι αντιφάσεις εμφανίζονται στη χειρότερη δυνατή μορφή τους. Εκτός από το καθεστώς ατιμωρησίας των εγκληματικών ομάδων που προαναφέραμε, υπάρχουν δεκάδες άλλες κοινωνικές ή πολιτικές ανισορροπίες οι οποίες επηρεάζουν δυσμενώς τις τρέχουσες λειτουργίες του κρατικού μηχανισμού, αλλά και καθορίζουν μια σκοτεινή πορεία για γεγονότα που θα αντιμετωπίσουν οι μέλλουσες γενιές. Ας απαριθμήσουμε κάποια από αυτά τα πολιτικά ή κοινωνικά γεγονότα, τα οποία χαρακτηρίζουν όχι μόνον την Ελλάδα αλλά οποιοδήποτε οργανωτικά ανάπηρο κράτος.

Όλος ο κόσμος γνωρίζει πως όταν ένα κράτος δανείζεται συνεχώς και κάποια στιγμή οδηγείται στην πτώχευση, αναπότρεπτα μετατρέπεται σε κράτος μειωμένης κυριαρχίας. Είναι ένα κράτος «κατακτημένο από τους δανειστές» χωρίς σπαθιά, χωρίς ναυτικούς αποκλεισμούς και γενικά χωρίς πολεμικές συγκρούσεις. Η Ελλάδα, από την εποχή της επανάστασης του 1821 και μέχρι σήμερα έχει πτωχεύσει έξι ή κατ' άλλους επτά φορές. Στην τελευταία «οιονεί πτώχευση», μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, είδαμε κάποια σκληρά και αδηφάγα τοκογλυφικά πρόσωπα «φίλων/εταίρων», να επεμβαίνουν στο προτεκτοράτο τους για να ρυθμίζουν και να επιβάλουν λύσεις σε βασικούς τομείς του κρατικού μηχανισμού (στρατός, εκπαίδευση, εξωτερική πολιτική, δικαιοσύνη κλπ), αλλά και να αποκτούν για δεκαετίες (ως και 99 χρόνια), αντί πινακίου φακής, δικαιώματα εκμετάλλευσης στον εδαφικό, θαλάσσιο και υποθαλάσσιο πλούτο της χώρας.

Ο σπάταλος δανεισμός από μια κυβέρνηση είναι ένα ιδιόμορφο είδος προδοσίας. Παραδίδει τη χώρα σε έναν ανελέητο εχθρό ο οποίος παριστάνει θεατρinίστικα το φίλο, το σωτήρα και τον φιλόανθρωπο που δήθεν σε σώζει από την οικονομική καταστροφή. Στις διακρατικές σχέσεις δεν υπάρχουν ούτε φίλοι, ούτε σωτήρες, ούτε αιώνιοι εχθροί. Μοναδικό κριτήριο εκτιμήσεων για οποιαδήποτε ενέργεια είναι τα οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα. Ερώτημα: Γιατί μέχρι σήμερα, παρά τις τόσες ταπεινωτικές πτωχεύσεις, δεν έχει περιληφθεί σε κάποιο από τα

Ελληνικά Συντάγματα μια διάταξη που να αξιώνει από τους ηγέτες την επίτευξη παραγωγικής αυτάρκειας, τον εξορθολογισμένο δανεισμό και την εξομοίωση της πτώχευσης με την εθνική προδοσία;

Άλλη μια ζωτικής σημασίας αντίφαση! Όλοι γνωρίζουν ότι η υπογεννητικότητα οδηγεί στην εξαφάνιση λαών και πολιτισμών. Είναι γνωστό εδώ και δεκαετίες πως η Ελλάδα έχει αρνητικό δείκτη γεννήσεων σε σύγκριση με τους θανάτους, με έντονη τη μείωση του πληθυσμού στις παραμεθόριες, κυρίως, περιοχές. Επί χρόνια δεν λαμβάνονται δραστικά μέτρα για την αναστροφή των εξελίξεων. Από την ΕΕ και τις ΗΠΑ φανερά επιδιώκεται η συμπλήρωση του πληθυσμιακού κενού από πολίτες άλλων χωρών με τελείως διαφορετικά πολιτιστικά χαρακτηριστικά. Όπως μας διδάσκει η ιστορία, σε περιπτώσεις μείξης πληθυσμών διαφορετικής κουλτούρας, τελικά επικρατεί το πιο δυναμικό και το πολιτιστικά πιο συνεκτικό τμήμα του πληθυσμού. Σε μια αποχριστιανισμένη Ευρώπη, η σφύζουσα δημογραφική ζωτικότητα και η έντονη θρησκευτική πίστη των ισλαμικών πληθυσμών, αποτελεί καθοριστικό στοιχείο υπεροχής. Το διαπιστώσαμε κάπως αργά στην εξελικτική πορεία της Τουρκίας, η οποία σε μισόν αιώνα υπερτριπλασίασε τον πληθυσμό της και συμπεριλαμβάνεται ήδη στους G20 και στις δέκα ισχυρότερες χώρες του κόσμου. Η ελληνική πολιτική και πνευματική ηγεσία είναι δυνατόν να μην αντιλαμβάνεται ότι η δημογραφική, οικονομική και στρατιωτική αποδυνάμωση της χώρας, οδηγεί μοιραία σε αναδιατάξεις και αλλαγές συνόρων εις βάρος των πιο αδύναμων;

Αλλά και άλλα σοβαρά οργανωτικά προβλήματα του ελληνικού κράτους το οδηγούν μεθοδικά και αναπότρεπτα σε δυσάρεστες μελλοντικές εξελίξεις. Η Ελλάδα δείχνει σαν μια αποχαυνωμένη χώρα η οποία «αγωνίζεται για να πεθάνει». Ακόμα μέχρι σήμερα δεν έχει αποκτήσει ολοκληρωμένο κτηματολόγιο, συνταγματικό δικαστήριο, επισημονικό και εξειδικευμένο εθνικό φορέα εξωτερικής πολιτικής ή συντονιστικά επισημονικά και ακομμάτιστα όργανα για την παιδεία, για το στρατό ή για τη δικαιοσύνη. Ο κάθε υπουργός και πολλές φορές οι εναλλασσόμενοι υπουργοί του ίδιου κόμματος στο ίδιο υπουργείο, πειραματίζονται εφαρμόζοντας δικά τους σχέδια ή σχέδια της αμόρφωτης και δουλόπρεπτης καμαρίλας που τους περιβάλλει. Σοβαρά εθνικά θέματα αποφασίζονται στο γόνατο, χωρίς διαβουλεύσεις με υπερκομματικά επιτελεία ειδικών διπλωματών και έμπειρων παλιών πολιτικών. Οι αποφάσεις δεν εκφράζουν τη θέληση της πλειοψηφίας των κομμάτων αλλά και τη θέληση της πλειοψηφίας του λαού. Υπάρχει ένας κομματικός

στρατός φανατικών πραιτοριανών οι οποίοι, ως αντιπρόσωποι του λαού, ψηφίζουν ότι διατάξει ο αρχηγός, αγνοώντας τη βούληση των εντολών/ψηφοφόρων τους. Καμιά πρόνοια για να θεωρείται συνταγματικά «άτιμος» (η λέξη υπάρχει αυτούσια στη νομοθεσία του Σόλωνα), ο αντιπρόσωπος του λαού που ενεργεί ενάντια στο κομματικό πρόγραμμα για το οποίο τον ψήφισαν οι πολίτες, ενώ η πολύχρονη ενασχόληση ενός προσώπου ή μιας οικογένειας με την πολιτική, μεταβάλλει το λειτούργημα σε προσοδοφόρο βρώμικο επάγγελμα ύποπτων συναλλαγών.

Το Ελληνικό Σύνταγμα, ενώ δεν προβλέπει το θεσμό του συνταγματικού δικαστηρίου δεν προνοεί επίσης και για τη σύσταση θεσμικών οργάνων για την τροχοπέδηση μιας αυταρχικής κυβερνητικής πολιτικής. Δεν υπάρχει η Γερουσία για να διερευνά με μεγαλύτερη σχολαστικότητα τις τυχόν άστοχες, επιλήψιμες ή εθνικά επικίνδυνες κυβερνητικές από-φάσεις, ενώ ο θεσμός του προέδρου της δημοκρατίας είναι εντελώς διακοσμητικός. Η μόνη του θεσμική αρμοδιότητα είναι να κυρώνει υποχρεωτικά τους νόμους που ψηφίζει η κυβέρνηση και να εκφωνεί πατριωτικούς λόγους σε συνέδρια και σε εθνικές επετείους.

Στην Ελλάδα έχουμε επίσης το ιδιότυπο φαινόμενο της «κοινοβουλευτικής οικογενειοκρατίας», με ηγέτες που αρχίζουν από τον πατέρα για να παραδώσουν τη σκυτάλη στο γιο και μετά στον εγγονό ή στο δισέγγονο. Σε κάποια δικτατορικά καθεστώτα, όπως π.χ. στη Βόρεια Κορέα, αυτό το «δημοκρατικό τσίρκο» λειτουργεί με πιο... έντιμο (!) τρόπο. Αγνοεί φανερά το λαό και στηρίζεται στις «θεόπνευστες» αποφάσεις του κομματικού μηχανισμού, διότι ισχυρίζονται ότι αυτό επιτάσσει «η Δημοκρατία και η λαϊκή κυριαρχία». Οι λέξεις έχασαν το πραγματικό τους νόημα. Το βουλευτικό αξίωμα δεν είναι επάγγελμα και ούτε δημιουργεί ειδικά συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Θα έπρεπε, εκτός από τη μεγάλη μείωση του αριθμού των βουλευτών, να περιορισθεί η χρονική διάρκεια διατήρησης αυτού του αξιώματος για να αποφευχθούν οι μακροχρόνιες και ύποπτες σχέσεις διαφθοράς. Αυτός είναι ο λόγος που στην αθηναϊκή δημοκρατία ήταν ετήσια (ενιαύσια) η χρονική διάρκεια του βουλευτικού αξιώματος, ενώ το δικαίωμα της εκλογής ενός βουλευτή περιοριζόταν μόνο στις δυο φορές. Με λίγα λόγια ένας πολίτης μπορούσε να εκλεγεί στη ζωή του βουλευτής μόνο δυο φορές και συνολικά μόνο για δυο χρόνια. Ήταν επόμενο πως, με τέτοιες διαδικασίες, ήταν αδύνατον ένας πολίτης να μπαίνει στη Βουλή ξυπόλυτος (ως βουλευτής ή άρχοντας/υπουργός) και να βγαίνει εκατομμυριούχος. Θα ήταν παράλειψη να μην υπογραμμίσουμε ότι

οι δωροδοκίες και οι άλλες ατιμίες διασπάθισης της δημόσιας περιουσίας από τους εκλεγμένους άρχοντες τιμωρούνταν με θάνατο.

Υπάρχουν δεκάδες ή εκατοντάδες τέτοιου είδους περιπτώσεις κρατικής ανοργανωσιάς που οδηγούν την Ελλάδα σε δρόμους μελλοντικής καταστροφικής πορείας. Αργά ή γρήγορα, με την επιταχυνόμενη αγριότητα των ακραίων ανταγωνισμών των Μεγάλων Δυνάμεων, ο κόσμος θα οδηγηθεί σε γενικευμένες αιματηρές συγκρούσεις. Δεν χρειάζονται πλέον προφήτες για να προβλέψουν τα μελλούμενα. Θα επιβιώσουν χωρίς μεγάλες απώλειες οι λαοί που οργανώνονται για να αντιμετωπίσουν προβλέψιμους ή απρόβλεπτους κινδύνους. Ο ελληνικός λαός διαθέτει ένα υψηλού μορφωτικού επιπέδου εξειδικευμένο δυναμικό πολιτών οι οποίοι, αν αξιοποιηθούν με έντιμα και ακομμάτιστα κριτήρια, θα μπορούσαν να μετατρέψουν την Ελλάδα σε πρότυπο οργανωμένου κράτους. Τα επιτεύγματα των απόδημων Ελλήνων αποδεικνύουν τη ζωτικότητα του λαού μας όταν βρεθεί σε χώρα με οργανωμένες τις κρατικές της δομές και την πρόθεση αξιοποίησης των ικανών. Το άχρηστο κομματικό έρμα που φορτώθηκε η ελληνική κρατική μηχανή και παρασύρει μαζί της και τους ικανούς, είναι το εγκληματικό αποτέλεσμα της πελατοκρατίας, αυτό το θανατηφόρο εργαλείο των δημαγωγών που αναδεικνύονται ως πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες στο διαχρονικό κομματικό κράτος. Οι Έλληνες είναι και σήμερα το ίδιο ικανοί και άξιοι, όπως τους χαρακτήρισε πριν από εκατόν δέκα χρόνια η «Encyclopedia Britannica», όταν έγραφε πως είναι ένας έξυπνος, φιλόδοξος και ευρηματικός λαός, ικανός για θυσίες και μεγάλα επιτεύγματα, αλλά «του λείπουν ορισμένα πιο βαθιά και σταθερά χαρακτηριστικά που οδηγούν τους λαούς στην εθνική μεγαλοσύνη». Αυτά τα στέρα χαρακτηριστικά δεν τα αναδεικνύει μόνος του ένας λαός. Είναι οι ταλαντούχοι και έντιμοι πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες του που διαμορφώνουν το κατάλληλο οργανωτικό πλαίσιο, ώστε να φέρουν αποτελέσματα η εξυπνάδα, οι φιλοδοξίες, η ευρηματικότητα και η προθυμία των πολιτών για θυσίες.

Η Ελλάδα βρίσκεται σε μια περιοχή της Ευρώπης στην οποία το κενό που άφησε η διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, δημιούργησε εθνικιστικές εντάσεις και επιδιώξεις για αλλαγές συνόρων. Είναι η μόνη χώρα της βαλκανικής χερσονήσου που δεν έχει ιμπεριαλιστικές βλέψεις εις βάρος των γειτόνων της, αλλά όλα σχεδόν τα γειτονικά της κράτη διεκδικούν δικά της εδάφη. Ο κίνδυνος να χάσει ακριτικές χερσαίες ή θαλάσσιες περιοχές της είναι εμφανής τα τελευταία χρόνια, αν επιδιώξουν τις αλλαγές

συνόρων για οικονομικούς ή γεωστρατηγικούς λόγους κάποιες Μεγάλες Δυνάμεις, όπως π.χ. η Γερμανία ή οι ΗΠΑ. Και αυτό θα γίνει όταν κάποια μέρα φτάσουν στο ναδίρ οι δημογραφικοί δείκτες και διαρραγούν εντελώς «τα στέρεα πολιτιστικά χαρακτηριστικά του ελληνικού λαού», τα οποία αποτελούν τον ισχυρό συνεκτικό κρίκο του ελληνικού έθνους και μπορούν να του δώσουν τη δύναμη να οργανωθεί, να διακριθεί, να ισχυροποιηθεί οικονομικά, στρατιωτικά, δημογραφικά και να πρωτοστατήσει για έναν καλύτερο και ειρηνικό κόσμο. Οι διεθνιστικές αγκυλωμένες ιδεοληψίες που εκφράζουν οι έλληνες εθνομηδενιστές, είναι κατάλληλες για ονειροπόλους κουλτουριάρηδες της Δυτικής Ευρώπης, που ζουν σε κράτη χωρίς επεκτατικούς στόχους και χωρίς πολεμικές ιαχές. Δεν είμαστε ούτε Δανία, ούτε Λουξεμβούργο. Για να επιβιώσει η χώρα μας χρειάζεται συνεχή επαγρύπνηση, ισχυρή οικονομική και στρατιωτική παρουσία, κοινωνική και πολιτιστική συνοχή του λαού της και προπαντός να μην υπάρχει μια πανίσχυρη «Πέμπτη Φάλαγγα» που θα συντάσσεται ιδεολογικά με τις εχθρικές επεκτατικές επιδιώξεις των ξένων, ενώ ταυτόχρονα θα αποδυναμώνει το πατριωτικό φρόνημα του λαού.

Σε άλλες εποχές, τέτοιοι πολίτες οι οποίοι (κατά τον Ιωάννη Καποδίστρια) «ως φιλήκοοι των ξένων ήταν προδότες» σήμερα, στην εποχή των ανοιχτών συνόρων και της παγκοσμιοποίησης, στην οποία οι έννοιες της πατρίδας και του έθνους αποτελούν στοιχεία φασιστικής, ναζιστικής και ρατσιστικής νοοτροπίας, οι προδότες που υπήρχαν από την εποχή που δημιουργήθηκε ο άνθρωπος, έχουν εντελώς εξαφανιστεί. Αφού και ο όρκος δίνεται από πολλούς στο όνομα της συνείδησης (άραγε πόσοι έχουν καθαρή συνείδηση!!!) δεν αποτελεί έκπληξη που και οι προδότες μετονομάστηκαν σε «ιδεολογικούς αντιρρησίες συνείδησης». Αυτό είναι ένα από τα εκπληκτικά θαύματα των προφητών της παγκοσμιοποίησης! Σήμερα όσο κι αν ψάξεις δεν θα βρεις ούτε έναν Ιούδα ή Εφιάλη των Θερμοπυλών! Να λοιπόν που μετά από αιώνες βαρβαρότητας, ήρθαν οι Δεξιοί τραπεζίτες και χρηματιστές, οι οποίοι μαζί με τους Αριστερούς διεθνιστές/εθνομηδενιστές (όλοι φανατικοί οπαδοί των Ανοιχτών Συνόρων του Τζ. Σόρος) δημιούργησαν «έναν κόσμο αγγελικά πλασμένο»! Η Ευρώπη μας κατοικείται πλέον από αγγέλους! Αφού δεν υπάρχουν πατρίδες άρα δεν υπάρχουν και προδότες!

Υπάρχει μια απαράβατη αρχή στις χωρίς ηθικούς φραγμούς διακρατικές σχέσεις οι οποίες, χωρίς εξαιρέσεις, βασίζονται αποκλειστικά στα οικονομικά συμφέροντα και στις γεωστρατηγικές

επιλογές. Αν κάποιος δεν σωθεί μόνος του, κανένας δεν πρόκειται να τον σώσει ή αν τον σώσει θα απαιτήσει επαχθή ανταλλάγματα. Δυστυχώς, η Ευρωπαϊκή Ένωση όπως έχει μετεξελιχθεί τις τελευταίες δεκαετίες απεμπολώντας τις ιδρυτικές της αρχές, είναι μια νομισματική/χρηματιστηριακή ένωση κερδοσκοπών και όχι μια ισχυρή συμμαχία κρατών με κοινό πολιτιστικό υπόστρωμα, η οποία θα είχε ως προτεραιότητα να προστατεύσει τα κράτη/μέλη από εξωτερικούς εχθρούς και κινδύνους. Όπως φανερώνουν τα καθημερινά γεγονότα, η εταιρική αλληλεγγύη είναι μια νεκρή λέξη, μια συμμαχική αλυσίδα ενότητας με σπασμένους κρίκους. Την ευθύνη πλέον για την αποτροπή των σημερινών και μελλοντικών κινδύνων για τη χώρα μας την έχουν, αποκλειστικά και συλλογικά, οι πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες μας. Τα εθνικά εγκλήματα και γενικά «οι ατιμίες» (κατά τον Σόλωνα) που διαπράττουν κάποιοι κομματικά αφιονισμένοι και ιδεολογικά αγκυλωμένοι σημερινοί πολιτικοί, θα πληρωθούν κυρίως από τις επόμενες γενιές. Αυτό το αναμφισβήτητο γεγονός προφανώς το συνειδητοποίησε ένα χρόνο πριν πεθάνει ο Μισέλ Ροκάρ, ο διακεκριμένος γάλλος σοσιαλιστής και πρωθυπουργός επί προεδρίας του Φρανσουά Μιτεράν. Νιώθοντας τύψεις για την ανέντιμη και ανήθικη ευρωπαϊκή κοινωνία που διαμορφώθηκε και με δικές του ευθύνες, θέλησε με το τελευταίο πολιτικό του κείμενο να απευθύνει μια «Lettre aux générations futures, en espérant qu'elles nous pardonneront» (Επιστολή στις μέλλουσες γενιές, ελπίζοντας πως θα μας συγχωρήσουν). Είναι η εκ βαθέων εξομολόγηση ενός μελλοθάνατου που νιώθει την ανάγκη να εξιλεωθεί. Οι περισσότεροι Έλληνες ηγέτες θα πρέπει να απευθύνουν επιστολές συγγνώμης και εξιλέωσης όχι μόνον προς τις μέλλουσες αλλά και προς τις περασμένες γενιές οι οποίες, με αμέτρητους νεκρούς και τεράστιους αγώνες, δημιούργησαν τη σύγχρονη Ελλάδα. Αυτή την Ελλάδα που οι πολιτικοί και πνευματικοί της ηγέτες, αφοσιωμένοι διαχρονικά στις άθλιες κομματικές αντιπαραθέσεις τους, την άφησαν να περπατά ξυπόλητη σε μια ζούγκλα άγριων θηρίων, γεμάτη με παγίδες και τριβόλια.

ΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ; ΠΟΥ ΜΑΣ ΟΔΗΓΟΥΝ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΜΑΣ ;

Ο πολύς κόσμος, οι πολλοί και απλοί ανενημέρωτοι πολίτες, νιώθουν μειονεκτικά όταν βρίσκονται μπροστά σε έναν μεγάλο πολιτικό. Τον θεωρούν υπερβολικά μορφωμένο, έξυπνο, αναθρεμμένο με αξίες και ιδανικά και προπαντός κοσμοπολίτη με μια πολιτισμένη συμπεριφορά. Ίσως κάποτε να υπήρχε αυτό το είδος των πολιτικών, αλλά όταν ασχολήθηκα με την έρευνα για να διαμορφώσω, σε σειρά άρθρων μου, τα πορτραίτα γνωστών και μεγάλων ευρωπαϊών πολιτικών, κάποιες στιγμές ένιωσα αηδία και απέχθεια για πολλά (να μην πω αμέτρητα!) ανθρωπάκια που κυβερνούν και καθορίζουν τις τύχες του κόσμου.

Πολλά κείμενά μου έχουν τη σφραγίδα της προσωπικής εμπειρίας. Μια τέτοια εμπειρία είχα πριν από πολλά χρόνια, στα πλαίσια μιας πολύμηνης αλλά προσωρινής επαγγελματικής ενασχόλησής μου σε Υπουργείο, όταν βρέθηκα πολύ κοντά σε άξεστους και άχρηστους ανθρώπους οι οποίοι, σε ανώτατα πόστα εξουσίας, υποτίθεται πως είχαν την εξειδίκευση και τις πνευματικές ικανότητες να βρουν επωφελείς λύσεις για το καλό της χώρας και του λαού. Εργαζόμουν σε μια Διεύθυνση του Υπουργείου με αντικείμενο τις Μελέτες, Έρευνες και Προγραμματισμούς. Στη γωνία του διαδρόμου, απέναντι από το δικό μου γραφείο, βρισκόταν το γραφείο του υποδιευθυντή μιας άλλης Διεύθυνσης ο οποίος, κατά διαστήματα, κυνηγούσε μουρμουρίζοντας μύγες με τη μυγοσκοτώστρα και παρακολουθούσε συστηματικά και με ευσυνειδησία, ως διορισμένος φύλακας, τις τουαλέτες που βρίσκονταν παραδίπλα. Όταν κάποια στιγμή από περιέργεια και με εύσχημο τρόπο τον ρώτησα «γι' αυτό του το λειτούργημα», μου εκμυστηρεύτηκε πως προσπαθούσε να εντοπίσει και να τιμωρήσει κάποιον υπάλληλο του Υπουργείου, ο οποίος λέρωνε τη λεκάνη της τουαλέτας και την άφηνε βρώμικη χωρίς να τραβά την αλυσίδα από το υπερυψωμένο καζανάκι νερού. Επί αρκετές εβδομάδες δεν κατάφερε τελικά να συλλάβει επ' αυτοφώρω τον «Φαντομά των Αποχωρητηρίων». Αν δεν βρισκόταν απέναντί μου εκείνη τη στιγμή, θα έκανα από κατάπληξη το σταυρό μου γι' αυτόν τον αργόμισθο και υψηλοαμειβόμενο στέλεχος που ασκούσε εξουσία με τη δύναμη της υπογραφής του, ως αναπληρωτής του καθημερινά απουσιάζοντα σε συνέδρια και συσκέψεις Διευθυντή. Με ευσυνειδησία θεωρούσε ύψιστο καθήκον του να επιθεωρεί τους προσερχόμενους στις τουαλέτες και να μετρά τα κόπρανα. Με θλίψη αξιολόγησα την προσωπικότητα και τις ανύπαρκτες

επαγγελματικές ικανότητες ενός κρατικού οργάνου, το οποίο συμμετείχε στην ηγετική ομάδα εξουσίας που κυβερνά τον ελληνικό λαό. Αν ήμουν επιχειρηματίας δεν θα προσλάμβανα έναν τέτοιο άχρηστο τεμπέλη ούτε ως κλητήρα.

Οι διαπιστώσεις μου ήταν ακόμα πιο οδυνηρές, όταν συμμετείχα σε μια σύσκεψη στο γραφείο του υπουργού. Ήμασταν εκεί, γύρω από το τεράστιο ωοειδές τραπέζι, περίπου τριάντα εξειδικευμένοι επιστήμονες διαφόρων ειδικοτήτων. Κάποιοι από αυτούς είχαν προσκληθεί, ειδικά γι' αυτή τη σύσκεψη, από την Αμερική και τον Καναδά, τους οποίους (χάριν φιλικού αστεϊσμού) αποκαλούσαμε «Αμερικάνους ή Καναδούς» ενώ ήταν ελληνικής καταγωγής. Πριν από την έναρξη της σύσκεψης πλησίασε τον υπουργό ο γενικός διευθυντής μιας μεγάλης κρατικής εταιρείας. Ήταν φίλος και συντοπίτης του υπουργού και μιλούσε μαζί του με μεγάλη οικειότητα. Μιλούσαν χαμηλόφωνα αλλά υπήρχε μια εμφανής ένταση από την πλευρά του γενικού διευθυντή. Κάποια στιγμή ο υπουργός, με ήρεμη και κάπως παρακλητική φωνή, ακούστηκε να τον νουθετεί και να του ζητά να φανεί επιεικής σε κάποιους «χωριάτες ψηφοφόρους του», οι οποίοι ζητούσαν να τους δοθεί ένα παλιό μεταχειρισμένο αυτοκίνητο που σάπιζε στο γκαράζ του υπουργείου, για να μπορούν να πηγαίνουν τα παιδιά τους στο σχολείο το οποίο βρισκόταν στο διπλανό χωριό. Ο άλλος, με εντονότερη την ένταση της φωνής του και κατακόκκινος από θυμό αποκάλυψε το «Γιάννη» (τον υπουργό) αφελή, αφού πίστεψε πως «δήθεν τον ψήφιζαν αυτοί οι βρωμιάρηδες στα κατσάβραχα». Ο υπουργός επέμενε παρακλητικά και τον προέτρεπε να δώσει στους χωριάτες το παλιό αυτοκίνητο,

-Άντε Κώστα, ηρέμησε και πήγαινε να δώσεις την έγκρισή μας.....

-Να, αυτή την έγκριση θα δώσω σ' αυτόν τον κω@@χανά πρόεδρο, που δεν χάνει ευκαιρία να μας κατηγορεί πίσω από την πλάτη μας, απάντησε κατακόκκινος από οργή ο γενικός διευθυντής, ενώ ταυτόχρονα είχε σηκώσει τα δυο του χέρια ψηλά και τα κατέβασε προς τα γεννητικά του όργανα. Στη μεγάλη αίθουσα συσκέψεων δεν ακουγόταν ούτε αναπνοή. Θα ξεχώριζε ο ήχος αν έπεφτε στο πάτωμα ακόμα και βαμβάκι. Έπειτα, με βιαστικό βήμα και εξαγριωμένος «ο κύριος Γενικός» βγήκε απ' την αίθουσα, ενώ ο υπουργός γύρισε προς τους εμπρόντητους προσκεκλημένους και τους είπε χαμογελαστός και με φωνή ήρεμη, σαν το συμβάν που προηγήθηκε να ήταν μια συνηθισμένη καθημερινή συζήτηση ανάμεσα σε δυο φίλους και συγχωριανούς.

- Κύριοι, με συγχωρείτε για την καθυστέρηση... Τώρα μπορούμε ν' αρχίσουμε τη σύσκεψη...

Ένας μηχανικός από την ομάδα των «Αμερικάνων» που καθόταν στο διπλανό κάθισμα, μου είπε ψιθυριστά κουνώντας επιτιμητικά το κεφάλι του:

- Κοίτα ποιοι μας κυβερνούν! Γι' αυτό πάμε από το κακό στο χειρότερο!..

Την ίδια ακριβώς σκέψη έκανα κι' εγώ όταν είδα τον υποδιευθυντή να επιτηρεί και να ελέγχει τις τουαλέτες του υπουργείου, για να συλλάβει τον ύποπτο δράστη που αμελούσε να τραβήξει την αλυσίδα από το καζανάκι του νερού. Ήταν κάποιες εμπειρίες οι οποίες με βοήθησαν να μην εκπλήττομαι όταν άκουγα ή διάβαζα παρόμοια γεγονότα σε συ-σκέψεις παγκόσμιου ή πανευρωπαϊκού ενδιαφέροντος, όπως η συνάντηση των ηγετών της ομάδας G20 στις Κάννες της Γαλλίας το 2011. Ήταν τότε εκεί η αφρόκρεμα των ηγετών των μεγάλων δυνάμεων και είχαν καλέσει τον έλληνα πρωθυπουργό για να δώσει εξηγήσεις για την εξαγγελία ενός δημοψηφίσματος για το οποίο η Ευρωπαϊκή Ένωση είχε έντονες αντιρρήσεις. Οι αντιπαραθέσεις και οι διαξιφισμοί ήταν έντονοι και εκτός ελέγχου. Ο τότε Ισπανός πρωθυπουργός Χοσέ Λουίς Θαπατέρο, στο βιβλίο του «**EI Dilema: 600 Dias de Vertigo**» (**ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ: 600 Ημέρες Ιλίγγου**) αναφέρεται με διπλωματικό τρόπο στο περιστατικό, εκφράζοντας και «τη λύπη του» για τις άγριες φραστικές επιθέσεις που δέχτηκε από τους μεγάλους ηγέτες ο έλληνας πρωθυπουργός. Ο παριστάμενος στη συνάντηση πρώην υπουργός της Γαλλίας Φρανσουά Μπαρουάν είναι περισσότερο αποκαλυπτικός στο βιβλίο του «**Ημερολόγιο Κρίσης**». Μιλά για βαρύ κλίμα, για ψυχολογικό πόλεμο και για βαρείς χαρακτηρισμούς. Όμως, τα πραγματικά περιστατικά τα αποκάλυψαν σε σκανδαλοθηρικές γαλλικές εφημερίδες κάποιοι από την πολυπληθή γαλλική αντιπροσωπία. Ο γάλλος πρόεδρος Νικολά Σαρκοζί είχε ανεβεί στο τραπέζι και προσπάθησε να περάσει στην απέναντι πλευρά για να επιτεθεί στον έλληνα πρωθυπουργό. Κάποιοι Γάλλοι τον συγκράτησαν αγκαλιάζοντας τα πόδια του για να τον ακινητοποιήσουν. Η γερμανίδα καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ έβαλε τα κλάματα και ο Σαρκοζί, χρησιμοποιώντας τη φρασεολογία των ανθρώπων του υποκόσμου, έβριζε (με λόγια που δεν γράφονται!) τον αρχηγό ενός κράτους διότι «παρέβη τας εντολάς του Διευθυντηρίου των Βρυξελλών».

Φυσικά δεν μπορούμε να ισχυριστούμε πως όλοι οι πολιτικοί ηγέτες είναι άξεστοι, αθυρόστομοι ή κλέφτες. Υπάρχουν σπάνιες αλλά αξιόλογες εξαιρέσεις. Όμως, ειδικά σε περιόδους υποβάθμισης των κοινωνικών και πολιτιστικών αξιών, όπως στην περίοδο του ναζισμού, του σταλινισμού ή στη σημερινή της κερδοσκοπικής απληστίας της παγκοσμιοποίησης, οι φαύλοι πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες των λαών αυξάνονται και πληθύνονται. Σε μια τέτοια περίοδο πολιτιστικής από-χαύνωσης του αθηναϊκού λαού από ανάξιους, διεφθαρμένους και αυταρχικούς ηγέτες, ο Πλάτων διατύπωσε τους προβληματισμούς του για την ιδανική Πολιτεία και για τους πολίτες της που ασκούν εξουσία. Για να υπάρχει ευνομία και να αποφευχθεί το χάος και η αναρχία, είπε, οι ηγέτες ενός οργανωμένου κράτους ή θα έπρεπε να είναι φιλόσοφοι (με την έννοια του συνετού, του μορφωμένου και του πολιτισμένου) ή οι πολίτες που αναλαμβάνουν ηγετικές θέσεις «να αρχίσουν να φιλοσοφούν». Όμως, αντί για φιλοσόφους οι λαοί βρήκαν μπροστά τους διεφθαρμένους δημαγωγούς και ένα επαγγελματικό σινάφι πολιτικής αλητείας. Πάμπλουτοι κι ανάλητοι πολεμοχαρείς κερδοσκόποι παριστάνουν τους φιλόσοφους και αναρχικοί και απάτριδες (σαν τον Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ, ο οποίος μεταμορφώθηκε, κατά τον εύστοχο χαρακτηρισμό γάλλων συγγραφέων, σε «δικηγόρο του καπιταλισμού») καταλαμβάνουν υψηλές θέσεις εξουσίας και διαλύουν κράτη και λαούς.

Δυστυχώς στην Ελλάδα παρατηρείται μια απελπιστική έλλειψη ηγετών, οι οποίοι θα είχαν τη θέληση και τις ικανότητες για «να αρχίσουν να φιλοσοφούν», αντιμετωπίζοντας τα μεγάλα προβλήματα που θα καθορίσουν την μελλοντική πορεία επιβίωσης του ελληνισμού.

Ας απαριθμήσουμε μερικά από αυτά τα πιο βασικά προβλήματα που περιμένουν λύσεις, κάποια από τα οποία έχουμε ήδη θίξει σε προηγούμενα άρθρα μας:

-Οργάνωση ισχυρής αποτρεπτικής (όχι επιθετικής) στρατιωτικής δύναμης.

-Συμμετοχή σε συμμαχίες με κράτη που έχουν κοινά πολιτιστικά, οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα.

-Ενδυνάμωση του δημοκρατικού και ειρηνόφιλου πατριωτισμού και της ενότητας του λαού.

-Ιδεολογική εξουδετέρωση της «Αριστερής και Δεξιάς Πέμπτης Φάλαγγας» των εθνομηδενιστών, οι οποίοι

προέρχονται από τους Δεξιούς Νεοταξικούς διεθνιστές (των Ανοιχτών Συνόρων) της Παγκοσμιοποίησης και τους ακραίους διεθνιστές της κομμουνιστικής Αριστεράς.

-Άμεση αντιμετώπιση της υπογεννητικότητας με κοινωνικά και οικονομικά μέτρα.

-Αναδιοργάνωση της Δικαιοσύνης. Ο αρμόδιος υπουργός να διορίζεται από τη Βουλή από κατάλογο ανώτατων δικαστικών λειτουργών και η θητεία του να είναι τουλάχιστον εξαετής, για να ασκεί υπουργικά καθήκοντα σε δυο εκλεγμένες κυβερνήσεις. Οι συνταξιούχοι δικαστικοί να μην έχουν το δικαίωμα κατάληψης κυβερνητικού ή άλλου κρατικού αξιώματος, για να αποφεύγονται οι κομματικές προσεγγίσεις κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής τους σταδιοδρομίας.

-Έλεγχος των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων (ΜΚΟ) και της λαθρομετανάστευσης (από πλευράς μεγέθους εισροών, πολιτιστικής ομοιογένειας των ομάδων, ποινικού μητρώου των εισερχομένων, πρόνοια για τους πραγματικούς πρόσφυγες και κυρίως για τα παιδιά κλπ). Η αλλοίωση των πολιτιστικών χαρακτηριστικών ενός λαού οδηγεί, όπως είναι ιστορικά αποδειγμένο και στην εθνική του αποσύνθεση.

-Προστασία της Κοινωνίας (απόλυτη ασφάλεια των πολιτών από εγκληματικές ομάδες και πάταξη της διαφθοράς και της κερδοσκοπίας με αυστηρές ποινικές κυρώσεις, οργάνωση του κράτους δικαίου, άμβλυση των κοινωνικών και οικονομικών ανισοτήτων κλπ). Ο οπλισμένος παράνομος να αντιμετωπίζεται από την Αστυνομία ως εν δυνάμει εγκληματίας, αποφασισμένος να σκοτώσει. Είναι μια πρακτική που εφαρμόζεται στις ΗΠΑ και περιλαμβάνει και το απαραβίαστο της ιδιωτικής κατοικίας (με αυτοάμυνα) για την προστασία της οικογένειας. Με την υφιστάμενη απεριόριστη ελευθερία οπλοκατοχής οι ΗΠΑ, χωρίς αυτή την προληπτική αντιμετώπιση των εγκληματιών, θα είχαν μετατραπεί σε πραγματικό σφαγείο. Ακόμα και οι βόμβες Μολότωφ θεωρούνται όπλα για διάπραξη εγκλήματος. Αν κάποιος θεωρούσε ότι αυτές οι «φασιστικές πρακτικές» εφαρμόζονται μόνο στις ΗΠΑ, ίσως παραδεχθούν πως ένας αναρχικός βομβιστής δεν θα προλάβει να γεράσει αν δρούσε με τον ίδιο τρόπο στην κομμουνιστική πρώην Σοβιετική Ένωση ή αν επιχειρήσει να πετάξει βόμβα Μολότωφ στη σημερινή σοσιαλιστική Κίνα.

-Ειδικά απομονωμένες φυλακές με απόλυτο έλεγχο των επικοινωνιών, για τους δράστες ειδικών εγκλημάτων και μέλη εγκληματικών ομάδων, Σήμερα, κυριολεκτικά, οι αρχηγοί αυτών των ομάδων διοικούν τις φυλακές και ελέγχουν τους εκτός φυλακών σκληρούς εγκληματίες.

-Νομοθετική διασφάλιση της οικονομικής ισορροπίας του κράτους, με ύπαρξη σοβαρών ποινικών ευθυνών των ηγετών που οδηγούν τη χώρα σε πτώχευση.

-Περιορισμός του χρονικού ορίου της εκλογής ενός βουλευτή, για την πάταξη της διαφθοράς και της «κληρονομικής νεοβασιλικής οικογενειοκρατίας».

-Δημιουργία και οργάνωση των κρατικών θεσμών, δομών και φο-ρέων, όπως:

Δημιουργία Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Δυνατότητα σύγκλησης αυτοβούλως από της Πρόεδρο της Δημοκρατίας (ή μετά από αίτημα ομάδας βουλευτών) του Συμβουλίου πολιτικών αρχηγών για σοβαρά εθνικά και κοινωνικά θέματα (π.χ. Παιδείας).

Ύπαρξη διαρκούς υπερκομματικού συμβουλίου εξωτερικής πολιτικής.

Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Σοφών από παλιούς έμπειρους πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες, από διπλωμάτες, από διεθνολόγους καθηγητές, από απόστρατους ανώτατους αξιωματικούς κλπ

Ενδεικτικά πραγματοποιήσαμε μια απαρίθμηση ζωτικών προβλημάτων τα οποία, όταν οι αρμόδιοι φορείς υπολειπούνται, τροχοπεδούν την ισχύ και τη λειτουργικότητα του ελληνικού κράτους, ώστε να αποτελεί εύκολο στόχο ξένων εχθρικών δυνάμεων. Η αρένα των διεθνών και διακρατικών σχέσεων είναι μια ανελέητη ζούγκλα οικονομικών και γεωπολιτικών συμφερόντων και γι' αυτό το ανοργάνωτο και μισοδιαλυμένο κράτος αποτελεί εύκολο στόχο για άλλα κράτη με αντίθετα συμφέροντα σε χώρους κοινής οικονομικής και γεωστρατηγικής πολιτικής.

Με τα ρεαλιστικά δεδομένα που ερευνήσαμε και εξετάσαμε ως τώρα για την Ελλάδα, μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο των συμφερόντων της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μπορούμε να επιχειρήσουμε μια προφητεία για τις αναμενόμενες μελλοντικές πολιτικές εξελίξεις. Δεν θα είναι μια θεόπνευστη προφητεία με «ήξεις αφίξεις», αλλά μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία βασισμένη στα σημερινά κοινωνικοπολιτικά δεδομένα και συνεπώς με δυνατότητα μεταστροφών, αν αυτά

τα δεδομένα ανατραπούν, είτε από τυχαία γεγονότα είτε από προνοητικά οργανωτικά μέτρα τα οποία θα εκτρέψουν τις εξελίξεις από την υπάρχουσα ροή των γεγονότων. Η Ελλάδα, με τα σημερινά αρνητικά δεδομένα, όπως έχουν αναλυθεί στα κείμενα της παρούσας κοινωνικοπολιτικής πραγματείας, θα ανήκει στην κατηγορία των «χαμένων» σε περίπτωση μεγάλων παγκόσμιων κοινωνικοπολιτικών αναταράξεων, όπως π.χ. σε έναν στρατιωτικό παγκόσμιο πόλεμο, διότι ο οικονομικός παγκόσμιος πόλεμος έχει ήδη αρχίσει, όπως διαβεβαιώνουν έγκυροι ιστορικοί και διεθνολόγοι, από τις αρχές της πρώτης δεκαετίας του αιώνα που διανύουμε.

Ακόμα και ένας απλός και μη ειδικός σε διεθνή θέματα πολίτης, αντιλαμβάνεται σήμερα τη συνεχώς αυξανόμενη ένταση συγκρούσεων των μεγάλων δυνάμεων στους οικονομικούς ανταγωνισμούς, οι οποίες (συγκρούσεις) πλαισιώνονται και με παράλληλη επίδειξη στρατιωτικής δύναμης. Η μέτρηση ισχύος των Μεγάλων Δυνάμεων πραγματοποιείται και με τη δημιουργία μικρών τοπικών αναμετρήσεων, όπως έγινε στην περίπτωση της Ουκρανίας και της Συρίας, όπου οι ΗΠΑ και η ΕΕ διαπίστωσαν με έκπληξη ότι η σημερινή Ρωσία του Βλαντιμίρ Πούτιν δεν είναι η άλλοτε παραπαίουσα Ρωσία του Μπόρις Γέλτσιν.

Η μεγάλη στρατιωτική σύγκρουση είναι αναπόφευκτη στο εγγύς ή ενδεχομένως στο απώτερο μέλλον. Οι εξελίξεις των ανατροπών στις ισορροπίες εξοπλισμών των μεγάλων δυνάμεων και ο βαθμός αύξησης της οικονομικής τους ισχύος, όπως συμβαίνει σήμερα με αγριότητα και εχθρικές διαθέσεις ανάμεσα σε ΗΠΑ, Ρωσία και Κίνα, θα καθορίσουν και τη χρονική στιγμή ανάφλεξης μιας παγκόσμιας σύγκρουσης. Διότι, αν και ο απλός κόσμος επιθυμεί και επιδιώκει την ειρήνη, αυτοί που κυβερνούν τον κόσμο αναπόφευκτα θα οδηγήσουν τους λαούς στον όλεθρο και στην καταστροφή.

Η ανατροπή των ισορροπιών των Μεγάλων Δυνάμεων υπήρξε από την αρχαιότητα η βασική αιτία των πολέμων. Το ίδιο συνέβη και στην περίπτωση του Πελοποννησιακού Πολέμου ο οποίος προκλήθηκε, όπως παρατήρησε και εξήγησε αναλυτικά ο Θουκυδίδης με ρεαλισμό και επιχειρήματα, από την συνεχώς αυξανόμενη δύναμη της Αθήνας, η οποία *«φόβον παρέχοντας τοις Λακεδαιμονίοις αναγκάσαι ες το πολεμείν»* (προκάλεσε φόβο στους Λακεδαιμόνιους, ώστε αναγκάστηκαν να προβούν στην

*κήρυξη πολέμου}. Η ανατροπή της ισορροπίας δυνάμεων μεταξύ Αθήνας και Σπάρτης (των δυο ελληνικών υπερδυνάμεων της εποχής), υπήρξε η αιτία ενός από τους πιο καταστροφικούς πολέμους της αρχαιότητας. Πάνω στη ίδια λογική μπορεί να εξηγηθεί και η ένταση στο Αιγαίο ανάμεσα στην Ελλάδα και στην Τουρκία. Από τη δεκαετία του 1990 η δεύτερη είχε βεβαιωθεί πλέον για την ανατροπή της στρατιωτικής ισορροπίας στο Αιγαίο και άρχισε τις απειλές, εφαρμόζοντας την αυθαίρετη πρακτική των ισχυρών στις διεθνείς σχέσεις που και πάλι επισημαίνει ο Θουκυδίδης στην ανυπέρβλητη «Ιστορία» του. Στις διαβουλεύσεις μεταξύ Αθηναίων και Μηλίων, οι αντιπρόσωποι της πανίσχυρης Αθήνας τόνισαν στους έντρομους Μηλίους ότι, «*εξ ων εκάτεροι αληθώς φρονούμεν διαπράσσεσθαι, επισταμένους προς ειδότας ότι δίκαια μεν εν τω ανθρωπίω λόγω από της ίσης ανάγκης κρίνεται, δυνατά δε οι προύχοντες πράσσουσι και οι ασθενείς ξυγχωρούσιν*» (Σε ελεύθερη μεταγλώττιση/μετάφραση του καθηγητή Α. Γεωργοπαπαδάκου-«..... Αφού και οι δυο μας ξέρουμε ότι σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική το δίκαιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη για την επιβολή του και πως όταν αυτό δεν συμβαίνει, οι δυνατοί κάνουν αυτό που τους επιτρέπει η δύναμή τους και οι αδύναμοι υποχωρούν και αποδέχονται»).*

Μετά από σχεδόν δύομισι χιλιάδες χρόνια, τα σημερινά κράτη ενεργούν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και την ίδια λογική της ισχύος, αφού «το δίκαιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη για την επιβολή του». Με λίγα λόγια μόνον όταν υπάρχει ισορροπία δυνάμεων, τότε μόνον είναι δυνατόν να βρεθούν δίκαιες και λογικές λύσεις στο πλαίσιο των διακρατικών σχέσεων.

ΣΩΚΡΑΤΗ Β. ΣΙΣΚΟΥ

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ
Κοινωνικοπολιτικής
Θεματολογίας

Η ΔΕΥΤΕΡΗ **ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ**

Οι δικοί μας συκοφάντες του ελληνικού
πολιτισμού

Ο πολιτιστικός εκφυλισμός

**και ο αναπότρεπτος θάνατος
της Ευρώπης**

Δημοσιευμένα άρθρα 2019-2020

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2020

«Δεν ψάχνω για να γνωρίζω τις απαντήσεις,
ψάχνω για να καταλαβαίνω τις ερωτήσεις»
ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

ISBN 978-960-9763-21-1

© Α' Έκδοση: Μάρτης 2020

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΣΙΣΚΟΣ
Κοσμοπούλου αρ.14
Τηλ. 2310. 827.131
Κιν.6932989168

ISBN 978-960-9763-21-1

**Quand les prédictions s'effondraient,
la prophétie restait le seul espoir**

*(Όταν οι προβλέψεις κατέρρευσαν, η
προφητεία παρέμεινε η μόνη ελπίδα)*

Albert Camus

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

1.- Η έννοια της αυτοεκπληρούμενης προφητείας

Στο τελευταίο άρθρο της πραγματείας μου «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», η οποία δημοσιεύτηκε τον Απρίλη του 2019, απαριθμούνται κάποιες δυσλειτουργίες και προβλήματα στις βασικές δομές του ελληνικού κράτους, οι οποίες σύμφωνα με τα δεδομένα των αυτοεκπληρούμενων προφητειών, οδηγούν τη χώρα (αν δεν υπάρξει αναστροφή) στο χάος και στην καταστροφή.

Κάποια από αυτά τα πιο βασικά προβλήματα που περιμένουν λύσεις, τα έχουμε ήδη απαριθμήσει σε προηγούμενα άρθρα μας. Η αναστροφή δυσχεραίνεται από την πολύχρονη ενδυνάμωση μιας λαίλαπας εθνομηδενισμού και αυτή η απειλή αποτελεί αντικείμενο της έρευνας στο Α' Μέρος της παρούσας «ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ», ενώ στο Β' Μέρος παρατίθενται διάφορα δημοσιευμένα άρθρα από τον Ιούνιο του 2019 και ως τον Φεβρουάριο του 2020, στα οποία συμπληρωματικά επισημαίνονται κάποιες από τις πολλές υφιστάμενες δυσλειτουργίες που θίξαμε και στα άρθρα προηγούμενων ετών.

Πριν όμως προβούμε στην ανάπτυξη του παρόντος εισαγωγικού κειμένου, θεωρούμε απαραίτητη την ενημέρωση των αναγνωστών στην άγνωστη για τους πολλούς έννοια της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, την οποία αναλύσαμε διεξοδικά στην προαναφερόμενη πραγματεία. Αυτή η περιληπτική ανάλυση του όρου, θα βοηθήσει στην καλύτερη κατανόηση των πολιτικών γεγονότων στα οποία θα αναφερθούμε μεταγενέστερα.

Ο όρος καθιερώθηκε από τον Αμερικανό κοινωνιολόγο και καθηγητή του πανεπιστημίου της Κολούμπια Ρόμπερτ Μέρτον, όταν το 1948 δημοσίευσε άρθρο με τίτλο: «Self-Fulfilling Prophecy» και βασίζεται στην ιδέα πως, «αν οι άνθρωποι προσδιορίζουν κάποιες καταστάσεις ως πραγματικές, είναι πραγματικές και οι συνέπειές τους». Ο Μέρτον παρουσίασε μια ολοκληρωμένη άποψη της αυτοεκπληρούμενης προφητείας γράφοντας πως, πρόκειται για μια «προφητεία!» η οποία από την αρχή εμφανίζει μια ψεύτικη κατάσταση ως αληθινή, προκαλώντας μια νέα συμπεριφορά των ανθρώπων η οποία μετατρέπει την ψευδή αυτή κατάσταση σε πραγματικό γεγονός.

Ίσως για τον απλό πολίτη που δεν ασχολείται με τέτοιου είδους κουλτουριάρικες θεωρίες, οι παραπάνω απόψεις να φαίνονται συνηθισμένες αερολογίες. Αν όμως κατανοήσει πως οι αυτοεκπληρούμενες προφητείες εφαρμόστηκαν με επιτυχία για να διαλυθούν λαοί και για να θυσιασθούν χιλιάδες ή εκατομμύρια άνθρωποι για οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα, τότε ίσως διαπιστώσει πως η άγνοια των λαϊκών μαζών για τέτοιου είδους θεωρητικές διεργασίες των πολιτικών παρασκηνίων, επηρεάζουν αρνητικά και καταλυτικά και τη δική του ζωή. Διότι προφανώς λίγοι στην Ελλάδα κατάλαβαν πως η μεγάλη οικονομική κρίση που, από το 2010, δημιούργησε τραγικές πολιτικές και κοινωνικές καταστάσεις, οι οποίες εμφανίζονται μόνον σε περιόδους καταστροφικών πολέμων, ήταν κι' αυτή ενταγμένη σε ένα ιδιότυπο σύστημα αυτοεκπληρούμενης προφητείας. Αυτό το ομολόγησαν όχι μόνο στελέχη της ΕΕ όπως ο ανεκδιήγητος πρώην πρόεδρος του Γιούρογκρουπ Γερούν Ντάισελμπλουμ, αλλά και κορυφαίοι οικονομολόγοι, όπως ο Τομά Πικετί, επιβεβαιώνοντας ότι η θεραπεία της ελληνικής οικονομικής κρίσης «δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με την οικονομική επιστήμη». Η εξέλιξη μιας καταστροφικής οικονομικής και κοινωνικής πορείας της Ελλάδας, για μια περίπου δεκαετία, «είχε άλλους σκοπούς και άλλους στόχους». Οι δύσπιστοι μάλλον θα ισχυρισθούν ότι και ο πρώην πρόεδρος ενός ευρωπαϊκού θεσμού, συμμετέχει σε ελληνικές θεωρίες συνωμοσίας για να συκοφαντηθούν τα παλικάρια της Τρόικας, σαν τον Πόουλ Τόμσεν, που εκβιαστικά οδήγησαν την ελληνική οικονομία στα Τάρταρα. Θα σεβαστούμε την άποψή τους αλλά θα τους συστήσουμε να προβούν σε δικές τους αντικειμενικές και επιστημονικές έρευνες και συσχετίσεις των αντιφατικών στοιχείων, όχι μόνο σε ελληνικά αλλά και σε ξένα αξιόπιστα αρχεία και κείμενα.

2.- Εχθροί, Σύμμαχοι και «Εταίροι»

Δυστυχώς στην Ελλάδα παρατηρήθηκε διαχρονικά μια απελπιστική έλλειψη ηγετών που θα μπορούσαν να απεγκλωβιστούν από τις μικροκομματικές αθλιότητες και οι οποίοι θα είχαν τη θέληση και τις ικανότητες να αρχίσουν, κατά τον Πλάτωνα, «να φιλοσοφούν» αντιμετωπίζοντας τα μεγάλα προβλήματα που θα δημιουργούσαν συνθήκες αναστροφής και θα καθόριζαν την μελλοντική πορεία επιβίωσης του ελληνισμού. Είναι παρήγορο ότι, μετά από μια μακρόχρονη περίοδο απερισκεψίας και εγκληματικής αδιαφορίας, η πολιτική και πνευματική ηγεσία αφυπνίστηκε, στο τέλος του 2019 και στις αρχές του 2020, μπροστά στον κίνδυνο μιας άκρως επιθετικής Τουρκίας και άρχισε να αντιλαμβάνεται τις βασικές αρχές και τους διακρατικούς κανόνες επιβίωσης ενός έθνους. Θα δούμε αν υπάρξει συνέχεια.

Κάποια από αυτά τα πιο βασικά προβλήματα που περιμένουν λύσεις, τα έχουμε ήδη απαριθμήσει σε προηγούμενα άρθρα μας. Αν όμως θελήσουμε επιγραμματικά να συνοψίσουμε τους βασικούς παράγοντες που επηρεάζουν αυτά τα προβλήματα και διαχρονικά καθορίζουν τη μοίρα μιας χώρας, θα μπορούσαμε να προσδιορίσουμε τους εξής τέσσερις:

1.- Η εθνική, πολιτιστική και κοινωνική συνοχή του λαού (με θεμέλια την ιστορία, τον πολιτισμό, τη θρησκεία, τη γλώσσα, την ισονομία, την κοινωνική δικαιοσύνη κλπ), η οποία διαρρηγνύεται από τις ιδεολογίες του εθνομηδενιστικού πεμπτοφαλαγγισμού. Άλλο βασικό στοιχείο διάρρηξης αυτής της συνοχής, είναι η υποβάθμιση του κοινωνικού κράτους και η αύξηση του χάσματος μεταξύ πλουσίων και φτωχών.

2.- Η δημογραφική ζωτικότητα και η διαρκής καταπολέμηση των αιτίων της υπογεννητικότητας. Η υπογεννητικότητα είναι μια απασφαλισμένη βόμβα στα θεμέλια ενός κράτους.

3.- Η οικονομική και στρατιωτική δύναμη, η οποία αποτρέπει τον πόλεμο αποθαρρύνοντας φιλοπόλεμους αντιπάλους.

4.- Η συνεχής αναζήτηση συμμαχιών, με βάση τις κατά καιρούς ισορροπίες στα μακρόχρονα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων.

Οι σύμμαχοι δεν είναι ούτε φίλοι ούτε εχθροί, αλλά στις διαρκώς μεταβαλλόμενες διακρατικές σχέσεις οι φίλοι ενδέχεται να γίνουν εχθροί και οι εχθροί φίλοι, με βάση τα συμφέροντα και τα ανταλλάγματα. Ο χωρίς συναισθηματισμούς και προσωπικά οφέλη πατριωτικός πολιτικός ρεαλισμός στις διεθνείς σχέσεις, εμπεριέχει

και ένα είδος λεβεντιάς. Γι' αυτό οι οσφυοκάμπτες πολιτικοί και διπλωμάτες, οι διεθνώς αποκαλούμενοι yes-men, αντιμετωπίζονται με αηδία και περιφρόνηση από εχθρούς και συμμάχους. Είναι αυτοί που πάντα υποχωρούν δουλικά στις απαιτήσεις των εχθρών της πατρίδας τους και επαληθεύουν τη ρήση ότι, δεν υπάρχει πιο σίγουρος θάνατος για ένα έθνος από την παράδοση της εθνικής πολιτικής του στους συμμάχους του. Είναι μια περιορισμένης έκτασης ερμηνεία της γνωστής λαϊκής παροιμίας «*Φύλαξέ με Θεέ μου από τους φίλους μου γιατί από τους εχθρούς μου φυλάγομαι και μοναχός μου*», εστιασμένης σε συγκεκριμένο θέμα. Την ίδια επίκληση στο θεό έκανε και ο Μέγας Ναπολέων, όταν του ζητούσε να τον προστατεύσει μόνο από τους φίλους και συμμάχους του (η χώρα μας έχει και «εταίρους!»), διότι «*με τους εχθρούς του μπορούσε να τα βγάλει πέρα και μόνος του*».

Μια συμμαχία βασίζεται σε όρους ισότιμης συνεργασίας. Αυτή η ισοτιμία δεν υπάρχει για δεκαετίες στις συμμαχίες της Ελλάδας με τις ΗΠΑ και τη Γερμανία, δυο μεγάλες δυνάμεις της Δύσης στην οποία παραδοσιακά ανήκει η χώρα μας. Την αντιμετωπίζουν ως ένα «αναβαθμισμένο προτεκτοράτο», διότι έχουν την ευχέρεια να χειραγωγούν τους περισσότερους πολιτικούς της και να υποδαυλίζουν τις (φανατικές) κομματικές αντιθέσεις και το πάθος τους για εξουσία. Κάποιες φορές η αναξιοπιστία συμμάχων και εταίρων είναι χειρότερη από πισώπλατη μαχαιριά. Την είδαμε κατά τη μεγάλη οικονομική κρίση της χώρας μας που, κάποιοι «εταίροι μας», χόρευαν σαν κανίβαλοι γύρω από τη χύτρα, μέσα στην οποία μας έβραζαν για να πιουν και το ζουμί μας. Την είδαν πρόσφατα και οι Κούρδοι που θυσιάστηκαν κατά χιλιάδες εκστασιασμένοι από τις υποσχέσεις των αμερικανών συμμάχων τους, οι οποίοι στο τέλος τους έριξαν στο στόμα του λύκου (του Ερντογάν). Για το λόγο αυτό είναι ζωτική ανάγκη για τον Ελληνισμό να κυβερνιέται από ηγέτες που όχι μόνον δηλώνουν Έλληνες και ότι γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα, αλλά και να έχουν ξεκάθαρο και αταλάντευτο πατριωτικό ήθος και ενεργοποιημένη ελληνική εθνική συνείδηση. Διότι είναι μάταιες και χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα οι επικλήσεις του διεθνούς δικαίου και της αμφισβητούμενης ευρωπαϊκής αλληλεγγύης.

Όταν βλέπεις την καγκελάρια της ισχυρότερης χώρας της Ευρώπης, για ένα δωράκι του Ερντογάν να χοροπηδά και να ξεφωνίζει σαν κοριτσόπουλο της φυλής των Παπούα, που ο λευκός αετονύχης έμπορος του χαρίζει ένα καθρεφτάκι, ή τους πρεσβευτές της ΕΕ να τραγουδούν σαν χορωδιακό συγκρότημα το «happy birthday to you» στα γενέθλια του τούρκου υπουργού

εξωτερικών, είναι εύκολο να συνειδητοποιήσεις το μέγεθος της δουλοπρέπειας αυτών που κυβερνούν σήμερα την Ευρώπη. Τι να περιμένουμε από τέτοιους «εταίρους» οι οποίοι λιβανίζουν νεο-Σουλτάνους, οι οποίοι απειλούν σχεδόν όλους τους γείτονές τους και βρίζουν ακόμα και ηγέτες των μεγάλων δυνάμεων! Η συμπεριφορά τους μας θυμίζει τις αβρότητες και τις υποκλίσεις προς το Χίτλερ του άγγλου πρωθυπουργού Τσάμπερλεν και του γάλλου Νταλαντιέ, το 1938 στο Μόναχο. Όταν φεύγουν από το προσκήνιο οι ανίκανοι, μόνον τότε εμφανίζεται κάποιος Τσόρτσιλ για να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά!

3.- Μια αυτοεκπληρούμενη εκφυλιστική διαδικασία

Η ιστορία μας διδάσκει ότι ο στόχος ενός έθνους που αγωνίζεται ακατάπαυστα για να επιβιώσει, θα πρέπει αιωνίως να αποβλέπει στην απαρέγκλιτη τήρηση των προϋποθέσεων που προαναφέραμε. Όσα κράτη ή υπερδυνάμεις (αυτοκρατορίες) εξαφανίστηκαν από το προσκήνιο της ιστορίας (Ρώμη, Σπάρτη, Βυζαντινή αυτοκρατορία κλπ) είχαν σταδιακά εκφυλιστεί εθνικά, ηθικά, πολιτιστικά και στρατιωτικά από τον ευδαιμονισμό, την κοινωνική ανηθικότητα και αναρχία, αλλά και κυρίως από την φιλοχρηματία/κερδοσκοπία, με την οποία πάντα εκχωρείται *de facto* (λόγω πολιτικής διαφθοράς) η κρατική εξουσία στους σαράφηδες (τραπεζίτες, χρηματιστές κλπ). Σε αυτή τη φάση της διαδικασίας εκφυλισμού βρίσκεται ήδη, από το 1992, η Ευρωπαϊκή Ένωση και γενικότερα η Ευρώπη.

Ο Ελληνισμός επέζησε σε πολυεθνικές αυτοκρατορίες δυο περίπου χιλιετίες σε κατάσταση χειμερίας νάρκης, χάρη στη γλώσσα και στη συναίσθηση της ιστορίας του και της πολιτιστικής του κληρονομιάς. Αναγεννήθηκε από τις στάχτες με μια εκπληκτική πατριωτική ζωτικότητα και κατάφερε να επεκταθεί μέχρι σχεδόν τα σύνορα της Αρχαίας Ελλάδας. Σήμερα, με μια μακρόχρονη διαδικασία καταστροφικών συνεπειών για τον Ελληνισμό, οι μακρινοί φαινομενικά κίνδυνοι πλησίασαν και άγγιξαν τον κύριο κορμό του ελληνικού κράτους. Τα σημάδια μιας εκφυλιστικής οπισθοδρόμησης εξαιτίας του κομματικού φανατισμού, της απουσίας πολιτικών και πνευματικών ηγετών «με ψυχή», της γιγάντωσης του εθνομηδενισμού και της έλλειψης μακροχρόνιας στρατηγικής και κρατικής οργάνωσης, φάνηκαν με τη γενοκτονία του ποντιακού ελληνισμού, τη μικρασιατική καταστροφή, την εξαφάνιση της ελληνικής μειονότητας της Κωνσταντινούπολης με το πογκρόμ του 1955 και τις μεταγενέστερες απελάσεις, αλλά και τη διχοτόμηση της Κύπρου. Τα σημάδια των κινδύνων ήταν ορατά

και προμήνυαν τις προθέσεις μιας ενδυναμωμένης δημογραφικά, στρατιωτικά και οικονομικά Τουρκίας, να αναζητήσει δια των όπλων έναν νεοναζιστικό «ζωτικό χώρο» (μια «γαλάζια πατρίδα») σε ελληνικά εδάφη.

Πολλοί ξένοι και μεταξύ τους και τούρκοι πολιτικοί, αντιμετωπίζουν την Ελλάδα ως κράτος που βρίσκεται στα όρια της εθνικής του επιβίωσης. Μια χώρα, ένα ξέφραγο αμπέλι, στην οποία οι τρομοκρατημένοι κάτοικοι βρίσκονται απροστάτευτοι στα χέρια ξένων λαθρεμπόρων και εγκληματιών, λαθρομεταναστών, αναρχικών και κάθε φυλής και εθνότητας κερδοσκόπων. Ο υπουργός προστασίας του πολίτη ομολόγησε ότι, τα μέλη μιας σπείρας Αλγερινών (επίσημα βαφτισμένοι ως «πρόσφυγες») συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν και αποφυλακίστηκαν 200 φορές. Από την πρώτη κιόλας σύλληψη, δεν βρέθηκε ένας υπουργός δικαιοσύνης, ένας εισαγγελέας ή ένας δικαστής να διατάξει την απέλαση αυτών των επικίνδυνων και απρόσκλητων μεταναστών! Θα είναι μια τέτοια πράξη φασιστική ή θα παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα όπως διατείνονται οι Έλληνες και οι ξένοι εθνομηδενιστές;

Οι Τούρκοι, όπως διάβασα σε άρθρο του καθηγητή Π. Ήφαιστου, πιστεύουν ότι δεν είμαστε κράτος βιώσιμο, αν και για να κυριολεκτήσουμε θα πρέπει να ομολογήσουμε πως ήδη καταντήσαμε κράτος αναλώσιμο. Κάποιες φορές οι αλήθειες είναι οδυνηρές. Αυτά που συμβαίνουν επί χρόνια στα ελληνικά νησιά με τους λαθροεισβολείς, δείχνουν την ανυπαρξία κράτους ικανού να προστατεύσει τους πολίτες του. Σύμφωνα με τις ενδείξεις μιας αυτοεκπληρούμενης προφητείας, τις οποίες με λεπτομέρειες περιγράψαμε, όπως προαναφέραμε στην πραγματεία μας «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», ένα τέτοιο κράτος βρίσκεται σε πρώιμη διαδικασία διάλυσης. Τα αποτελέσματα εμφανίζονται πάντα μετά από μια μη αναμενόμενη παγκόσμια έκρηξη ή έναν μακρόχρονο και εκτεταμένο τοπικό πόλεμο. Τότε διαπιστώνεται ποιοι είναι οι ικανοί και οι δυνατοί που θα επιβιώσουν.

4.- Ο ανεξήγητος και ύποπτος ψευτοανθρωπισμός

Κάποιοι αναγνώστες δικαιολογημένα θα διατυπώσουν τις αντιρρήσεις τους, για προβλέψεις που θεωρούνται ότι ενδεχομένως θα μπορούσαν να υλοποιηθούν στο απώτερο μέλλον. Όμως, μια ερευνητική εργασία όπως η παρούσα που βασίζει τις μελλοντικές εξελίξεις στη θεωρία της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, προσφεύγει στην ανάλυση των γεγονότων παρακολουθώντας το οικονομικό και γεωπολιτικό

κλίμα που επηρεάζει τις ελίτ που καθορίζουν τις τύχες του κόσμου και την διαμορφούμενη στην κοινή γνώμη πεπποίθηση για αυτές τις μελλοντικές εξελίξεις. Κατά τη θεωρία, αυτοί ακριβώς είναι οι παράγοντες οι οποίοι θα επιβεβαιώσουν, εν είδη προφητείας, ένα μελλοντικό γεγονός το οποίο στο παρελθόν θεωρούνταν μια αφελής και τελείως απραγματοποίητη υπόθεση/πρόβλεψη. Για παράδειγμα, βλέποντας κάποιος την εξέλιξη των γεγονότων μετά τη Συνθήκη της Λωζάννης, τα οποία προσδιόριζαν τις τύχες των δυο μειονοτήτων στη Δυτική Θράκη και στην Κωνσταντινούπολη, διαμορφώνει μια πρόβλεψη για το απώτερο μέλλον. Εξετάζει το πολιτικό status που έχει ήδη δημιουργηθεί, την ανατροπή των βασικών δημογραφικών παραγόντων και τη δυναμική της μιας πλευράς η οποία διαμορφώνει τις εξελίξεις και προσπαθεί (αυτός ο κάποιος) ως αυτόκλητος προφήτης, να φαντασθεί τη μελλοντική κατάληξη των συμφωνηθέντων στη Λωζάννη. Έχει ήδη διαπιστώσει την πληθυσμιακή ανατροπή στη Δυτική Θράκη και τη διαμορφούμενη τάση για αυτονομία (το προοίμιο μιας μελλοντικής προσάρτησης!), με παράλληλη εξαφάνιση της ελληνικής μειονότητας και ανατρέχει σε παρόμοια ιστορικά γεγονότα. Το Κόσσοβο, το λίκνο του σερβικού εθνικισμού, χάθηκε για τους Σέρβους στη διάρκεια ενός τοπικού πολέμου με μια μεθοδευμένη και άριστα οργανωμένη ανατροπή των δημογραφικών δεδομένων, με το πρόσχημα της καταπίεσης των μουσουλμάνων και για την παραβίαση των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Υπάρχουν πολλοί που να αμφιβάλλουν για τη μελλοντική προσάρτηση αυτού του κρατικού μορφώματος από την Αλβανία; Άλλωστε, την ίδια τύχη θα έχει και το δυτικό τμήμα της αποκαλούμενης Βόρειας Μακεδονίας. Είναι προβλέψεις (προφητείες) βασισμένες στη δυναμική των εξελισσόμενων γεγονότων, τα οποία προκαθορίζουν την επιβεβαίωση των μελλοντικών αυτοεκπληρούμενων εξελίξεων. Στην Ανατολική Βουλγαρία υπάρχει ήδη σε κατάσταση προγραμματισμένης αδράνειας μια τεράστια τουρκογενής μειονότητα που καθορίζει σήμερα, με τις ψήφους της, τις πολιτικές εξελίξεις και μελλοντικά (όταν το επιτρέψουν οι συνθήκες) θα βαδίσει στα χνάρια του Κοσσόβου.

Με τέτοια δεδομένα ποια είναι η αυτοεκπληρούμενη προφητεία για τη Δυτική Θράκη, αν δεν ανατραπούν οι σημερινές καλπάζουσες δημογραφικές και πολιτικές εξελίξεις που δρομολογούνται και προπαγανδίζονται με ψεύδη εδώ και δεκαετίες από την Τουρκία; Αν οι έλληνες πολίτες και η διεθνής κοινή γνώμη πεισθεί από την προπαγάνδα, ότι κάποιες ψεύτικες καταστάσεις προσδιορίζονται ως πραγματικές και αναπόφευκτες τότε, κατά τον

P. Μέρτον, «θα είναι πραγματικές και οι συνέπειές τους». Αυτές οι συνέπειες είναι το αποτέλεσμα ενός τοπικού πολέμου ή των επεμβάσεων των μεγάλων δυνάμεων που πραγματοποιούνται με το πρόσχημα προστασίας των αμάχων, των ανθρώπινων δικαιωμάτων, της ελευθερίας, της δημοκρατίας, του δικαιώματος αυτοπροσδιορισμού και άλλα παραμύθια της Χαλιμάς. Η προϋπάρχουσα ψευδής κατάσταση περί καταπίεσης της μουσουλμανικής μειονότητας (ενώ στην πραγματικότητα έχει εξαφανισθεί η ελληνική) θα «αυτοεκπληρωθεί» ως αληθινό και πραγματικό γεγονός.

Τα αποτελέσματα των τωρινών πολιτικών εξελίξεων, αν καταστούν μη αναστρέψιμα, θα φανούν σε μερικές δεκαετίες, σε έναν, δυο ή σε πέντε και παραπάνω αιώνες. Είναι απρόβλεπτος ο χρονικός προσδιορισμός. Κάποιοι πιστεύουν ότι η Ελλάδα έχει επιλεγεί ως χώρα προορισμού πολιτών από διάφορα κράτη της Ασίας και της Αφρικής, με σκοπό να προστατευθεί η υπόλοιπη Ευρώπη από την ισλαμοποίηση. Αυτή η επιλογή φαίνεται και από το γεγονός ότι, στην πράξη, η ευρωπαϊκή ζώνη ασφάλειας στις διελεύσεις προσφύγων και μεταναστών έχει δημιουργηθεί, με γενναίες χρηματοδοτήσεις από την ΕΕ, από το ένα άκρο της Αλβανίας ως τις ακτές του Εύξεινου Πόντου της Βουλγαρίας. Η Ελλάδα απομονώθηκε από αυτό το ευρωπαϊκό δίκτυο ασφάλειας. Η εθνομηδενιστική προπαγάνδα επαίρεται ότι εμείς οι Έλληνες, οι τόσο πονόψυχοι και φιλόξενοι, σώζουμε την τιμή της ανάλγητης και απολίτιστης Ευρώπης στο πρόβλημα των δυστυχισμένων προσφύγων. Εδώ έχει απόλυτη εφαρμογή η ρήση του Λένιν για τους «χρήσιμους ηλίθιους». Ποιους πρόσφυγες σώζουμε όταν οι τρομοκρατημένοι κάτοικοι των ελληνικών νησιών εκλιπαρούν για σωτηρία από ομάδες χιλιάδων εισβολέων από την Ασία και την Αφρική! Ο πόλεμος γίνεται στη Συρία και οι πολίτες αυτής της χώρας νόμιμα και δικαιολογημένα χαρακτηρίζονται ως πρόσφυγες. Αλλά οι άλλοι; Αυτοί οι αμέτρητοι από την Αλγερία, το Μαρόκο, το Πακιστάν ή το Αφγανιστάν, με τα άφθονα χρήματα για τους αλληλοδιαδεχόμενους διακινητές και που δασκαλεμένοι τρυπούν τις βάρκες τους. Όμως παραδόξως σώζουν τα πανάκριβα κινητά τους τηλέφωνα αλλά χάνουν δήθεν τα διαβατήριά τους για να δηλώσουν ψεύτικα ονόματα και ηλικίες; Ποιός ελέγχει την υγεία και το ποινικό μητρώο αυτών των απρόσκλητων λαθροεισβολέων και τους πελώριους κινδύνους που δημιουργούνται για τους κατοίκους των νησιών και τα κρατικά όργανα που έρχονται σε επαφή μαζί τους; Αυτή την εποχή της πανδημίας του κορονοϊού της Κίνας, που βλέπουμε σε αεροδρόμια και λιμάνια οι ελεγκτές υγείας να

είναι προστατευμένοι σαν αστροναύτες, γιατί κάποιοι δήθεν ανθρωπιστές παραβλέπουν τους κινδύνους υγείας και ασφάλειας για σημαντική μερίδα του ελληνικού λαού; Γιατί προσκαλούν και άλλους αλλοεθνείς πιστοί στις δήθεν ανθρωπιστικές αρχές των Ανοιχτών Συνόρων του Τζ. Σόρος και των αμαρτωλών του Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων (ΜΚΟ), όταν είναι φανερό πως η Ελλάδα έφτασε στα όρια αντιμετώπισης του προβλήματος; Γιατί δεν λαμβάνονται μέτρα αποτροπής, τα οποία με επιτυχία εφάρμοσαν ή εφαρμόζουν άλλες χώρες, χωρίς οι πολίτες τους να κατηγορούνται από τους «ύποπτους ανθρωπιστές» ως φασίστες ή ρατσιστές; Από ξένα και εγχώρια κέντρα παίζονται βρώμικα παιχνίδια εις βάρος του ελληνικού λαού. Αυτό πλέον είναι τόσο εμφανές που, κατά τη λαϊκή παροιμία, το κατάλαβε και η κουτσή Μαρία!

Άκουσα τον ευρωβουλευτή Γιώργο Κύρτσο, έναν πολιτικό ο οποίος από τα νεανικά του χρόνια είχε προοδευτικές κοινωνικοπολιτικές απόψεις, να εξηγεί στους συνομιλητές του τη δύσκολη θέση που βρέθηκε, όταν πρότεινε ως χώρο εισόδου των προσφύγων και μεταναστών ένα αραιοκατοικημένο νησί του Αιγαίου. Ο εθνομηδενισμός, όπως επανειλημμένα έχω γράψει, είναι πολύχρωμος και έχει βαθιές ρίζες σε όλα τα κόμματα. Για ποιο λόγο θεωρείται φασιστική και απάνθρωπη μια τέτοια πρόταση που θα «ξαναδώσει πίσω τις ζωές των κατοίκων των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου»; Αυτό ήταν το αίτημα των απελπισμένων ελλήνων ακριτών κατά την πρόσφατη μεγάλη και ειρηνική διαδήλωση στη Λέσβο. Μήπως οι Έλληνες που μετανάστευαν (πάντα με πρόσκληση) στην Αμερική, δεν περνούσαν από το Έλις Άιλαντ της Νέας Υόρκης για έλεγχο υγείας και ποινικού μητρώου; Μήπως η Ιταλία δεν έχει τη Λαμπεντούζα και η Αυστραλία το Νησί των Χριστουγέννων για τον ίδιο σκοπό; Γιατί μια πρόταση σαν του Γ. Κύρτσου είναι φασιστική και απάνθρωπη; Απλούστατα! Διότι ο πολυπλόκαμος ελληνικός εθνομηδενισμός έχει μια αντιπατριωτική ιδεολογία, η οποία θέτει τα συμφέροντα των ξένων πάνω από τα συμφέροντα του ελληνικού λαού. Διαβρώνει και αποδομεί το ιστορικό και γενικότερα το πολιτιστικό παρελθόν του Έλληνα. Είναι μια παντοδύναμη διεθνιστική ομάδα πολιτικών και κρατικοδίαιτων διανοουμένων, με κυριαρχία στα μεγάλα ΜΜΕ και κυρίως στην τηλεόραση, αυτό το απόλυτα αποτελεσματικό εργαλείο πλήσης εγκεφάλων και ελέγχου του φρονήματος του λαού. Η δύναμή τους διαπιστώνεται και από το γεγονός πως τις τελευταίες δεκαετίες, σε εναλλασσόμενες κυβερνήσεις, κατέχουν ισχυρά κυβερνητικά πόστα. Ακόμα και σήμερα, γνωστοί και επώνυμοι αναθεωρητές της

ιστορίας που αναδείχτηκαν στη δεκαετία του '90 και γελοιοποίησαν την ελληνική ιστορία και τον ελληνικό πολιτισμό, συμμετέχουν ως οργανωτικά στελέχη για τη γιορταστική προβολή(!) της ελληνικής ιστορίας και του ελληνικού πολιτισμού. Οι αρνητές υποτίθεται πως μεταβλήθηκαν ξαφνικά σε οργανωτές μιας ιδέας, ενός συνόλου αξιών στις οποίες δεν πιστεύουν και μισούν! Είναι με συσχετισμούς και συγκρίσεις, η κορύφωση του παραλογισμού με την υποθετική ανάθεση εντολής σε άθεο για να αναδιοργανώσει τους θεσμούς μιας θρησκείας.

Όσοι δεν ασπάζονται αυτή την ιδεολογία, αυτόματα στιγματίζονται ως φασίστες, ως ρατσιστές, ως παραβάτες των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ως βάρβαροι και ανάλγητοι φανατικοί που μισούν τους αναξιοπαθούντες πρόσφυγες. Γι' αυτό το λόγο επιμένουν, δολοφονώντας και την ελληνική γλώσσα, ότι και τα στίφη των χιλιάδων απρόσκλητων εισβολέων είναι δυστυχημένοι πρόσφυγες (και όχι μετανάστες ή λαθρομετανάστες!) που προσπαθούν δήθεν να σωθούν από τα δεινά του πολέμου. Και φυσικά η μικρή και ταλαίπωρη Ελλάδα δεν μπορεί να τους σώσει διότι και η ίδια δεν γνωρίζει αν θα μπορέσει να σωθεί. Είναι μια αβεβαιότητα που τσακίζει και εκμηδενίζει το φρόνημα των πολιτών!

5.- Η μελλοντική επιβίωση του Ελληνισμού

Αφού όμως ασχοληθήκαμε με προφητείες, είναι εύκολο να επεξεργαστούμε ένα ακραίο φανταστικό σενάριο για τη μελλοντική πορεία του ελληνισμού. Οι περισσότεροι Έλληνες φοβούνται ότι, λόγω της εθνομηδενιστικής πλημμυρίδας και των ακραίων (Αριστερών και Δεξιών) διεθνιστικών ιδεολογιών, θα χάσουν κάποτε στη χώρα τους, σύμφωνα και με τις δυσοίωνες προβλέψεις/προφητείες, την εθνική τους ταυτότητα. Ο Ελληνισμός, ως πατριωτική ιδεολογία θα μπορέσει άραγε να επιβιώσει;

Οι εθνομηδενιστικές αντιλήψεις είναι παντελώς ανύπαρκτες στις πολιτιστικές ελληνικές νησίδες του εξωτερικού (Αυστραλίας, ΗΠΑ, Νότιας Αμερικής και ενδεχομένως της Ευρώπης), χάρη στη βαθιά, στην ακατάβλητη πίστη των Ελλήνων της Διασποράς στις αξίες και στο προγονικό ιστορικό παρελθόν της πατρίδας μας. Εκεί θα επιβιώσει και θα αναγεννηθεί ο Ελληνισμός, όπως αναστήθηκε στην Ευρώπη, έξω από την κυρίως Ελλάδα από έλληνες διανοούμενους πριν από το 1821 και ξεσήκωσε έναν ως τότε παραλυμένο λαό που θυμήθηκε την ιστορία του και τον αθάνατο πολιτισμό του. Όπως ακριβώς με τον ίδιο τρόπο και για πολλούς αιώνες επιβίωσαν, χωρίς πατρίδα, οι Εβραίοι της Διασποράς, χάρη

στο πανάρχαιο πολιτιστικό τους παρελθόν. Ο πολιτισμός και η κοινωνική συνοχή είναι τα ισχυρότερα όπλα επιβίωσης ενός λαού.

6-2-2020

Α' ΜΕΡΟΣ

Η Πέμπτη Φάλαγγα του Εθνομηδενισμού

Η ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΙΑ

Όλοι σχεδόν οι Έλληνες, μετά από μια εθνική καταστροφή ή μια διπλωματική ήττα της πατρίδας μας, κλαψουρίζουμε επιρρίπτοντας τις ευθύνες για τις μη αναμενόμενες συνέπειες των τραγικών ή ταπεινωτικών αποτελεσμάτων που προκύπτουν εξαιτίας, τις περισσότερες φορές, των δικών μας λαθών ή της ανυπαρξίας προβλέψεων και ενεργειών για την αποτροπή των κινδύνων. Δεν θα αναφερθώ στα τραγικά σφάλματα που οδήγησαν στις μεγάλες εθνικές καταστροφές, όπως π.χ. της Μικράς Ασίας ή της Κύπρου. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η αγριότητα των κομματικών αντιπαραθέσεων μεταξύ των υπεύθυνων Ελλήνων πολιτικών και η έλλειψη πατριωτικών συναινήσεων για την αποφυγή αιματηρών συγκρούσεων (όπως με αξιοθαύμαστο τρόπο έγινε στην Ισπανία, με την ειρηνική αποχώρηση ενός από τους πιο σκληρούς δικτάτορες) άγγιξε τα όρια της εγκληματικής παράνοιας. Βασικά θέματα στην παρούσα σειρά των άρθρων είναι η επίσης εγκληματική διαχρονική αδράνεια της ελληνικής πολιτικής και πνευματικής ηγεσίας της πατρίδας μας και η στείρα πολιτική προχειρότητα αντιμετώπισης των μεγάλων πολιτιστικών προβλημάτων, τα οποία έχουν σχέση με την εθνική ταυτότητα και την πλαστογράφηση της ελληνικής ιστορίας. Δεν πρόκειται μόνο για την «κατασκευή» ενός αρχαίου σλαβικού μακεδονικού έθνους, την οποία στην πρώτη έκδοση του βραβευμένου το 1991 από τον «ΠΑΡΝΑΣΣΟ» βιβλίου μου για τον Περσέα (τον τελευταίο βασιλιά

της Μακεδονίας), είχα χαρακτηρίσει ως τη μεγαλύτερη πολιτιστική απάτη του 20^{ου} αιώνα. Σε αυτό το πρόβλημα ιστορικής απάτης η Ελλάδα έχει υποστεί μια ανεπανόρθωτη εθνική και διπλωματική ήττα αν και δεν υπάρχει ούτε η παραμικρή πειστική απόδειξη στις ιστορικές πηγές, στις αρχαίες καλλιτεχνικές δημιουργίες, στα ταφικά ευρήματα, σε αρχαία νομίσματα, σε επιγράμματα κλπ που να αποδεικνύουν την ύπαρξη ενός τέτοιου έθνους. Ο ιστορικός που θα παρουσιάσει έστω και ένα ασήμαντο τέτοιο αποδεικτικό στοιχείο, θα τινάξει στον αέρα τη σημερινή ελληνική και ευρωπαϊκή ιστορία. Όμως, στις πολιτιστικές απάτες δεν γίνονται θαύματα!

Σε καμιά άλλη ευρωπαϊκή χώρα και ενδεχομένως παγκοσμίως δεν υπάρχει το ελληνικό παράδοξο και ασυνάρτητο γεγονός, ο πολιτιστική κληρονομιά να ρυπαίνεται, να συκοφαντείται και να γελοιοποιείται από μια ομάδα διανοουμένων, δημοσιογράφων, καλλιτεχνών και πανεπιστημιακών καθηγητών, οι οποίοι στην πλειοψηφία τους έχουν τιμηθεί από την ίδια τους τη χώρα με ανώτατα αξιώματα και, κυρίως, Οι περισσότεροι ως κρατικοδίαιτοι ανήκουν στην κατηγορία των υψηλά αμειβομένων Ελλήνων. Είναι μια κατηγορία προνομιούχων εθνομηδενιστών, η οποία έχει τη δυνατότητα να επηρεάζει και εν πολλοίς να διαμορφώνει το φρόνημα του λαού, με την κυριαρχία της στα μεγάλα ΜΜΕ και τον έλεγχο του εκπαιδευτικού συστήματος και των φορέων της εξωτερικής πολιτικής της χώρας. Είναι αυτοί που, όπως έγραφα παλαιότερα, η μάνα τους (η πατρίδα) τούς ταΐζει με χρυσά κουτάλια και από αχαριστία της δαγκώνουν με λύσσα το χέρι, παριστάνοντας τους ιδεολόγους. Αυτή τη μάνα που τους γέννησε τη μισούν και συνωμοτούν για να ανοίξουν τις κερκόπορτες σε αδίστακτους δολοφόνους. Τα χαϊδεμένα αυτά παιδιά συμμετέχουν, με μια θρησκοληπτική μανία, σε μια μητροκτονία.

Ας διερευνήσουμε λοιπόν το παράδοξο αυτό κοινωνικοπολιτικό φαινόμενο με νηφαλιότητα και χωρίς ιδεολογικές και κομματικές προκαταλήψεις, αλλά και με σεβασμό στην προσωπικότητα των αναφερομένων προσώπων. Πρόθεσή μας είναι η έρευνά μας να έχει τα βασικά στοιχεία μιας αντικειμενικής αναζήτησης της αλήθειας. Όμως, η άσκηση πολιτικής κριτικής με βάση τεκμηριωμένα αποδεικτικά στοιχεία που δημοσιεύτηκαν σε αξιόπιστα ΜΜΕ ή από τους ίδιους τους κρινόμενους στον τύπο ή σε βιβλία τους, θα πραγματοποιείται χωρίς συμβιβασμούς αλλά και με άτεγκτο επιστημονικό λόγο. Η κριτική θα είναι καθαρά πολιτική και απαλλαγμένη από κομματικές ή ιδεολογικές αγκυλώσεις, ενώ παράλληλα θα εντάσσεται σε πλαίσιο νομιμότητας με την απουσία οποιασδήποτε αναφοράς σε μη πολιτικά γεγονότα. Για τα

κρινόμενα γεγονότα και την κριτική των πολιτικών προσώπων, ο αναγνώστης θα διευκολύνεται να προσφεύγει και σε άλλες συμπληρωματικές πηγές για να αναζητά πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία. Δεν περιμένουμε να συμφωνήσουν σε όλα όλοι οι αναγνώστες. Σε μια Δημοκρατία η διαφορετικότητα της γνώμης είναι ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά της. Όμως, σε όσους αντιμετωπίσουν με επιφυλακτικότητα και δυσπιστία κάποια από τα αναφερόμενα γεγονότα, θα τους δοθεί η ευκαιρία με παραπομπές στις πηγές των πληροφοριών να πραγματοποιήσουν τη δική τους έρευνα. Έτσι τίθεται φραγμός σε μια επιστημονική έρευνα να μετατραπεί σε μηχανισμό πολιτικής προπαγάνδας.

Είναι πλέον καιρός σε αυτή τη χώρα να προσδιορίζονται τα γεγονότα χωρίς αοριστίες, ανωνυμίες και υπεκφυγές, αν θέλουμε κάποτε, οι επόμενες κυρίως γενιές να έχουν το θάρρος να αντιμετωπίζουν με εντιμότητα την αλήθεια. Πίσω από τα κόμματα και τις πολιτικές ιδεολογίες υπάρχουν οι φανεροί ή οι κρυφοί στόχοι. Υπάρχουν οι αγνοί ιδεολόγοι ή οι πληρωμένοι προπαγανδιστές. Θα προσπαθήσουμε, περπατώντας σε περίπλοκα μονοπάτια να προσεγγίσουμε και να διερευνήσουμε αυτούς τους στόχους.

Μιλήσαμε για τις επόμενες γενιές, διότι οι σημερινές βαρύνονται με εγκληματικές ενέργειες και παραλείψεις για τις οποίες το τίμημα θα πληρωθεί και από τις επόμενες. Σ' αυτές τις αθώες γενιές που θα πληρώσουν τα σφάλματα των γονιών τους, ο γνωστός γάλλος σοσιαλιστής πολιτικός Μισέλ Ροκάρ επιθυμούσε να στείλει μια «Lettre aux générations futures, en espérant qu'elles nous pardonneront» (επιστολή στις επόμενες γενιές, ελπίζοντας πως θα μας συγχωρήσουν).

Οι εθνομηδενιστές ταυτίζουν σκόπιμα την έννοια του δημοκρατικού έθνους/κράτους με μια δήθεν αναπόφευκτη ιδεολογία του φασιστικού εθνικισμού. Όμως, αναλύοντας τις έννοιες του εθνικισμού και του εθνοτισμού, έχουμε τη δυνατότητα να διαπιστώσουμε ότι το εθνομηδενιστικό όραμα για μια παγκόσμια κοινωνία με φυλετικά και πολιτιστικά ετερογενείς εθνότητες, είναι ιστορικά αποδειγμένο ότι εύκολα οδηγεί σε εσωτερικές συγκρούσεις και σε επιθετικές μορφές ιμπεριαλιστικού εθνικισμού. Τα πειστικά παραδείγματα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, της Σοβιετικής Ένωσης ή των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής με την πανσπερμία εθνοτικών ομάδων στις οποίες αναπτύχθηκε ένα πολιτιστικά σύμμεικτο αίσθημα ενιαίας «εθνικής ή ταξικής συνείδησης», με παράλληλη επεκτατική και ιμπεριαλιστική πολιτική στο πεδίο των διακρατικών σχέσεων,

δείχνει ότι και σε αυτές τις υπερδυνάμεις ενυπάρχει το σπέρμα των συγκρούσεων με εξωτερικούς εχθρούς αλλά και στο εσωτερικό με τις διάφορες εθνοτικές ομάδες με τελείως ασυμβίβαστα πολιτιστικά χαρακτηριστικά. Κάποια από αυτές τις φυλετικές ομάδες, με πολιτιστική συνοχή και δυναμική πολιτική παρουσία, θα επικρατήσει στο τέλος επιβάλλοντας στις άλλες τον ιδιαίτερο πολιτισμό της (γλώσσα, θρησκεία, έθιμα, πολιτιστικές της αξίες κλπ). Η φεουδαλική κοινωνία των διαφορετικών εθνοτικών ομάδων και με ανύπαρκτη την έννοια του έθνους/κράτους, είναι ένα ακόμα παράδειγμα μιας «εθνικιστικής» διελκυστίνδας συγκρούσεων ανάμεσα σε πρίγκιπες, λόρδους, βαρόνους και διάφορους άλλους γαλαζοαίματους.

Σύντομα θα μας δοθεί η ευκαιρία να αναπτύξουμε εκτενέστερα την ιδεολογία του εθνομηδενισμού και ειδικότερα του ελληνικού εθνομηδενισμού, ο οποίος έχει μια ξεχωριστή και εντυπωσιακά ιδιαίτερη λειτουργική δομή στις ιδεολογικές του θέσεις και στον τρόπο υλοποίησης των στόχων του. Όμως, παρά την γενικευμένη άποψη του απλού πολίτη ότι ο εθνομηδενισμός αποτελεί ιδεολογία μόνο του ακραίου Αριστερού Διεθνισμού, η αλήθεια επιβάλλει να αποκαλύψουμε την πολυπλοκότητα μιας ιδεολογίας στην οποία συμμετέχει και έχει καθοδηγητικό ρόλο και η Διεθνιστική (Νεοταξική) Δεξιά, στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Πρόκειται για δυο διαφορετικές όψεις του ίδιου νομίσματος. Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε σε επόμενα άρθρα, αφού πρώτα διερευνήσουμε το ιδεολογικό πλαίσιο του εθνομηδενισμού και τους βαθύτερους στόχους του.

ΤΟ ΠΡΟΦΙΛ ΕΝΟΣ ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΤΗ

Το ιδεολογικό βάθρο του εθνομηδενισμού στηρίζεται στις κοινωνικοπολιτικές και νεοφιλελεύθερες (νεοκαπιταλιστικές) θεωρίες του Μ. Φρίντμαν, του Σ. Χάντινγκτον, του Φ. Φουκουγιάμα και άλλων προφητών του μονεταρισμού. Βασική επιδίωξή του είναι η αυτόνομη και χωρίς κρατικές παρεμβάσεις λειτουργία όλων των μηχανισμών μιας χώρας και συνεπώς η ύπαρξη ενός ανίσχυρου κράτους μέσα σε μια παγκόσμια πολυφυλετική οικονομική αυτοκρατορία. Για έναν εθνομηδενιστή η έννοια της πατρίδας, του έθνους, της ιστορίας και της προγονικής κληρονομιάς ή της εθνικής ταυτότητας είναι σκοταδιστικά ή φασιστικά ιδεολογήματα. Για να προβάλλουμε το προφίλ ενός γνήσιου εθνομηδενιστή επιλέξαμε μια αμφιλεγόμενη αλλά διάσημη μορφή της ευρωπαϊκής πολιτικής σκηνης, τον πολύ γνωστό και στην Ελλάδα Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ. Είναι ο ήρωας της εξέγερσης των γάλλων φοιτητών το Μάη του 1968, που οι περισσότεροι τον γνωρίζουν ως «κόκκινο Ντάνι». Αυτός ο «ήρωας» ο οποίος θεωρήθηκε, πρώτα από τη Ριζοσπαστική και Σοσιαλοδημοκρατική Αριστερά (με εξαίρεση τη Γαλλική Κομμουνιστική Αριστερά η οποία δια του γενικού γραμματέα της, του Ζορζ Μαρσέ, τον χαρακτήρισε τυχοδιώκτη γερμανό αναρχικό) και μετέπειτα από τους τραπεζίτες της παγκοσμιοποίησης που άρχισαν να κυβερνούν την Ευρώπη, ως αγωνιστής της Δημοκρατίας και της Ελευθερίας, μέχρι τη μέρα που αποκαλύφθηκε, κυρίως από τους πρώην συντρόφους του, ο

σκοτεινός του ρόλος στην ευρωπαϊκή πολιτική σκηνή. Ας δούμε λοιπόν το βίο και την πολιτεία αυτού του ανθρώπου, τον οποίο η εθνομηδενιστική προπαγάνδα παρουσίασε στα μάτια των ευρωπαίων πολιτών ως ήρωα και θαρραλέο αγωνιστή της Ελευθερίας, της Δημοκρατίας, της Κοινωνικής Δικαιοσύνης και ως οραματιστή ενός καλύτερου κόσμου, μιας καλύτερης και δικαιότερης παγκόσμιας κοινωνίας.

Γεννήθηκε στη Γαλλία το 1945 από γονείς που είχαν αποδράσει από τη χιτλερική Γερμανία το 1933. Ο δικηγόρος πατέρας του, ο Έριχ Κον Μπεντίτ, καταζητούνταν από την αστυνομία ως επικίνδυνος τροτσκιστής και η μητέρα του Χέρτα Νταβίντ, με νομικές σπουδές και επαγγελματικές προοπτικές στο δικαστικό κλάδο, διέτρεχε ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο γιατί ήταν Εβραία. Επειδή οι γονείς του Ντανιέλ είχαν στερηθεί τη γερμανική υπηκοότητα, ο ίδιος χαρακτηρίστηκε από τη γαλλική υπηρεσία προστασίας προσφύγων ως «άπατρις»(apatride) και διατήρησε αυτή την ιδιότητα της ανύπαρκτης εθνικότητας επί δεκατέσσερα χρόνια. Όταν αργότερα ως έφηβος θα έπρεπε να επιλέξει εθνικότητα, παρά τις δηλώσεις του πως «δεν ήθελε να έχει πατρίδα», προτίμησε τη γερμανική για ν' αποφύγει τη στράτευση στο γαλλικό στρατό. Θα μπορούσε να επιλέξει ταυτόχρονα και τη γαλλική υπηκοότητα, όταν ως ευρωβουλευτής και ηγέτης των «Πράσινων» διαδόθηκε, το 2009, πως θα ήταν υποψήφιος στις γαλλικές προεδρικές εκλογές του 2012. Εκείνος διέψευσε τις φήμες για την υποψηφιότητά του και αρνήθηκε να υποβάλει αίτηση για διπλή εθνικότητα διότι, όπως έλεγε, προτιμούσε να έχει την εθνικότητα του «ευρωπαϊού πολίτη». Τελικά, το 2015 απέκτησε, παρά τις προγενέστερες δηλώσεις του και τη γαλλική υπηκοότητα και για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας ο εξ ιδεολογίας «άπατρις» μεταμορφώθηκε σε κανονικό πολίτη με γαλλογερμανική εθνικότητα. Ήταν πλέον η εποχή που από αναρχικός είχε δημαγωγικά μετεξελιχθεί σε πολιτικό πρόσωπο με φιλοδοξίες προβολής και καταξίωσής του στην ευρωπαϊκή πολιτική σκηνή κάτω από τον ανθρωπιστικό μανδύα του «πράσινου οικολόγου». Από τις σπασμένες βιτρίνες και τα ξηλωμένα μάρμαρα των πεζοδρομίων κατά τις διαδηλώσεις των αναρχικών, βρέθηκε στα έδρανα του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου για να επηρεάζει τις τύχες των λαών της Ευρώπης.

Πριν ακόμα από το Μάη του 1968, η ζωή του ήταν μια συνεχής αναρχική δράση, αρχικά στη Γαλλία και αργότερα στη Γερμανία. Η δημαγωγική του πειστικότητα ήταν εκπληκτική. Γνώριζε τον τρόπο να ξεσηκώνει τους συμφοιτητές του με συνθήματα που άγγιζαν την

ψυχή των απλών και ανώνυμων ανθρώπων. Από το 1964 και ως το 1966 συμμετείχε, ως ενεργό μέλος, στην «Ομοσπονδία των Αναρχικών» και στην παρόμοια ανένταχτη ομάδα «Μαύρο και Κόκκινο». Το 1967, ως φοιτητής στο πανεπιστήμιο του Παρισιού, στη σχολή κοινωνιολογίας της περιοχής Ναντέρ και στρατευμένος στο «Σύνδεσμο των Αναρχικών Σπουδαστών-LEA» αναδείχθηκε, το Μάη του 1968, ηγετικό στέλεχος της εξεγερμένης γαλλικής νεολαίας με το προσωνύμιο «ο κόκκινος Νάνι». Η γαλλική αστυνομία τον είχε στο στόχαστρο, θεωρώντας τον ως συστηματικό πρόξενο κοινωνικών αναστατώσεων (perturbateur). Καταζητούμενος πέρασε στη Δυτική (τότε) Γερμανία

Στη Φρανκφούρτη του Μάιν όπου εγκαταστάθηκε, βρέθηκε γρήγορα και πάλι σε κύκλους αναρχικών και ανένταχτων κομμουνιστών. Συνεργάστηκε στενά με το Γιόσκα Φίσερ (τον μετέπειτα γνωστό μας «σοσιαλδημοκράτη!» υπουργό εξωτερικών της Γερμανίας και λομπίστα του σχεδιαζόμενου πετρελαιοαγωγού «Ναμπούκο»), ο οποίος ήταν ενεργό μέλος της αναρχικής ομάδας «Revolutionärer Kampf» (Επαναστατικός Αγώνας) στα πλαίσια του ιδεολογικού κινήματος «Sponti-Szene», ένα μαοϊκής ιδεολογικής έμπνευσης κίνημα που απέρριπτε τη λενινιστική εκδοχή του οργανωμένου επαναστατικού αγώνα και πίστευε στην «αυθόρμητη επαναστατική δραστηριοποίηση των μαζών». Εργάστηκε ως συντάκτης στο περιοδικό των αναρχικών της Φρανκφούρτης «Pflasterstrand», ως επόπτης σε παιδικό σταθμό και ως υπάλληλος στο βιβλιοπωλείο «Καρλ Μαρξ». Όμως, από αυτή την περίοδο άρχισε να μεταστρέφεται ιδεολογικά και να επιδιώκει μια πολιτική καριέρα στη Γερμανία, παρά το γεγονός πως ως τότε απεχθανόταν τις «εκλογές της μπουρζουαζίας». Κατάλαβε πως θα είχε λαμπρό μέλλον σε μια Ευρώπη που είχε ήδη απομακρυνθεί από το πολιτικό και πολιτιστικό της παρελθόν και μεταμορφωνόταν, αγγίζοντας το αναρχικό του όραμα για μια πολυφυλετική, αποχριστιανισμένη και «χωρίς πατρίδες» Ευρώπη. Η πολιτική του δραστηριότητα άρχισε το 1984, όταν έπεισε και το Γιόσκα Φίσερ να ενταχθούν στην ομάδα των οικολόγων, ενώ γρήγορα αναδείχθηκε ως ηγετικό στέλεχος του κόμματος των «Πράσινων/Οικολόγων» στη Γερμανία και στο Ευρωκοινοβούλιο. Γεννιόταν πλέον η παγκοσμιοποιημένη Νέα Ευρώπη στην οποία το έθνος και η πατρίδα ταυτίστηκαν με το φασισμό. Την προστασία της Δημοκρατίας και της Ελευθερίας την ανέλαβαν πλέον, με πολύχρωμες κομματικές αποχρώσεις και ποικιλόμορφους τρόπους εθνομηδενιστικής προπαγάνδας, οι διάφοροι Κον-Μπεντίτ. Άνθρωποι αυτής της ιδεολογίας κατέλαβαν ζωτικά πόστα

εξουσίας, όπως ο φίλος και συναγωνιστής του, ο Γιόσκα Φίσερ, ο οποίος ως υπουργός στην «αριστερή» κυβέρνηση του Γκέρχαρντ Σρέντερ συμμετείχε στην αποδόμηση του κοινωνικού κράτους με την «Ατζέντα 2010» και την ενδυνάμωση του νεοφιλελευθερισμού, ενώ παράλληλα φρόντισαν (υπουργός και πρωθυπουργός) να πλουτίσουν προσφέροντας τις υπηρεσίες τους σε πανίσχυρες πολυεθνικές.

Εκλεγόταν συνεχώς ευρωβουλευτής άλλοτε με τους Γάλλους και άλλοτε με τους Γερμανούς οικολόγους, διευρύνοντας τη συνεργασία των οικολόγων/πράσινων στο Ευρωκοινοβούλιο με το κόμμα της «Συμμαχίας των Δημοκρατών και των Φιλελεύθερων για την Ευρώπη-ADLE» του Γκι Φέρχοφστατ. Με τον πρώην βέλγο πρωθυπουργό είχαν ιδρύσει, το 2010, το «Γρουπ Σπινέλι», μια πανευρωπαϊκή ομάδα φιλοευρωπαϊών φεντεραλιστών που αντιμάχεται τους ευρωσκεπτικιστές. Μαζί με τον Φέρχοφστατ δημοσίευσαν ένα μανιφέστο με τίτλο «Όρθια η Ευρώπη» (Debout l'Europe) για την αναγκαιότητα μιας ομοσπονδοποίησης της ΕΕ και για μια «μεταεθνική ευρωπαϊκή επανάσταση» (pour une révolution post-nationale). Η μετά-εθνική Ευρώπη βρίσκεται στην καρδιά και στις βασικές πολύμορφες επιδιώξεις της ιδεολογίας του εθνομηδενισμού.

Σιγά σιγά ο Κον-Μπεντίτ (όπως ο Φίσερ) αυτονομήθηκε ιδεολογικά από τους «Πράσινους» αριστερούς συντρόφους του και με κάπως συγκαλυμμένες απόψεις και πράξεις, άρχισε να στρέφεται ολοένα και πιο Δεξιά. Επικρότησε πολλές από τις επεμβάσεις του ΝΑΤΟ, αποδέχθηκε αλλαγές εις βάρος των εργαζομένων και θεώρησε αναγκαίες κάποιες νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις, επαναλαμβάνοντας πως «το σήμερα δεν είναι ίδιο με το 1968». Αυτή η ιδεολογική μεταστροφή, οι εσωκομματικές του διαφοροποιήσεις και διενέξεις και οι κατηγορίες για παιδοφιλία, τον έφεραν σε σύγκρουση με την ηγετική ομάδα των οικολόγων/πράσινων και αποφάσισε, στις 23 του Σεπτεμβρίου 2012, να παραιτηθεί και να αποχωρήσει από το κόμμα, αν και οι πρώην σύντροφοί του μιλούσαν «για καθαίρεση και εκδίωξη ενός διεστραμμένου».

Θα πρέπει να μιλήσουμε για τις ανώμαλες σεξουαλικές του προ-τιμήσεις διότι, αν και αφορούν σε προσωπικά δεδομένα, λόγω όμως της αποπομπής του από το κόμμα και εξαιτίας αυτού του γεγονότος, αλλά και ο ίδιος παραδέχθηκε σε τηλεοπτική εκπομπή τις ανήθικες πράξεις του όταν εργαζόταν σε παιδικό σταθμό της Φρανκφούρτης, το πρόβλημα από προσωπικό μετατρέπεται αυτόματα σε καθαρά πολιτικό. Οι αιτίες για τις οποίες εκδιώχθηκε ο

Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ από το κόμμα ήταν σοβαρές και αναιρούσαν το ιδεολογικό προφίλ όλης της προηγούμενης πολιτικής του ζωής. Πολύ πριν είχε τεθεί από πολλούς το ερώτημα, αν πραγματικά υπήρξε ένας ιδεολόγος επαναστάτης ή είναι ένας κοινός διεφθαρμένος και καιροσκοπός πολιτικός απατεώνας. Κάποιες νεοφιλελεύθερες απόψεις του, ανάμεικτες με ομοσπονδιακά οράματα και επαναστατικές αλλαγές για την Ευρώπη, δίνουν επιχειρήματα στους πολιτικούς του αντιπάλους να τον κατηγορούν ως δημαγωγό και οπορτουνιστή. Ισχυρίζονται πως με τις ασάφειές του επιδιώκει να καλύψει τον πραγματικό ρόλο του «κρυφού πλασιέ του μονεταρισμού και των πολυεθνικών εταιρειών».

Η μηνιαία εφημερίδα « La Décroissance» του Πολ Αριές τον χαρακτήριζε, συνέχεια, ως έναν ψευτοοικολόγο και «οικοταρτούφο» (écotartuffe), ενώ άλλο αριστερό έντυπο, για να τονίσει το ρόλο του ως προβοκάτορα, έγραφε γι' αυτόν πως «έχει το χρώμα, τη μυρωδιά και τη γεύση της εξέγερσης, αλλά αυτό δεν είναι εξέγερση... Είναι ακριβώς η κλασική καπιταλιστική ιδεολογία πίσω από μια φάτσα χαμογελαστή κι' αναμαλλιασμένη... Είναι ένα τρομερό και απαίσιο προϊόν του μάρκετινγκ». Ο διευθυντής της εφημερίδας «Monde Diplomatique» Σερζ Αλιμί, που καυτηρίασε αυστηρά τα φερέφωνα της επικοινωνιακής προπαγάνδας στη Γαλλία αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη, έγραψε πως οι διφορούμενες ιδεολογικές θέσεις του Κον-Μπεντίτ δεν αρκούν «για να ξεπλύνουν τη ντροπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης». Η παιδοφιλία του και η συγκαλυμμένη προσχώρησή του στο νεοφιλελευθερισμό, αποτελεί και το αντικείμενο μιας ερευνητικής εργασίας των οικολόγων Πολ Αριές και Φλοράνς Λερέ με τίτλο: «Cohn-Bendit, l'imposture» (Κον-Μπεντίτ, η απάτη), που εκδόθηκε το Μάρτη του 2010.

Καλεσμένος, τον Απρίλη του 1982, στην παγκοσμίως γνωστή λογοτεχνική εκπομπή «Apostrophes» του Μπερνάρ Πιβό, ξεκίνησε λέγοντας «πόσο ευχαριστήθηκε που έφαγε ένα γλυκό με κάρναβη». Ήθελε για πολλοστή φορά να επισημάνει στους χιλιάδες τηλεθεατές από όλο τον κόσμο που παρακολουθούσαν την εκπομπή, πως ήταν υπέρ της χρήσης των «μαλακών ναρκωτικών», όπως είναι και όλοι οι αρχιτέκτονες του νεοφιλελευθερισμού αλλά και κάποιοι (σύμφωνα με τη λενινιστική φρασεολογία) «χρήσιμοι ηλίθιοι αριστεριστές». Στη συνέχεια της εκπομπής και σχολιάζοντας τις σεξουαλικές φαντασιώσεις του, που περιέγραφε στο βιβλίο του «Le grand Bazar» για τα μικρά παιδάκια του ενός ως πέντε ετών, έφτασε στα ανώτατα όρια κυνισμού. Αναφέρθηκε στο ευχάριστο συναίσθημα που δοκίμαζε

όταν, ως υπεύθυνος επόπτης παιδικού σταθμού στη Φρανκφούρτη, ένωθε «το χάδι ή το άγγιγμά των παιδιών». «Ξέρετε» εξήγησε στον Πιβό «πόσο φανταστική είναι η σεξουαλικότητα ενός παιδιού; Είναι φανταστικό όταν ένα μικρό κοριτσάκι των πέντε χρόνων αρχίζει να σε ξεντύνει! Είναι φανταστικό γιατί πρόκειται για ένα παιχνίδι απόλυτα ερωτικό και μανιακό!».

Αυτό το διεφθαρμένο ανθρωπάριο που η εθνομηδενιστική προπαγάνδα το πρόβαλε ως κοινωνικό αγωνιστή, ως ένθερμο οικολόγο και ως υπερασπιστή των ανθρώπινων δικαιωμάτων, είχε συμπαρασταθεί τους σλαβομακεδόνες στο θέμα της πλαστογράφησης της ιστορίας της Μακεδονίας, με τον ίδιο ζήλο που επέδειξε και ο Τζορτζ Σόρος. Μάλιστα, είχε προβεί και σε ταπεινωτικές δηλώσεις για την Ελλάδα και τον «ελληνικό εθνικισμό», έχοντας στο πλευρό του τον Μιχάλη Τρεμόπουλο, που τότε ήταν στέλεχος της εκτελεστικής επιτροπής του κόμματος των ελλήνων Οικολόγων. Αυτός ο Έλληνας πολιτικός πρωτοστάτησε στις εκδηλώσεις των σλαβομακεδόνων στη Θεσσαλονίκη, στις 13 του Νοέμβρη 2006, για τη λεγόμενη μακεδονική γλώσσα και το «Μακεδονικό Αναγνωστικό ABECEDAR». Βρισκόταν στο πάνελ της παρουσίασης δίπλα από το πανό με την προσωπογραφία του βούλγαρου αρχικομιτατζή Γκότσε Ντέλτσεφ, ο οποίος σήμερα είναι ο εθνικός ήρωας των σλαβομακεδόνων. Κατηγορήθηκε κι' αυτός, όπως και ο Κον-Μπεντίτ, ως συνεργάτης του Σόρος. Ο πρόσφατα αποβιώσας συγγραφέας και ποιητής Νάνος Βαλαωρίτης, ο οποίος το 2007 ήταν επικεφαλής του ψηφοδελτίου επικρατείας των Οικολόγων/Πράσινων, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Πρώτο Θέμα» αποκάλυψε τον Τρεμόπουλο «πολιτικάντη, κρατικοδίαιτο, επαγγελματία πολιτικό και υποχείριο των Αμερικανών και ιδιαίτερα του Τζορτζ Σόρος». Ο Τζ. Σόρος, κατά τον Βαλαωρίτη, ήταν αυτός που χρηματοδότησε τη μετεκπαίδευσή του στις ΗΠΑ, όπου και συνδέθηκε με κύκλους σλαβομακεδόνων. Επίσης, τον κατηγορήσε ως κρατικοδίαιτο (όπως είναι η πλειοψηφία των πανεπιστημιακών και άλλων εθνομηδενιστών του κρατικού μηχανισμού), για τα ποσά που κέρδισε από την Μη Κυβερνητική του Οργάνωση/ΜΚΟ «Αντιγόνη», η οποία επιδοτούνταν από το ελληνικό δημόσιο.

Τελειώνοντας θεωρώ ότι είναι χρήσιμο να γνωρίζουμε τις απόψεις του για τους πρόσφυγες και τους λαθρομετανάστες. Είναι ένα πρόβλημα που ταλανίζει σήμερα την ελληνική κοινωνία. Ο Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ μίλησε γι' αυτούς με αγάπη και σεβασμό, αλλά στο τέλος διευκρίνισε πως «με τους χαμηλούς μισθούς που έπαιρναν θα βελτίωναν την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας και

ταυτόχρονα θα έλυναν το δημογραφικό πρόβλημα της Ευρώπης αυξάνοντας τον πληθυσμό της». Τέτοιες προτάσεις για εκμετάλλευση εργαζομένων και αλλοίωσης της πολιτιστικής φυσιογνωμίας της Ευρώπης, ούτε οι πιο σκληροί μονεταριστές δεν τολμούν να τις διατυπώνουν φανερά, αν και τις εφαρμόζουν σιωπηρά και σταδιακά για να μειώσουν το εργατικό κόστος και να αυξήσουν τα κέρδη τους. Όμως αυτά τα εκατομμύρια ανθρώπων με τελείως διαφορετικά πολιτιστικά χαρακτηριστικά τα οποία μετακινούνται προς την Ευρώπη, είναι βέβαιο πως αποκλείεται να ενσωματωθούν στις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Το διαπιστώνουμε με τους Αλγερινούς και Μαροκινούς της Γαλλίας ή τους Τούρκους της Γερμανίας. Τελικά, αν σκεφθούμε ρεαλιστικά, θα πρέπει να συμφωνήσουμε με τις απόψεις διακεκριμένων μουσουλμάνων, οι οποίοι με βεβαιότητα υποστηρίζουν πως η Ευρώπη θα κατακτηθεί από το Ισλάμ «χωρίς ξίφη και πολέμους». Το αποτέλεσμα είναι πλέον θέμα χρόνου και δημογραφικής ανατροπής, με δεδομένη την μη αναστρέψιμη υπογεννητικότητα των Ευρωπαίων και τη δημογραφική έκρηξη των αφικνουμένων προσφύγων και λαθρομεταναστών.

ΟΙ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

Οι εθνομηδενιστές των άλλων κρατών Αριστερής ή Νεοδεξιάς ιδεολογίας, επιδιώκουν να υλοποιήσουν το ίδιο διεθνιστικό όραμα μιας παγκόσμιας και ενιαίας πολυεθνотικής (πολυπολιτισμικής-multi culti) κοινωνίας εξαφανίζοντας το κράτος/έθνος, αν και το διαφορετικό ιδεολογικό τους υπόβαθρο τους αναγκάζει να χρησιμοποιούν διαφορετικά κοινωνικοπολιτικά επιχειρήματα για να πείσουν τους οπαδούς τους. Όμως, η μεθοδολογία στους τρόπους δράσης, στα επιχειρήματα και στους στόχους είναι εκπληκτικά ταυτόσημοι και υπάρχει μια οφθαλμοφανής συναίνεση Αριστερών και Δεξιών εθνομηδενιστών αλλά και σιωπηρή συνεργασία για την επίτευξη αυτών των στόχων. Όμως, σε θέματα πολιτισμού και προγονικής κληρονομιάς υπάρχει μια άφωνη διακριτικότητα και ανοχή από τους ευρωπαϊούς εθνομηδενιστές. Προσωπικά δεν έχω μέχρι σήμερα διαβάσει κείμενα σοβαρών ευρωπαϊών διανοουμένων (π.χ. Ιταλών, Γάλλων ή Γερμανών) στα οποία να αμφισβητούνται η ιστορία και οι ιδιαίτερες παραδοσιακές αξίες της πατρίδας τους. Ένα απλό παράδειγμα. Με τη έναρξη της πρόσφατης ελληνικής οικονομικής κρίσης πολλά γερμανικά έντυπα θυμήθηκαν τη ρατσιστική θεωρία του Φαλμεράγιερ και κατηγορούσαν τους Έλληνες ότι «δεν ανήκαν στην Ευρωπαϊκή Οικογένεια διότι στο (μπασταρδεμένο) αίμα τους δεν υπήρχε ούτε σταγόνα από το αίμα του Πλάτωνα, του Σωκράτη, του Αριστοτέλη ή του Περικλή». Υπήρχαν επίσης και συμβολικές παραστάσεις

(όπως της Αφροδίτης με το ανασηκωμένο δάχτυλο ή της Ακρόπολης με την τουρκική σημαία) για την αμφισβήτηση των κληρονομικών δικαιωμάτων του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Ποτέ όμως οι κάποιοι Γερμανοί διανοούμενοι που αποδέχονται την παγκοσμιοποιημένη πολυφυλετική μείξη των λαών, δεν διερεύνησαν με τον ίδιο ρατσιστικό τρόπο την ιστορικά αποδεδειγμένη μείξη των Γερμανών (Οστρογόθων) με τους Ούννους. Ο Απίλλας, ο βασιλιάς των Ούννων, είχε ιδρύσει μια πολυφυλετική συνομοσπονδία με τους Γερμανούς και με ένα τμήμα της Ανατολικής Ευρώπης (κυρίως με την Ουγγαρία). Αυτή η μείξη των λαών επισφραγίσθηκε και με το γάμο του Ασιάτη πολέμαρχου με τη γερμανίδα πριγκίπισσα Ίντιλκο και υπάρχει ως γεγονός στους γερμανικούς θρύλους και κυρίως στο έπος του Νιμπελούνγκεν.

Αντίθετα, οι επιλεγμένοι στόχοι των ελλήνων εθνομηδενιστών δεν εντάσσονται μόνο στο γενικότερο πλαίσιο προπαγάνδας της παγκοσμιοποίησης, αλλά έχουν και κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά με εξειδικευμένη στοχοποίηση του ελληνικού πολιτισμού. Είναι οι μόνοι που έγραψαν και διακήρυξαν ότι «δεν είμαστε Έλληνες» αλλά ψεύτικο δημιούργημα των Ευρωπαίων που το αποδεχθήκαμε ως λαός «για να τα ‘κονομήσουμε».

Σε κανένα άλλο κράτος του κόσμου δεν αμφισβητήθηκε από μια τόσο μεγάλη και συμπαγή ομάδα πανεπιστημιακών καθηγητών και πολιτικών, με θέσεις/κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, η εθνική ταυτότητα των πολιτών της πατρίδας τους. Αυτή είναι η σημαντικότερη και μέχρι παρανοϊκής λογικής διαφορά των ελλήνων εθνομηδενιστών από τους άλλους ιεροκήρυκες του ακραίου διεθνισμού και της παγκοσμιοποίησης. Μάλιστα κάποιοι, όπως π.χ. ο Νίκος Δήμου, διακρίθηκαν στη Δυτική Ευρώπη και δέχτηκαν εγκώμια και από τους σλαβομακεδόνες, για τις αρνητικές απόψεις τους στο (ρατσιστικό) θέμα της φυλετικής καθαρότητας και της αποκλειστικότητας της πνευματικής κληρονομιάς του ελληνικού πολιτισμού από την Ελλάδα. Στο προλογικό του σημείωμα ο εκδότης του επανεκδοθέντος το Μάρτη του 2012 από τον γαλλικό εκδοτικό οίκο «Payot» βιβλίο του Ν. Δήμου με τίτλο «Du malheur d'être Grec» (Η δυστυχία του να είσαι Έλληνας) γράφει:

«Ο τίτλος του βιβλίου θα είναι στο εξής μια τρέχουσα έκφραση (est désormais une expression courante) και λόγω της αποδόμησης της ελληνικής εθνικής ταυτότητας (déconstruction de l'identité grecque) που επιδίωκε ο συγγραφέας, αντιμετωπίστηκε στη χώρα του με εχθρότητα». Στο σημείωμα επίσης δίνονται

συνοπτικά κάποια σημεία του κειμένου όπως, π.χ. ότι ο Έλληνας δεν έχει την αίσθηση της πραγματικότητας και ζει σπάταλα δυο φορές πάνω από τις οικονομικές του δυνατότητες, ότι υπόσχεται τρεις φορές περισσότερα από αυτά που μπορεί να εκπληρώσει και ότι βεβαιώνει πως γνωρίζει τέσσερις φορές περισσότερα από αυτά που πραγματικά γνωρίζει. Με λίγα λόγια ο Έλληνας συγγραφέας σκιαγράφησε το πορτρέτο του άμυαλου, σπάταλου και καραγκιόζη (όπως λέει σ' άλλο σημείο) Έλληνα απατεώνα. Ο Γάλλος εκδότης συμπληρώνει τα συμπεράσματά του προτείνοντας στους αναγνώστες «να μελετήσουν το βιβλίο πριν επισκεφθούν τον Παρθενώνα». Να μια νέα εκδοχή της θεωρίας Φαλμεράγιερ. Οι επισκέπτες της Ακρόπολης, ενημερωμένοι από το βιβλίο του Νίκου Δήμου, θα ξέρουν πως τα αριστουργήματα που βλέπουν δεν έχουν καμιά σχέση με τους «σύγχρονους καραγκιόζηδες κι απατεώνες Έλληνες».

Το βιβλίο αν κριθεί, όπως είπαμε, ως λογοτεχνικό κείμενο, δύσκολα θα μπορούσε να αποσπάσει χαρακτηρισμούς που θα ξεπερνούσαν το συνηθισμένο και το μέτριο. Όμως, γνώρισε μια πρωτόγνωρη επιτυχία, με αμέτρητες επανεκδόσεις και μεταφράσεις σε ξένες γλώσσες, με διθυραμβικές αξιολογήσεις κυρίως από τον οίκο Payot και την γερμανική Die Presse, η οποία το χαρακτήρισε «αποκάλυψη», εντυπωσιασμένη από τον ανθελληνισμό του. Γιατί λοιπόν αυτή η τόσο ασυνήθιστη εκδοτική επιτυχία; Ο λόγος είναι προφανής. Και παλαιότερα αλλά περισσότερο σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης που το «πειραματόζωο Ελλάς» ξαναμπήκε στο ρατσιστικό στόχαστρο της θεωρίας του Φαλμεράγιερ, οι χαρακτηρισμοί του Ν. Δήμου για τον Έλληνα, αποτελούν τα πειστικότερα επιχειρήματα για όσους επιδιώκουν να μας ταπεινώσουν και να υποδείξουν άλλους κληρονόμους για «το Ελληνικό Θαύμα».

Οι βασικοί επιλεγμένοι στόχοι των ελλήνων Δεξιών και κυρίως των Αριστερών εθνομηδενιστών είναι η ελληνική ιστορία, η ελληνική γλώσσα, η θρησκεία και η αλλοίωση της ομοιογένειας του ελληνικού λαού. Θα πρέπει, για την αποφυγή παρανοήσεων να διευκρινίσουμε ότι, στον αγώνα εναντίον του εθνομηδενισμού συμπαρατάσσονται η Πατριωτική Δεξιά και η Πατριωτική Αριστερά και μάλιστα η δεύτερη με τα έντυπα και τις πολιτικές της κινήσεις (π.χ. Άρδην, Ρήξη, νέος Λόγιος Ερμής, η Σπίθα/Κίνηση Ανεξάρτητων Πολιτών του Μίκη Θεοδωράκη, κ.ά.) τον αντιμάχεται με θάρρος και πείσμα οφθαλμοφανώς υπέρτερο από την πρώτη, οι περισσότεροι πολιτικοί της οποίας αντιμετωπίζουν με επιείκεια τα «κακόβουλα παγκοσμιοποιημένα παιδιά της». Την ίδια

μαχητικότητα ενάντια στον εθνομηδενισμό (όπως του Μίκη Θεοδωράκη) έδειξαν και κάποιοι ευρωπαίοι αριστεροί, σαν την Οριάννα Φαλάτσι, τη γνωστή στην Ελλάδα για το ειδύλλιό της με τον Αλέκο Παναγούλη και για το βραβευμένο βιβλίο της (Βραβείο Viareggio 1979) με τίτλο «Un uomo» (Ένας άνδρας) το οποίο αφιέρωσε σ' αυτόν για την ανδροπρεπή στάση του στη διάρκεια της δικτατορίας. Και αυτοί οι διανοούμενοι, οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι ή οι καλλιτέχνες κατηγορήθηκαν ως ρατσιστές, σκοταδιστές και φασίστες, όπως όλοι όσοι αντιμάχονται τον εθνομηδενισμό, την πολιτική κυριαρχία των τραπεζιτών και κερδοσκόπων, την αλλοίωση του ευρωπαϊκού τρόπου ζωής και την εξαφάνιση του ευρωπαϊκού πολιτισμού από την καλά οργανωμένη λαθρομεταναστευτική πλημμυρίδα των μουσουλμάνων στην Ευρώπη.

Για την επιτυχία αυτών των στόχων οι εθνομηδενιστές επιδιώκουν την άλωση και κυριαρχία τους στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, στον έλεγχο της ενημέρωσης με την ιδιοκτησία των μεγάλων ΜΜΕ στα χέρια οικονομικά ισχυρών επιχειρηματιών ενταγμένων στο «σύστημα» και στην άσκηση εξωτερικής πολιτικής με την απουσία λαϊκής συναίνεσης σε μεγάλα εθνικά θέματα (με εκλογές ή δημοψηφίσματα).

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΥ

Το πρόβλημα της πλαστογράφησης της ελληνικής ιστορίας και της κακόβουλης διαστρέβλωσης των γενικότερων πολιτιστικών στοιχείων του ελληνισμού, δεν ανέκυψε ξαφνικά τα τελευταία χρόνια με την εμφάνιση του ευρωπαϊκού εθνομηδενισμού. Έχει τις ρίζες του στο απώτερο παρελθόν. Με μια εκπληκτική και άριστα οργανωμένη προπαγανδιστική πολιτική οι Ρωμαίοι κατάφεραν να διατηρήσουν διαιρεμένο τον ελληνισμό και να απομονώσουν (από τα αμέτρητα ανίσχυρα και θνησιγενή ελληνικά κράτη/πόλεις) το μόνο ισχυρό ελληνικό κράτος της Μακεδονίας. Με κατασκευασμένες θεωρίες κατάφεραν να πείσουν τους τότε «χρήσιμους ηλίθιους Έλληνες» ότι αυτοί και όχι οι Μακεδόνες ήταν «μια γνήσια ελληνική φυλή» και ότι ήταν οι μόνοι («τα γνήσια αδέρφια τους») που θα μπορούσαν να προστατεύσουν την ελευθερία τους. Κι' έτσι, όπως μας πληροφορεί ο Πλούταρχος, ο Τίτος Φλαμίνιος «κατάφερε πολύ εύκολα να κατακτήσει την Ελλάδα». Όταν οι Ρωμαίοι υπέταξαν τους Μακεδόνες και στη συνέχεια υποδούλωσαν τις ελληνικές πόλεις μετά την ολοσχερή καταστροφή της Κορίνθου, το θεωρούσαν ντροπή να τους συγκρίνουν με τους Έλληνες και ένωσαν απέχθεια για τους «σιχαμερούς και ύπουλους Γκρέκουλι».

Αυτή η ρωμαϊκή παράδοση πολιτικής κακοήθειας, με μια μικρή παρένθεση λίγων αιώνων, επανεμφανίστηκε στη Δυτική Ευρώπη στην, εποχή του Καρλομάγνου, στο πλαίσιο των γεωστρατηγικών

αντιθέσεων μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Σ' αυτές τις πολιτικές σκοπιμότητες προστέθηκαν και τα παλιά κακόβουλα στερεότυπα ορισμένων ρωμαίων ποιητών και συγγραφέων «για τους κακούς και αναξιόπιστους Έλληνες», με σκοπό τον υποβιβασμό της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στο ιεραρχικά ανισότιμο και κατώτερο «Regnum Graecorum» (Βασίλειο των Ελλήνων). Αυτό το, κατά τους χρονογράφους της Δύσης, «αιρετικό και βάρβαρο Βασίλειο», που μεταγενέστερα μετονομάστηκε «Βυζάντιο» προσδίδοντας στη νέα ονομασία εντονότερο απαξιωτικό χαρακτήρα, ανήκε σε λαό «ύπουλο, με ζωώδη ένστικτα, αναξιόπιστο, τεμπέλη, πονηρό», του οποίου οι πολίτες διακρίνονταν για τη δεξιοτεχνία τους στις λεηλασίες και στο κλέψιμο. Με τέτοιου είδους «διδασκαλίες» δεν θα πρέπει κάποιος να εκπλήσσεται όταν πληροφορείται ότι, στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, τα γαλλικά λεξικά είχαν ως δευτερεύουσα ερμηνεία του «Grec» και τις λέξεις «Κλέφτης και Απατεώνας». Όπως ήδη έχουμε αναφέρει, ο συγγραφέας του κατάπτυστου έργου «Η δυστυχία του να είσαι Έλληνας», προβαίνει σε παρόμοιους χαρακτηρισμούς (συμπτωματικά και τυχαία!). Ίσως γι' αυτό και ο εκδότης του οίκου «Payot» τον θαυμάζει που με το έργο του «αποδομεί την ελληνική εθνική ταυτότητα».

Ο πασίγνωστος γάλλος φιλόσοφος Βολταίρος, εκφράζοντας αυτό το γενικότερο αρνητικό πνεύμα για τον ελληνισμό, το οποίο με το δυτικοευρωπαϊκό εκπαιδευτικό σύστημα επέζησε ως τις αρχές του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, είχε γράψει: *«Υπάρχει μια ιστορία πολύ περισσότερο γελοία από την ιστορία της Ρώμης από την εποχή του Τάκιτου (ΣΣ-δηλαδή μετά τον 1^ο μ.Χ. αιώνα). Είναι η ιστορία του Βυζαντίου. Αυτή η ανάξια λόγου συλλογή δεν περιλαμβάνει τίποτε άλλο, παρά μόνο πομπώδεις διακηρύξεις και θαύματα. Είναι το βδέλυγμα του ανθρώπινου πνεύματος, όπως η Ελληνική Αυτοκρατορία υπήρξε το βδέλυγμα της οικουμένης»*. Από τη γέννηση του Βολταίρου μεσολάβησαν τέσσερις αιώνες ώσπου ο διασημότερος βυζαντινολόγος του 20^{ου} αιώνα, ο Στίβεν Ράνσιμαν, να αποδείξει με το περίφημο τρίτομο έργο του «Η Ιστορία των Σταυροφοριών» την αναμφισβήτητη πλέον ανωτερότητα του Βυζαντινού Πολιτισμού σε σύγκριση με την αμάθεια και «τη βαρβαρότητα» του πολιτισμού της Δύσης στην εποχή του Καρλομάγνου και του Μεσαίωνα. Παρά ταύτα, αυτό το πολιτιστικό συναίσθημα κατωτερότητας που κυριαρχεί για αιώνες στη δυτικοευρωπαϊκή διανόηση επέζησε ως τις μέρες μας, παρά το γεγονός ότι γίνεται μια προσπάθεια για την δημιουργία ενός πνεύματος ενιαίου ευρωπαϊκού πολιτισμού, στη βάση των

ελληνορωμαϊκών πολιτιστικών αξιών και της χριστιανικής ηθικής. Ας θυμηθούμε πως ο γνωστός γάλλος διανοούμενος Αντρέ Μπρετόν είχε εκφράσει την επιθυμία η Δυτική Ευρώπη «να απελευθερωθεί επιτέλους από την ελληνική πολιτιστική κατοχή». Αυτή την άποψη την ενστερνίζονται ακόμα πολλοί άνθρωποι των γραμμάτων και της πολιτικής στη Δυτική Ευρώπη. Η τελευταία απόπειρα να θεωρηθεί ότι η Ιστορία της Ευρώπης και ο ευρωπαϊκός πολιτισμός αρχίζει από την εποχή του Καρλομάγνου, έγινε με την έγκριση από την Ευρωπαϊκή Ένωση του βιβλίου ιστορίας του Ζαν-Μπατίστ Ντιροζέλ, το οποίο θα διδασκόταν στα σχολεία όλων των χωρών της Ένωσης. Μετά το σάλο και τις διαμαρτυρίες για τον αποκλεισμό της ελληνικής και ρωμαϊκής ιστορίας από την (αναθεωρημένη) νέα Ευρωπαϊκή Ιστορία, το επαίσχυντο αυτό βιβλίο ιστορίας αποσύρθηκε πριν κυκλοφορήσει.

Ο ελληνικός πολιτισμός βρίσκεται στο στόχαστρο και των νεότερων αναθεωρητών που αναδύθηκαν μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και την κυριαρχία της νεοφιλελεύθερης Παγκοσμιοποίησης. Για τους ευρωπαίους αναθεωρητές, εκτός από το ακραίο ιδεολογικό, διεθνιστικό και οικονομικό υπόστρωμα των στόχων της παγκοσμιοποίησης, υπάρχει και η προαιώνια συγκαλυμμένη προκατάληψη από την εποχή του Καρλομάγνου. Την είδαμε και στην πρόσφατη ελληνική οικονομική κρίση, όταν απειλούσαν να διώξουν «από την έντιμη ευρωπαϊκή οικογένεια τους έλληνες απατεώνες». Όχι τους έλληνες απατεώνες πολιτικούς αλλά το λαό των ελλήνων απατεώνων, «στο αίμα του οποίου δεν υπάρχει ούτε σταγόνα από το αίμα των Αρχαίων Ελλήνων». Τα παλιά απωθημένα της Αγίας Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Καρλομάγνου βγήκαν στην επιφάνεια. Οι Έλληνες του εξωτερικού ντρέπονταν να ψιθυρίσουν πως είναι οι κληρονόμοι ενός αξεπέραστου πολιτισμού. Ήμασταν όλοι μαγαρισμένοι, αποδιοπομπαίοι τράγοι και καταδιωγμένοι (όπως παλαιότερα από το ναζισμό) Εβραίοι του 21^{ου} αιώνα. Με αυτή την αρρωστημένη διάνοηση των ευρωπαίων αναθεωρητών συντάχθηκαν, μέσα στον ιδεολογικό ανεμοστρόβιλο της παγκοσμιοποίησης και οι έλληνες εθνομηδενιστές οι οποίοι, με τη μανία θρησκόληπτου νεοφώτιστου, επιχείρησαν να αποδομήσουν την ελληνική ιστορία με κυριότερο βέβαια στόχο την ελληνική εθνική ταυτότητα.

Η ιστορία και ο ελληνικός πολιτισμός προκάλεσαν τον παγκόσμιο θαυμασμό αλλά και αισθήματα μίσους και ζήλειας σε διανοούμενους και πολιτικούς λαών χωρίς προγόνους και αρχαία ιστορία. Η προπαγανδιστική ένταξη αυτού του ανυπέρβλητου πολιτισμού στα γεωπολιτικά και οικονομικά παιχνίδια των

Μεγάλων Δυνάμεων, έδωσε τη δυνατότητα στους αναθεωρητές της ιστορίας να επιδιώξουν τη αποδόμησή του μέσα στα πλαίσια της Νέας Τάξης στα Βαλκάνια. Το ιδεολόγημα είναι απλό. Αυτός ο πολιτισμός, λένε, δεν είναι κληρονομιά των σύγχρονων μπασταρδεμένων Ελλήνων ή με επιεικέστερη διατύπωση, δεν είναι μόνον των Ελλήνων αλλά ανήκει και σε άλλους λαούς, όπως π. χ. στους Γερμανούς, στους Σλάβους, στους Τούρκους ή στους Αλβανούς.

Οι περισσότεροι Έλληνες θεωρούν ότι μόνο οι πολιτικοί της Σοβιετικής Ένωσης και της επίσημα αναγνωρισμένης από τη Ελλάδα «Βόρειας Μακεδονίας» πλαστογράφησαν την ελληνική ιστορία. Υπάρχουν και πέντε ακόμα πλαστογραφήσεις με αλλοιώσεις των γραπτών αρχαιολογικών, νομισματικών επιγραφικών κ.ά. δεδομένων των αρχαίων ελληνικών πηγών και με υποθετικά προπαγανδιστικά ιδεολογήματα. Από τις έξι αυτές πλαστογραφήσεις οι τρεις είχαν εντυπωσιακή επιτυχία. Ήταν η Ρωμαϊκή στην οποία αναφερθήκαμε σε προηγούμενο άρθρο, η Σλαβομακεδονική και η θεωρία του Μάρτιν Μπέρναλ στην Αμερική για τη «Μαύρη Αθηνά». Την επιτυχή εξέλιξη της τελευταίας αυτής πλαστογράφησης ανέκοψε η οργανωμένη και έξυπνη αντίδραση της Μαίρης Λέφκοβιτς με τη συμπάρασταση και άλλων δέκα εννιά ξένων επιστημόνων παγκοσμίου φήμης. Η αμερικανίδα καθηγήτρια ενήργησε μόνη και αβοήθητη από το ελληνικό κράτος, αποδεικνύοντας τον αβάσιμο ισχυρισμό του Μπέρναλ ότι «οι Έλληνες έκλεψαν τον πολιτισμό των Μαύρων της Αφρικής και των Σημιτών της Μέσης Ανατολής».

Στο βιβλίο που εξέδωσα για τον Περσέα το 1991, είχα εισηγηθεί σε «πολιτιστικά ώτα μη ακουόντων» να ακολουθήσουν την ίδια σχεδόν μέθοδο αντίκρουσης των πλαστογράφων με αυτή που εφάρμοσε η Λέφκοβιτς μερικά χρόνια αργότερα. Θα μπορούσαν οι αρμόδιοι του υπουργείου πολιτισμού να υλοποιήσουν μια πρότασή μου για τη σύγκληση διεθνούς συνεδρίου, με τη συμμετοχή πολλών διακεκριμένων καθηγητών ιστορίας, αρχαιολογίας, γλωσσολογίας, νομισματολογίας κλπ από τα πανεπιστήμια όλου του κόσμου, με θέμα την πλαστογράφηση της ιστορίας της Μακεδονίας.

Το τεράστιο αυτό παγκόσμιο πνευματικό δυναμικό που λατρεύει τον ελληνικό πολιτισμό και έχει τεράστια επιρροή στις διεθνείς πολιτικές εξελίξεις, ποτέ δεν αξιοποιήθηκε από την Ελλάδα. Στον ελληνικό κρατικό μηχανισμό και σε καθοριστικές θέσεις εξουσίας είχαν ήδη διεισδύσει οι λεγόμενοι αναθεωρητές της ιστορίας, με ιδεολογήματα και στερεότυπα των μισελλήνων

χρονογράφων της εποχής του Καρλομάγνου. Ένα τέτοιο βιβλίο για τον Περσέα (αυτόν τον εξαίρετο αλλά ελάχιστα γνωστό βασιλιά της Μακεδονίας), θεωρούνταν ήδη εκείνη την εποχή ως σοβινιστικό και στη χειρότερη περίπτωση φασιστικό, αφού καταδεικνύει με σαφήνεια πως και η Μακεδονία ήταν «Ελλάδα», όπως διαπίστωσε μετά από περίπου ενάμισι αιώνες και ο Στράβων, όταν πλέον η Μακεδονία είχε υποταχθεί στους Ρωμαίους.

Από τις υπόλοιπες τρεις πλαστογραφίες, η Γερμανική της ναζιστικής περιόδου καταποντίστηκε μαζί με το ναζισμό, η Τουρκική κατά το πρότυπο της σλαβομακεδονικής εξελίσσεται και αναμένει το χρόνο (δεκαετίες ή αιώνες) για την ολοκληρωτική επιτυχία της, ενώ η πρόσφατη Αλβανική βρίσκεται στα σπάργανα και ίσως περιμένει και κάποιους «ευρωπαίους διανοητές της δεκάρας» για να βρουν τα δυσεύρετα στοιχεία για τις αλβανικές ρίζες του Αχιλλέα και των Τρώων.

Πληροφορίες για όσους επιθυμούν να ενημερωθούν για τις προαναφερόμενες έξι πλαστογραφίες υπάρχουν στην υποσημείωση του άρθρου.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

Τα άρθρα της σειράς «οι 5+1 πλαστογραφίες της ελληνικής ιστορίας» στην ψηφιακή τους μορφή, είναι δυνατόν να βρεθούν στις σελίδες 115-137 του 1^{ου} τόμου των δημοσιευμένων άρθρων μου με τίτλο «Ο Ελληνισμός και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης». Οι αναγνώστες έχουν προσωρινά τη δυνατότητα να τα διαβάσουν και να τα εκτυπώσουν δωρεάν στην ιστοσελίδα: siskos-logotexnia.gr

Επίσης, είναι δυνατή η ανάγνωση με αναζήτηση στους παρακάτω συνδέσμους των εφημερίδων «Η Πρόοδος» των Σερρών και «Νέα Πρωινή» της Νέας Υόρκης. Το τελευταίο 6^ο άρθρο για την επιχειρούμενη πρόσφατη αλβανική πλαστογράφηση, δημοσιεύτηκε επίσης σε πολλές ομογενειακές εφημερίδες και περιοδικά του εξωτερικού (π.χ. Νέος Κόσμος της Αυστραλίας, Ερμής της Γερμανίας, Hellenic News of America κλπ). Ο σύνδεσμός του (Link) υπάρχει στο τέλος της «Νέας Πρωινής», στην παραγρ. ΣΤ.

1) Η ΠΡΟΟΔΟΣ

A) <https://www.eproodos.gr/post/i-falkideysi-tis-istorias-apo-prisma-toy-anatheoritismoy>

B) <https://www.eproodos.gr/post/i-genikeymeni-apodohi-tis-politistikis-apatis>

Γ) <https://www.eproodos.gr/post/apogonoi-horis-progonoys>

Δ) <https://www.eproodos.gr/post/mythoi-kai-fantasioseis-stin-istoriki-ereyna>

Ε) <https://www.eproodos.gr/post/oi-politistikes-alhimeies-kai-i-afoni-elliniki-dianoisi>

2) NEAPROINI.US

Α) <http://neaproini.us/2018/01/25/i-katara-ton-anatheoriton-ke-i-diastrivosi-tis-ellinikis-istorias/>

Β) <http://neaproini.us/2018/01/26/i-dyo-plastografisis-tis-istorias-tou-makedonikou-ellinismou/>

Γ) <http://neaproini.us/2018/01/27/otan-i-germani-prospathisan-na-xanagrapsoun-tin-elliniki-istoria/>

Δ) <http://neaproini.us/2018/01/28/i-psevdo-epistimoniki-theoria-tis-mavris-athinas/>

Ε) <http://neaproini.us/2018/01/29/i-tourki-epidiokoun-na-xanagrapsoun-tin-istoria-tis-ionias/>

ΣΤ) <https://neaproini.us/2018/04/29/o-alvanos-achilleas-kai-oi-anthellinikes-prokliseis-ton-anatheoriton-tis-istorias/>

ΟΙ ΘΕΩΡΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Ένας κομματικά αφιονισμένος αναγνώστης όταν διαβάσει την ελληνική ιστορία βλέπει, ανάλογα με τις ιδεολογικές του πεποιθήσεις, τα κείμενά της κόκκινα ή μπλε και κάποιες φορές μαύρα. Η μονοχρωμία είναι απόλυτη και σταθερή. Γι' αυτό π.χ. ένας Αριστερός πιστεύει ότι η *bandiera rossa* (κόκκινη σημαία) του επαναστατικού ύμνου της ιταλικής Αριστεράς, θα ήταν αδύνατον να αλλάξει χρώμα και να γίνει μπλε ή μαύρη. Κι' όμως γίνεται και θα το διαπιστώσουμε, αν θελήσουμε να ψάξουμε την πολιτική ζωή κάποιων διάσημων Αριστερών, όπως του Χοσέ Μανουέλ Μπαρόζο, του Ξαβιέ Σολάνα, του Τόνι Μπλερ ή του Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ και του Γιόσκα Φίσερ (για τους οποίους έχουμε ήδη μιλήσει σε προηγούμενο άρθρο μας), με ποιο τρόπο από φανατικοί λενινιστές, μαοϊκοί και αναρχικοί μετατράπηκαν ανεξήγητα για πολλούς σε φανατικά γεράκια του νεοκαπιταλισμού της ακραίας Δεξιάς. Μερικοί, αν και ιδεολογικά ξεγυμνώθηκαν εντελώς με την ξετσιπωσιά πεπειραμένης ιερόδουλης, εντούτοις εξακολουθούν να πωλούν στους οπαδούς τους το σανό του λαϊκού και κοινωνικού αγωνιστή. Αν διαβάσει κάποιος τα άρθρα του Γιόσκα Φίσερ, αυτού του τέως αναρχικού και υπουργού αλλά και διακεκριμένου λομππίστα της Nabucco, θα νομίζει πως πρόκειται για ηθικές παραινήσεις κάποιου θεολόγου του θρησκευτικού σοσιαλοδημοκρατικού κινήματος της Λατινικής Αμερικής.

Όλα γίνονται στην πολιτική όταν οι ηγέτες είναι δημαγωγοί και τυχάρπαστοι. Διότι όπως είπε και ο Αθηναίος ρήτορας Αισχίνης κατηγορώντας τον Κτησιφώντα για την πρότασή του να τιμηθεί ο

Δημοσθένης με χρυσό στεφάνι για την προσφορά του στην πατρίδα, «Οὕτως ὡς ἔοικε, πονηρὰ φύσις μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαβομένη, δημοσίας ἀπεργάζεται συμφοράς (Ὅπως φαίνεται, ὅταν ἓνας παλιάνθρωπος ἀποκτήσει μεγάλη ἐξουσία, προκαλεῖ μεγάλες συμφορές στη χώρα). Και ὅπως φαίνεται ο Δημοσθένης, ο μέγας αὐτός Αθηναῖος ῥήτορας, προκάλεσε συμφορές ὄχι μόνο στον εαυτό του ἀλλὰ και στην Ελλάδα. Ὡς φανατικός τοπικιστής και τελείως ἀφελής για τις ἐπερχόμενες ἀπὸ τους Πέρσες ἢ τους Ρωμαίους μελλοντικές ἐξελίξεις στο θέμα της διαμόρφωσης του Κράτους/Αυτοκρατορία, πολέμησε με «εθνομηδενιστική μανία» τὸ ὄραμα του δασκάλου του, τοῦ Ἰσοκράτη, για μια «Πανελλήνια Ἑνωσις» ὅλων των ἐλληνικῶν ἀδύναμων κρατῶν και τη δημιουργία μιας ἰσχυρῆς Ελλάδας. Δὲν εἶχε δυστυχῶς καταλάβει ὅτι ἡ διαίρεση της Ελλάδας σε ἀλληλομισούμενα μικρά και ἀδύναμα Κράτη/Πόλεις, θα ἦταν ἡ αἰτία της μελλοντικῆς καταστροφῆς της.

Ὁ ἐλληνισμὸς μετὰ τὴ Μάχη της Πύδνας τὸ 168 π.Χ. και ὡς τις ἀρχές του 19^{ου} αἰῶνα, δηλαδή για περίπου δυο χιλιάδες χρόνια, εἶχε χαθεῖ ἀπὸ τὸ προσκῆνιο της Ἰστορίας ὡς ἀμιγῆς ἐθνότητα σε συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο (ὅπως στην ἀρχαιότητα), παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Βυζαντινὴ Αυτοκρατορία, μετὰ τὴν καθιέρωση της ἐλληνικῆς ὡς ἐπίσημης γλώσσας, ἡ πολυεθνικὴ αυτοκρατορία θεωρήθηκε ἰστορικά ὡς ἐλληνικὴ. Τὸ ὅτι αὐτὸς ὁ ἐλληνισμὸς ἐπέζησε σε μια κατάσταση χειμῆρας νάρκης στον κυρίως ἐλλαδικό χώρο, στα νησιά του Αἰγαίου, στη Μικρὰ Ἀσία, στην Αἴγυπτο, στον Πόντο ἢ στην Κύπρο ὡς τὴ στιγμή της νεκρανάστασής του με τὴν ἐπανάσταση του 1821, οφείλεται στη διάσωση της ἰστορικῆς του μνήμης χάρις στην ἐλληνικὴ γλώσσα και στη, μετὰ τὸ Σχίσμα, σωτήρια και ἰσχυρὴ σύμπλεξή του με τὴν Ὀρθοδοξία.

Ἀς ἐπιστρέψουμε ὅμως στα χρώματα των κομμάτων και ἀς δοῦμε τὴν ἰδεολογικὴ ταύτιση των ἀκραίων διεθνιστῶν της Ἀριστερᾶς με τους παγκοσμιοποιημένους (Νεοταξίτες) της Νεοφιλελεύθερης/Νεοκαπιταλιστικῆς Δεξιᾶς στο θέμα της Ἰστορίας. Αὐτὴ τὴ μεγάλη και ἀξεπέραστη ἐλληνικὴ ἰστορία, ἡ ὁποία βρίσκεται στο στόχαστρο του διεθνούς ἀλλὰ και του ἐπαίσχυντου (λόγω της ἰθαγένειας των προπαγανδιστῶν) ἐλληνικοῦ ἐθνομηδενισμοῦ.

Ὁ ἐθνομηδενισμὸς, ὡς κοινωνικοπολιτικὴ θεωρία, γεννήθηκε μέσα ἀπὸ τα χιμαιρικὰ μαρξιστικὰ ὄραματα για μια παγκόσμια μετα-ἐθνικὴ ἀταξικὴ και εἰρηνόφιλη κοινωνία συμφιλίωσης των λαῶν. Στην ἐξιδανικευμένη αὐτὴ μορφή του, γαρνιρισμένος με τα προπαγανδιστικὰ συνθήματα για Εἰρήνη, Ἐλευθερία, Κοινωνικὴ Δικαιοσύνη, Ἰσότητα, Ἀτομικὰ Δικαιώματα, Εὐημερία κ.ά. που

έθελγαν και συγκινούσαν τις λαϊκές μάζες, φαινόταν ως μια βαθιά νέα κοινωνικοπολιτική επανάσταση. Ως ιδέα θα μπορούσε κάποιος να φαντασθεί ότι ήταν η συνέχεια της πολιτισμένης κοινωνίας που οραματίστηκε ο Χριστός, παρά το γεγονός ότι αυτοί που αγωνίστηκαν για να την επιβάλλουν ήταν άθεοι και ο τρόπος της επιβολής της απαιτούσε «μαχαίρι και τσεκούρι». Έτσι, κατά την πρακτική εφαρμογή της θεωρίας στη Σοβιετική Ένωση, ο δρόμος προς την διεθνοποιημένη και αταξική κοινωνία της εργατιάς (των προλετάριων) που φωτιζόταν από το άστρο του Κρεμλίνου, πέρασε από τα δύσβατα και σκοτεινά μονοπάτια (για να χρησιμοποιήσω τη φρασεολογία του Λεωνίδα Κύρκου) του «αίματος, της ντροπής, της βίας, της ψευτιάς και του τρόμου».

Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, αυτοί που, με πρακτικό μυαλό και πολύ χρήμα, επιθυμούσαν μια διεθνοποιημένη και αταξική κοινωνία των τραπεζιτών, χρησιμοποίησαν τα ίδια θελκτικά συνθήματα για τις λαϊκές μάζες αλλά ο τρόπος για να τις πείσουν ήταν τελείως διαφορετικός. Αντί για τη δικτατορία του προλεταριάτου και την κρατική τρομοκρατία, επέλεξαν τη διάλυση των κρατικών θεσμών και έδωσαν ένα διαφορετικό νόημα στις έννοιες της Δημοκρατίας, της Ελευθερίας και των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων. Τις ταύτισαν με την απόλυτη αναρχία με την οποία δημιουργήθηκε ένα άλλο είδος τρόμου, μια άλλου είδους δικτατορία στις κοινωνίες και στους λαούς, από την ανεξέλεγκτη δράση των περιθωριακών και εγκληματικών ομάδων. Το τρομοκρατημένο κοπάδι των αμνών, αυτοπροστατευόμενο από συναγερμούς, σιδερένιους φράχτες, αγριεμένα σκυλιά και συρματοπλέγματα, μετατράπηκε σε μια ευκολοδιαχειρίσιμη και πολιτικά άβουλη μάζα φοβισμένων πολιτών, οι οποίοι πιστεύουν πως ζουν σε μια ελεύθερη και γνήσια δημοκρατική κοινωνία με αποκλειστικό υπέρτατο σκοπό «να νιώθουν ιδανικοί καταναλωτές». Η παγκοσμιοποίηση ήταν ένας δεύτερος μετακομμουνιστικός ταξικός πόλεμος που ο Γουόρεν Μπάφετ, ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου το 2005, τον απεικόνισε με πολύ απλά και κατανοητά λόγια. Ήταν, είπε, ένας πόλεμος τον οποίο κέρδισε η δική του τάξη, η τάξη των πλουσίων.

Το μεγάλο επίτευγμα της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας της παγκοσμιοποίησης, αυτό το νέο καμουφλαρισμένο είδος διεθνισμού και εθνομηδενισμού που έχει κοινά χαρακτηριστικά με τον κομμουνιστικό διεθνισμό, είναι δημιούργημα της οικογένειας Ροκφέλερ. Ο νεότερος, ο Δαβίδ (Ντέιβιντ), είχε ξεκάθαρα τονίσει πως για την επιτυχία των στόχων που είχε θέσει με την ίδρυση της «Τριμερούς Επιτροπής» (η οποία από πολλούς θεωρείται σήμερα

ως η «Παγκόσμια Κυβέρνηση»), δεν θα δίσταζε να εφαρμόσει «και καλές ιδέες της Αριστερής ιδεολογίας». Ήταν το πρώτο βήμα για να προσεγγίσει εκείνους τους διανοούμενους της Αριστεράς, οι οποίοι ιδεολογικά, ως ακραίοι διεθνιστές και εχθροί της πατρίδας και του έθνους, βρίσκονταν πολύ κοντά στα οράματα της παγκοσμιοποίησης αλλά και ήταν οι μόνοι ικανοί να πείσουν τις λαϊκές μάζες. Και ο πιο ικανός σε ρητορικά ευφυολογήματα τραπεζίτης είναι αδύνατον να πείσει και έναν κρετίνο πως θα εργασθεί «για τα συμφέροντα του απλού πολίτη». Ο Αριστερός (και μάλιστα ο διανοούμενος) που έχει πουλήσει, ως άλλος Φάουστ, την ψυχή και την ιδεολογία του στο διάβολο, είναι ο ιδανικός προπαγανδιστής για μια τέτοια βρωμοδουλειά.

Η παγκοσμιοποίηση γεννήθηκε στο ιδιωτικό πανεπιστήμιο των Ροκφέλερ στο Σικάγο. Στη νομική και οικονομική σχολή αυτού του πανεπιστημίου, τη γνωστή ως «Chicago School of economics» ο Μίλτον Φρίντμαν, ο Ααρών Νταϊρέκτορ, η αδελφή του και σύζυγος του Φρίντμαν, η Ρόουζ Νταϊρέκτορ και με πληθώρα άλλων οικονομολόγων με ταυτόσημη ιδεολογία και με την καθοδήγηση του Δαβίδ Ροκφέλερ, διατύπωσαν τη θεωρία του μονεταρισμού ή νεο-φιλελευθερισμού. Η συμπλήρωση της θεωρίας του Φρίντμαν με τη θεωρία του Σάμιουελ Χάντινγκτον για τη «Σύγκρουση των Πολιτισμών», υπήρξε η βάση για τη δημιουργία ενός οικονομικού και πολιτικοκοινωνικού καθεστώτος. Έτσι γεννήθηκε η παγκοσμιοποίηση ως απάνθρωπο καθεστώς μετα-σοβιετικού τύπου. Αν ζούσε σήμερα ο Τζορτζ Όργουελ θα έγραφε για μια νέα «Φάρμα των Ζώων».

Υπάρχουν πολλά κείμενά μου, σε άρθρα και βιβλία, που αναλύουν με λεπτομέρειες αυτές τις δυο θεωρίες αλλά και δίνουν πληροφορίες για τη Λέσχη Μπίλτερμπεργκ και για την Τριμερή Επιτροπή. Στον περιορισμένο χώρο αυτού του άρθρου θα πρέπει μόνο να επισημανθεί ότι, η παγκοσμιοποίηση έχει απλώσει τα πλοκάμια της σε όλον τον κόσμο και με τέτοιο αξιοθαύμαστο τρόπο, ώστε δικαιολογημένα κάποιοι πιστεύουν ότι η κατάσταση είναι μη αναστρέψιμη. Είπαμε πιο πάνω ότι κάποιοι αριστεροί διανοούμενοι έθεσαν την πένα και τις γνώσεις τους στην υπηρεσία του νέο-φιλελευθερισμού. Αλλά υπάρχουν και δεξιοί διανοούμενοι, πολιτικοί και αξιόλογοι επιχειρηματίες σε όλον τον κόσμο, που εργάζονται με φανατισμό αλλά και με τεράστια γι' αυτούς οικονομικά και επαγγελματικά οφέλη. Η Τριμερής Επιτροπή (Trilateral Commission) η οποία ιδρύθηκε το 1973 από τους Ροκφέλερ, Μπρεζίνσκι και Κίσινγκερ, έχει εκπροσώπους/τοποτηρητές σε 36 χώρες της υφελίου. Πρόεδρος

του ευρωπαϊκού τομέα είναι ο τέως πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας Ζαν-Κλοντ Τρισέ, ο οποίος ανέλαβε το ηγετικό αυτό πόστο της Τριμερούς Επιτροπής μόλις έληξε η θητεία του στην ΕΚΤ το 2011 και το διατήρησε μέχρι σήμερα (2019). Στην Ελλάδα η ομάδα των εκπροσώπων υπό τον Τρισέ το 2011 ήταν οι:

- Λουκάς Παπαδήμος, αντιπρόεδρος της ΕΚΤ επί προεδρίας Τρισέ και επί ένα διάστημα «διορισμένος» από την ΕΕ πρωθυπουργός της Ελλάδας

- Παναγής Βουρλούμης, τέως πρόεδρος ΟΤΕ

- Οδυσσέας Κυριακόπουλος, τέως πρόεδρος του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων

- Αλέξης Παπαχελάς, δημοσιογράφος και διευθυντής της εφημερίδας «Καθημερινή»

Το 2019 οι εκπρόσωποι της Ελλάδας και της Κύπρου στην Τριμερή (Trilateral), σε όλα τα πόστα εξουσίας με πρόεδρο και πάλι τον Ζαν-Κλοντ Τρισέ, είναι οι παρακάτω, όπως εμφανίζονται στο σχετικό της πίνακα που δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα της (<http://trilateral.org/>):

THE TRILATERAL COMMISSION

february 2019

A.-EXECUTIVE COMMITTEE MEMBER

a) *jean-claude trichet*, b) *meghan o'sullivan*, c) *yasuchika hasegawa*

a) *european chairman*, b) *north american chairman*, c) *asia pacific chairman*

ALEXANDRA PAPALEXOPOULOU, european, deputy chairman

jaime serra, hong seok-hyun

north american, asia pacific

deputy chairman deputy chairman

michael fuchs carole taylor barry desker

european north american asia pacific

deputy chairman deputy chairman deputy chairman

in memoriam

david rockefeller, founder

peter sutherland honorary european chairman

B.-EUROPEAN GROUP

Ann-Kristin Achleitner, Scientific Director of the Center for Entrepreneurial and Financial Studies (CEFS), Technische Universität München (TUM), Munich{.} κλπ κλπκλπ...

LUCAS PAPADEMOS, President of the Academy of Athens and holder of the Chair in Economic Sciences; Honorary Governor of the Bank of Greece; former Prime Minister of Greece; former Vice-President of the European Central Bank, Athens

ALEXANDRA PAPALEXOPOULOU, Group Strategic Planning Director, Titan Cement Company, Athens; European Deputy Chairman, Trilateral Commission

EFTICHIOS VASSILAKIS, Executive Vice Chairman, Aegean Airlines; Vice Chairman and Managing Director, Autohellas, Athens

GEORGE VASSILIOU, former Head of the Negotiating Team for the Accession of Cyprus to the European Union; former President of the Republic of Cyprus; former Member of Parliament and Leader of United Democrats, Nicosia

C.- DAVID ROCKEFELLER FELLOWS

Rebecca Adler-Nissen, Professor, Institute of Political Sciences, University of Copenhagen;

Director of Diploface{...} κλπκλπ.
.....κλπ.....

NIKI KERAMEUS, Member of the Hellenic Parliament; Kerameus & Partners Law Firm, Athens

Κάποιοι θεωρούν αυτού του είδους τις αποκαλύψεις ως «Θεωρίες Συνωμοσίας». Είναι όμως δυνατόν η ίδια η Τριμερής Επιτροπή να συνωμοτεί εναντίον του εαυτού της στην ιστοσελίδα της; Σε αυτή τη σειρά των άρθρων θα γράφονται μόνον αλήθειες, χωρίς να μας ενδιαφέρει η κομματική τοποθέτηση και ο ιδεολογικός προσανατολισμός της πηγής, είτε πρόκειται για εφημερίδα, είτε για δημοσιογράφο ή συγγραφέα. Μας ενδιαφέρει αποκλειστικά η αλήθεια και η νομιμότητα των δημοσιευμένων πληροφοριών από, κυρίως, έγκυρα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Κατά το δυνατόν δίνονται (σε σοβαρά και πολιτικώς ευαίσθητα θέματα) και στοιχεία για τις πηγές πληροφόρησης, ώστε ο απαιτητικός αναγνώστης να διευκολυνθεί σε δικές του πρόσθετες αναζητήσεις.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Οι διάφορες κοινωνικοπολιτικές θεωρίες συνήθως κόβονται και ράβονται στα μέτρα που εξυπηρετούν μια μεγάλη δύναμη ή Υπερδύναμη, ένα σύνολο ισχυρών κρατών μιας συμμαχίας ή για να ωφελήσουν και να καταστήσουν ηγέτιδα μια κοινωνική τάξη. Αν πάρουμε ως παράδειγμα, εκτός από τη μαρξιστική και από τη θεωρία του μονεταρισμού, την παλαιότερη που αποτέλεσε τη βάση ίδρυσης της «Ιερής Συμμαχίας» (ένα είδος NATO στις αρχές του 19^{ου} αιώνα), ο βασικός της στόχος ήταν η προστασία της εξουσίας και των προνομίων των γαλαζοαίματων ηγεμόνων της Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένου και του σουλτάνου. Σε τέτοιου είδους καταστάσεις οι άνθρωποι που επιλέγονται για να μετατρέψουν τη θεωρία σε πράξη και να την προστατεύσουν από μελλοντικούς κινδύνους ανατροπής της, δεν κρίνονται από τα εθνικά, κομματικά ή θρησκευτικά τους χαρακτηριστικά αλλά από την πειθήνια υποταγή τους στους κανόνες που έχουν τεθεί.

Η παγκοσμιοποίηση και ο μετακομμουνιστικός διεθνισμός της δεν ξέφυγαν από αυτόν τον κανόνα. Οι «πρόθυμοι», οι συνειδητοποιημένοι ή οι παραπλανημένοι, αναζητούνται σε όλους τους ιδεολογικούς χώρους. Το «Σύστημα», πλούσιο σε παροχές και επαγγελματικά προνόμια αλλά και άριστα οργανωμένο και διαρθρωμένο σε κρατικά πόστα εξουσίας, δεν παρέβλεψε και τον καθοριστικό ρόλο της θρησκευτικής πίστης στη δια-μόρφωση των κοινωνικοπολιτικών γεγονότων. Στη θέση της μαρξιστικής αθεΐας, η οποία πλην των άλλων δυσλειτουργιών συνέβαλε καθοριστικά στην εξαφάνιση της Σοβιετικής Ένωσης από το προσκήνιο της ιστορίας, ο νεο-φιλελευθερισμός/αναρχοκαπιταλισμός τοποθέτησε τον αγνωστικισμό. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το 1869 από τον Τόμας Χάξλεϊ και είναι η θρησκευτική δοξασία που με επιτυχία εφαρμόζεται και από τη Μασονία για να ελκύσει

πιστούς όλων των θρησκειών και δογμάτων. Είναι άγνωστο, απρόσιτο και ανεξήγητο το ερώτημα, λένε, αν υπάρχει ή αν δεν υπάρχει ο Θεός. Άλλωστε, το ίδιο ερώτημα τέθηκε κατά την αρχαιότητα στον Πρωταγόρα για τους θεούς του Ολύμπου, ο οποίος απάντησε ότι εξαιτίας «του άδηλου» (του αφανέρωτου, του άγνωστου) αυτού προβλήματος, δεν μπορούσε να γνωρίζει τίποτα για το αν οι Θεοί υπάρχουν, αν δεν υπάρχουν, αλλά ούτε αν τελικά υπάρχουν για τα χαρακτηριστικά της μορφής που είχαν. Να μια απάντηση με αγνωστικιστικό περιεχόμενο χιλιάδες χρόνια πριν από τον Χάξλεϊ.

Με διπλωματικό τρόπο οι αγνωστικιστές δείχνουν ότι πιστεύουν στην ύπαρξη θεού ή έστω μιας επουράνιας θεϊκής δύναμης, αλλά ταυτόχρονα πιστεύουν ότι οι αποδείξεις δεν είναι πειστικές για την ύπαρξη αυτού του Θεού. Με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια! Έχουν ανοιχτές τις πόρτες και για τους πιστούς όλων των θρησκειών, αλλά υπάρχει χώρος και για τους άθεους όλων των κομματικών παρατάξεων. Αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους στο σύστημα της παγκοσμιοποίησης και της Νέας Τάξης, οι κομματικές έννοιες του Αριστερού και του Δεξιού ή του χριστιανού, του μουσουλμάνου ή του βουδιστή, είναι πλέον ξεθωριασμένες και χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Αυτό το οικονομικό και πολιτικοκοινωνικό καθεστώς του μονεταρισμού, που θεωρεί ως υπέρτατη αξία το «ΧΡΗΜΑ», δεν αναγνωρίζει σύνορα, έθνη, πατρίδες, θρησκείες, ιστορία ή προγονική κληρονομιά. Είναι ένα καθεστώς το οποίο, σύμφωνα με τους οραματισμούς του Φράνσις Φουκουγιάμα, θα επικυρώσει «Το Τέλος της Ιστορίας».

Με αυτούς τους όρους και κανόνες λειτούργησε η παγκοσμιοποίηση και στην Ελλάδα. Η περίπτωση του Νίκου Δήμου, αμέσως μετά την μεταπολίτευση, με την έκδοση του βιβλίου του «Η δυστυχία του να είσαι Έλληνας» ήταν μια μεμονωμένη περίπτωση, την οποία πολλοί επικριτές του την απέδωσαν στην πρόθεσή του να «διαγράψει» με αριστερές εθνομηδενιστικές κορώνες (για την «καταγωγή του Έλληνα», για τη γλώσσα, για τη θρησκεία κλπ) τις σκοτεινές πολιτικές του θέσεις του παρελθόντος, όταν το 1970 διορίστηκε από τη Χούντα γενικός γραμματέας της διοικούσας επιτροπής των Διαφημιστικών Επιχειρήσεων της Ελλάδας. Τα ιερατείο όμως του ελληνικού εθνομηδενισμού επιλέχθηκε από τους πρόθυμους διανοούμενους της Αριστεράς που μπορούσαν να πείσουν τις λαϊκές μάζες με όμορφα παραμύθια για πραγματική δημοκρατία, για γνήσια ελευθερία, για ανθρώπινα δικαιώματα ή για κοινωνική δικαιοσύνη, Η επιλογή τους έγινε από τη μεγάλη μάζα των ακραίων διεθνιστών

φοιτητών που συμμετείχαν στην εξέγερση του πολυτεχνείου. Ήταν η μία από τις τρεις ομάδες της εξέγερσης των φοιτητών αλλά και μη φοιτητών το Νοέμβρη του 1973. Από τις άλλες δυο, η πρώτη ήταν των δήθεν φοιτητών αλλά στην πραγματικότητα πρακτόρων των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, οι οποίοι εξωθούσαν τους εξεγερμένους φοιτητές σε ακρότητες για να επιτύχουν την ανατροπή και αντικατάσταση του Παπαδόπουλου από τον ταξίαρχο Ιωαννίδη. Ο Παπαδόπουλος είχε καταστεί για τους αμερικάνους επικίνδυνος όταν αρνήθηκε να διευκολύνει τη μεταφορά πολεμικού υλικού μέσω Σούδας στο Ισραήλ κατά τη διάρκεια και μετά τον πόλεμο του Γιομ Κιπούρ του 1973. Τότε, τα στηρίγματα και οι προστάτες του στην Ελλάδα και στην Ουάσινγκτον αντιλήφθηκαν, δήθεν, ότι δεν ήταν «φανατικός αντικομμουνιστής» αλλά ένας παθιασμένος πατριώτης εθνικιστής. Κάποιοι θυμήθηκαν ότι ήταν ο μόνος από τους τέσσερις δικαστές που, ως ταγματάρχης και στρατοδίκης στη δίκη του Νίκου Μπελογιάννη, ψήφισε εναντίον της θανατικής καταδίκης του κατηγορούμενου κομμουνιστή, αν και άλλοι θεωρούν ότι πρόκειται για προπαγανδιστικό παραμύθι διότι δεν υπάρχουν συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία από τα πρακτικά της δίκης στο έκτακτο στρατοδικείο των Αθηνών. Αυτή την άποψη των αμερικανών την ενστερνίζονταν και κάποια στελέχη της κομμουνιστικής αριστεράς, αφού όπως μεταγενέστερα έγινε γνωστό, το υψηλόβαθμο στέλεχος του ΚΚΕ Αντώνης Μπριλλάκης, σε επιστολή του προς την ηγεσία του Κρεμλίνου εισηγούνταν μια φιλικότερη και διπλωματικότερη συμπεριφορά προς τους Έλληνες δικτάτορες, ενώ ο Γεώργιος Παπαδόπουλος χαρακτηριζόταν ως «αντιαμερικανός αλλά και ως αντιβασιλικός». Μια μέρα μετά την καταστολή της εξέγερσης του πολυτεχνείου και την ανατροπή του Παπαδόπουλου, ο Ιωαννίδης άνοιξε τη Σούδα για τις μεταφορές πολεμικού υλικού προς το Ισραήλ. Το παιχνίδι οργανωνόταν πλέον αριστοτεχνικά από τον Χένρι Κίσινγκερ για να φτάσουμε ως την τραγωδία της Κύπρου.

Η τρίτη ομάδα αποτελούνταν από πραγματικούς ιδεολόγους φοιτητές όλων των κομματικών παρατάξεων που επιθυμούσαν μια ειρηνική και δημοκρατική διαμαρτυρία προς το δικτατορικό καθεστώς, το οποίο επιχειρούσε να νομιμοποιηθεί πολιτικά με την κυβέρνηση του Σπύρου Μαρκεζίνη. Ήταν αυτοί που κραύγαζαν απελπισμένα για να αποφευχθούν οι ακρότητες αλλά και προειδοποιούσαν ότι είχαν «διδασχύνει στο πολυτεχνείο προβοκάτορες για να προκαλέσουν αιματοχυσία». Στη μεταπολίτευση, η πρώτη από τις τρεις ομάδες που οικειοποιήθηκε όλον τον αντιδικτατορικό αγώνα του πολυτεχνείου, ανταμείφθηκε με το

διορισμό των μελών της σε κρατικές θέσεις και κυρίως στις εκατοντάδες καθηγητικές έδρες που δημιουργήθηκαν στα πανεπιστήμια. Μεγάλο τμήμα αυτών των διορισμένων καθηγητών αποτέλεσε, στη δεκαετία του '90, τον πυρήνα του ελληνικού εθνομηδενισμού.

Πολλοί Έλληνες κατηγορούσαν τον Ανδρέα Παπανδρέου για τα προσωπικά του πάθη, την έλλειψη ενδιαφέροντος για την υστεροφημία του και τις ακραίες πολιτικές του θέσεις. Όμως, ακόμα και οι φανατικοί εχθροί του αναγνώριζαν ότι, σε αγαστή συνεργασία και σύμπνοια με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Καραμανλή, αντιμετώπιζε τα εθνικά θέματα, όπως το «Μακεδονικό» και τις απειλές της Τουρκίας, με θάρραλες και πατριωτικές επιλογές. Ο Κώστας Σημίτης που τον διαδέχτηκε στην πρωθυπουργία και στην αρχηγία του κόμματος χάρη και στο γιο του Ανδρέα, το Γιώργο Παπανδρέου, ο οποίος είχε ταυτόσημους ιδεολογικούς στόχους με το Σημίτη, ήταν μια κομματική επιλογή την οποία αντιμετώπιζε πάντα με δυσπιστία και καχυποψία. Ο Ανδρέας Παπανδρέου γνώριζε τις «εκσυγχρονιστικές» ιδεολογικές απόψεις του Σημίτη και τις διασυνδέσεις του με τη γερμανική πολιτική ηγεσία, με ενδιάμεση γέφυρα επικοινωνίας τον αδερφό του Σπύρο, καθηγητή στο πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης για πάνω από τέσσερις δεκαετίες. Ήταν όμως βαριά ασθενής και ανίκανος πλέον να παρακολουθήσει τις εξελίξεις στο κόμμα του.

Ο Σπύρος Σημίτης είχε διατελέσει συνήγορος του πολίτη και επίτροπος προστασίας προσωπικών δεδομένων στο ομόσπονδο κρατίδιο της Έσσης, στο πανεπιστήμιο του οποίου δίδαξε επίσης ως καθηγήτης της Νομικής Σχολής. Ως επίτροπος είχε προϊστάμενο τον Χανς Άιχελ, ο οποίος αργότερα έγινε πρωθυπουργός του κρατιδίου και μετά υπουργός οικονομικών στην κυβέρνηση του Γκέρχαρντ Σρέντερ. Με τις επαφές του στα ανώτατα κλιμάκια της Καγκελαρίας και με τις στενές σχέσεις του με τον Γιόσκα Φίσερ και τον υπουργό οικονομικών είναι φανερό (χωρίς φυσικά να υπάρχουν συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία), ότι είχε τη συμπαράσταση των γερμανών σοσιαλδημοκρατών για να βοηθήσει τον αδερφό του στο «μαγείρεμα» του swag με την τράπεζα Γκόλντμαν Σαξ για να μπει η χώρα μας στην Ευρωζώνη. Οι επόμενες γερμανικές κυβερνήσεις προσποιούνταν πως αγνοούσαν την απάτη, αλλά γνώριζαν ότι ο τέως υπουργός οικονομικών Χανς Άιχελ θα ήταν αδύνατον να αγνοούσε ένα τέτοιο σοβαρό περιστατικό, αν ληφθεί υπόψη ότι στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (με έδρα τη Φρανκφούρτη) τα περισσότερα

διευθυντικά στελέχη της είναι «παιδιά» του προαναφερόμενου αμερικανικού τραπεζικού κολοσσού.

Η κυβέρνηση του Κ. Σημίτη και του Γ. Παπανδρέου υπήρξε μια ιδανική φωλιά για να επωασθούν τα αυγά των ερπετών του αντιπατριωτισμού. Αλλά για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε εκτενέστερα στο επόμενο άρθρο.

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛ-ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Το 1996 ήταν μια κρίσιμη χρονιά για την ανάδειξη και την ενδυνάμωση του εθνομηδενισμού. Ο Ανδρέας Παπανδρέου ήταν βαριά άρρωστος και δεν μπορούσε πλέον να ελέγξει τις εξελίξεις της διαδοχής του μέσα στο κόμμα. Ο οραματιστής της «εκσυγχρονισμένης» παγκοσμιοποίησης Κώστας Σημίτης, τον Ιανουάριο αυτού του χρόνου και μετά από ψηφοφορία της κοινοβουλευτικής ομάδας διαδέχθηκε στην πρωθυπουργία τον ασθενή Ανδρέα Παπανδρέου και τον Ιούνιο επιβεβαιώθηκε η απόλυτη κυριαρχία του στη σοσιαλιστική κεντροαριστερά κατά την εκλογική διαδικασία του 4^{ου} συνεδρίου του κόμματος.

Αν ζούσε ο Ανδρέας οι πολιτικές εξελίξεις θα ήταν εντελώς διαφορετικές. Στο προηγούμενο άρθρο μας αναφερθήκαμε στην καχυποψία με την οποία αντιμετώπιζε το Σημίτη, όχι μόνο για το επεισόδιο της ολιγόχρονης διαγραφής των συνεργατών του και μελών της «Δημοκρατικής Άμυνας» (Μελίνα Μερκούρη, Σάκης Καραγιωργας, Νίκος Κωνσταντόπουλος, Αστέρης Στάγκος, Στέλιος Νέστορας, Βασίλης Φίλιας, Αγγέλα Κοκκόλα κ.ά), αλλά και οι μετέπειτα σχέσεις τους ήταν εξαιρετικά τεταμένες. Γι' αυτό το θέμα είναι διαφωτιστικό το παρακάτω απόσπασμα από το άρθρο της «KONTRA NEWS» της 14-12-2018 με τίτλο «Ανδρέας και Σημίτης»:

«..... Όμως, αποτελεί κοινό τόπο στους... παροικούντες την Ιερουσαλήμ, ότι τους δυο άνδρες χώριζε άβυσσος, πρωτίστως ως προς τις πολιτικοϊδεολογικές αντιλήψεις, αλλά και ως προς τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς τους. Το χάσμα ήταν μεγαλύτερο, ιδιαίτερα ως προς τα εθνικά θέματα, όπου η μάλλον «χαλαρή» και «ανέμελη» προσέγγιση του μετέπειτα πρωθυπουργού, είχαν προκαλέσει την έκρηξη ακόμη και του, συνήθως πράου και εξισορροπιστή Γιώργου Γεννηματά, στη

διάρκεια του προσυεδριακού διαλόγου, εν όψει του 2^{ου} Συνεδρίου του Κινήματος, το φθινόπωρο του 1990».

Τη «χαλαρή» αυτή προσέγγιση του Κώστα Σημίτη στα εθνικά θέματα τη γνώριζαν πολύ καλά και οι Τούρκοι. Η χρονική στιγμή που επέλεξαν για το σκηνοθετημένο επεισόδιο με τα Ίμια δεν ήταν τυχαίο. Αλλά αυτή η «χαλαρότητα και ανεμελιά» φάνηκε όταν άρχισαν να εξαφανίζονται οι ελληνικές βιομηχανικές επιχειρήσεις, οι βιομηχανίες όπλων, οι μεγάλες βιοτεχνίες και οι γεωργικοί συνεταιρισμοί. Οι πατριωτικές φωνές είχαν σωπάσει όταν ο κρατικός μηχανισμός, με τη βοήθεια και του υπουργού παιδείας Γιώργου Παπανδρέου, είχε κατακλυσθεί από «χαλαρούς ιδεολόγους» (εθνομηδενιστές) και η πατριωτική ομάδα του κόμματος (π.χ. Μιχάλης Χαραλαμπίδης, Γιάννης Μαγκριώτης κ.ά) είχε εντελώς αποδιοργανωθεί με διαγραφές και παραιτήσεις. Ο μαχητικός Χαραλαμπίδης, γνωρίζοντας κι' αυτός, όπως ο Ανδρέας Παπανδρέου, τις ιδεολογικές θέσεις του Σημίτη και την προετοιμαζόμενη «εκπαραθύρωσή» του από ένα κόμμα του οποίου υπήρξε ένα από τα σημαντικά ιδρυτικά του στελέχη, προειδοποίησε με μια προφητική ομιλία τους συντρόφους του στο Συνέδριο του 1996, για το ζοφερό μέλλον της Ελλάδας με τη διαμορφούμενη πολιτική νοοτροπία σε στίλ, όπως είπε «τουρκομπάροκ». Σε ατμόσφαιρα συγκινησιακά φορτισμένη πρόβλεψε, με εντυπωσιακά καθορισμένη χρονική στιγμή, το γεγονός πως η Ελλάδα του 2010 θα μεταβαλλόταν σε ένα φτωχό προτεκτοράτο, λέγοντας:

«..... Στο τέλος αυτού του κύκλου που θα είναι το 2004(!), το 2010(!), η Ελλάδα θα είναι ένα φτωχό και ίσως συρρικνωμένο βιλαέτι ή γερμανικό λάντερ (ΣΣ-ομόσπονδο γερμανικό κρατίδιο)..... ».

Ο Γιώργος Παπανδρέου, ως πρωθυπουργός το 2010, επαλήθευσε την αυτοεκπληρούμενη προφητεία του Χαραλαμπίδη, όταν από το Καστελόριζο και παρά τις συμβουλές του σοσιαλιστή φίλου του γενικού διευθυντή του ΔΝΤ Ντομινίκ Στρος-Καν, αλλά και του Έλληνα εκπροσώπου στο Ταμείο Παναγιώτη Ρουμελιώτη να μη δεχθεί την υπαγωγή πριν από την αναδιάρθρωση του χρέους, διακήρυξε κομπάζοντας ότι χρησιμοποίησε «το πιστόλι του ΔΝΤ» εναντίον των εκβιασμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτό το πιστόλι, όταν οι τραπεζίτες του ΔΝΤ, της Γερμανίας και της Γαλλίας το πρότειναν το 2011 και στον Ιταλό υπουργό οικονομικών της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι, αυτός τους απάντησε πως «γνώριζε καλύτερους τρόπους αν ήθελε να αυτοκτονήσει».

Δυστυχώς, στην Ελλάδα δεν υπάρχουν οι δημοκρατικοί και επιστημονικοί θεσμικοί φορείς για να αποτρέπουν, σε περιπτώσεις σοβαρών εθνικών θεμάτων, τις αποφάσεις των ηγετών οι οποίες βασίζονται σε προσωπικές τους ιδεολογικές θέσεις. Το ίδιο έγινε και με τη Συμφωνία των Πρεσπών, όταν ούτε τα άλλα κόμματα αλλά ούτε ο λαός ενέκριναν τις σοβαρές εθνικές αποφάσεις οι οποίες, από τις δημοσκοπήσεις, φανέρωναν μια τεράστια διάσταση απόψεων κυβέρνησης και λαού. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι φανερό ότι παραβιάζεται η αρχή της λαϊκής κυριαρχίας, το βασικό θεμέλιο της Δημοκρατίας.

Στη διάρκεια της οκταετούς (1996-2004) πρωθυπουργίας του Κώστα Σημίτη και με υπουργούς παιδείας το Γιώργο Παπανδρέου, το Γεράσιμο Αρσένη και τον εξωκοινοβουλευτικό Πέτρο Ευθυμίου (δημοσιογράφο του εκδοτικού συγκροτήματος Λαμπράκη που στήριζε τις «αναθεωρήσεις»), η εκσυγχρονιστική «ασθένεια της ευλογιάς» (όπως τη χαρακτήρισε ο Χαραλαμπίδης) άρχισε να εμφανίζει τα πρώτα της συμπτώματα. Τότε ήταν που τα θέματα της ιστορίας, της εξωτερικής πολιτικής και του ελληνικού πολιτισμού θα τα «διευθετούσαν στο μέλλον» οι μεγάλοι αναθεωρητές σαν το Νίκο Κοτζιά, το Νίκο Μουζέλη και τον Αντώνη Λιάκο. Ο τρίτος, ως καθηγητής της Νεότερης και Σύγχρονης Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και μέντορας καθηγητών και πολιτικών (Ρεπούση, Κουλούρη, Φραγκουδάκη, Δραγώνα, Ν. Φίλη, Γαβρόγλου κ.ά.), υπήρξε η ψυχή της αναθεώρησης της ελληνικής ιστορίας και της διδασκαλίας των θρησκευτικών στα σχολεία μέχρι και σήμερα (2019).

Τα θέματα αυτά τα έχω με λεπτομερειακό τρόπο εξαντλήσει σε κείμενά μου (σε άρθρα και βιβλία) και φυσικά είναι αδύνατον να αναλυθούν εκ νέου στον περιορισμένο χώρο ενός άρθρου. Οι αναγνώστες που ψάχνουν να βρουν αλήθειες με πολλαπλές επαληθεύσεις και συγκρίσεις με διαφορετικά κείμενα, θα μπορούσαν να προσφύγουν στην ιστοσελίδα μου (siskos-logotexnia.gr) για να διαβάσουν και να εκτυπώσουν δωρεάν κάποια κείμενα που θα τους είναι ίσως χρήσιμα γι' αυτές τις συγκρίσεις και επαληθεύσεις. Όμως, για να επιβεβαιώσω τους πολύχρονους ισχυρισμούς μου ότι η παγκοσμιοποίηση των Δεξιών τραπεζιτών και οι ιδεολογικές αλχημείες των Αριστερών διεθνιστών διανοουμένων έχουν κοινή θεωρητική βάση για την αποδόμηση της ελληνικής ιστορίας, του πολιτισμού και της εθνικής ταυτότητας των Ελλήνων, θα παραθέσω κάποια αποσπάσματα από το άρθρο του Αντώνη Λιάκου στο «ΒΗΜΑ» της 25 Νοεμβρίου 2008 με τίτλο «οι επιθέσεις στα βιβλία Ιστορίας». Τα συγκρότημα Λαμπράκη

(ΔΟΛ), όπως ήδη αναφέραμε, ήταν το προπύργιο διάδοσης των ιδεών του εθνομηδενισμού και στις εφημερίδες του, κυρίως, αρθρογραφούσε ο Αντ. Λιάκος. Στόχος του καθηγητή ήταν ο τότε υπουργός παιδείας και θρησκευμάτων Ευριπίδης Στυλιανίδης, ο οποίος έδωσε εντολή απόσυρσης από τα δημοτικά σχολεία του βιβλίου ιστορίας της καθηγήτριας του πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και μετέπειτα βουλευτή Μαρίας Ρεπούση.

Ο Αντώνης Λιάκος ως «πεφωτισμένος», όπως χαρακτήρισε σε συγκέντρωση των στελεχών του κόμματος ο Αλέξης Τσίπρας (πολύ αργότερα και μετά τις διαπιστώσεις για τα αιτία της εκλογικής ήττας του 2019) όσους επιχειρούν να επιβάλλουν τις ιδεοληψίες τους αγνοώντας τη βούληση του λαού (των ψηφοφόρων!), προσπαθεί με αφηρημένες έννοιες και ακατανόητους για τον απλό πολίτη συλλογισμούς, να περιγράψει περιληπτικά το φιλοσοφικό πλαίσιο της ανάγκης για αναθεώρηση της Ιστορίας. Παραθέτουμε κάποια χαρακτηριστικά και διαφωτιστικά αποσπάσματα, αλλά οι αναγνώστες μπορούν να διαβάσουν εύκολα όλο το άρθρο με σχετική αναζήτηση στο διαδίκτυο:

«.....Η ιστορική εκπαίδευση θέλει να διαπλάσει σύγχρονους πολίτες με κριτική συνείδηση, όχι καρικατούρες των 300 του Λεωνίδα. Για αυτόν τον λόγο η σύγχρονη συντεταγμένη πολιτεία οφείλει να προφυλάσσει την ανεξαρτησία της εκπαίδευσης απέναντι σε κάθε λογής ιδεολογικές επιθέσεις...{...}... Τα πράγματα, λοιπόν, αποδεικνύονται σοβαρότερα των προεκλογικών φόβων για την παρουσία του ακροδεξιού κόμματος στη Βουλή. Γιατί ένα μεγάλο μέρος της ΝΔ αναγνωρίζεται στις ιδεολογικές θέσεις αυτού του κόμματος, και δεν είναι λίγοι από το ΠΑΣΟΚ που χαϊδεύουν, έστω και επιφανειακά, παρόμοιες απόψεις, και γιατί επίσης η Ιεραρχία της Εκκλησίας έχει δημιουργήσει έναν πόλο ακραίας πολιτισμικής Δεξιάς με άμεσες πολιτικές παρεμβάσεις. Το πολιτικό μας σύστημα όμως έχει χάσει την ισορροπία του προς τα δεξιά και για έναν άλλο λόγο. Εξαιτίας των μειωμένων ανακλαστικών του προοδευτικού χώρου. Στην περίπτωση της διαμάχης για την Ιστορία, το πρόβλημα δεν είναι το ΚΚΕ που ταυτίστηκε με τους ακροδεξιούς, ούτε τα αριστεροδέξια υβρίδια που χειροκρότησαν την απαγόρευση του βιβλίου. {...} ..Η Ιστορία πλέον είναι μια διεθνής επιστήμη και η εκπαίδευση των νέων ιστορικών είναι πλέον διεθνής.{...}.

Αλλά εκείνο το οποίο πολιτικοποιεί τη χρήση του παρελθόντος είναι η αντίληψη της παγκοσμιοποίησης σαν μιας συνωμοσίας που θέλει να καταστρέψει τις εθνικές ιδιομορφίες, να ισοπεδώσει τις

εθνικές ταυτότητες και να διαγράψει την ιστορική μνήμη. Εδώ είναι που η Ακροδεξιά συναντά την παραδοσιακή Αριστερά και τη ρυμουλκεί στη συντηρητική στροφή προς μια ευρύτερη πολιτισμική και δυσανεκτική Δεξιά.....».

Αυτός ο τόσο μορφωμένος και πνευματικά καλλιεργημένος καθηγητής κατηγορεί όλα τα κόμματα, από την Άκρα Δεξιά μέχρι και το ΚΚΕ, χωρίς να παραλείπει και την Ιεραρχία της Εκκλησίας, ότι είναι αυτά τα οποία δημιούργησαν τα «αριστεροδέξια υβρίδια που χειροκρότησαν την απαγόρευση του βιβλίου». Γιατί όμως αυτός ο Δημοκράτης δεν αναφέρει ποιο ποσοστό του λαού αντιπροσωπεύουν αυτά τα «υβρίδια» και γιατί, σύμφωνα με τους κανόνες της γνήσιας δημοκρατίας, αντί να αποφασίζουν αμετάκλητα αυτοί οι λίγοι «πεφωτισμένοι», να μην αποφασίζει ο λαός (με εκλογές ή δημοψήφισμα) τον οποίο οι δημοσκοπήσεις δείχνουν να έχει αντίθετες απόψεις σε ποσοστό που υπερβαίνει το 80%; Εκεί όμως που φανερώνει ολοκάθαρα τις ιδεολογικές του συμμαχίες είναι η προσπάθειά του να αποκαθάρει την παγκοσμιοποίηση. Μήπως δεν άκουσε τίποτα για το κλαμπ των τραπεζιτών της παγκοσμιοποίησης, για τη Λέσχη Μπίλτερμπεργκ, για το Μίλτον Φρίντμαν, για το Ροκφέλερ, το Μπρεζίνσκι, τον Κίσινγκερ ή το Τζορτζ Σόρος; Αν και κάποιος αδαής ρίξει γύρω του μια φευγαλέα ματιά θα τα δει όλα αυτά μπροστά του ολοζώντανα. Όλα όσα λέγονται και προπαντός γίνονται για την αποδόμηση των εθνικών πολιτισμών, για την ισοπέδωση της εθνικής ταυτότητας ή για τη διαγραφή της ιστορικής μνήμης είναι θεωρίες συνωμοσίας; Ωστε αυτή είναι η προοδευτική αντίληψη του Αντ. Λιάκου για τη συκοφαντημένη από «ακροδεξιούς συνωμότες» παγκοσμιοποίηση του Ροκφέλερ;

Όλες αυτές οι ιδεολογικές αγκυλώσεις των λίγων αλλά ισχυρών παραγόντων της εκπαίδευσης, αλλά και της διαστρεβλωτικής μαζικής ενημέρωσης του ελληνικού λαού, πέρασαν το 2004 στη νέα υπουργό παιδείας και θρησκευμάτων Μαριέττα Γιαννάκου. Αυτή η υπουργός θέλησε να χρησιμοποιήσει όλο το πεφωτισμένο ανθρώπινο δυναμικό που της πάσαρε η προηγούμενη ηγεσία του υπουργείου. Η νέα υπουργός πήρε ενθουσιασμένη την καυτή πατάτα για να υλοποιήσει τη νέα της Εκπαιδευτική Μεταρρύθμιση, αλλά η επιμονή της να υπερασπισθεί με πάθος τα δημιουργήματα του εθνομηδενισμού στα σχολεία, έπληξαν ανεπανόρθωτα την πολιτική της καριέρα. Οι ψηφοφόροι της είχαν εξοργισθεί και δεν είχε πλέον καμιά πιθανότητα για μελλοντική καριέρα με κανονική υποψηφιότητα σε κανονικές βουλευτικές εκλογές. Όμως, αν και αξιόλογη ως άτομο, σώθηκε πολιτικά χάρη στους ισχυρούς

προστάτες της στην τότε ελληνική κυβέρνηση αλλά και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπου παλαιότερα διακρίθηκε ως ευρωβουλευτής.

ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΛΑΓΝΕΙΑ

Στο προηγούμενο άρθρο ασχοληθήκαμε με τις πολιτικές διαδικασίες στη χώρα μας, οι οποίες διευκόλυναν την εξάπλωση και ισχυροποίηση του εθνομηδενισμού. Για όσους αντιδρούσαν (Δεξιούς ή Αριστερούς) σε αυτές τις αναθεωρητικές απόψεις της ιστορίας και στη διαστρέβλωση της φυσιογνωμίας του ελληνικού πολιτισμού, οι χαρακτηρισμοί ήταν βαρύτατοι και έξω από τους κανόνες ευπρέπειας και πολιτισμένης κοινωνικής συμπεριφοράς. Η διαφωνία σήμανε φασισμό, ρατσισμό, σκοταδισμό ή βαρβαρότητα και όταν ακόμα ο υβριζόμενος επικαλούνταν την άμεπτη πολιτική του συμπεριφορά ή ακόμα είχε τις ίδιες πολιτικοκοινωνικές αντιλήψεις με τον υβριστή του. Γι' αυτό συλλήβδην όλοι οι στρατιωτικοί, οι θρησκευόμενοι αλλά και οι υπέρμαχοι της πατριωτικής Αριστεράς, σαν το Μίκη Θεοδωράκη ή το Γιώργο Καραμπελιά, μετατρέπονταν σε «φασιστικά υβρίδια της ακροδεξιάς». Ακόμα και τον μακαρίτη Αντώνη Τρίτση, όταν για δήθεν πειθαρχικούς λόγους τον «εκπαραθύρωσαν» από το κόμμα, τα φερέφωνα της εθνομηδενιστικής προπαγάνδας τον χαρακτήριζαν «κρυφοδεξιό που έπασχε από προγονοπληξία». Ένα από τα «αμαρτήματά» του ήταν πως ως υπουργός παιδείας είχε εκφωνήσει, σε συνέδριο εκπαιδευτικών, έναν πατριωτικό λόγο με αναφορές στην αρχαιότητα και στην ανάταση του ελληνισμού, αλλά και σχέδια για διάδοση του ελληνικού πολιτισμού με τη βοήθεια και των απόδημων Ελλήνων. Αυτός ο πατριωτικός σχεδιασμός του Τρίτση για «ανάταση του ελληνικού πολιτισμού», υπήρξε η πρόφαση της βαριάς κατηγορίας(!) από τους «προοδευτικούς» διεθνιστές της παγκοσμιοποίησης για την «αρχαιοελληνική προγονοπληξία και προγονολατρεία» του.

Οι χαρακτηρισμοί ήταν βαρύτατοι για όσους αντιδρούσαν στη διδασκαλία του βιβλίου ιστορίας της Μαρίας Ρεπούση. Στις 28 Ιανουαρίου 2007, η εφημερίδα «Το Βήμα» παρουσίασε αφιέρωμα στο οποίο αρθρογραφούσαν η συγγραφέας του βιβλίου Ιστορίας Μ. Ρεπούση, η **Χριστίνα Κουλούρη** και ο πνευματικός τους μέντορας **Αντώνης Λιάκος**. Από τη μία δήλωναν την έκπληξή τους για το μέγεθος των αντιδράσεων κι από την άλλη ο κ. Λιάκος, χρησιμοποίησε σκληρότερα λόγια από της κ. Κουλούρη, η οποία στις 7 Ιανουαρίου 2007 έγραψε στο «Βήμα της Κυριακής» ότι, αυτοί που αντιδρούν είναι «απλώς νοικοκυρές, εργάτες και κτηνοτρόφοι». Ο Α. Λιάκος στην ίδια εφημερίδα χαρακτήριζε όσους διαφωνούσαν με το βιβλίο της Μαρίας Ρεπούση ότι ήταν «ψυχωτικοί». Αλλά υπήρχαν και άλλοι βαρύγδουποι χαρακτηρισμοί, όπως αγράμματοι, εσμός Αλευρομαγείρων, εθνικιστικό λόμπι, φαιοχίτωνες, ακροδεξιόι, φαικόκκινη συμμαχία κ.ά. Ο πανταχού παρών και συντονιστής των αναθεωρητών Αντώνης Λιάκος, από τη δεκαετία του '90 και μετά, στις κυβερνήσεις του Κ. Σημίτη, του Γ. Παπανδρέου και του Α. Τσίπρα, είχε με την ομάδα του διαρκή παρουσία στον κρατικό μηχανισμό και κυρίως στα εκπαιδευτικά θέματα. Στα τελευταία χρόνια, επί πρωθυπουργίας Α. Τσίπρα, είχε διοριστεί Πρόεδρος του φορέα για τον Εθνικό Διάλογο στην Παιδεία. Η παιδεία, το υπουργείο εξωτερικών και τα μεγάλα ΜΜΕ είναι πάντα ο στόχος για τον εθνομηδενιστικό έλεγχο της κρατικής μηχανής.

Όπως ήδη αναφέραμε στο προηγούμενο άρθρο μας, για τους προγονόπληκτους(!) σαν τον Τρίτση, ο Αντώνης Λιάκος έγραψε ότι «η ιστορική εκπαίδευση θέλει να διαπλάσει σύγχρονους πολίτες με κριτική συνείδηση, όχι καρικατούρες των 300 του Λεωνίδα». Με λίγα λόγια η διάπλαση αυτή των πολιτών θα έπρεπε να επιτευχθεί με μια Ιστορία χωρίς ιστορικά γεγονότα και με Έλληνες χωρίς ελληνικότητα. Τα παιδιά των Ελλήνων που στο σχολείο διδάσκονταν τις «καρικατούρες» για τη Μάχη των Θερμοπυλών, την εποποιία του Μαραθώνα ή τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας, «εξαπατούνταν» από τους δασκάλους τους διότι τα έκαναν να πιστεύουν ότι δήθεν(!) είναι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων. Τότε όμως ποιοι είμαστε;

Οι καθηγήτριες Θάλεια Δραγώνα (παντοδύναμη στο υπουργείο παιδείας, επί πρωθυπουργίας Παπανδρέου το 2010 και υπουργίας Άννας Δαμαντοπούλου) και Άννα Φραγκουδάκη βρήκαν την απάντηση! Εμείς οι Έλληνες, λένε, μπασταρδεμένοι από Σλάβους, Αλβανούς και Τούρκους, είμαστε ένα ψεύτικο δημιούργημα της αρχαιολατρίας των Ευρωπαίων. Μας άρεσε αυτό το παραμύθι που

το δεχτήκαμε «για να τα κοινομήσουμε!». Η τουρκολατρεία επικράτησε ως επίσημη πολιτική κατεύθυνση στο υπουργείο παιδείας και θρησκευμάτων. Η Θ. Δραγώνα ως επικεφαλής της υπουργικής επιτροπής για την αναμόρφωση του Λυκείου, πρότεινε να αφαιρεθεί από τη διδακτέα ύλη η Βυζαντινή Ιστορία και η Επανάσταση του '21 και το μάθημα να μετατραπεί σε προαιρετικό.

Αυτή η τουρκολαγνεία των ελλήνων πανεπιστημιακών καθηγητών της ομάδας των αναθεωρητών της Ιστορίας που έλεγχε όλες τις λειτουργικές δομές του υπουργείου παιδείας, δεν ήταν ένα ανεξάρτητο και μεμονωμένο αρρωστημένο σύμπτωμα της ελληνικής εκπαιδευτικής πολιτικής. Εντασσόταν στο γενικότερο πνεύμα των δυτικοευρωπαϊκών αναθεωρητών για το διαχωρισμό της ευρωπαϊκής Ιστορίας σε Δυτική και Ανατολική (Βαλκανική), με ταυτόχρονη αποδόμηση της εθνικής ταυτότητας. Εξάλλου, και η θεωρία του Σάμιουελ Χάντινγκτον για τη «Σύγκρουση των Πολιτισμών» τοποθετούσε την Ελλάδα, μαζί με τις υπόλοιπες Ορθόδοξες χώρες των Βαλκανίων, στον «μη πολιτισμένο κόσμο» ο οποίος αποτελούσε εχθρό και κίνδυνο για την «πολιτισμένη Δύση».

Πάνω στα ίδια σκαριά είναι διατυπωμένη και η θεωρία του Δ. Κιτσίκη, καθηγητή του πανεπιστημίου της Οττάβα του Καναδά και της Κωνσταντινούπολης, για τον «Ενδιάμεσο Χώρο». Αυτός ο χώρος συμπεριλαμβάνει, με ισότιμους (και όχι συγκρουσιακούς πολιτισμούς) τη χριστιανική Ορθοδοξία και το Ισλάμ. Γι' αυτό ο Κιτσίκης πρότεινε τη δημιουργία μιας μεγάλης ελληνοτουρκικής συνομοσπονδίας, με την οποία θα αλληλοσυμπληρώνονται οι δυο πολιτισμοί. Κάτι παρόμοιο είχαν προτείνει και στο Μωάμεθ Β΄, τον πορθητή της Κωνσταντινούπολης, κάποιοι θρησκευτικοί ηγέτες του Βυζαντίου. Θα μπορούσε ο τούρκος σουλτάνος, σαν τον Καρλομάγνο, να διεκδικήσει τα κληρονομικά δικαιώματα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, με την ανάδειξή του σε ηγέτη «μιας Ελληνοτουρκικής Αυτοκρατορίας». Αν υλοποιούνταν ένα τέτοιο σχέδιο ο Ταγίπ Ερντογάν δεν θα χρειαζόταν σήμερα να μιλά για «τα σύνορα της καρδιάς του και για μια γαλάζια πατρίδα της Μεσογείου και του Εύξεινου Πόντου». Όλος αυτός ο χώρος θα ήταν τουρκοισλαμικός.

Ο Δημήτρης Κιτσίκης υπήρξε ιστορικός, τουρκολόγος και καθηγητής διεθνών σχέσεων. Θεωρείται (από αυτούς βέβαια που η θεωρία του εξυπηρετεί τα σχέδιά τους!), μαζί με τον Γερμανό Καρλ Χαουσχόφερ και τον Αμερικανό Χάλφορντ Μακίντερ, ένας από τους τρεις περισσότερο σημαντικούς γεωπολιτικούς του κόσμου. Στα βιβλία και στα άρθρα του αμφισβητεί ότι υπήρχε

«σκλαβιά και δουλεία» κατά τη διάρκεια των τεσσάρων αιώνων οθωμανικής κυριαρχίας στην Ελλάδα και δεν αποδέχεται τον «μύθο για το κρυφό σχολείο». Πλήρης ταύτιση με τους αναθεωρητές του ελληνικού υπουργείου παιδείας!. Επίσης, θεωρεί ότι τα ανατολικά στοιχεία του ελληνικού πολιτισμού (στη Μικρά Ασία και στα νησιά του Αιγαίου) είναι τουρκικής καταγωγής. Σ' αυτό το σημείο οι απόψεις του συμπίπτουν με τους ισχυρισμούς του πρώην Τούρκου πρωθυπουργού Τουργκούτ Οζάλ, όπως διατυπώνονται στο βιβλίο του «La Turquie en Europe» (Η Τουρκία στην Ευρώπη). Ήταν το πρώτο βήμα για τη μελλοντική διεκδίκηση της κυριαρχίας (προσάρτησης) των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, η οποία εντάσσεται στη μακρόχρονη επεκτατική πολιτική της Τουρκίας, με σχεδιασμό της δημογραφικής, στρατιωτικής και οικονομικής της ενδυνάμωσης. Οι απόψεις αυτές του Κιτσίκη υιοθετήθηκαν από τους έλληνες αναθεωρητές της Ιστορίας, όπως π.χ. τη Θάλεια Δραγώνα και την Άννα Φραγκουδάκη, οι οποίες τις αναδεικνύουν στα βιβλία τους αλλά και από τις σημαντικές θέσεις που κατείχε η Δραγώνα στο υπουργείο παιδείας, προσπάθησαν να τις εφαρμόσουν στην εκπαιδευτική διδασκαλία.

Στο έργο του «The Intermediate Region: A common Civilization between the Adriatic Sea and the Indus River», ο Κιτσίκης εκθέτει τη θεωρία του για την «Ενδιάμεση Περιοχή». Τα περισσότερα έργα του αναφέρονται στην Τουρκία και στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, ενώ ένα από τα πρώτα βιβλία του για την «Ελληνική Προπαγάνδα» (Yunan Propagandasi) εκδόθηκε στα τουρκικά, στην Κωνσταντινούπολη το 1964, σε μια περίοδο επικίνδυνης έντασης στις σχέσεις Ελλάδας και Τουρκίας. Σ' αυτό προβάλλεται και καταδικάζεται ο «ελληνικός εθνικισμός». Ένας ανύπαρκτος εθνικισμός σε μια Ελλάδα, σαν ψωριασμένη κότα, από την οποία όλοι οι γείτονές της (όλοι χωρίς εξαίρεση!) διεκδικούν εδάφη της, ενώ η ίδια ποτέ δεν φάνηκε να εφαρμόζει κάποιο δόγμα επεκτατικής και εθνικιστικής πολιτικής. Αυτός ο Έλληνας(!) καθηγητής φαίνεται ότι είναι εντιμότερος από τους άλλους εθνομηδενιστές και τους ιδεολόγους Εφιάλτες. Δείχνει και στον πιο αδαή παρατηρητή ότι για δυο πανεπιστημιακές έδρες και άλλα αφανή οφέλη, δεν δίστασε να εντάξει τις ιδεολογικές του ανησυχίες στα γεωπολιτικά παιχνίδια Δυνάμεων, οι οποίες στοχεύουν στην αποδόμηση της πατρίδας του ίδιου και των προγόνων του. Είναι έντιμος για την ειλικρίνειά του αλλά και «άτιμος», με την αρχαιοελληνική έννοια που έδινε ο νομοθέτης Σόλων στη λέξη, για τους αδιάφορους και συμφεροντολόγους πολίτες οι οποίοι προξενούσαν δεινά στην πατρίδα τους.

Η ΣΦΗΚΟΦΩΛΙΑ

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στην πρόσφατη και στη σημερινή εθνομηδενιστική πραγματικότητα, η οποία όμως στο θεωρητικό επίπεδο συνδέεται με τα σχέδια και τις επιδιώξεις των Μεγάλων Δυνάμεων στους γεωπολιτικούς τους σχεδιασμούς. Είχαμε πει ότι ο οργανωμένος ελληνικός εθνομηδενισμός γεννήθηκε στη δεκαετία του 1990. Το αυγό του φιδιού εκκολάφθηκε με τη δημιουργία, το 1993 από τον Κώστα Σημίτη, του Ομίλου για τον Προβληματισμό και τον Εκσυγχρονισμό της Κοινωνίας (ΟΠΕΚ). Οι φιλοευρωπαϊκές διακηρύξεις, η ειρηνόφιλη πρόθεση για να διευκολυνθεί η Τουρκία να εισέλθει ως ισότιμο μέλος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι εξαγγελίες για εκσυγχρονισμό της ελληνικής κοινωνίας και η προσήλωση στις ευρωπαϊκές αξίες, ήταν τα ουσιώδη στοιχεία της ίδρυσης αυτής της υπερκομματικής μη κυβερνητικής οργάνωσης. Είχε ήδη αρχίσει να εξαπλώνεται η «φάμπρικα» των ΜΚΟ και των Ανεξάρτητων Αρχών που αποσκοπούσαν στην αποδόμηση του εθνικού κράτους. Αυτή η υπερκομματική εμφάνιση του ΟΠΕΚ παραπλάνησε και στελέχη άλλων κομματικών χώρων (π. χ. Κων. Μητσοτάκης, Γ. Βαρβιτσιώτης, Ν. Κωνσταντόπουλος, Σπ. Λυκούδης, Ν. Αλιβιζάτος κ.ά.) να παραστούν σε πολιτική εκδήλωση του ΟΠΕΚ, δεδομένου ότι και ο τότε πρόεδρος του Σωκράτης Κοσμίδης ήταν πολιτικό πρόσωπο μάλλον ήπιας κεντροδεξιάς ιδεολογίας. Άλλωστε, την εποχή εκείνη ο Σημίτης βρισκόταν σε «ιδεολογική απόσταση» από κάποιες επίσημες θέσεις της κομματικής ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ και γι' αυτό η ίδρυση του ΟΠΕΚ αντιμετώπιστηκε με μεγάλη καχυποψία από το κόμμα του. Η εφημερίδα «Αυριανή» κατάγγειλε το Σημίτη ως προτιθέμενο να ιδρύσει νέο κόμμα για να συστεγάσει σ' αυτό τους κομματικούς

του φίλους αλλά «και ρετάλια της Αριστεράς». Το ηγετικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ Παντελής Οικονόμου χαρακτήρισε τον ΟΠΕΚ «εκτροφείο παραγόντων». Αυτό το «εκτροφείο» έδειξε το πραγματικό του πρόσωπο όταν αποτέλεσε άντρο του εθνομηδενισμού με πρόεδρο τον καθηγητή Αντώνη Λιάκο, ο οποίος μαζί με τον καθηγητή της «London School of Economics» Νίκο Μουζέλη (κολλητό φίλο του Κ. Σημίτη) αποτέλεσαν, κατά το «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ», τους πιο «προβεβλημένους θεωρητικούς του εκσυγχρονιστικού εγχειρήματος του ελληνικού καπιταλισμού». Αργότερα, το Δεκέμβρη του 2009, ο Μίκης Θεοδωράκης ήταν πολύ πιο σκληρός σε χαρακτηρισμούς γι' αυτή την ομάδα των αναθεωρητών της ιστορίας. Σε επιστολή του προς τον ηθοποιό και γνωστό για τις αντιδικτατορικές απόψεις του Στέφανο Ληναίο, γράφει:

{ Αγαπητέ μου Στέφανε,

Προχτές το βράδυ στη NET, ο Νίκος Δήμου στην εκπομπή «ΣΤΑ ΑΚΡΑ» επαναλάμβανε τις γνωστές απόψεις Ρεπούση-Λιάκου-Κουλούρη-Άννας Φραγκουδάκη και του νέου «φρούτου», της κ. Δραγώνα, βουλευτού του ΠΑΣΟΚ και «Ειδικής Γραμματέως του Ενιαίου Διοικητικού Τομέα Θεμάτων Εκπαιδευτικού Σχεδιασμού Εκπαίδευσης Ελληνοπαίδων», δηλαδή στην καρδιά της διαμόρφωσης της σκέψης, των γνώσεων και του ήθους των Ελλήνων του μέλλοντος. Στη συμμορία συμμετέχει και ο κ. Νίκος Μουζέλης(1), σύζυγος της κ. Θ. Δραγώνα, καθηγητής του LSE (?) και επιστημονικός υπεύθυνος του «Κέντρου Ανάπτυξης Εκπαιδευτικής Πολιτικής της ΓΣΕΕ»!!! Άλλο ένα πόστο/κλειδί }.

Όταν το 2004 η Μαριέττα Γιαννάκου, μετά από μια επιτυχημένη θητεία στην Ευρωβουλή και σε μεγάλες κυβερνητικές θέσεις, αναλάμβανε το υπουργείο παιδείας και θρησκευμάτων δεν γνώριζε ή, στη χειρότερη περίπτωση, δεν ήθελε να γνωρίζει ότι μπήκε σε μια σφηκοφωλιά. Βρήκε έτοιμα και σε πλήρη εξέλιξη τα ιστορικά έργα της Μαρίας Ρεπούση και της Κατερίνας Κουλούρη και (φυσικά μετά από εισηγήσεις των εκσυγχρονιστών του υπουργείου) αγωνιζόταν να τα επιβάλλει στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυρισθεί ότι πιθανόν να υπήρξε αφελής μπροστά σε μια καλοστημένη παγίδα, η οποία επηρέασε αποφασιστικά την πολιτική της καριέρα. Από το 2004 και ως το 2007 η Υπουργός Μαριέττα Γιαννάκου αγωνίστηκε, με νύχια και με δόντια για να επιβάλλει τη διδασκαλία του βιβλίου της Μαρίας Ρεπούση στα σχολεία και να ολοκληρωθεί η εφαρμογή στην πράξη της κοινής ιστορίας για τη «Συμφιλίωση των Λαών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης». Πολλά στελέχη του κόμματός της

αλλά και οπαδοί της εξοργίστηκαν και δεν κατανόησαν την ανεξήγητη επιμονή της να επιβάλλει, με πρόφαση τους «λόγους νομιμότητας», τη χρήση του βιβλίου στα σχολεία, ενώ για την κοινή ιστορία των βαλκανικών κρατών είχε, όπως φάνηκε στη συνέχεια, κάποιες επιφυλάξεις.

Για το βιβλίο της Ρεπούση έχουν γραφτεί τόσα πολλά, ώστε θα ήταν κουραστικό και άσκοπο για τους αναγνώστες να επαναλάβουμε τα ήδη γνωστά στους περισσότερους γεγονότα. Θα μπορούσαμε όμως να τα συσχετίσουμε με την καλύτερα μελετημένη προσπάθεια αλλοίωσης της ελληνικής ιστορίας με την ίδρυση στη Θεσσαλονίκη του CDRSEE (Κέντρο για τη Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη). Από όλες τις γειτονικές βαλκανικές χώρες (συμπεριλαμβανομένης και τις Τουρκίας) που συμμετείχαν στη συγγραφή αυτής της Ιστορίας, μόνο η Ελλάδα προθυμοποιήθηκε να την επιβάλλει νομοθετικά, με εισήγηση του τότε προέδρου του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας καθηγητή Θάνου Βερέμη. Αν κάποιος είχε στοιχειώδεις γνώσεις ιστορίας και απλή ενημέρωση για τους διεθνείς οργανισμούς, για τα πολιτικά πρόσωπα και τις μεγάλες επιχειρήσεις αλλά και τους αναθεωρητές της ιστορίας που στήριξαν αυτό το σχέδιο, εύκολα θα καταλάβαινε πως οι αφανείς στόχοι δεν είχαν καμιά σχέση με τη συμφιλίωση των λαών των Βαλκανίων. Αυτό το κατανόησε και η υπουργός Μαριέττα Γιαννάκου όταν ομολόγησε «πως άλλοι ήταν οι σκοποί» της συγγραφής αυτής της Ιστορίας. Οι ψηφοφόροι της την «τιμώρησαν» και στις εκλογές του 2007 δεν κατάφερε να εκλεγεί βουλευτής. Στις εκλογές του 2009 επιλέχτηκε ως επικεφαλής του ευρωψηφοδελτίου και το 2019, αποφεύγοντας και πάλι τις επιλογές των ψηφοφόρων της, εκλέχτηκε με την τοποθέτησή της στη δεύτερη εκλόγιμη θέση του ψηφοδελτίου επικρατείας. Από το 2007 τοποθετήθηκε σε υψηλές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό, αλλά χωρίς την ανάδειξή της στο βουλευτικό αξίωμα με επιλογή των ψηφοφόρων.

Αλλά και η συντονίστρια του έργου, η καθηγήτρια Κατερίνα Κουλούρη, έκανε τις ίδιες διαπιστώσεις με τη Γιαννάκου όταν αργότερα, σε συνέντευξή της, μίλησε για τους προβληματισμούς της στον απόλυτο διαχωρισμό της Δυτικοευρωπαϊκής Ιστορίας από την Ιστορία των χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Είναι μια αποτυχημένη παλαιότερη επιδίωξη των ευρωπαϊκών αναθεωρητών για την οποία μιλήσαμε σε προηγούμενο άρθρο μας, αναφερόμενοι στην Ευρωπαϊκή Ιστορία του Ζαν-Μπατίστ Ντιροζέλ, η οποία άρχιζε από την εποχή του Καρλομάγνου τον 8^ο μ. Χ. αιώνα, με αποκλεισμό της ελληνορωμαϊκής αρχαιότητας. Οι

αναθεωρητές προπαγανδίζουν ότι η Ευρώπη, θα έπρεπε να έχει δυο «Ιστορίες»!.

Η νέα κοινή ιστορία των βαλκανικών κρατών του CDRSEE, με εισηγητή προς το διοικητικό του συμβούλιο τον Κώστα Καρρά και διευθύντρια τη Χριστίνα Κουλούρη, αρχίζει από τον 13^ο αιώνα (1281 μ. Χ.), από την εποχή του Σουλτάνου Οσμάν του Α' κατά την οποία ξεκίνησε η δημιουργία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στο εναλλακτικό εκπαιδευτικό υλικό για τη διδασκαλία της νεότερης Ιστορίας της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και στο πρώτο βιβλίο που αναφέρεται στην «Οθωμανική αυτοκρατορία», προβάλλεται ένα αισθηματικό περιστατικό από τη ζωή του Ορχάν, του πρωτότοκου γιου του Οσμάν, ο οποίος διαδέχτηκε τον πατέρα του στη δυναστεία των Οσμανιδών το 1326. Παραθέτουμε ένα μικρό κείμενο από το 13^ο Μέρος του Α' Κεφαλαίου με τίτλο «Η Οθωμανική επέκταση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη» για να διαπιστωθεί, μέσα από μια γλυκανάλατη αισθηματική αφήγηση, ο ευφυής σχεδιασμός της φιλοτουρκικής προπαγάνδας:

«Το Μέρος αυτό αφηγείται την ιστορία μιας νεαρής νύφης που κλέψανε και που ήταν η κόρη τού τεκβούρ του Γιαρ Χισάρ. Σε ποιον την έδωσαν και τι απέγινε; Ο Οσμάν Γαζής την έδωσε στο γιο του Ορχάν Γαζή, το κορίτσι που ονομαζόταν Υλυφέρ Χατούν. Και ο Ορχάν είχε ήδη γίνει ένας γενναίος, νέος άνδρας. [...]... Και όταν κατάκτησαν αυτά τα τέσσερα κάστρα (Μπιλετζίκ, Γιαρ Χισάρ, Ινεγκιέλ, Άγιος Νικόλας), έφεραν την ειρήνη και τη δικαιοσύνη στην περιοχή. Και όλοι οι κάτοικοι των χωριών επέστρεψαν και εγκαταστάθηκαν, όπου ανήκαν. Άρχισαν να περνούν καλύτερα από ό,τι περνούσαν με τους απίστους. Γιατί όταν μάθαιναν πόσο καλά περνούσαν τώρα αυτοί οι άπιστοι, άρχισαν να καταφθάνουν ακόμα και άνθρωποι από άλλες περιοχές».

Αυτός ο Ορχάν Γαζής (ΣΣ-γαζής σημαίνει «θριαμβευτής» και παλαιότερα είχε την έννοια του μαχητή της πίστης) ήταν τόσο αγαθός και φιλόανθρωπος, που όταν κατέκτησε τα τέσσερα χριστιανικά Κάστρα (το ένα αναφέρεται με το ελληνικό του όνομα και τα τρία με τα τουρκικά), φέρθηκε τόσο καλά στους «άπιστους» που όλοι τους αναγνώρισαν ότι, με αυτόν ως αφέντη υπήρχε ειρήνη και δικαιοσύνη.

Οι Έλληνες μαθητές που με τέτοια κείμενα θα αναπτύξουν, κατά τον καθηγητή Αντ. Λιάκο, «κριτική συνείδηση», θα συγκρίνουν και θα προσπαθήσουν να επιλέξουν ανάμεσα στο σώφρονα ηγέτη Ορχάν και π. χ. στο «φιλοπόλεμο σφαγέα(!)» Κολοκοτρώνη. Μερικά ιστορικά γεγονότα δεν είναι ποτέ τυχαία. Κάποιοι θέλουν η Ευρωπαϊκή Ιστορία να αρχίζει από το τέλος του

8^{ου} αιώνα με τη Δυναστεία των Καρολιδών και μεγάλο ηγέτη τον Καρλομάγνο και η Ιστορία των Βαλκανικών Κρατών να έχει ως αφητηρία τη Δυναστεία των Οσμανιδών με «Γαζή» ηγέτη τον Οσμάν Α'.

Και μόνο αυτή η λεπτομέρεια για την έναρξη της ιστορίας των βαλκανικών κρατών από την εποχή ίδρυσης της Δυναστείας των Οσμανιδών, είναι αρκούντως διαφωτιστική για τα αίτια της τουρκολατρίας, για την οποία ήδη έχουμε μιλήσει. Εδώ είναι αρκετό να ειπωθεί ότι αυτές οι ευρωπαϊκές «σχέσεις αγάπης με την Τουρκία» για τη δημιουργία απεθνικοποιημένων περιοχών στη Δυτική Ευρώπη και μιας Νέας Τάξης πραγμάτων στα Βαλκάνια με τον ηγεμονικό ρόλο της Τουρκίας, ανατράπηκαν ή ενδεχομένως προσωρινά επιβραδύνθηκαν από απρόβλεπτα γεγονότα.

Οι τραπεζίτες, οι «σαράφηδες» που κυβερνούν την Ευρώπη, μπροστά στη ραγδαία και ακραία ισλαμοποίηση μιας επικίνδυνης και άκρως εθνικιστικής Τουρκίας, αντιμετώπιζοι με τις τεράστιες μεταναστευτικές ροές οι οποίες διαφοροποιούν τα πολιτιστικά χαρακτηριστικά των ευρωπαϊκών λαών, αλλά και την αλματώδη αύξηση της ακροδεξιάς, έκαναν στροφή ή προσωρινό διπλωματικό ελιγμό. Βασικό ρόλο στη μεταστροφή έπαιξε και η εφαρμογή πολιτικής προστατευτισμού από τον πάντα απρόβλεπτο και πολιτικά ανισόρροπο Ντόναλντ Τραμπ, μπροστά στη δυσάρεστη διαπίστωση ότι η παγκοσμιοποίηση λειτουργεί πλέον υπέρ της Κίνας. Οι περαιτέρω εξελίξεις θα επηρεαστούν από τις εσωτερικές αντιθέσεις των διαφορετικών πολιτικών τάσεων στις ΗΠΑ μεταξύ Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικάνων. Οι πρώτοι, προσκολλημένοι στο δόγμα Μπρεζίνσκι για παγκοσμιοποίηση και αντιμετώπιση της Ρωσίας ως εχθρού Νο 1, αντιτίθενται στην πολιτική των Ρεπουμπλικάνων για οικονομικό προστατευτισμό και αντιμετώπιση της Κίνας ως του πιο επικίνδυνου γεωπολιτικού αντίπαλου. Όμως, στην πραγματικότητα η οικονομική γιγάντωση της Κίνας και η εμπορική της διεξόδωση, εξαιτίας της παγκοσμιοποίησης, στις αγορές της Αμερικής και της Ευρώπης, κλονίζει τις βασικές δομές κυριαρχίας της μοναδικής ως τώρα υπερδύναμης. Ο πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ, ο σημερινός αμόρφωτος και ασυνάρτητος θεατρίνος με τις εξαιρετικές ικανότητες να πείθει τους αμερικανούς ψηφοφόρους, είναι ένα ασήμαντο πρόσωπο σ' αυτή την εσωτερική πολιτική ρήξη. Πίσω του κρύβονται τεράστιες αξιολογές πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις, που κατευθύνουν το παιχνίδι με μακρόχρονους επιστημονικούς σχεδιασμούς των πανεπιστημιακών «Think tanks». Αυτοί που θα επικρατήσουν θα καθορίσουν και τη μοίρα των υπόλοιπων χωρών του κόσμου. Αν

επικρατήσει το «Δόγμα Τραμπ» η παγκοσμιοποίηση και μαζί της ο εθνομηδενισμός θα καταρρεύσουν. Αν κυριαρχήσουν οι Δημοκρατικοί, ίσως ακόμα για λίγες δεκαετίες θα επιβιώσει το μοντέλο της παγκοσμιοποίησης, αλλά οι μεταναστευτικές ροές και η ένταση των πολεμικών συγκρούσεων θα αναδείξουν ακραίες πολιτικές δυνάμεις οι οποίες αντιμάχονται την παγκοσμιοποίηση. Η ανθρωπότητα να εύχεται ώστε, μέσα από το μεγάλο χάος αυτών των ανακατατάξεων, να μην ξεπηδήσουν ιδεολογίες και δυνάμεις που και πάλι θα αιματοκυλήσουν τον κόσμο.

Για να επανέλθουμε στο κύριο θέμα μας είναι αξιοσημείωτο να τονισθεί ότι, λίγες μόνον ημέρες πριν από τις εκλογές της 12 Σεπτεμβρίου 2007, ο τότε υπουργός Ευριπίδης Στυλιανίδης επιβεβαίωσε σε [συνέντευξη](#) του στην ΕΡΤ ότι, «Αυτό το βιβλίο ιστορίας των βαλκανικών λαών είναι προϊόν μιας από τις χαμηλές συμφωνίες που έχει υπογράψει ο **Γιώργος Παπανδρέου** ως υπουργός εξωτερικών, με τον τούρκο υπουργό εξωτερικών Ισμαήλ **Τζεμ** κατά το παρελθόν, εκ των οποίων μονομερώς κάποιες εφαρμόστηκαν και κάποιες δεν εφαρμόστηκαν». Επρόκειτο για το νόμο 2929/2001, που δημοσιεύθηκε στο [ΦΕΚ](#) 142 /Α/2001 όπου στο άρθρο 1 αναφέρεται ότι: Τα Μέρη, (δηλαδή η Ελλάδα και η Τουρκία) θα συνεργάζονται στην παρουσίαση της ιστορίας, της γεωγραφίας, του πολιτισμού και της οικονομίας της άλλης χώρας, ιδιαίτερα στα σχολικά βιβλία».

Αυτή η συμφωνία ήταν ένα είδος προπομπού της ιστορίας του CDRSEE για τις χώρες της Νοτιοανατολικής Ευρώπης.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

(1).- Μετά από 10 χρόνια, ο Ν. Μουζέλης αποτελεί σήμερα ένα από τα 31 μέλη της Επιτροπής «Ελλάδα 2021» με πρόεδρο τη Γιάννα Αγγελοπούλου, η οποία (επιτροπή) θα οργανώσει τις εκδηλώσεις και θα προβάλλει τη σημασία της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 για τον Ελληνισμό. Όπως επανειλημμένα έχω τονίσει σε κείμενά μου, οι αυτής της ιδεολογίας επώνυμοι διανοούμενοι αναθεωρητές της Ιστορίας, κάποιους από τους οποίους μνημονεύει ο Μ. Θεοδωράκης στην επιστολή του (με μέντορά τους τον καθηγητή Αντώνη Λιάκο), αποτελούν τις γέφυρες ανάμεσα στον αριστερό και στο δεξιό διεθνισμό και «συμβουλεύουν» όλες τις κυβερνήσεις. Οι ρίζες τους είναι πολύ βαθιές σε όλους τους πολιτιστικούς φορείς και φυσικά δεν θα λείπουν και από την «Ελλάδα 2021», για να παραστούν στις εκδηλώσεις μιας Επανάστασης την οποία «κατακρεούργησαν» με τις θεωρίες τους.

ΤΙ ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΓΕΝΙΕΣ;

Το σχέδιο της κοινής ιστορίας των βαλκανικών κρατών ήταν γερμανο-αυστριακό με εμπνευστή/αρχιτέκτονα τον αυστριακό πολιτευτή και μέλος του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου Χάνες Σβόμποντα. Αυτός ο πολιτικός είναι η «ψυχή» πολλών ευρωπαϊκών οργανισμών για την ειρήνη! (A Soul for Europe, International Institute for Peace, Ustinov Institut, WIIW, AZW, FH Campus, CDRSEE-Saloniki, ECFR.EU. Wien). Στην ιστοσελίδα του Κέντρου ως «Members of our Board» (Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου μας) εμφανίζονται, εκτός από την «ψυχή του CDRSEE-Saloniki» Χάνες Σβόμποντα και ο γνωστός μας μεσολαβητής για το «Μακεδονικό» Μάθιου Νίμιτς αλλά και οι εξής Έλληνες:

Ο συνιδρυτής του Κέντρου με τον Σβόμποντα Costa Carras, a co-founder both of the CDRSEE and of the Association for Democracy in the Balkans

Ο Dr Rigas Tzelepoglou has a Bachelor's Degree in Economics from the University of Thessaloniki

Ο Ioannis Tsormpatzoglou has been Vice President for Operation and Planning at Anatolia College since 2009

Αν διαβάσει κάποιος ποιοι Έλληνες και ξένοι (φυσικά πρώτος και καλύτερος ο Τζορτζ Σόρος!) στήριξαν την εργασία για την κοινή ιστορία των βαλκανικών κρατών, κυριολεκτικά θα φρίξει. Δικαιολογημένα θα διερωτηθεί πώς κατάφερε αυτή η χώρα που λέγεται Ελλάδα, να επιβιώσει ακόμα με μια τέτοια πέμπτη φάλαγγα στα σωθικά της. Επειδή ο κατάλογος αλλά και οι υπόγειες σχέσεις των «διαπλεκόμενων ιδεολόγων και των πολυεθνικών εταιρειών» είναι εκατοντάδες και θα απαιτούνταν αρκετοί τόμοι για να αναλυθούν και να αξιολογηθούν, θα αναφερθούμε πολύ περιληπτικά σε κάποιες από αυτές, ενώ για τις υπόλοιπες θα τους

παραπέμπουμε σε μερικά αξιόπιστα, κατά τη γνώμη μας, άρθρα που τυχαία εντοπίσαμε από τις εκατοντάδες που υπάρχουν στο διαδίκτυο. Φυσικά οι αναγνώστες, αν αμφισβητούν την αξιοπιστία αυτών των άρθρων, θα μπορούν εύκολα να κάνουν τις δικές τους έρευνες και σε άλλες ιστοσελίδες. Τα άρθρα αυτά είναι:

- του Διονύση Αρβανιτάκη, στο «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ» της Κυριακής 20-3-2011, με τίτλο «Η Επανάσταση του 1821 και ο ΣΚΑΪ TV»

- του δημοσιογράφου Δημήτρη Κωνσταντάρα στην ιστοσελίδα του με τίτλο «Βιβλίο Ιστορίας και Διαπλοκή»

- της εφημερίδας «ΛΟΓΙΟΣ ΕΡΜΗΣ» με τίτλο «Το CDRSEE, οι χρηματοδότες και ο ανθελληνικός ρόλος του»

- της Νάσιας Παναγούλια στο «ΆΡΔΗΝ» της 28-5-2011 με τίτλο «Οι χορηγοί του CDRSEE»

- στο «ΠΑΡΟΝ» της 18-1-2018 με τίτλο «Ο καθηγητής κ. Θ. Βερέμης και ο ιστορικός αναθεωρητισμός»

Δεν θα ήταν δυνατόν να αναφερθούν, όπως είπαμε, οι πολλές δεκάδες των ονομάτων πολιτών και επιχειρήσεων, για τους οποίους αναφέρονται συγκεκριμένες σκοτεινές διασυνδέσεις και οικονομικά συμφέροντα που εξυπηρετούνται εις βάρος των εθνικών συμφερόντων της Ελλάδας. Όμως, σε αυτά επίσης και σε άλλα διάσπαρτα στο διαδίκτυο άρθρα, εμφανίζεται και κριτικάρεται έντονα το ειδησεογραφικό συγκρότημα ΣΚΑΪ για την εθνομηδενιστική παρουσίαση του ιστορικού ντοκιμαντέρ του καθηγητή Θ. Βερέμη για το 1821 και προφανώς για τις διασυνδέσεις του με τους αναθεωρητές της ιστορίας, λόγω και της συμμετοχής διευθυντικού του στελέχους στην «Τριμερή Επιτροπή» του 2011.

Οι συχνές αναφορές στον πρόεδρο της εταιρείας τσιμέντων «TITAN» Θεόδωρο Παπαλεξόπουλο, προφανώς οφείλονται στην ισχυρή παρουσία της εταιρείας στη χρηματοδότηση του CDRSEE, αλλά και για την ηγετική συμμετοχή της Αλεξάνδρας Παπαλεξοπούλου στην εκτελεστική επιτροπή της «Τριμερούς» του 2019 ως αναπληρώτρια του προέδρου Ζαν-Κλοντ Τρισέ, αλλά και ως μέλος στο ευρωπαϊκό γκρουπ αυτής της Επιτροπής.

Για τον καθηγητή Θάνο Βερέμη, οι κριτικές είναι αμέτρητες και λόγω του επικριθέντος έργου του για την επανάσταση του 1821, αλλά και εξαιτίας των ενεργειών του για την προβολή και τις χρηματοδοτήσεις για την αναθεώρηση της ιστορίας, μέσω και της τράπεζας ΑΛΦΑ με την επιρροή του ως μέλος του διοικητικού της συμβουλίου. Η εφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΟΝ» της 18-1-2018 τον κατηγορήσε ότι, με τις περιγραφόμενες στο άρθρο διασυνδέσεις και συνεργασίες του με κορυφαία στελέχη της ομάδας των

ελλήνων αναθεωρητών της ιστορίας, «δεν μπορεί να αρνηθεί ότι συμμετέχει ενεργά σε μια προσπάθεια απο-εθνικοποίησης της Νεοελληνικής Ιστορίας». Επίσης, από πολλούς θεωρήθηκαν αμφιλεγόμενες οι εισηγήσεις και οι προτάσεις του σε θέματα εξωτερικής πολιτικής, όταν ήταν πρόεδρος και μετέπειτα αντιπρόεδρος στο Ελληνικό Ίδρυμα Ευρωπαϊκής και Εξωτερικής Πολιτικής (ΕΛΙΑΜΕΠ). Όμως, τη σφοδρότερη κριτική δέχτηκε για την περίοδο που, ως σύμβουλος της υπουργού Μαριέττας Γιαννάκου, κατείχε τη θέση του προέδρου του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας. Όπως αναφέρεται στο άρθρο του περιοδικού πατριωτικού προβληματισμού «ANTIBAPO» με τίτλο «Ο αγώνας του ANTI-BAPOY ενάντια στο βιβλίο Ρεπούση», ο Βερέμης εισηγήθηκε στο Εκπαιδευτικό Ινστιτούτο να υλοποιηθεί η χρήση του τετράτομου έργου του CDRSEE ως βοηθήματος των καθηγητών της Ιστορίας στα σχολεία. Ένας άνθρωπος της τεράστιας μόρφωσης του κ. Βερέμη δεν είχε κατανοήσει τους σκοπούς αυτής της τόσο ύποπτης Ιστορίας; Άλλωστε, η ίδια η υπουργός είχε δηλώσει στις 23 Ιανουαρίου 2007 στη Βουλή ότι, η τετράτομη Ιστορία του CDRSEE «υπηρετεί άλλο σκοπό στην περιοχή μας, τον οποίο αντιλαμβάνεστε. Γράφτηκε δηλαδή μ' έναν συγκεκριμένο στόχο και σκοπό».

Όμως, ο σκοπός αυτός εξυπηρετούσε τα εθνικά συμφέροντα;

Σήμερα, στους τελευταίους μήνες του 2019, λόγω και της πολιτικής αλλαγής μετά τις εκλογές του Ιουλίου, υπάρχει μια εμφανής κυβερνητική πρόθεση για αλλαγές στη διδακτέα ύλη και στο νομοθετικό πλαίσιο των χρόνιων εκπαιδευτικών προβλημάτων. Θεωρούμε όμως ότι, η γνωστή πανίσχυρη κρατικοδίαιτη ομάδα διανοομένων του εκσυγχρονιστικού εθνομηδενισμού αποσύρθηκε προσωρινά από το προσκήνιο, όπως έπραξε και στο κρίσιμο μεσοδιάστημα των συχνών κυβερνητικών αλλαγών και της οικονομικής κρίσης ως το 2015, με εξαίρεση το διάστημα της υπουργίας της Άννας Διαμαντοπούλου. Τότε εμφανίστηκε «το νέο φρούτο», όπως αποκάλεσε ο Μίκης Θεοδωράκης την καθηγήτρια Θάλεια Δραγώνα, για την οποία μιλήσαμε στο προηγούμενο άρθρο. Όταν αποκαλύφθηκε και επικυρώθηκε από τον Άρειο Πάγο τα σκάνδαλο με το πλαστό πτυχίο, η Διαμαντοπούλου μόνο που δεν έβαλε τα κλάματα. Με βαριά καρδιά αποδέχτηκε την παραίτηση «μιας τόσο πολύτιμης συνεργάτιδας». Το νέο εθνομηδενιστικό ξεκίνημα συρρικνώθηκε πριν προλάβει να πραγματοποιήσει σοβαρές αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα. Οι αναθεωρητές (Αριστεροί και Δεξιοί) γνώριζαν ότι οι τυχόν προτεινόμενες αλλαγές

στην εκπαίδευση και στα θέματα της Εκκλησίας δεν θα μπορούσαν αυτή την περίοδο να έχουν κάποια ελπίδα μακρόχρονης επιτυχίας.

Στο χρονικό διάστημα από το 2015 ως και το 2019 οι υπουργοί Νίκος Φίλης και Κώστας Γαβρόγλου, και οι δυο τους αναγνωρισμένοι υποστηρικτές του αναθεωρητισμού και ελάχιστα φημισμένοι για τη θρησκευτική τους πίστη (αρνήθηκαν το θρησκευτικό όρκο κατά την ορκωμοσία τους), προέβησαν σε αλλαγές στην ιστορία, στα θρησκευτικά και στις επιλογές των λογοτεχνικών κειμένων στη διδακτέα ύλη των σχολείων. Ανέτρεψαν τα πάντα, παρά τις έντονες αντιδράσεις μιας σημαντικής μερίδας του λαού. Ένας απλός πολίτης μπορεί να διερωτηθεί! Έχει το δικαίωμα ένας άθεος, εξαιτίας της έλλειψης συνταγματικών θεσμικών οργάνων (ισχυρός Πρόεδρος Δημοκρατίας, Συνταγματικό Δικαστήριο, Γερουσία, Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας με ισχυρές αρμοδιότητες κλπ) που θα μπορούσαν να τροχοπεδήσουν την σχεδόν ανεξέλεγκτη πολιτική ισχύ του, να επιβάλει τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις παριστάνοντας τον οργανωτή των εκκλησιαστικών και θρησκευτικών φορέων της χώρας; Μπορεί ένας σλαβόφιλος ή τουρκόφιλος πολιτικός να συναινεί, να προτείνει και να λαμβάνει αποφάσεις οι οποίες επιβραβεύουν απατηλές αλυτρωτικές ή милитарιστικές θεωρίες ξένων κρατών (π.χ. το Μακεδονικό, το δήθεν τουρκικό πολιτιστικό παρελθόν των νησιών του Αιγαίου, την ανύπαρκτη δεύτερη τουρκική μειονότητα στα Δωδεκάνησα κ.ά); Είναι ένα ερώτημα που χρειάζεται απάντηση. Οι αναγνώστες ας δώσουν τη δική τους απάντηση.

Ίσως είναι όμως απαραίτητο να διευκρινισθεί πως, μια οποιαδήποτε εκλεγμένη κυβέρνηση έχει το δικαίωμα να εφαρμόσει το πρόγραμμα που έθεσε υπόψη του λαού στις εκλογές. Όταν όμως ανακύπτουν σοβαρά εθνικά θέματα τα οποία δεν περιλαμβάνονται με σαφήνεια στο πρόγραμμα και συνεπώς δεν εγκρίθηκαν από το λαό, τότε η δημοκρατική νομιμότητα απαιτεί ή την προσφυγή σε νέες εκλογές ή τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος. Η λαϊκή κυριαρχία είναι η υπέρτατη αρχή μιας Δημοκρατίας. Μια αρχή που βασίζεται στη βούληση του λαού. Οποιαδήποτε άλλη αυθαίρετη βούληση «των πεφωτισμένων εθνομηδενιστών» απορρέει από ολοκληρωτικά (σταλινικά ή ναζιστικά) ιδεολογήματα. Είναι μια συγκαλυμμένη μορφή δικτατορίας.

Η τωρινή υπουργός παιδείας Νίκη Κεραμέως θα πρέπει να μην διαπράξει τα ίδια λάθη με τη Μαριέττα Γιαννάκου, επικυρώνοντας κάποια νομοθετήματα των προκατόχων της, τα οποία βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση με τις απόψεις της πλειοψηφίας των πολιτών σε εθνικά θέματα και σε αξίες της Ορθοδοξίας. Οι εξελίξεις στο

υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, σε θέματα ιστορίας και θρησκείας, θα κριθούν στο μέλλον (μετά το 2019) από τα αποτελέσματα. Όμως, επειδή μέχρι τώρα για την αποδόμηση της εθνικής ταυτότητας των ελληνοπαίδων το υπουργείο παιδείας έχει μετατραπεί σε φυτώριο εθνομηδενισμού, είναι βέβαιο πως και η νέα υπουργός θα βρίσκεται στο μικροσκόπιο καχύποπτων πολιτικών και απλών πολιτών οι οποίοι ανησυχούν για την Ελλάδα και τον Ελληνισμό. Ήδη η απόφαση της νέας υπουργού να συνταχθεί με τις απόψεις του προκατόχου της Κώστα Γαβρόγλου για την μη αναγραφή του θρησκευόμενου και της ιθαγένειας στους τίτλους σπουδών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, προκάλεσε αντιδράσεις σε ομάδες θρησκευόμενων πολιτών. Επίσης, ο γενικός γραμματέας της **Πανελλήνιας Ένωσης Θεολόγων Παναγιώτης Τσαγκάρης** δήλωσε ότι, είναι αναγκαία «η άμεση απόσυρση των βιβλίων-φακέλων του μαθήματος που εισήγαγε η προηγούμενη πολιτική ηγεσία στα σχολεία με σκοπό την πνευματική διάβρωση και προσηλυτισμό των ορθόδοξων μαθητών στην πολυθρησκεία» (ΣΣ-υπονοείται η επίσημη αλλά σιωπηρή θρησκεία της παγκοσμιοποίησης, δηλαδή ο αγνωστικισμός, για τον οποίο έχουμε ήδη μιλήσει σε προηγούμενο άρθρο μας). Η νέα υπουργός θα πρέπει να είναι υπερβολικά προσεκτική, διότι στο διαδίκτυο υπάρχουν ήδη αρνητικά δημοσιεύματα για τις ιδιαίτερα στενές σχέσεις της με την «Trilateral Commission» του Ροκφέλερ. Κι' αυτά φυσικά δεν είναι ούτε ψεύδη αλλά ούτε και αβάσιμη αντιπολιτευτική προπαγάνδα.

Την ίδια προσοχή θα πρέπει να δείξει και η νέα κυβέρνηση, για να μην έχει την τύχη της κυβέρνησης του Αλέξη Τσίπρα, η οποία «πήρε το μάθημά της» λόγω της ιδεολογικής αλαζονείας και της αντιδημοκρατικής πρακτικής των «πεφωτισμένων» του κόμματος που ήρθαν σε καταφανώς βίαια σύγκρουση με τη βούληση του ελληνικού λαού σε εθνικά θέματα. Ο Τσίπρας έχασε γι' αυτό το λόγο (μακεδονικό, ασυνάρτητες και επικίνδυνες εκπαιδευτικές αλλαγές, προπαγάνδα της πολυθρησκείας) μια νικηφόρα, κατά τις εκτιμήσεις ανεξάρτητων αναλυτών, εκλογική μάχη στις τελευταίες εκλογές. Αλλά υπήρχαν και άλλες αιτίες της ήττας. Κάποιες φορές ο λαός σε μια Δημοκρατία, ξέρει να τιμωρεί όσους παραβιάζουν τη βούληση της πλειοψηφίας των πολιτών και δημιουργούν ανασφάλεια στο λαό με την ανεξέλεγκτη εγκληματική δράση περιθωριακών ομάδων και την εισβολή λαθρομεταναστών διαφορετικής κουλτούρας. Η Ελλάδα είναι πολλή μικρή για να υποδυθεί το ρόλο της «Μητέρας Τερέζας» (της Αγίας Τερέζας της Καλκούτας) και να υποδεχθεί τα εκατομμύρια των δυστυχισμένων

όλης της Ασίας και της Αφρικής. Οι Εθνομηδενιστές ας μην μας παριστάνουν τους Άγιους και φιλόανθρωπους. Όλος πλέον ο κόσμος γνωρίζει ότι ο απώτερος στόχος τους είναι η ανατροπή της πολιτιστικής σύνθεσης του ελληνικού λαού.

Οι πιέσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τους διεθνείς φορείς εξουσίας των ιδρυμάτων Ροκφέλερ και Σόρος, θα συνεχιστούν για μια εξασθενημένη και πολιτιστικά αδιάφορη και χωρίς εθνική ταυτότητα πολυεθνική Ελλάδα, έστω και σιωπηρά, όποιο κόμμα και αν την κυβερνά. Μια Ελλάδα που βρίσκεται στο κέντρο ενός ιδεολογικού και πολιτικοκοινωνικού κυκλώνα και γι' αυτό αντιμετωπίζει κολοσσιαίους εμφανείς κινδύνους που την περιζώνουν για να την αποδομήσουν πολιτιστικά αλλά και εδαφικά. Αν οι ηγέτες μας δεν αφήσουν τις ακατανόητες κομματικές κοκορομαχίες στα τηλεοπτικά παράθυρα, για να ασχοληθούν με την αναστροφή των ζοφερών προοπτικών της Ελλάδας και του Ελληνισμού, τα δεινά που θα προ-κύψουν από μια πολιτική αφωνίας και απραξίας θα είναι οδυνηρά και για τις επόμενες γενιές.

Σ' αυτές τις γενιές ίσως αφήσουμε μια συρρικνωμένη και αδύναμη Ελλάδα. Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στην Ουκρανία και τώρα στη Μέση Ανατολή, δείχνουν πως στις διεθνείς σχέσεις δεν υπάρχουν ούτε αληθινές συμμαχίες, ούτε ανθρωπιά, ούτε ηθική, ούτε οίκτος. Όταν εμφανιστούν οι κίνδυνοι, το πιθανότερο είναι ότι θα είμαστε εντελώς μόνοι, χωρίς «φίλους και εταίρους», μπροστά σε μια Τουρκία που προετοιμάζεται (από όλες τις κυβερνήσεις της) δημογραφικά, οικονομικά και στρατιωτικά πάνω από μισόν αιώνα, για να υλοποιήσει τους εθνικούς της στόχους. Επικαλούμαστε συνεχώς τους «εταίρους μας» και το Διεθνές Δίκαιο με αφέλεια νηπίων, ενώ βλέπουμε γύρω μας οι τελικές λύσεις να δίνονται από τις υπερδυνάμεις «δια πυρός και σιδήρου» για να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους. Η Ευρώπη των λαών και κρατών που όλοι μας ονειρευτήκαμε δεν υπάρχει πλέον μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Έχουμε μόνο μια Νομισματική Ένωση των χρηματιστών και των άπληστων κερδοσκόπων, οι οποίοι θα δείξουν αλληλεγγύη μόνον αν προσδοκούν κέρδη.

Η Τουρκία, αφού εξαφάνισε τον ελληνισμό στο έδαφός της, δεν έκρυψε ποτέ τις προθέσεις της για να καταλάβει, πρώτα με οικονομική συνδιαχείριση και μετά με στρατιωτική δράση, τα νησιά των ακτών του Ανατολικού Αιγαίου ως τα Δωδεκάνησα. Αν καταφέρει και αποκτήσει οικονομική κυριαρχία στη θάλασσα των νησιών, τότε τα επιχειρήματα ότι τις ανήκουν ως προέκταση των ακτών της Ανατολίας θα έχουν πλέον και νομικές βάσεις. Τα

παθήματα δεν μας έγιναν μαθήματα. Η ελληνική μειονότητα στην Κωνσταντινούπολη ήταν μεγαλύτερη από τη μουσουλμανική της Θράκης. Η πρώτη εξαφανίστηκε και η δεύτερη σχεδόν διπλασιάστηκε. Κι' όμως, ακόμα και μετά το πογκρόμ του Σεπτεμβρίου του 1955 (μιας μικρής γενοκτονίας), οι Τούρκοι εξακολουθούν να μας κατηγορούν στη διεθνή κοινή γνώμη για φανατικό εθνικισμό, διότι δήθεν «καταπιέζουμε και παραβιάζουμε τα ανθρώπινα δικαιώματα των Μουσουλμάνων της Θράκης». Για τη γενοκτονία των Ποντίων, για το πογκρόμ του 1955 και την πληθυσμιακή αναντιστοιχία των δυο μειονοτήτων, ούτε λέξη από τους «άφωνους» ηγέτες μας για ενημέρωση της ευρωπαϊκής κοινής γνώμης. Φυσικά και η Θράκη βρίσκεται «μέσα στα σύνορα της καρδιάς» του Ταγίπ Ερντογάν. Όταν σε φτύνουν και σιωπάς είσαι άξιος της μοίρας σου!

Μπροστά σε αυτούς τους μεγάλους κινδύνους, ο εθνομηδενισμός αποτελεί προπαγανδιστικό εργαλείο που αποδυναμώνει τη συνοχή και το φρόνημα του λαού και εξασθενεί τη δύναμη αποτροπής αυτών των κινδύνων. Μια τέτοια θλιβερή διαπίστωση δεν αποτελεί φασιστικό ή ρατσιστικό ιδεολόγημα, αλλά μια ρεαλιστική πραγματικότητα η οποία θέτει τον εθνομηδενιστή στην απέναντι πλευρά. Ακριβώς απέναντι σε συμπαρατάξη με τον εχθρό και ενάντια στην πατρίδα. Χιλιάδες κράτη και έθνη έχουν χαθεί στο ιστορικό παρελθόν, διότι οι πολίτες τους δεν είχαν κοινό πολιτιστικό στοιχείο κοινωνικής συνοχής για να αντιμετωπίσουν τους εσωτερικούς και εξωτερικούς κινδύνους. Γι' αυτό το λόγο η Ελλάδα, κληρονόμος ενός τόσο μεγάλου πολιτισμού και μιας γλώσσας (της μοναδικής στον κόσμο!) τεσσάρων χιλιετιών, θα μπορέσει να επιβιώσει και στο απώτερο μέλλον, όχι μόνο αν αποκτήσει ικανούς πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες, αλλά ικανούς ηγέτες με ελληνική εθνική συνείδηση. Ο λαμπρός αυτός πολιτισμός θα είναι ίσως το μεγαλύτερο όπλο της Ελλάδας, αν καταφέρει και απαλλαγεί από τα εθνομηδενιστικά καρκινώματα που τον περιζώνουν και τον αποδυναμώνουν.

B' ΜΕΡΟΣ

Σε αυτό το B' ΜΕΡΟΣ περιλαμβάνονται τα άρθρα που δημοσιεύτηκαν από τον Ιούνιο του 2019 και ως το Φεβρουάριο του 2020. Συμπληρώνονται έτσι 5 τόμοι με δημοσιευμένα άρθρα στις εφημερίδες «Η ΠΡΟΟΔΟΣ» των Σερρών, η «ΝΕΑ ΠΡΩ-ΙΝΗ» της Νέας Υόρκης και το ελληνογερμανικό πολιτιστικό περιοδικό «ΕΡΜΗΣ», κατά

την περίοδο μιας και πλέον τριετίας από το 2017 και ως τις αρχές του 2020.

Η ΓΙΓΑΝΤΩΣΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΙΣΛΑΜΙΣΜΟΥ

Σε πολλά από τα δημοσιευμένα άρθρα μου διερευνήθηκαν οι βασικοί αντικειμενικοί παράγοντες, οι οποίοι οδηγούν την Ευρώπη (και μαζί της την Ελλάδα) σε μια πορεία μη αναστρέψιμης καταστροφής. Σε άλλα προβάλλονται κάποια γεγονότα και πολιτικά αρρωστημένες καταστάσεις, με τις οποίες ενισχύεται και διευκολύνεται αυτή η καταστροφική πορεία στις επόμενες δεκαετίες ή ακόμα και αιώνες.

Στο μέλλον, κοντινό ή απώτερο, η ανθρωπογεωγραφία της Ευρώπης και τα σύνορα των ευρωπαϊκών κρατών δεν θα είναι τα ίδια. «Το μέλλον», όπως μας υπενθυμίζει ο Βίκτωρ Ουγκώ, είναι μια πόρτα της οποίας το κλειδί βρίσκεται στο «παρελθόν». Μέσα σε μια χιλιετία που πέρασε, ο κόσμος γνώρισε τρομακτικές αλλαγές, ανακατατάξεις και διαφοροποιήσεις. Άλλες αυτοκρατορίες (υπερδυνάμεις) καταποντίστηκαν και άλλες αναδύθηκαν μέσα από τις στάχτες και τους ποταμούς αίματος. Δημιουργούνταν και εξαφανίζονταν έθνη και θνησιγενή κράτη αλλά και εμφανίστηκαν νέοι πολιτισμοί και νέα μεταναστευτικά ρεύματα τα οποία, με ζωτικότητα και δυναμισμό, εκτόπισαν τους προϋπάρχοντες αλλά εκφυλισμένους παλιούς πολιτισμούς. Οι χριστιανικές Δυτική Ασία, Μέση Ανατολή, Νοτιοανατολική Ευρώπη και σχεδόν ολόκληρη η Αφρική, μεταλλάχτηκαν πολιτιστικά και υποτάχθηκαν στο Ισλάμ, ενώ η Δυτική Ευρώπη χάρη σε ευνοϊκές συγκυρίες και σε μια προσωρινή συναίσθηση των κινδύνων, κατάφερε να διασωθεί στο Πουατιέ της Γαλλίας και στην πολιορκία της Βιέννης από έναν βέβαιο γενικό εξισλαμισμό. Οι μουσουλμανικές στρατιές έφτασαν ως την καρδιά του δυτικοευρωπαϊκού χώρου.

Τα σημάδια αυτής της πολιτιστικής ζωτικότητας του Ισλάμ έμειναν ανεξίτηλα και αναλλοίωτα σε πρώην χριστιανικές

πολιτιστικές νησίδες με σλαβικούς κυρίως αλλά και ελληνογενείς πληθυσμούς (Βοσνία, Κόσσοβο, Θράκη, Αλβανία), αλλά και ανατροφοδοτούνται στη σημερινή περίοδο ενός πολιτιστικού εκφυλισμού της Ευρώπης με θεωρίες και ιδεολογήματα περί της πολυπολιτισμικότητας, της δημιουργούμενης Ευρω-αραβίας, του ευρω-ισλαμισμού, της «γαλάζιας πατρίδας» του Ερντογάν ή τις επικλήσεις γνωστών μουσουλμάνων ηγετών στο όραμα μιας «Μουσουλμανικής Ευρώπης». Ας μην ξεχνούμε ότι στο τεχνητό μουσουλμανικό κρατικό δημιούργημα της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης από τη Γερμανία και τις ΗΠΑ, ο διορισμένος από τους Ευρωπαίους πρώτος πρόεδρος Αλίγια Ιζετμπέγκοβιτς είχε φανερά διακηρύξει (και γράψει) πως καθήκον κάθε μουσουλμάνου είναι η συνεχής προσπάθεια για τη δημιουργία μιας ισλαμικής Ευρώπης. Το μανιφέστο του με τίτλο «Ισλαμική Διακήρυξη», το οποίο αναφέρεται στις σχέσεις Ισλάμ, κρατικής εξουσίας και κοινωνικών θεσμών, αποτελεί μια πρόσκληση, ένα κάλεσμα, για την εφαρμογή της Σαρίας στην πολυεθνική (Βόσνιοι, Σέρβοι, Κροάτες) Βοσνία. Την ίδια ευρωπαϊκή πολιτική εφαρμόζουν και οι πολιτιστικά εκφυλισμένοι τεχνοκράτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (κατά τον Ντε Γκολ «αυτός ο ανεξέλεγκτος Άρειος Πάγος των απάτριδων») στο θέμα της λαθρομεταναστευτικής πλημμυρίδας/εισβολής στο Αιγαίο. Με την επίκληση ανθρωπιστικών δήθεν αρχών και της πελώριας δημοκρατικής τους ευαισθησίας(!), προσπαθούν να μας πείσουν ότι τα μικρά ασυνόδευτα παιδάκια «με μουστάκια και γένια» και άφθονο χρήμα που έρχονται μόνο τους από το Πακιστάν, το Αφγανιστάν ή την Αλγερία, είναι ορφανά προσφυγόπουλα από την εμπόλεμη Συρία.

Το Ισλάμ δεν είναι μόνο θρησκεία. Για όσους γνωρίζουν, είναι ένα κρατικοθρησκευτικό καθεστώς με ηθικές κοινωνικές αρχές, αξίες και ιδανικά που σαγηνεύουν τα άτομα. Γι' αυτό σπάνια εκχριστιανίζεται ένας μουσουλμάνος ενώ εκατομμύρια χριστιανών έχουν εξισλαμισθεί, με εμφανή την αναμενόμενη, στα προσεχή έτη (χωρίς προφητείες!) και λόγω της δημογραφικής ζωτικότητας, αριθμητική υπεροχή των μουσουλμανικών πληθυσμών σε σύγκριση με τους χριστιανικούς. Αν το παρελθόν είναι το κλειδί για το μέλλον τότε, σύμφωνα με την ανάλυση της θεωρίας του Ρόμπερτ Μέρτον που επιχειρήσαμε στην πραγματεία μας με τίτλο «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», η αυτοεκπλήρωση του αναμενόμενου αποτελέσματος για το μέλλον της Ευρώπης είναι ήδη προβλέψιμη και προδιαγεγραμμένη.

Θα πρέπει από την αρχή να διευκρινιστεί ότι δεν υπάρχει πρόθεση να προπαγανδίσουμε τις αξίες του χριστιανισμού

υποβαθμίζοντας τις ηθικοπνευματικές αρχές άλλων θρησκειών. Οι θρησκευτικές πεποιθήσεις των λαών σε όλα τα κράτη του κόσμου θα πρέπει να είναι σεβαστές, αλλά με μια αμοιβαιότητα αλληλοσεβασμού. Όσο κατακριτέα είναι η λεγόμενη (αμερικανική) «Αραβική Άνοιξη», με την οποία επιχειρήθηκε με βίαιες επεμβάσεις και για καθαρά πολιτικούς λόγους η αντικατάσταση των μουσουλμανικών πολιτιστικών αξιών των αραβικών κρατών με τα δυτικοευρωπαϊκά συστήματα διακυβέρνησης και του χριστιανικού τρόπου ζωής, το ίδιο απαράδεκτη είναι η ολοφάνερη προσπάθεια των ηγετών του μουσουλμανικού κόσμου να εξισλαμίσουν την Ευρώπη, με μια οργανωμένη και πλουσιοπάροχα χρηματοδοτούμενη επιχείρηση αλλοίωσης της πολιτιστικής ταυτότητας των ευρωπαϊκών λαών. Πρόκειται για μια «εισβολή και κατάκτηση χωρίς σπαθιά». Σε μια περίοδο πολιτιστικού εκφυλισμού της Ευρώπης, όπου κυριαρχεί το «διεστραμμένο ένστικτο» της χωρίς όρια απληστίας των κερδοσκόπων και μιας παραπαίουσας δημοκρατίας εθνομηδενισμού, δικαιώνονται οι προβλέψεις του ισλαμολόγου Ταρίκ Ραμαντάν ότι «τώρα, είναι η στιγμή που η αποχριστιανισμένη Ευρώπη είναι έτοιμη να δεχθεί το Ισλάμ».

Όσοι πιστεύουν ότι μια πολυπολιτισμική Ευρώπη μπορεί να επιβιώσει σε μια δημοκρατική κοινωνία χωρίς θρησκευτικές έριδες, ερμηνεύουν τα ιστορικά γεγονότα με χιμαιρικούς συνειρμούς. Το οργανωμένο κράτος βασίζεται σε ρεαλιστικούς νομικούς και πολιτιστικούς κανόνες και σε μια τέτοια πολιτιστικά μεικτή κοινωνία θα πρέπει να συνυπάρξει η δημοκρατική νομική σκέψη και η θρησκευτική νομική λογική της Σαρίας. Οι κανόνες δικαίου αυτής της θρησκευτικής λογικής αποτελούν «νόμους του Θεού», οι οποίοι επιβάλλονται από την κρατική εξουσία χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η θέληση του λαού, η οποία αποτελεί τον βασικό πυλώνα της ευρωπαϊκής δημοκρατίας. Όταν π.χ. η αθεΐα θεωρείται από τη Σαρία κακούργημα που επισύρει την ποινή του θανάτου, πως είναι δυνατόν ο πιστός μουσουλμάνος να ανεχθεί, σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία, έναν χριστιανό να εξυβρίζει τον Μωάμεθ με την ίδια ευκολία και ατιμωρησία που βρίζει το Χριστό και την Παναγία;

Ίσως προσωρινά να καταπιέσει την οργή του. Όμως προσωρινά, διότι ο εύκολος στόχος είναι η ανατροπή της δημογραφικής ισορροπίας και η κατάκτηση της πλήρους κρατικής εξουσίας, όπως επανειλημμένα έχουν διακηρύξει εξέχοντες πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες του Ισλάμ. Πάντως, κάποιες φορές δεν τηρούνται και αυτές οι προϋποθέσεις προσωρινής

ανεκτικότητας. Είδαμε με ποιο φρικτό τρόπο σφαγιάστηκαν οι γάλλοι σκιτσογράφοι της εβδομαδιαίας αριστερής σατιρικής εφημερίδας «**Charlie Hebdo**» που τόλμησαν να δημοσιεύσουν καρικατούρες του Μωάμεθ. Οι εκτελεστές ήταν μωαμεθανοί δεύτερης ή τρίτης γενιάς που γεννήθηκαν στη Γαλλία και εφάρμοσαν τη Σαρία. Τα μηνύματα τα έλαβαν όλοι οι «αριστεροί προοδευτικοί» της Ευρώπης αλλά και οι έλληνες άθεοι εθνομηδενιστές. Παλαιότερα ο Μποστ είχε γράψει ολόκληρες ιστορίες με σκίτσα για τους μουσουλμάνους του Ιράν και τον Αγιατολάχ Χομείνι. Όμως, εδώ και χρόνια και μετά από τις σφαγές στη Γαλλία δεν είδαμε στην Ελλάδα κανένα τέτοιο σκίτσο. Οι «θαρραλέοι» που εξυμνούν την πολυεθνικότητα των κοινωνιών, προτιμούν εκ του ασφαλούς να ανεβάζουν μιούζικαλ με έναν ερωτιάρη Χριστό ή έναν Χριστό βαμμένο με κραγιόν και φανταχτερά σκουλαρίκια. Η σιωπή και ο φοβικός σεβασμός προς το Κοράνι και τον Μωάμεθ δείχνει την ιδεολογική ανανδρία αυτών που δεν σέβονται ούτε ιερά, ούτε όσια.

Όπως απέδειξαν παλαιότερα ιστορικά γεγονότα, η κατάκτηση της εξουσίας δεν εξαρτάται μόνο από τη δημογραφική ανατροπή με την απόκτηση πλειοψηφίας, αλλά το Ισλάμ έχει φανατικούς πιστούς έτοιμους να πεθάνουν για τις πολιτιστικές τους αξίες και συνεπώς, ως μειοψηφία, αποτελεί τη ζωτικότερη και μαχητικότερη πολιτιστική ομάδα σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία. Σε μια «εμφύλια» σύγκρουση αυτή η δυναμική πλειοψηφία θα κατορθώσει να επιβληθεί. Σε ειδικό ερευνητικό κέντρο του πανεπιστημίου του Harvard διαπιστώθηκε ότι, αν σε μια πολυεθνική κοινωνία οι μουσουλμάνοι ξεπεράσουν το 16%, αναπότρεπτα αρχίζει μια διαδικασία ισλαμοποίησης η οποία ολοκληρώνεται το πολύ σε έναν ως δυο αιώνες. Με τέτοιες διαδικασίες εξισλαμίστηκαν το Αφγανιστάν, το Αζερμπαϊζάν, η Ινδονησία κ.ά. χώρες. Στις κατακτημένες χώρες σαν την Ελλάδα, υπήρχαν και τα κίνητρα παραχώρησης προνομίων και διασφάλισης της περιουσίας από διαρπαγές και της οικογένειας από το παιδομάζωμα. Έτσι οι κάτοικοι ολόκληρων περιοχών με τους ιερείς και τους μητροπολίτες τους εξισλαμίστηκαν. Στο «Μακεδονικό Ημερολόγιο» του Ν. Σφενδόνη περιγράφεται με λεπτομέρειες μια τέτοια περίπτωση εξισλαμισμού Ελλήνων. Με τον ίδιο τρόπο εξισλαμίστηκαν οι Σλάβοι της Βοσνίας και του Κοσόβου.

Πολλοί Έλληνες αλλά και άλλοι Ευρωπαίοι αγνοούν την πραγματική θρησκευτική και τη γενικότερη πολιτιστική δύναμη του Ισλάμ. Μόνον όσοι ερεύνησαν συστηματικά αυτή τη δυναμική και

επιθετική ζωτικότητα μιας θρησκείας με απεριόριστη κρατική εξουσία, η οποία εξουσία «εκχωρείται από τον Αλλάχ» στους μουσουλμάνους ιερωμένους με τη Σαρία, τότε είναι δυνατόν να αντιληφθεί την αποτελεσματικότητα του προσηλυτισμού με τον συνδυασμό της πειθούς και της βίας. Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ κατανόησε αυτή την τεράστια δύναμη του Ισλάμ όταν, το 1898, υπηρετούσε ως αξιωματικός και ως πολεμικός ανταποκριτής ορισμένων βρετανικών εφημερίδων στην Αφρική και συμμετείχε στις φονικές εχθροπραξίες στο Σουδάν. Σε παλαιότερο κείμενό μου έχω κάπως αναφερθεί σε αυτό το γεγονός, αλλά θα το επαναλάβω για ενημέρωση των αναγνωστών του παρόντος άρθρου. Στο βιβλίο του «The River War» (Ο Πόλεμος του Ποταμού) που ο Τσόρτσιλ συνέγραψε τον επόμενο χρόνο (1899), διαφαίνεται το δέος του γι' αυτή την επεκτατική δύναμη του ισλαμισμού, αλλά εφησύχαζε στην ιδέα της πανίσχυρης στρατιωτικά και τεχνολογικά Ευρώπης και γράφει:

«.....and were it not that Christianity is sheltered in the strong arms of science the civilization of modern Europe might fall, as fell the civilization of ancient Rome (.....και αν δεν ήταν ο χριστιανισμός προστατευμένος από τα ισχυρά όπλα της επιστήμης, ο πολιτισμός της σύγχρονης Ευρώπης μπορεί να πέσει, όπως έπεσε ο πολιτισμός της αρχαίας Ρώμης).

Τότε, στο τέλος του 19^{ου} αιώνα τα όπλα της επιστήμης προστάτευαν τη χριστιανική Ευρώπη. Σήμερα, η Αλ-Κάιντα και το Ισλαμικό Κράτος που ξεφύτρωσε στη Συρία, έχουν τα ίδια με την Ευρώπη «όπλα της επιστήμης» στο διαδίκτυο αλλά και συμβατικά ή όπλα χημικού και (το πιθανότερο!) μικροπυρηνικού πολέμου. Ο πριν από 120 χρόνια δικαιολογημένος εφησυχασμός του Τσόρτσιλ για το μέλλον της Ευρώπης, είναι πλέον μια καταστροφική και αναχρονιστική αντίληψη που θα επιβεβαιωθεί από τις επόμενες γενιές σε έναν, δυο, πέντε ή δέκα αιώνες. Τότε, οι μακρινοί μας απόγονοι, όπως έγραψα στο ιστορικοθρησκευτικό μου πεζογράφημα «ΟΡΑΜΑΤΑ», θα είναι σε θέση να γνωρίζουν αν στον παπικό θρόνο του Βατικανού θα κάθεται ένας ιερωμένος χριστιανός αξιωματούχος ή κάποιος Αμπντουλάχ που θα υμνεί τον Αλλάχ και τον προφήτη του. Θα είναι η επιβεβαίωση της αυτοεκπληρούμενης προφητείας του Ρ. Μέρτον! Εκτός βέβαια αν καθοριστικά και απρόβλεπτα ανατρεπτικά γεγονότα, εκτρέψουν την πορεία της Ευρώπης προς την άβυσσο!

«ΤΩΝ ΟΙΚΙΩΝ ΥΜΩΝ ΕΜΠΙΠΡΑΜΕΝΩΝ»

Ο θαυμάσιος αυτός μύθος του Αισώπου δείχνει, με την παραβολική του διάσταση, το αποτέλεσμα της αφροσύνης και αδιαφορίας των ανόητων πολιτών, οι οποίοι γλεντούν και τραγουδούν την ώρα που καίγονται τα σπίτια τους.

Η λανθασμένη εκτίμηση των κινδύνων που περιζώνουν σήμερα την Ελλάδα και η έλλειψη σωστής ενημέρωσης του ελληνικού λαού εδώ και πολλές δεκαετίες, οδήγησε τους πολίτες σε μια κατάσταση απόλυτης ευφορίας και καταναλωτικής ευφροσύνης, ώστε να μην αντιλαμβάνονται ότι είναι δυνατόν να χαθούν τα πάντα σε έναν ολιγοήμερο κυκλώνα καταστροφής και ολέθρου. Την ώρα που, κατά τον Αίσωπο, «ημείς άδομεν» και γλεντοκοπούμε, οι Τούρκοι με έναν προγραμματισμό μισού αιώνα ισχυροποιήθηκαν δημογραφικά, στρατιωτικά και οικονομικά, για να μπορούν με κυνισμό να εφαρμόσουν τα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια εις βάρος της Ελλάδας. Ισχυροποιήθηκαν πλέον τόσο πολύ ώστε με θράσος ξευτελίζουν και απειλούν ακόμα και χώρες σαν τις ΗΠΑ, τη Γερμανία, την Ολλανδία και τη Γαλλία, οι οποίες αντιδρούν «στα φτυσίματα» σαν να ψιχαλίζει. Πρόσφατα, στη διάσκεψη του ΝΑΤΟ στο Λονδίνο (3/4 Νοέμβρη 2019), ο τούρκος πρόεδρος έγινε δεκτός με σεβασμό και εκτίμηση από τους ομολόγους του ως ηγέτης μεγάλης περιφερειακής δύναμης, ενώ αυστηρή κριτική για την επικίνδυνη για την ειρήνη πολιτική του στην Ανατολική Μεσόγειο δέχτηκε μόνο από το γάλλο πρόεδρο Εμμανουέλ Μακρόν.

Σε μια περίοδο, κυρίως μετά τη Μεταπολίτευση, κατά την οποία ανώτατοι πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες κονιορτοποιούσαν την ενότητα και το πατριωτικό ήθος του ελληνικού λαού, με τα ευφυολογήματα και τα εθνομηδενιστικά ιδεολογήματα ότι, «δεν

έχουμε καμιά σχέση με την Αρχαία Ελλάδα και τον ελληνικό πολιτισμό, ότι η αρχαία ελληνική γλώσσα είναι μια ξένη γλώσσα, ότι την Ελληνική Επανάσταση του 1821 την ξεκίνησαν κάποιοι ξεβράκωτοι αλιθίριοι» κ.ά. τέτοιες αθλιότητες, στην Τουρκία και σε όλα τα άλλα γειτονικά μας κράτη αναπτύσσονταν οι ιδέες ενός ακραίου και επιθετικού σοβινισμού, με προβολή της εθνικής τους ταυτότητας και με αλυτρωτικές βλέψεις εις βάρος της Ελλάδας. Την ώρα που οι άλλοι είχαν πιάσει τους δαυλούς για να βάλουν φωτιά στα σπίτια μας, εμείς τραγουδούσαμε το «μια ζωή την έχουμε κι' αν δεν την γλεντήσουμε !.....». Τώρα ήρθε η ώρα του απολογισμού και της κριτικής.

Ας θέσουμε λοιπόν ένα ερώτημα: Όταν η Τουρκία, ο κακός αυτός γείτονας, μέσα σε πενήντα περίπου χρόνια τριπλασίασε τον πληθυσμό του με μια πρωτόγνωρη δημογραφική έκρηξη και ανέπτυξε μια τεράστια πολεμική βιομηχανία, οι δικοί μας πολιτικοί και οι (άφωνοι) πνευματικοί ηγέτες μας δεν γνώριζαν τους βαθύτερους στόχους των τουρκικών επιδιώξεων; Μήπως το πογκρόμ του Σεπτέμβρη του 1955 στην Κωνσταντινούπολη εναντίον της ελληνικής μειονότητας, κατά τη διάρκεια του οποίου δολοφόνησαν, βίασαν γυναίκες, πυρπόλησαν σπίτια και καταστήματα, σύλησαν τάφους κλπ και οι απελάσεις που ακολούθησαν το 1964/5 δεν ήταν μια ένδειξη των κρυφών προθέσεων και επιδιώξεων της Τουρκίας; Αυτοί που με μια «μικρο-γενοκτονία» ξερίζωσαν και διέλυσαν τον ελληνισμό της Κωνσταντινούπολης, αποθρασύνθηκαν τόσο πολύ και μας καταγγέλλουν σε ευρωπαϊκούς οργανισμούς (και τις περισσότερες φορές δικαιώνονται!!!) ότι παραβιάζουμε τα ανθρώπινα δικαιώματα και καταπιέζουμε την ευημερούσα και συνεχώς αυξανόμενη μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης.

Οι διαχρονικές προθέσεις όλων των τουρκικών κυβερνήσεων, με μια αξιοθαύμαστη, πολύχρονη και υπεράνω κομμάτων εθνική στρατηγική (καμιά σύγκριση με την ελληνική ανύπαρκτη στρατηγική!), αποκαλύφθηκαν σταδιακά, σε σημείο που άρχισαν να διεκδικούν την κυριαρχία των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου με το ιμπεριαλιστικό επιχείρημα πως αποτελούν προέκταση της Μικρασιατικής Ακτής. Φτάσαμε το 1996 στο καλοστημένο επεισόδιο με τα Ίμια και στις λεγόμενες γκρίζες ζώνες. Αργότερα οι διεκδικήσεις τους έφτασαν ως τη νότια πλευρά της Κρήτης θεωρώντας ότι η Γαύδος είναι ένα νησί στο οποίο η Ελλάδα δεν έχει πλήρη κυριαρχικά δικαιώματα! Σήμερα, με το όραμα της «Γαλάζιας Πατρίδας», οι διεκδικήσεις τους θα φτάσουν σιγά σιγά ως το Σούνιο! Με την πολιτική της άφωνης, επί δεκαετίες,

ελληνικής αντίδρασης στην τουρκική προκλητικότητα, ο ελληνικός ραγιαδισμός έχει εξαντλήσει προ πολλού τα όριά του!. Έχουν πλέον αποκαλυφθεί εντελώς (τους αποκάλυψαν άλλωστε και οι ίδιοι!) οι μελλοντικοί τουρκικοί σχεδιασμοί και κάποιοι ακόμα πιστεύουν ότι θα κατευνάσουν το θηρίο με τα ΜΟΕ (Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης) και τα τσιγαροσυνέδρια διπλωματικής αβροφροσύνης. Εδώ και πολλές δεκαετίες και σε όλες τις διπλωματικές συναντήσεις, οι Τούρκοι λένε ξεκάθαρα τι επιδιώκουν και δεν κάνουν πίσω ούτε βήμα. Το θηρίο θέλει σάρκες και οι αφελείς του προσφέρουν καραμέλες. Παντελής απουσία πολιτικού ρεαλισμού!

Όλοι μας τώρα γνωρίζουμε πως, όποια κατάσταση και αν δημιουργηθεί από την τουρκική επιθετικότητα, θα πρέπει να την αντιμετωπίσουμε μόνοι μας, αν και σε καθαρά διπλωματικό επίπεδο έχουμε τη στήριξη της ΕΕ και άλλων κρατών. Δεν πρέπει να περιμένουμε τους άλλους να μας σώσουν από την τουρκική επιθετικότητα. Πληρώνουμε τώρα τα σφάλματα του παρελθόντος. Αντί οι ηγέτες μας να ισχυροποιήσουν την πατρίδα (δημογραφικά, οικονομικά και στρατιωτικά) την οδήγησαν στην πτώχευση και στο διασυρμό. Οι μικροκομματικές αθλιότητες για πολιτικά ασήμαντες υποθέσεις μπροστά σε ακόμα πιο άθλιους τηλεοπτικούς σταθμούς, με εκπομπές που αποβλακώνουν τους πολίτες, αποξένωσαν τον κόσμο από τα σοβαρά προβλήματα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, διέσπασαν την ενότητα της ελληνικής κοινωνίας και δημιούργησαν ένα κλίμα απατρίας και εθνομηδενισμού. Τώρα που οι τουρκικές διεκδικήσεις έφτασαν ως τις πόρτες των σπιτιών μας, κάποιοι ζύπνησαν από το λήθαργο. Η παραβολή των Μωρών Παρθένων με τα σβησμένα, από έλλειψη λαδιού, λυχνάρια, απεικονίζεται στην πιο ρεαλιστική και αυθεντική της μορφή!

Είναι φανερό ότι αυτού του είδους οι διεκδικήσεις οδηγούν μοιραία ή σε εκχωρήσεις κυριαρχικών δικαιωμάτων ή αναπότρεπτα σε πόλεμο. Στη διεθνή διακρατική κονίστρα οι συγκρούσεις οικονομικών και γεωπολιτικών συμφερόντων είναι ανελέητες. Οι συναισθηματισμοί θεωρούνται πολιτική αρρώστια. Τα πάντα βασίζονται στο δούναι και λαβείν. Όσο πιο πολύ υποχωρεί και εκχωρεί (δίνει) ένα κράτος, τόσο περισσότερα απαιτούν με απληστία οι αντίπαλοι αλλά και οι «εταίροι». Το Διεθνές Δίκαιο ανέκαθεν ερμηνεύεται από τους ισχυρούς με τη λογική της στρατιωτικής και οικονομικής δύναμης. Ο Θουκυδίδης, ένας ιστορικός που διδάσκεται σχεδόν σε όλες τις στρατιωτικές ακαδημίες του κόσμου, το ξεκαθάρισε πριν από πε-ρίπου δυόμισι

χιλιάδες χρόνια. Το Δίκαιο, έγραψε στο διάλογο των συνομιλιών μεταξύ Αθηναίων και Μηλίων, εφαρμόζεται μόνον όταν τα δυο αντίπαλα κράτη έχουν ίση δύναμη. Όταν δεν υπάρχει αυτή η προϋπόθεση, τότε επιβάλλεται η θέληση του ισχυρού και ο αδύναμος υποχωρεί και υποτάσσεται. Αυτός είναι ο λόγος που ο ρωμαϊκός ρεαλισμός συνδύασε την ύπαρξη Ειρήνης με την προετοιμασία για Πόλεμο, προβάλλοντας το αξίωμα του Ιουλίου Καίσαρα «Si vis pacem, para bellum» (Αν θέλεις ειρήνη, προετοίμαζε πόλεμο). Μια προετοιμασία όχι βέβαια που θα έχει ως κατάληξη έναν ανθρωποκτόνο και ολέθριο πόλεμο, αλλά ως υπόμνηση για τις συνέπειες που θα έχει ο επιτιθέμενος αν επιχειρήσει να παραβιάσει τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας. Είναι αυτή η ισορροπία στρατιωτικής δύναμης που διασφαλίζει την Ειρήνη. Λόγω αυτής της επιδιωκόμενης ισορροπίας μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων έχει αποφευχθεί, μέχρι σήμερα, ένας τρίτος παγκόσμιος πόλεμος.

Στις τελευταίες δεκαετίες η Τουρκία παίζει με θαυμάσια θεατρικότητα το ρόλο του φοβερού και γιγαντόσωμου μπαμπούλα, ο οποίος δήθεν μπορεί να καταβροχθίσει τους μικρούς του γείτονες με μια χαψιά. Αυτή η απατηλή εικόνα ενισχύεται από την ελληνική εσωτερική εθνομηδενιστική πέμπτη φάλαγγα. Ας μην ξεχνούμε ότι εκλεγμένοι επώνυμοι εκπρόσωποι του ελληνικού λαού μάς επιτιμούσαν διότι, «δεν πρέπει να είμαστε μοναχοφάηδες», διότι οι Τούρκοι έχουν δίκαιο όταν ισχυρίζονται ότι «το Καστελόριζο δεν ανήκει στο Αιγαίο και στα Δωδεκάνησα» και συνεπώς δικαιώνονται οι διεκδικήσεις τους για την ΑΟΖ, ή διότι δεν αναγνωρίζουμε πως «και η Τουρκία έχει δικαιώματα στο Αιγαίο». Αυτά τα αδιανόητα τα είπαν Έλληνες που κυβέρνησαν τον ελληνικό λαό! Αλλά ποια είναι τα δικαιώματα της Τουρκίας και σε ποια σημεία της χώρας μας! Αν τους δοθεί η οικονομική εκμετάλλευση του μισού Αιγαίου, δεν νομιμοποιείται πλέον μια μελλοντική τους απαίτηση για πλήρη κυριαρχία στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου που θα βρίσκονται στην τουρκική οικονομική ζώνη; Ήδη και σήμερα αυτή η διεκδίκηση εντάσσεται μέσα το ευρύτερο πλαίσιο της τουρκικής «Γαλάζιας Πατρίδας».

Αλλά τέτοιου είδους εθνομηδενιστικά παραληρήματα παρατηρούνται και στους μεγάλους τηλεοπτικούς σταθμούς, οι οποίοι διαμορφώνουν το φρόνημα του λαού με ακραία διεθνιστικά (αριστερόστροφα ή νεοταξικά δεξιόστροφα) ιδεολογήματα. Αυτό το ισχυρή επιρροή στις λαϊκές μάζες Μέσον Μαζικής Ενημέρωσης, δεν έχει καμιά σχέση με τις προπολεμικές εφημερίδες στις οποίες οι ιδιοκτήτες/δημοσιογράφοι εμφορούνταν από πατριωτικές

ιδεολογίες. Σήμερα, σε όλον τον κόσμο τα αφεντικά των μεγάλων ΜΜΕ είναι τεράστια πολυεθνικά συγκροτήματα, κάθε είδους επιχειρηματίες αλλά και πλούσιοι τυχοδιώκτες, έμποροι ναρκωτικών ή διακινητές όπλων, χωρίς πατριωτικές ευαισθησίες και φυσικά δεν έχουν καμιά σχέση με το δημοσιογραφικό επάγγελμα. Πριν από λίγα χρόνια, στους υποψήφιους αγοραστές της κάποτε διεθνώς έγκριτης εφημερίδας «Le Monde» εμφανιζόταν και ένας παραγωγός πορνογραφικών ταινιών. Νέοι καιροί, νέα ήθη! Η σάρα και η μάρα στην ηγεσία της ενημέρωσης του λαού! Οι περισσότεροι δημοσιογράφοι, αν θέλουν να επιβιώσουν επαγγελματικά και να συντηρήσουν τις οικογένειές τους, θα πρέπει να εξυπηρετούν τους κερδοσκοπικούς στόχους των αφεντικών τους. Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα κατευθυνόμενης ενημέρωσης και με δεμένα τα χέρια των έντιμων δημοσιογράφων, ο λαός δέχεται λανθασμένα μηνύματα τα οποία τον οδηγούν στην αδιαφορία για τα κοινά ή στο φόβο. Κι' όμως, η αλήθεια για τις πραγματικές στρατιωτικές δυνατότητες της Τουρκίας στο Αιγαίο είναι τελείως διαφορετική, παρά την αναμφισβήτητη πληθυσμιακή (δημογραφική) και στρατιωτική της υπεροχή.

Οι τούρκοι επιτελείς γνωρίζουν πολύ καλά ότι μια σοβαρή πολεμική σύγκρουση με την Ελλάδα, θα έχει και γι' αυτούς φοβερές καταστροφικές συνέπειες, από τις οποίες μπορούν να αναδυθούν ολέθριες για τη χώρα τους διαλυτικές συνοριακές αλλά και εσωτερικές πολιτικές ανακατατάξεις. Ευτυχώς για την Ελλάδα, παρά το εμφανώς μεγάλο πολιτικό κλίμα απατρίας σε σημαντική μερίδα του πολιτικού κόσμου και των κομματικοποιημένων πολιτών, ο στρατός διατηρεί την αξιόπιστη οργανωτική του δομή, ακέραιο το πατριωτικό του ήθος και διαθέτει ακόμα, παρά τις ελλείψεις από την αδράνεια των πολιτικών ηγετών και τη μεγάλη πολύχρονη οικονομική κρίση, μια τρομερή δύναμη πυρός. Οι Τούρκοι γνωρίζουν ότι στο συγκεκριμένο μέτωπο πολέμου του Αιγαίου δεν θα μπορούσαν, ως επιτιθέμενοι, να χρησιμοποιήσουν όλες τις στρατιωτικές τους δυνάμεις. Μια τέτοια ενέργεια θα ήταν πράξη αυτοκτονίας σε μια σύγκρουση με τα σύγχρονα οπλικά συστήματα και με τα γνωστά πλεονεκτήματα των αμυνομένων σε καλά οχυρωμένες θέσεις. Συνεπώς, κανένας δεν μπορεί να είναι βέβαιος για τα αποτελέσματα ενός τέτοιου πολέμου. Και οι Τούρκοι εδώ και έναν αιώνα, από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και ως την εισβολή στην Κύπρο, ποτέ δεν επιχειρήσαν πολεμική ενέργεια αν δεν ήταν βέβαιοι για την επιτυχία της. Η απόβαση στην Κύπρο επιχειρήθηκε σε μια στιγμή εμφύλιας διαμάχης των Ελλήνων, μετά το πραξικόπημα του 1974, με τη σιωπηρή

συναίνεση των ΗΠΑ και της Μεγάλης Βρετανίας, αλλά και την ουδετερότητα της Ρωσίας η οποία, μετά τον Χρουτσόφ και την αναρρίχηση στην εξουσία του Μπρέζνιεφ, άλλαξε πολιτική στάση και άφησε περιθώρια ελιγμών στις ΗΠΑ στο χώρο της Μέσης Ανατολής, στο πλαίσιο των «γνωστών μυστικών διακανονισμών» των Μεγάλων Δυνάμεων σε θέματα γεωπολιτικών διευθετήσεων. Η τουρκική εισβολή στην Κύπρο είχε προεξασφαλισμένη επιτυχία και γι' αυτό επιχειρήθηκε. Σήμερα, μια επίθεση εναντίον της Ελλάδας θα έχει βαρύτερες συνέπειες για την Τουρκία, στρατιωτικά και διπλωματικά και γι' αυτό το πιθανότερο είναι πως δεν θα επιχειρηθεί παρά τους λεονταρισμούς των τούρκων ηγετών. Τα φοβικά σύνδρομα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής είναι η αιτία για τις απειλές και τις εξαλλοσύνες της τουρκικής πολιτικής ηγεσίας. Όσο θα βελτιώνεται η αμυντική θωράκιση της χώρας και θα υπάρχει σύμπνοια και συναίνεση των ηγετών όλων των κομματικών παρατάξεων, τόσο οι τουρκικές απειλές και οι λεονταρισμοί θα αργοσβήνουν.

Η ΕΛΛΑΔΑ, Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ Η ΔΥΣΩΠΗ

Πριν προχωρήσουμε στο κύριο θέμα μας, ας λύσουμε την απορία κάποιων φίλων αναγνωστών για τη δυσερμήνευτη έννοια του άρθρου, λόγω της άγνωστης σε πολλούς λέξης «Δυσώπη», ως χρηστικό παράγωγο της «Δυσωπίας=δυσμορφία προσώπου». Θα ασχοληθούμε για λίγο με την ελληνική μυθολογία και την ετυμολογία της αρχαιότατης αυτής ελληνικής λέξης αρχίζοντας από την «Ευρώπη».

Ποια ήταν όμως η Ευρώπη, η οποία έδωσε το όνομά της στη μια από τις πέντε Ηπείρους της γης, στην οποία βρίσκεται και η χώρα μας; Σύμφωνα με μια από τις πολλές εκδοχές της μυθολογίας, ήταν η πανέμορφη θυγατέρα του βασιλιά της Φοινίκης Αγήνορα, την οποία ερωτεύθηκε ο Δίας που μεταμορφωμένος σε ταύρο την απήγαγε και τη μετέφερε στην Κρήτη. Κατά τον Ησύχιο ήταν όμορφη και «Ευρύωπος» (με μεγάλα μάτια), αλλά και η Ήπειρος στην οποία έδωσε το όνομά της ήταν η ομορφότερη από τις άλλες τέσσερις που υπάρχουν στη γη. Αυτή όμως η Ευρώπη από «Ευρύωπη» μεταμορφώθηκε στις μέρες μας σε «Δυσώπη», δηλαδή σε μια υπερβολικά άσχημη γυναίκα με απαίσια μάτια. Τα δυο επίθετα είναι ομόρριζα και προέρχονται από το «όπωπα», τον παρακείμενο του ανώμαλου ρήματος «ορώ=βλέπω», ενώ «οπωπή» σημαίνει «βλέμμα, θέα, μάτι». Το ρήμα επιβίωσε στη σημερινή νεοελληνική γλώσσα με παράγωγα (π.χ. οράματα, όραση, ορατόμετρο, ορατότητα κ.ά.)

Η όμορφη Ευρώπη μας για την οποία ονειρευθήκαμε μια αδελφική ένωση των λαών της για μια αιώνια ειρήνη και ευημερία, κατάντησε σήμερα η «Δυσώπη», η ανατριχιαστικά δύσμορφη μέγαιρα, η οποία με μια καθαρά υλιστική Νομισματική (μονεταριστική) Ένωση απεμπόλησε με σκαιότητα τους αρχικούς στόχους ενοποίησης των κρατών της και τα βασικά πολιτιστικά της

χαρακτηριστικά και με απληστία άρχισε να τρώει τα μικρά της παιδιά. Την αφορμή για το παρόν άρθρο μας την έδωσε η Διάσκεψη του Βερολίνου της 19 Ιανουαρίου 2020 για τη Λιβύη, στην οποία δεν προσκλήθηκε από τη Γερμανία η Ελλάδα, παρά την παράνομη αμφισβήτηση των κυριαρχικών της δικαιωμάτων από την Τουρκία λόγω της συμφωνίας της για την ΑΟΖ με ένα ανδρείκελο των δυο αντιμαχόμενων παρατάξεων της Λιβύης. Όπως εύστοχα αποφάνθηκε σε τηλεοπτική εκπομπή ο γνωστός έγκριτος δημοσιογράφος Σταύρος Λυγερός, η Γερμανία δεν βλέπει και ούτε αντιμετωπίζει την Ελλάδα ως «εταίρο» στην ΕΕ με πρόθεση να τη στηρίξει και να δείξει αλληλεγγύη σε παράνομες και επεκτατικές βλέψεις της Τουρκίας, αλλά τη βλέπει ως «μεταμοντέρνο σύγχρονο προτεκτοράτο της».

Είναι ολοφάνερο ότι ο αποκλεισμός της Ελλάδας σε μια τόσο ζωτική συμφωνία για τα θιγόμενα ζωτικά κυριαρχικά της δικαιώματα στη Μεσόγειο, έγινε με απαίτηση του προέδρου της Τουρκίας Ερντογάν κατά τις επανειλημμένες συναντήσεις και τηλεφωνικές επικοινωνίες του με την καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ. Η Τουρκία μας παίζει έτσι «μονότερμα» με μια εστία χωρίς έλληνα τερματοφύλακα. Οι συνέπειες για τη χώρα μας, αν τελικά σε λίγες μέρες επιτευχθεί κάποια συμφωνία στο Βερολίνο, θα φανούν αργότερα, αφού σε αυτή τη Διάσκεψη είναι βέβαιο ότι δεν θα τεθεί (απούσας της Ελλάδας) η ακύρωση της παράνομης συμφωνίας Τουρκίας-Λιβύης για την ΑΟΖ, η οποία έρχεται σε καταφανή αντίθεση με το Διεθνές Δίκαιο.

Είναι προς τιμήν των γερμανών δημοσιογράφων η επιμονή τους να βομβαρδίσουν με επανειλημμένες και απανωτές ερωτήσεις την εκπρόσωπο τύπου της γερμανικής καγκελαρίας, για αυτόν τον ανεξήγητο αποκλεισμό της Ελλάδας από αυτή τη Διάσκεψη. Οι δικαιολογίες που ψέλλισαν και αυτή αλλά και ο παριστάμενος υπουργός είναι κατάλληλες για αφελείς και για νήπια. Όσοι ασχολήθηκαν με τη διερεύνηση των πολιτικών και γεωστρατηγικών σχεδιασμών των μεγάλων δυνάμεων και κυρίως της Γερμανίας στον ευρωπαϊκό χώρο, γνωρίζουν ότι πρέπει να συσχετίσουν παρελθόντα ιστορικά γεγονότα με τις μελλοντικές τους επιδιώξεις σε έναν συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο. Για τη Γερμανία, η Μεσόγειος και ειδικότερα το Αιγαίο και ο έλεγχος των Στενών του Βοσπόρου, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με τα επεκτατικά τουρκικά όνειρα της «Γαλάζιας Πατρίδας». Ο παγγερμανισμός απέβλεπε στη διατήρηση μιας ισχυρής Τουρκίας όχι μόνον στην εποχή της «Ιερής Συμμαχίας» του Μέτερνιχ, με τη σταθεροποίηση του τουρκικού status quo στα Βαλκάνια, αλλά και

παλαιότερα, από το τέλος του 18^{ου} και ως τα πρώτα χρόνια του 19^{ου} αιώνα, όταν έγινε εμφανής η γερμανορωσική αντιπαράθεση για τον έλεγχο των Στενών στην εποχή της αυτοκράτειρας Αικατερίνης της Ρωσίας και του Φραγκίσκου Β', του αυτοκράτορα Αυστρίας-Γερμανίας. Από τότε και μέχρι σήμερα που το ευρωπαϊκό όραμα της ενοποίησης έχει ξεθωριάσει και επανεμφανίστηκαν οι σοβινιστικοί εθνικισμοί και ο παγγερμανισμός, η Γερμανία, η μεγαλύτερη στην Ευρώπη οικονομική και πολιτική (και αφανώς στρατιωτική!) δύναμη, ξανατοποθέτησε τη σκακιέρα εκεί που την είχαν αφήσει ο Φραγκίσκος Β', ο Μέτερνιχ, ο Βίσμαρκ και ο Χίτλερ. Οι γερμανοί ηγέτες πάντα, ιδίως σήμερα που η αλλοτινή παγκόσμια αμερικανική κυριαρχία βρίσκεται σε απελπιστικά κατιούσα φάση στην Ευρώπη (Ουκρανία), στη Μέση Ανατολή (Συρία, Κουρδιστάν) και στην Αφρική (Λιβύη) σε σύγκριση με τη ρωσική, θα προσπαθούν να επιδιώκουν μια ισχυρή και με κυρίαρχο ρόλο στα Βαλκάνια Τουρκία. Αυτή επέλεξαν ως ισχυρό και περιφερειακό εγγυητή των γερμανικών συμφερόντων για τη φύλαξη των Στενών του Βοσπόρου και θα ενισχύσουν σιωπηρώς τα επεκτατικά της σχέδια στα Βαλκάνια και στη Μεσόγειο. Οι γενοκτονίες των χριστιανών της Τουρκίας από τον οργανωτή τους στρατηγό του γερμανικού επιτελείου Λίμαν φον Σάντερς και τα ιστορικά γεγονότα των δυο μεγάλων παγκόσμιων πολέμων, επιβεβαιώνουν και τις μελλοντικές εξελίξεις στις σχέσεις Γερμανίας και Τουρκίας.

Τα Βαλκάνια και μαζί τους η Ελλάδα δεν θεωρούνται από τους Γερμανούς (και όχι μόνον!) ως «Ευρώπη», αλλά και επιδιώκεται σε αυτά η αποδυνάμωση της ρωσικής επιρροής λόγω θρησκείας και σλαβικής καταγωγής των περισσότερων κρατών της περιοχής. Η Ελλάδα ως «ανάδελφον έθνος» βρίσκεται μεταξύ σφύρας και άκμονος. Η Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου για τη Μεγάλη Βουλγαρία μας θυμίζει τι θα υποστούμε σε περίπτωση μιας παντοδύναμης Ρωσίας, αλλά και τους κινδύνους από τους στόχους της Γερμανίας για τον έλεγχο του Αιγαίου και των Στενών του Βοσπόρου. Συνεπώς υπάρχουν αντίρροπα γεωπολιτικά δεδομένα τα οποία διευκολύνουν την υλοποίηση των προθέσεων «του στρατηγικού βάθους» της Τουρκίας, όπως το διατύπωσε ο Αχμέτ Νταβούτογλου. Σε όλες τις βαλκανικές χώρες υπάρχουν πολλοί τουρκόφωνοι και μουσουλμανικοί πληθυσμοί. Ήδη έχει σχηματισθεί το τόξο διαχωρισμού της Βαλκανικής από την Ευρώπη, με τα μουσουλμανικά κράτη της Αλβανίας, Κοσόβου και Βοσνίας. Εκτός τόξου βρίσκονται μόνο τα Καθολικά και γερμανικής επιρροής σλαβικά κράτη της Κροατίας και της Σλοβενίας. Η

Ελλάδα, με τις χιλιάδες ασυνόδευτα «παιδάκια με μουστάκια και γένια» που παριστάνουν τον πρόσφυγα, γρήγορα θα χάσει την πολιτιστική της ταυτότητα. Η μεθοδευμένη πτώχευσή της και η εξάρτησή της από το (γερμανικό) ευρώ τη μετέβαλε σε οικονομικό προτεκτοράτο, άβουλο και αδύναμο να αντιμετωπίσει τους κινδύνους. Λέω μεθοδευμένη διότι είμαι της άποψης που στηρίζει τα επιχειρήματα του Τομά Πικετί, αυτού του διάσημου γάλλου ιστορικού και οικονομολόγου ότι, «η πτώχευση της Ελλάδας δεν είχε καμιά σχέση με την οικονομική επιστήμη, αλλά επιδίωκε άλλους στόχους».

Η Ελλάδα δέχεται για πολλά χρόνια απειλές και καθημερινές παραβιάσεις των συνόρων της από την Τουρκία. Είδαμε μήπως την Ευρώπη και τους «εταίρους μας» να απευθύνουν προειδοποιητικές συστάσεις και δηλώσεις στρατιωτικής συμπαράστασης (πραγματικής αλληλεγγύης) για ένα μέλος αυτής της αλληθωρης Ευρωπαϊκής Ένωσης; Μήπως το ευρώ και η Συνθήκη Σένγκεν είναι αρκετά για να περπατάμε ως Ευρωπαίοι ξυπόλυτοι στα τριβόλια; Αλλά και από πλευράς ελλήνων ηγετών συνεχίζεται ο μύθος της «αλληλεγγύης από τους εταίρους μας» και παριστάνουμε τους φιλόανθρωπους πολιτισμένους Ευρωπαίους που αγωνίζονται για να σώσουν την Ασία και την Αφρική από τα εκατομμύρια των δυστυχισμένων. Σε καμιά χώρα της Ευρώπης δεν υπάρχει αυτή η θεωρούμενη «ως στοιχείο πολιτισμού» εξαλλοσύνη των «Ανοιχτών Συνόρων» του Τζορτζ Σόρος, αυτού του δήθεν φιλόανθρωπου απατεώνα με τις εκατοντάδες ΜΚΟ που ενθαρρύνουν τη λαθρομετανάστευση και εμπορεύονται την ελπίδα. Μετέβαλαν τη Μεσόγειο σε απέραντο νεκροταφείο. Ακόμα και οι «προοδευτικοί αντικαπιταλιστές» έγιναν τα πιστότερα και τα πιο υπάκουα παιδιά του Σόρος, προπαγανδίζοντας την αθεΐα τους με «χριστιανική αγάπη».

Όλα τα ευρωπαϊκά κράτη ύψωσαν φράχτες στα σύνορά τους και άφησαν εμάς τους Έλληνες να σώσουμε τον ευρωπαϊκό πολιτισμό μεταβάλλοντας την πατρίδα μας σε αποθήκη ψυχών. Γίναμε σαν το γαλλικό «dépotoir » όπου παλαιότερα αποθήκευαν τα αζήτητα πτώματα. Με τα σημερινά δεδομένα η Ελλάδα είναι το πιο άκακο, το πιο εύπιστο και το πιο ηλίθιο ζώακι σε μια διακρατική ζούγκλα, στην οποία τα σαρκοβόρα αιλουροειδή επιβιώνουν τρώγοντας τις σάρκες των βραδυκίνητων και αγαθών χορτοφάγων. Αν συνεχίσει να είναι απρόσεκτο και ανοργάνωτο αλλά και να αλληλοεξοντώνεται με τα άλλα ζώακια της ράτσας του, αναπότρεπτα θα υποστεί τις συνέπειες των φυσικών νόμων και δεν θα καταφέρει να επιβιώσει. Ύστερα από 20, 50, 100 ή 200

χρόνια, είναι βέβαιο πως δεν θα υπάρχουν επόμενες γενιές. Ίσως υποστεί και δαρβίνειες μεταλλάξεις για να μεταμορφωθεί σε δουλικό και υπάκουο υποζύγιο.

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ 4 ΑΡΘΡΩΝ:

«Η ΚΑΛΠΑΖΟΥΣΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΣ»

Η ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Άρθρο Νο 1

Στο τελευταίο από τα δέκα ομοιογενή, από πλευράς θεματολογίας, κείμενα της πραγματείας μου «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», είχα συμβολικά επισημάνει κάποια από τα πολλά ζωτικής σημασίας κοινωνικά, πολιτικά και εθνικά προβλήματα που θα πρέπει επείγοντως να αντιμετωπίσει η χώρα μας, σε μια προσπάθεια να ξεφύγει από τους αναπόφευκτους κινδύνους που θα προκύψουν στο μέλλον από τις ολοένα εντεινόμενες οικονομικές και γεωπολιτικές συγκρούσεις των τριών, κυρίως, υπερδυνάμεων (ΗΠΑ, Κίνας, Ρωσίας).

Προτεραιότητα θα έπρεπε να δοθεί στα σοβαρά προβλήματα που έχουν άμεση σχέση με την επιβίωση του έθνους στην αναπότρεπτη (στο εγγύς ή απώτερο μέλλον) έναρξη γενικευμένων πολεμικών συγκρούσεων και την, μετά την ήδη ουσιαστική ανατροπή των ισορροπιών της Συμφωνίας της Γιάλτας, νέων συνοριακών διευθετήσεων. Στο στροβίλισμα ενός τέτοιου κυκλώνα είναι βέβαιο πως κάποια κράτη θα ακρωτηριαστούν, κάποια θα χαθούν και κάποια άλλα θα ξεπεταχτούν και θα δημιουργηθούν από τα αποκαΐδια. Στη «Μεγάλη Σκακιέρα» (The Grand Chessboard), για να χρησιμοποιήσουμε τον εξαιρετικά επιτυχημένο ορισμό του Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, οι παίκτες της Γιάλτας δεν θα είναι οι ίδιοι. Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα πως σε μια τέτοια σκακιέρα, σύμφωνα με τα σημερινά δεδομένα μιας αυτοεκπληρούμενης προφητείας, αυτός που θα πει την τελευταία

λέξη να είναι ο πρόεδρος μιας οικονομικά και στρατιωτικά πανίσχυρης Κίνας.

Στα τελευταία χρόνια η αγριότητα των συγκρούσεων συμφερόντων και των ανατροπών στις παραδοσιακές ισορροπίες των υπερδυνάμεων, δείχνει ότι εξασθενούν οι διπλωματικές και φιλειρηνικές λύσεις και αρχίζει να μυρίζει μπαρούτι. Για το λόγο αυτό είχα την πρόθεση, σε τυχόν νέα μελλοντικά άρθρα μου τα οποία θα μπορούσα να τα εντάξω στο Δεύτερο Μέρος της «ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ», να ασχοληθώ με τα προαναφερόμενα άμεσης προτεραιότητας ζωτικά προβλήματα του ελληνισμού, όπως π.χ. τον εμφανή και τεράστιο εθνικό κίνδυνο της υπογεννητικότητας, την επείγουσα πανεθνική **οργάνωση ισχυρής στρατιωτικής δύναμης για την αποτροπή επιθέσεων από γειτονικά κράτη, τη νομοθετική κατοχύρωση της οικονομικής ευρωστίας του κράτους και την ποινικοποίηση των υπεύθυνων μιας μελλοντικής πτώχευσης κ.ά.** Όμως θεώρησα ότι η πρόσφατη εφαρμογή του νέου Ποινικού Κώδικα από την 1^η Ιουλίου 2019 και η επιδείνωση της ανασφάλειας και του φόβου των πολιτών από τις νέες επιεικείς διατάξεις για σοβαρά κακουργήματα αλλά και τις αποφυλακίσεις σκληρών και αμετανόητων εγκληματιών, αποτελούν πρόβλημα με τεράστιες κοινωνικές προεκτάσεις, το οποίο αξίζει να διερευνηθεί σε βάθος και με μια νέα ματιά μπροστά στις κοινωνικές αλλαγές που επήλθαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο φόβος και η ανασφάλεια των πολιτών ενός κράτους από εσωτερικούς κινδύνους, έχει τις ίδιες αρνητικές συνέπειες με τους κινδύνους από εξωτερικούς εχθρούς. Καταρρακώνει το φρόνημα αυτοπεποίθησης και κοινωνικής συνοχής ενός λαού και συνεπώς τον καθιστά ευάλωτο και ανίκανο να βρει τρόπους αυτοάμυνας και αυτοπροστασίας. Μεταβάλλει το κράτος, από προστάτη και φύλακα της ζωής και της περιουσίας των πολιτών, σε αναρχούμενο βασίλειο εγκληματιών και περιθωριακών εγκληματικών ομάδων.

Οι τροποποιήσεις που έχουν επέλθει στον Ποινικό Κώδικα και στον Κώδικά Ποινικής Δικονομίας προκάλεσαν έντονες αντιδράσεις στο νομικό κόσμο της χώρας, ενώ οι πολίτες, ανενημέρωτοι και χωρίς ειδικές νομικές γνώσεις για να κατανοήσουν τη σοβαρότητα αυτών των αλλαγών στην καθημερινή τους ζωή, νιώθουν εντονότερα, από τις φήμες και την ειδησιογραφία των ΜΜΕ, το φόβο και την ανασφάλεια από την συνεχώς εντεινόμενη εγκληματική δράση των κακοποιών. Η Ένωση Εισαγγελέων Ελλάδος ζήτησε την

απόσυρση των δυο κωδίκων και επισήμανε ότι «η μετάπτωση υψηλής κοινωνικής απαξίας κακουργημάτων σε πλημμελήματα αλλά και η περαιτέρω μείωση των ορίων ποινών, με ταυτόχρονη χαλάρωση των προϋποθέσεων υφ' όρον απόλυσης, θα επιφέρει παραγραφές και μαζικές αποφυλακίσεις σε πληθώρα υποθέσεων, με τον κίνδυνο διασάλευσης της δημόσιας ασφάλειας αλλά και καλλιέργειας ευλόγου αισθήματος ατιμωρησίας στα θύματα εγκληματικών πράξεων». Επίσης, είναι εμφανής η ανησυχία και στην Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων, η οποία αποφάσισε τη διεξαγωγή Συνεδρίου για το νέο Ποινικό Κώδικα και τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας στην Αθήνα από τις 6 έως 8 Σεπτεμβρίου 2019.

Η θεωρητική ανάλυση και ερμηνεία των νέων διατάξεων της ποινικής νομοθεσίας από τα αρμόδια όργανα της δικαστικής εξουσίας, ενδεχομένως να μην οδηγήσει σε σαφή εκτίμηση του πραγματικού εύρους των συνεπειών από την πρακτική εφαρμογή τους στους επόμενους μήνες. Μεμονωμένοι σκληροί εγκληματίες ή οργανωμένες στις φυλακές ή εκτός φυλακών εγκληματικές ομάδες θα ζητήσουν να υπαχθούν τα καταδικασμένα ή υπό κατηγορίαν μέλη τους στις νέες ευεργετικές γι' αυτούς διατάξεις. Πολλοί Έλληνες και αλλοδαποί ληστές, βιαστές γυναικών και παιδιών, διεφθαρμένοι δημόσιοι υπάλληλοι, εκβιαστές, έμποροι ναρκωτικών κ.ά. οι οποίοι καταδικάστηκαν ή κατηγορούνται για κακουργηματικές πράξεις, είναι ευνόητο ότι θα ζητήσουν τα κακουργήματα να μετατραπούν σε πλημμελήματα. Για τους κατά συρροήν επαγγελματίες δολοφόνους η επιβράβευση των δολοφονικών τους ενστίκτων και προθέσεων είναι εντυπωσιακή. **Σύμφωνα με το νέο Ποινικό Κώδικα ο καταδικασμένος σε πολλαπλές ποινές ισόβιας κάθειρξης για αντίστοιχες δολοφονίες (π.χ. 10 φορές ισόβια), μετά τη συμπλήρωση 16 χρόνων στη φυλακή θα έχει το δικαίωμα να ζητήσει την αποφυλάκισή του και να εκτίσει τα υπόλοιπα 9 χρόνια σε κατ' οίκον περιορισμό. Όταν θα συμπληρώσει συνολικά 25 χρόνια (16+9) που είναι ο μέγιστος χρόνος παραμονής στις φυλακές ακόμα και για τα ειδεχθέστερα εγκλήματα, υποτίθεται ότι θα επιστρέφει «σωφρονισμένος και απόλυτα νομοταγής» στην κοινωνία. Στην πράξη, οι περισσότεροι από τους σκληρούς εγκληματίες βρίσκονται σε συνεχή επαφή μεταξύ τους ως ενεργά μέλη μιας εγκληματικής ομάδας και μέσα στις φυλακές ή στον (υποτιθέμενο!) κατ' οίκον περιορισμό, ενώ μετά την αποφυλάκισή τους ξαναρχίζουν με περισσότερη σκληρότητα το εγκληματικό τους έργο.**

Στις αντιδράσεις των Ελλήνων δικαστών και Εισαγγελέων προστέθηκαν και οι ανησυχίες του Συμβουλίου της Ευρώπης για την ενθάρρυνση, από τις νέες διατάξεις του ελληνικού Ποινικού Κώδικα, διάπραξης κακουργημάτων διαφθοράς. Η Ομάδα των Κρατών του Συμβουλίου κατά της Διαφθοράς, η γνωστή GRECO από το ακρωνύμιο των αντίστοιχων γαλλικών λέξεων (GRoupe d'Etats contre la COrruption), ιδρύθηκε το 1999 από 17 ευρωπαϊκά κράτη (συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας) και έχει ως αποκλειστικό αντικείμενο έρευνας την υποβοήθηση των σημερινών 45 κρατών/μελών της στην αντιμετώπιση των κακουργημάτων διαφθοράς. Η GRECO λοιπόν, όνομα και πράγμα που λέει ο λαός (αφού Greco=Έλληνας), ανακοίνωσε ότι ανησυχεί για ορισμένες διατάξεις της νέας ελληνικής ποινικής νομοθεσίας και θα προβεί σε σχετικές έρευνες, **διότι οι διατάξεις αυτές μετατρέπουν πολλά εγκλήματα σε μικρότερα πλημμελήματα και περιλαμβάνουν αδικήματα που σχετίζονται με τη διαφθορά.** Η νομοθεσία αυτή, συνεχίζει η ανακοίνωση, **ενδεχομένως να έρχεται σε αντίθεση με τα πρότυπα του Συμβουλίου της Ευρώπης για την καταπολέμηση της διαφθοράς,** τα οποία είχαν ήδη αποτελέσει αντικείμενο προηγούμενης αξιολόγησης της GRECO για την Ελλάδα και ενδέχεται να έχουν σοβαρότερες **επιπτώσεις** όσον αφορά στις έρευνες για τη διαφθορά και τη διεθνή συνεργασία.

Σε μια εποχή που η κοινωνία μαστίζεται από μια πρωτοφανή εγκληματικότητα, που οι πολίτες της διακατέχονται από τρόμο και έχουν μετατρέψει τα σπίτια τους σε «περιφραγμένα οχυρά», αλλά και που η Αστυνομία, με το συνεχές κλείσιμο των αστυνομικών τμημάτων για να προστατεύονται ειδικοί στόχοι των εγκληματικών ομάδων (πολιτικοί, διπλωμάτες, δικαστές, δημοσιογράφοι κ.ά. επώνυμοι) αδυνατεί να προστατεύσει τον αδύναμο και ανώνυμο πολίτη, ορθώνεται το ερώτημα για ποιο λόγο το ελληνικό κράτος προβαίνει σε ενέργειες με τις οποίες ένα σοβαρό πρόβλημα γίνεται ακόμα σοβαρότερο! Γιατί οι θύτες αντιμετωπίζονται με τέτοια χριστιανική ευαισθησία, ενώ τα θύματα, κυρίως άτομα που αδυνατούν να αυτοπροστατευθούν (γέροι, γυναίκες, παιδιά) αντιμετωπίζονται ως αριθμητικές μονάδες στους στατιστικούς πίνακες εγκληματικότητας, χωρίς να επιβάλλονται ποινές ικανές να αποτρέπουν τέτοια ειδική εγκλήματα, όπως π.χ. η επιβολή πραγματικής ισόβιας κάθειρξης η οποία εφαρμόζεται σε κάποιες χώρες;

Θα επιχειρήσουμε στα επόμενα κείμενα να διερευνήσουμε τις εξελίξεις που επήλθαν στη Δικαιοσύνη της Ανταπόδοσης η οποία,

παλαιότερα, από την κοινωνική ευαισθησία για ορισμένες αντιφατικές παραβατικές συμπεριφορές (π.χ. η κλοπή ψωμιού από τον πεινασμένο Γιάννη Αγιάννη στους «Misérables» του Β. Ουγκό) ή τις λανθασμένες δικαστικές αποφάσεις που είχαν τραγικές συνέπειες για αθώους και φιλήσυχους πολίτες, μετεξελίχθηκε στη Δικαιοσύνη της Γενικευμένης Επιείκειας και σταδιακά οδηγήθηκε (με το ιδεολόγημα ότι «η Κοινωνία δεν εκδικείται») σε ακρότητες με τη συγκαλυμμένη επιβράβευση της εγκληματικότητας. Όμως, για πρώτη ίσως φορά διαπρεπείς εγκληματολόγοι άρχισαν να μιλούν και για τη Δικαιοσύνη της Επανόρθωσης ή Αποκατάστασης της ζημίας (με την ευρύτερη έννοια) που έχει υποστεί το θύμα ή η οικογένεια του θύματος. Και τίθεται το ερώτημα: Η πολιτεία οφείλει, για λόγους ανθρωπισμού, να προστατεύει τον εγκληματία επιδεικνύοντας προς αυτόν μια υπέρμετρη επιείκεια ή θα πρέπει να τον αποθαρρύνει (με τη σκληρή τιμωρία του) και να επανορθώνει τις τραγικές (τις περισσότερες φορές) συνέπειες των εγκληματικών του πράξεων προς τα αθώα θύματά του;

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ 4 ΑΡΘΡΩΝ:

«Η ΚΑΛΠΑΖΟΥΣΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΣ»

Η ΣΤΑΔΙΑΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΟΧΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ

Άρθρο Νο 2

Στην απώτερη αρχαιότητα και προφανώς ακόμα και στα χρόνια των «Σκοτεινών Αιώνων» (αγγλ. Dark Ages - γαλ. Siècles Obscurs) από το τέλος του 13^{ου} και ως τον 8^ο π.Χ. αιώνα, στη διάρκεια των οποίων χάθηκε ξαφνικά και κάπως ανεξήγητα ο Μυκηναϊκός Πολιτισμός, υπήρχε αναμφισβήτητα το εθιμικό Δίκαιο της Ανταπόδοσης. Στα Ομηρικά Έπη αλλά και σε μεταγενέστερα αρχαία κείμενα, υπάρχουν πληροφορίες για τον τρόπο αντιμετώπισης των εγκληματικών πράξεων. Η απόδοση Δικαιοσύνης δεν ήταν, στην αρχή, πρόβλημα που απασχολούσε τον ηγεμόνα ή γενικά την οργανωμένη πολιτεία, αλλά μια ιδιωτική οικογενειακή υπόθεση, η οποία σε πολλές περιπτώσεις διευρυνόταν στο πλαίσιο της γενιάς ή της φυλής του θύτη και του θύματος. Ο εγκληματίας θα έπρεπε να τιμωρηθεί με μια ισότιμη ανταποδοτική σωματική ή χρηματική ποινή, ανάλογη με τη βαρύτητα των συνεπειών της πράξης του στο θύμα ή στην οικογένεια του θύματος. Με κάποια ίσως έκπληξη βρίσκουμε εδώ σπέρματα της Δικαιοσύνης της Επανόρθωσης ή Αποκατάστασης, η οποία στα επόμενα χρόνια και ως την εποχή μας απουσίαζε ή

είχε αναιμικό χαρακτήρα στο σύγχρονο ποινικό σύστημα σε όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου.

Πολλοί θεωρούν ότι η εβραϊκή νοοτροπία εκδίκησης από τα θύματα μιας εγκληματικής πράξης εναντίον του εγκληματία στη βάση της λογικής του «οφθαλμόν αντί οφθαλμού», αποτελεί έναν βάρβαρο και απάνθρωπο τρόπο απόδοσης Δικαιοσύνης, ο οποίος χρησιμοποιήθηκε ως επιχείρημα από φιλόφιλους ή δήθεν φιλόφιλους για να καταστεί η ποινική νομοθεσία επιεικέστερη ακόμα και σε επαχθείς και φρικιαστικές εγκληματικές πράξεις. Ο εβραϊκός κανόνας ανταπόδοσης σε μια εγκληματική πράξη είναι ηπιότερος σε σύγκριση με τον αρχαιοελληνικό της ομηρικής εποχής, κατά την οποία ο εθιμικός Κανόνας Δικαίου βασιζόταν στο αξίωμα της «Κεφαλής αντί Οφθαλμού». Ο Αχιλλέας δεν επιδιώκει μόνο την ίση ανταπόδοση στο φονιά του Πάτροκλου, αλλά θα επιβάλλει στον Έκτορα και τη δυσανάλογη ποινή της ατίμωσης. Ο Έκτορας και ο Πάτροκλος μονομάχησαν σε μια έντιμη αντιπαράθεση στη διάρκεια μιας μάχης. Για τον Αχιλλέα, μια ισότιμη εκδίκηση για την απώλεια του φίλου του θα ήταν ο θάνατος του Έκτορα. Όμως, υπολογίζοντας την απώλεια ενός συντρόφου ως πράξη βαρύτερη ενός απλού θανάτου, τιμώρησε το φονιά και με την ατίμωση του πτώματός του, σέρνοντάς τον με το άρμα του μπροστά στα τείχη της Τροίας. Στην αρχαιότητα ένα τέτοιο είδος ατίμωσης του νεκρού ήταν χίλιες φορές απεχθέστερο από τον ίδιο το θάνατο.

Στην αρχαιότητα αλλά και στα μεταγενέστερα χρόνια, ακόμα και μετά το Μεσαίωνα, όταν οι Ευρωπαίοι θεωρούνταν πλέον πολιτισμένοι λόγω της άνθησης των καλών τεχνών, των γραμμάτων και της βιομηχανικής επανάστασης, η Δικαιοσύνη της Ανταπόδοσης εξακολουθούσε να έχει τον ανηλεή εκδικητικό της χαρακτήρα. Οι εκπληκτικές πολυάριθμες μηχανές και συστήματα βασανιστηρίων, δείχνουν τον τρόπο απονομής της Δικαιοσύνης για τους ένοχους (πραγματικούς ή ενοχοποιημένους αθώους), οι οποίοι περνούσαν φρικτές στιγμές σωματικού πόνου πριν ξεψυχήσουν.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και το θάνατο εκατομμυρίων ανθρώπων, άρχισαν να διαδίδονται και να επικρατούν οι ιδέες για την αξία της ανθρώπινης ζωής. Αυτό το σιωπηλό κίνημα ανθρωπισμού είχε επηρεάσει έντονα και τη φοιτητοπαρέα μας προς το τέλος της δεκαετίας του 1960. Υπήρχε διάχυτος προβληματισμός για τους αθώους που θεωρούνταν ένοχοι ή (όπως ο κόσμος πίστευε) ότι καταδικάζονταν για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας, όπως ο Ντρέιφους στη Γαλλία ή στην Ελλάδα ο

δημοσιογράφος Γρηγόρης Στακτόπουλος στην υπόθεση της δολοφονίας του αμερικανού δημοσιογράφου Τζορτζ Πολκ και μεταγενέστερα ο Αριστείδης Παγκρατίδης στην υπόθεση του «Δράκου του Σείχ Σου». Η καταδίκη αθώων σε θάνατο χωρίς ατράνταχτα αποδεικτικά στοιχεία ενοχής, ισοδυναμεί με «νομοποιημένη δολοφονική πράξη». Η αναφερόμενη τελευταία περίπτωση του Παγκρατίδη αποτελεί το αποκορύφωμα μιας αστυνομικής και (κυρίως) δικαστικής πλεκτάνης για την «εν ψυχρώ δολοφονία ενός αθώου», με απόφαση των τεσσάρων από τους πέντε εφέτες (μειοψήφησε ο ένας και μοναδικός έντιμος εφέτης, με κατάθεση μιας δισέλιδης συγκλονιστικής αιτιολογικής έκθεσης). Τα δικαστικά έγγραφα και λοιπά στοιχεία που αποκαλύφθηκαν πρόσφατα δείχνουν ότι, ακόμα και θρησκευτικοί ή δικαστικοί λειτουργοί (όπως στην περίπτωση των δικαστών της Ιερής Εξέτασης ή του Παγκρατίδη) είναι δυνατόν να μετατραπούν σε «συνειδητούς δολοφόνους».

Την περίοδο εκείνη είχα διαβάσει στο «Μακεδονικό Ημερολόγιο» που εξέδιδε ο φιλόλογος καθηγητής Ν. Σφενδόνης, την ιστορία της δημόσιας εκτέλεσης στη Θεσσαλονίκη ενός μυλωνά για φόνους που είχαν διαπράξει άγνωστοι ληστές στην περιοχή που βρισκόταν ο μύλος του. Η εκπληκτική περιγραφή του καθηγητή για τα δραματικά γεγονότα κατά τη διαδικασία της εκτέλεσης ενός αθώου με συγκλόνισε. Τραγική φιγούρα ο καταδικασμένος σε θάνατο μυλωνάς. Χτυπιόταν, έκλαιγε οδύρονταν και κραύγαζε συνέχεια ότι είναι αθώος και ότι άδικα στιγμάτισαν τον ίδιο και την οικογένειά του. Όλοι σχεδόν γνώριζαν πως ήταν ένας εργατικός και φιλήσυχος οικογενειάρχης, που ως αποδιοπομπαίος τράγος είχε επιλεγεί από τη Χωροφυλακή (με χαλκευμένα στοιχεία) για να αποτελέσει το υπόδειγμα της αυστηρής τιμωρίας σε ληστές και δολοφόνους. Με την εκτέλεση του άτυχου μυλωνά στέλνονταν ένα απειλητικό «μήνυμα» προς τις εγκληματικές ομάδες που δρούσαν στην επαρχία

Το συγκεντρωμένο πλήθος είχε εξαγριωθεί και απαιτούσε την αναβολή της εκτέλεσης και νέα δίκη. Οι νεαροί στρατιώτες του εκτελεστικού αποσπάσματος, αναστατωμένοι από την εξέλιξη των γεγονότων, πυροβόλησαν την πρώτη φορά χωρίς να σκοπεύσουν το μελλοθάνατο, ενώ στη δεύτερη φορά και μετά τις επιπλήξεις του διοικητή τους τον τραυμάτισαν ελαφρά στα άκρα. Το χέρι του υπαξιωματικού, ο οποίος θα έδινε τη χαριστική βολή σε έναν αθώο που εκλιπαρούσε κλαίγοντας για τη ζωή του, έτρεμε και οι πρώτες σφαίρες του πιστολιού του καρφώθηκαν, από αστοχία, στο χώμα. Όταν κάποια στιγμή βρήκε το στόχο, ο εκτελεσμένος για αρκετά

λεπτά της ώρας εξακολουθούσε να παραμένει ζωντανός. Ήταν μια νόμιμη θανατική εκτέλεση η οποία όμως, χωρίς ενδοιασμούς, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως εν ψυχρώ βάρβαρη δολοφονία.

Τέτοια περιστατικά που δημοσιεύονταν σε εφημερίδες και περιοδικά, αναφέρονταν συνήθως σε περιπτώσεις αθώων ή θυμάτων ρατσισμού, οι οποίοι θανατώνονταν άδικα ή τραβούσαν τα πάνδεινα σε φυλακές/κολαστήρια και σε καταναγκαστικά έργα, όπως ο εβραϊκής καταγωγής γάλλος λοχαγός Άλφρεντ Ντρέιφους στο «Νησί του Διαβόλου» της Γαλλικής Γουιάνας, όπου ο αργός θάνατος θεωρούνταν λύτρωση και θείο δώρο. Εκείνη την εποχή οι αδίστακτοι δολοφόνοι ήταν ελάχιστοι, συνήθως παράφρονες ή δημιουργούνταν κάποια λίγα οικογενειακά δράματα για οικονομικούς ή για λόγους ερωτικής αντιζηλίας και εκδίκησης. Εμείς οι μεγαλύτερης ηλικίας προλάβαμε να ζήσουμε σε μια κοινωνία χωρίς φόβο. Κοιμόμασταν με τις πόρτες και τα παράθυρα ανοιχτά, κάναμε τις νύχτες ρομαντικούς περίπατους με τις κοπέλες μας σε ερημιές και σε παραλίες και αφήναμε τα παιδιά μας να παίζουν σε πυκνοφυτευμένα πάρκα και αλσύλλια, χωρίς το φόβο πως θα βρίσκονταν άνθρωποι να μας σκοτώσουν για το ασήμαντο ποσό των πενήντα ή εκατό δραχμών. Αυτή η έλλειψη ανασφάλειας και η διάδοση των ανθρωπιστικών ιδεών μετά τους δυο αιματηρούς μεγάλους πολέμους, ήταν η αιτία της εμφάνισης, γενικότερα, μιας κοινωνικής ανοχής και επιείκειας προς όλους τους δράστες εγκληματικών πράξεων. Όμως, είναι δυνατόν μια κοινωνία να θεωρηθεί πολιτισμένη και διαπνεόμενη από ανθρωπιστικά ιδεώδη, όταν δείχνει ανοχή και επιείκεια σε έναν πωρωμένο εγκληματία, ο οποίος μετά από ολιγοετή φυλάκιση υπάρχει πιθανότητα να διαπράξει και άλλα αγριότερα εγκλήματα; Τα παλιά αλλά και τα μελλοντικά θύματα ενός τέτοιου ανθρωπόμορφου θηρίου θα πρέπει να πληρώσουν με τη ζωή τους τον ψευτοανθρωπισμό μιας υποτίθεται πολιτισμένης κοινωνίας; Η ζωή των παλιών και των μελλοντικών αθώων θυμάτων είναι μήπως λιγότερο πολύτιμη από τη ζωή ενός εγκληματία;

Προσωπικά, βασικό ρόλο στην ενδυνάμωση της ιδεολογίας μου για επίδειξη οίκτου και κοινωνικής επιείκειας προς εγκληματίες οι οποίοι, κάποιες φορές, ξεπερνούσαν σε αγριότητα και τα θηρία της ζούγκλας, έπαιξαν κάποια ιστορικά γεγονότα που διάβαζα στον γαλλόφωνο τύπο. Άλλωστε αυτός ο τρόπος σκέψης είχε λάβει γενικότερες κοινωνικές διαστάσεις και αποτελούσε κυρίαρχη ιδεολογία της πλειοψηφίας των πολιτών. Σε ένα από αυτά τα δημοσιεύματα αναδεικνυόταν η βαρβαρότητα ενός ποινικού συστήματος, το οποίο έστελνε και πολιτικά μηνύματα συγκρίνοντας

την αυθαιρεσία και σκληρότητα της φεουδαρχικής ολιγαρχίας με τον δημοκρατικό ανθρωπισμό. Αφορούσε στο γεγονός μιας εκτέλεσης στο Παρίσι, στην εποχή του Λουδοβίκου του 15^{ου}.

Αυτός ο γάλλος βασιλιάς, περισσότερο γνωστός από τη διάσημη ερωμένη του Μαντάμ ντε Πομπαντούρ, ήταν ένας διεφθαρμένος και γνωστός παιδόφιλος, ο οποίος είχε διορίσει στην «Βουλή των Ευγενών» πολλούς αριστοκράτες φίλους του με τις ίδιες σεξουαλικές προτιμήσεις. Ένας πα-τέρας και υπάλληλος της Βουλής επιχείρησε αγανακτισμένος να διαμαρτυρηθεί για το βιασμό της μικρής κόρης του από το βασιλιά με έναν τρόπο πρόχειρο και αφελή. Του επιτέθηκε με έναν σουγιά οχτώ εκατοστών, που μόλις διαπέρασε τα χοντρά ρούχα του Λουδοβίκου και του προξένησε μια ελαφριά εκδορά, την οποία αντιλήφθηκαν οι αυλικοί όταν ξεντύθηκε το βράδυ για να κοιμηθεί. Ήταν περισσότερο μια πράξη διαμαρτυρίας από έναν εξαγριωμένο πατέρα, παρά μια σοβαρή απόπειρα δολοφονίας.

Ο ίδιος ο βασιλιάς, για να φανεί γενναιόδωρος, δεν θέλησε να τιμωρήσει τον εξοργισμένο πατέρα. Όμως, οι «διορισμένοι Ευγενείς βουλευτές», επειδή μεταξύ τους υπήρχαν γνωστοί παιδόφιλοι που ο άτυχος υπάλληλος της Βουλής φαίνεται πως τους γνώριζε καλά, αποφάσισαν να του κλείσουν το στόμα. Τον καταδίκασαν σε θάνατο «δια διαμελισμού», για την ιερόσυλη πράξη του να υψώσει οπλισμένο χέρι ενάντια στο βασιλιά. Μπροστά σε κεντρική πλατεία του Παρισιού, όπου είχε συγκεντρωθεί το πλήθος για να παρακολουθήσει την εκτέλεση, ο καταδικασμένος πέρασε μια ώρα αλληλοδιαδοχής φρικτών τρόπων βασανισμού και μαρτυριών. Πρώτα έκοψαν με τσεκούρι το «βέβηλο χέρι» που κρατούσε το σουγιά. Μετά ακολούθησαν καψίματα με πυρωμένα σίδερα στα άκρα και στο στήθος. Μετά έριξαν καυτό λάδι στις πληγές. Τα ουρλιαχτά του θανατοποινίτη ακούγονταν εκατοντάδες μέτρα μακριά. Στο τέλος, ήρθε η σειρά του διαμελισμού. Τα τέσσερα άκρα δέθηκαν, για να τα σύρουν και να τα ξεκολλήσουν από το σώμα τέσσερα άλογα. Η αποκόλληση απέτυχε και τη διευκόλυναν με το περιορισμένο κόψιμο των αρθρώσεων με τσεκούρι. Μόνο όταν εξαρθρώθηκε και το τέταρτο σκέλος, τότε επιτέλους ο δύστυχος θανατοποινίτης ξεψύχησε. Ακόμα και ο Λουδοβίκος που παρακολουθούσε την εκτέλεση, είχε

εκφράσει την επιθυμία να στραγγαλισθεί ο καταδικασμένος για να γλιτώσει από το μαρτύριο, αλλά οι «γαλαζοαίματοι δικαστές» ήταν αμετάπειστοι. Έπρεπε να εκτελεσθεί κατά γράμμα η απόφαση της «Βουλής». Μιας Βουλής όπου κυριαρχούσε μια αφανής ομάδα «διεστραμμένων Ευγενών». Έκλεισαν με τέτοιο απαίσιο τρόπο το στόμα ενός αξιόπιστου μάρτυρα, ο οποίος θα μπορούσε να αποκαλύψει τις βρόμικες ερωτικές τους ενασχολήσεις.

Ειρωνεία της τύχης! Ο τότε δεκαοχτάχρονος δήμιος Σαρλ Ανρί Σανσόν, ήταν αυτός ο ίδιος δήμιος που τριάντα έξι χρόνια μετά, όταν ήταν πενήντα τεσσάρων χρόνων, καρατόμησε στη γκιλοτίνα το Λουδοβίκο τον 16^ο και αργότερα τη βασίλισσα Μαρία Αντουανέττα. Αυτός ο άτυχος εγγονός και διάδοχος του έκφυλου Λουδοβίκου 15^{ου}, όταν ο νεαρός τότε δήμιος διαμέλιζε το δυστυχή κατάδικο στην πλατεία των εκτελέσεων, ήταν μόλις τεσσάρων ετών. Πλήρωσε, ύστερα από τριανταέξι χρόνια, τις αμαρτίες του λαομίσητου παππού του και του άπληστου και διεφθαρμένου φεουδαρχικού καθεστώτος που εκπροσωπούσε.

Τέτοια και παρόμοια γεγονότα διαμόρφωσαν ένα κλίμα πρωτόγνωρης ανοχής και επιείκειας στη Δικαιοσύνη της Ανταπόδοσης. Οι εξελίξεις που ακολούθησαν αντέστρεψαν τους ρόλους και οι θύτες μπορούν πλέον να «σιδερώνουν» με πυρακτωμένα σίδερα (όπως ο Σαρλ Ανρί Σανσόν) τα θύματά τους και να μπαينوβγαίνουν σε «μια φυλακή, **μπέστε σκύλοι αλέστε**», με ολιγοετείς καθειρήξεις, με κατ' οίκον εγκλεισμούς και με άδειες εξόδου ακόμα και σε σκληρούς αμετανόητους εγκληματίες, χάρη σε νόμους που επιβραβεύουν την εγκληματική πράξη. Είναι αυτό που η **Ένωση Εισαγγελέων Ελλάδος** χαρακτήρισε ως «μετάπτωση υψηλής κοινωνικής απαξίας κακουργημάτων σε πλημμελήματα».

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ 4 ΑΡΘΡΩΝ:
«Η ΚΑΛΠΑΖΟΥΣΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΗΣ
ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΣ»

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΠΟΙ- ΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Άρθρο Νο 3

Στο προηγούμενο άρθρο μας εξηγήσαμε τους συναισθηματικούς, κυρίως, λόγους που οδήγησαν τη Δικαιοσύνη της Ανταπόδοσης από την ακραία βάρβαρη μορφή της, στην αντίθετη πλευρά της γενικευμένης υπέρμετρης επιείκειας που οδηγεί στην αύξηση των εγκληματικών πράξεων. Θεωρήθηκε ότι είναι «κοινωνικό έγκλημα» να καταδικάζεται σε θάνατο και να εκτελείται ακόμα και ένας πωρωμένος εγκληματίας, αλλά δεν μετρήθηκαν οι εκατοντάδες θάνατοι αθώων που «εκτελέστηκαν» (κάποιες φορές με φρικτό και κτηνώδη τρόπο) από τους εγκληματίες, για το λόγο πως δεν υπήρχε ο φόβος της ανταπόδοσης. Ο Μιλανέζος δικαστής Τσεζάρε (Καίσαρ) Μπεκαρία, ο θεωρούμενος ως θεμελιωτής της επιστήμης της εγκληματολογίας, στο περιώνυμο έργο του «Αδικήματα και Ποινές» γράφει:

«Η βεβαιότητα μιας τιμωρίας, όσο ήπια κι' αν είναι, θα κάνει πάντα εντύπωση περισσότερο από τον φόβο μιας τρομερής τιμωρίας, αν αυτός ο φόβος συνδυάζεται με την ελπίδα της ατιμωρησίας».

Με πιο απλά λόγια, ένας εγκληματίας θα φρόντιζε να μην διαπράξει κάποια ήπια εγκληματική πράξη αν ήταν βέβαιος ότι θα επακολουθούσε τιμωρία, ενώ ακόμα και ο φόβος μιας σκληρής τιμωρίας δεν έχει αποτρεπτική δράση αν ο εγκληματίας γνωρίζει ότι ένα νομοθετικό καθεστώς ατιμωρησίας τον προστατεύει και από τη χειρότερη εγκληματική πράξη του που είναι η αφαίρεση της ζωής ενός ή περισσότερων αθώων (π.χ. για την ασήμαντη αφορμή μιας ληστείας 100€ ή ενός κινητού τηλεφώνου). Από την άποψη αυτή οι «ανθρωπιστικές» διατάξεις του νέου Ποινικού Κώδικα στέλνουν ένα μήνυμα ατιμωρησίας προς σκληρούς εγκληματίες. Κάποιοι αθώοι πολίτες και κυρίως ανήμποροι ηλικιωμένοι, γυναίκες ή παιδιά, θα δολοφονηθούν ή θα υποστούν βίαιες εγκληματικές πράξεις από «γεννημένους εγκληματίες», όπως θα' λεγε και ο διάσημος θεμελιωτής της βιολογικής εγκληματολογικής θεωρίας Καίσαρ Λομπρόζο. Γι' αυτά τα συμβολικά μηνύματα ατιμωρησίας, κάποιοι υποστηρικτές επαναφοράς της θανατικής ποινής για ειδεχθή εγκλήματα θέτουν το ερώτημα, αν η ζωή ενός πωρωμένου εγκληματία είναι πολυτιμότερη από τα εκατοντάδες θύματα βίαιων εγκληματικών πράξεων που μελλοντικά θα πληρώσουν, με τη ζωή τους ή με το γκρέμισμα των ονείρων μιας ευτυχισμένης ζωής, τις συνέπειες ενός κίβδηλου ανθρωπισμού που ενθαρρύνει τη διάπραξη εγκλημάτων.

Στη σειρά αυτή των άρθρων δεν επιδιώκουμε, λόγω αναρμοδιότητας, να αναπτύξουμε τις πολλές θεωρίες των εγκληματολόγων για τον τρόπο απονομής της ποινικής δικαιοσύνης. Ως απλούς και ανώνυμους πολίτες μας ενδιαφέρουν οι συνέπειες για την κοινωνία των ποινικών διατάξεων με τις οποίες θα προστατεύεται η ζωή και η περιουσία αυτών των πολιτών. Και ομιλώ για τους απλούς πολίτες διότι οι επώνυμοι και η πολιτική ελίτ προστατεύονται από πλήθος αστυνομικών εις βάρος της ασφάλειας των πολιτών. Έχουν καταργηθεί εκατοντάδες αστυνομικά τμήματα για να προστατεύονται καλύτερα οι λεγόμενοι ειδικοί στόχοι. Δεν γνωρίζω αν είναι αλήθεια, αλλά κάπου διάβασα ότι, για την προστασία ενός ανώτατου κυβερνητικού αξιωματούχου είχαν αποσπασθεί από το κύριο έργο τους περίπου 40 αστυνομικοί. Αυτοί που αποφασίζουν ερήμην των λαών (χωρίς δημοσκοπήσεις και δημοψηφίσματα) για να προστατεύουν τους θύτες περισσότερο από τα θύματα, φροντίζουν και οι ίδιοι

αδαπάνως, σε παγκόσμιο επίπεδο, να προστατεύονται από πληθώρα αστυνομικών. Ο επί 10 χρόνια πρόεδρος της Κομισιόν Χοσέ Εμμανουέλ Μπαρόζο, ένας από τους πιο διεφθαρμένους και ιδεολογικά ανεργάτιστους πολιτικούς της Ευρώπης, είχε φροντίσει να φέρει στις Βρυξέλλες μια κουστωδία 36 πορτογάλων αστυνομικών των ειδικών δυνάμεων για να τον προστατεύουν. Σε παλαιότερα χρόνια ούτε οι δικτάτορες είχαν τέτοια πληθώρα σωματοφυλάκων. Στη σημερινή Δημοκρατία του φόβου και της ανασφάλειας, οι ηγετικές ελίτ των κρατών κυκλοφορούν με αλεξίσφαιρες λιμουζίνες και περιβάλλονται από διμοιρίες αστυνομικών και από επιλεγμένους ειδικούς σωματοφύλακες. Λαοπρόβλητοι ηγέτες!

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι, θέματα της ποινικής νομοθεσίας που αφορούν στην ασφάλεια των πολιτών, αποτελούν αντικείμενο ιδεολογικής διαμάχης ανάμεσα σε αυτοαποκαλούμενους προοδευτικούς και σε συντηρητικούς. Βλέπουν από παραμορφωτικό κομματικό πρίσμα τα επιστημονικά ερευνητικά πορίσματα μεγάλων εγκληματολόγων και τους κατά-τάσσουν σε φασίστες και δημοκράτες. Ας πάρουμε το παράδειγμα ενός διάσημου, στην εποχή του (τέλος του 19^{ου} και αρχές του 20ου αιώνα) γιατρού, του Καίσαρα Λομπρόζο, τον οποίο έχουμε προαναφέρει και θεωρείται ως ένας από τους θεμελιωτές της εγκληματολογίας. Το γεγονός πως η βιολογική θεωρία του για τους εγκληματίες βασίζεται σε ανθρωπομορφικά χαρακτηριστικά και σε κληρονομικές ανωμαλίες, ερμηνεύεται ως θεωρία κάπως ρατσιστική που ξεχωρίζει τους ανθρώπους σε φυσιολογικούς και σε εγκληματίες. Κι' όμως, αν και οι γενικότερες απόψεις του δεν γίνονται όλες αποδεκτές από τους σύγχρονους εγκληματολόγους, είναι φανερό ότι κάποια από τα αποτελέσματα των ερευνών του είναι χωρίς καμιά αμφιβολία σωστά, διότι υπάρχουν αναμφισβήτητα γραπτά αποδεικτικά στοιχεία. Όταν στα μαθητικά μου χρόνια διάβασα το βιβλίο του «ο εγκληματίας άνθρωπος», εντυπωσιάστηκα από το γεγονός πως, ως γιατρός, παρακολούθησε επί δεκαετίες την οικογενειακή εξέλιξη ενός ζεύγους αλκοολικών. Από τους εκατοντάδες απογόνους αυτών των βιολογικά εκφυλισμένων ανθρώπων (παιδιά, εγγόνια και δισέγγονα) οι φυσιολογικοί απόγονοι μετρούνταν στα δάχτυλα των χεριών. Όλοι οι υπόλοιποι ανήκαν σε ομάδες με παραβατική συμπεριφορά (κλέφτες, εκβιαστές, παιδόφιλοι, δολοφόνοι, ναρκομανείς, πόρνες, κλπ). Σήμερα, όλοι σχεδόν οι γιατροί, γνωρίζοντας πως ορισμένες παθολογίες του ανθρώπου (φυσικά και οι ψυχοπαθολογικές) είναι δυνατόν, από τα γονίδια ή κάτω από

ορισμένες κοινωνικές και περιβαλλοντικές συνθήκες να κληρονομηθούν και από κάποιους απογόνους, ρωτούν τους ασθενείς τους αν από μια συγκεκριμένη ασθένειά τους έπασχε κάποιος κοντινός ή μακρινός συγγενής τους. Ο Λομπρόζο δεν υπήρξε ποτέ ρατσιστής. Αντίθετα, μιλούσε με συμπόνια και οίκτο για τους εγκληματίες. Ήταν ο πρώτος που τους θεώρησε ψυχικά ασθενείς και επιζητούσε τον εγκλεισμό τους σε ψυχιατρικά ιδρύματα αντί να καταδικάζονται σε θάνατο.

Πέρα από τα θεωρητικά συμπεράσματα των ειδικών εγκληματολόγων και τις αγκυλωμένες ιδεολογικές θέσεις των κομματικά αφιονισμένων, υπάρχει το γενικό περί δικαίου αίσθημα της κοινωνίας. Σε μια πραγματική δημοκρατία δεν αποφασίζουν για ζωτικά προβλήματα του λαού κάποιοι «πεφωτισμένοι» μιας μειοψηφίας, οι οποίοι θεωρούν ότι είναι οι μοναδικοί που σκέφτονται και ενεργούν με το σωστό τρόπο. Η κοινωνία, η πλειοψηφία των πολιτών θα αποφασίσει για ζωτικά θέματα που την αφορούν και θα πρέπει οι ηγέτες τους να αφουγκραστούν τους φόβους και την αγωνία αυτών των πολιτών. Το ίδιο θα πρέπει να πράξει και ένας οποιοσδήποτε ερευνητής. Οφείλει να διερευνήσει τον ευρύτερο κοινωνικό του περίγυρο και να καταλήξει σε συγκεκριμένα αμερόληπτα συμπεράσματα. Μια εμπειρία που είχα στο Παρίσι κατά τη διάρκεια μιας μετεκπαίδευσης, μου έδωσε την ευκαιρία να διαπιστώσω τον τρόπο σκέψης μιας μικρής διεθνούς ομάδας επιστημόνων (χωρίς εξειδικευμένες γνώσεις σε θέματα ποινικού δικαίου) πάνω στο πρόβλημα της τιμωρίας των εγκληματιών.

Στη δεκαετία του 1970, όταν πρόεδρος της Γαλλίας ήταν ο Ζορζ Πομπιντού, είχε διαπραχθεί η δολοφονία μιας νεαρής γυναίκας σε προχωρημένη εγκυμοσύνη και της εφτάχρονης κόρης της. Ο δολοφόνος, ένας Τυνήσιος αλλά γαλλικής υπηκοότητας ονόματι Μπεν Αλί, με τη βοήθεια ενός ανεπιού του διέπραξε τους δυο φόνους κατά τη διάρκεια μιας ένοπλης ληστείας. Ο δολοφόνος είχε καταδικαστεί σε θάνατο και ο ανεπιός του σε πολυετή κάθειρξη. Οι οργανώσεις του πανίσχυρου τότε γαλλικού κομμουνιστικού κόμματος ζητούσαν από τον Πομπιντού να δώσει χάρη στο δολοφόνο και τον κατηγορούσαν για ρατσιστή και παραβάτη ενός βασικού κανόνα μιας πολιτισμένης κοινωνίας που είναι ο σεβασμός της ανθρώπινης ζωής, έστω κι' αν πρόκειται για τη ζωή ενός φονιά.

Μια καθηγήτρια της πολυεθνικής ομάδας των μετεκπαιδευομένων μηχανικών και οικονομολόγων, η οποία ήταν οργανωτικά ενταγμένη στο Κ.Κ.Γαλλίας, έφερε το θέμα προς

συζήτηση στο τέλος του μαθήματος. Ενδιαφερόταν να ενημερωθεί, όπως είπε, για τον τρόπο σκέψης για τέτοιου είδους περιστατικά από ανθρώπους υψηλής μόρφωσης και διαφορετικής κουλτούρας, δεδομένου ότι στην εικοσιπενταμελή τάξη υπήρχαν επιστήμονες από δώδεκα χώρες της Ευρώπης, της Λατινικής Αμερικής, του Καναδά και της Ιαπωνίας.

Στην αρχή όλη η τάξη συμφώνησε μαζί της για την «ανάγκη επίδειξης πολιτισμένης επιείκειας προς το δολοφόνο», αλλά αμέσως μετά υποβλήθηκαν ερωτήσεις για τα θύματα και τον τρόπο της δολοφονίας τους. Η καθηγήτρια αναγκάστηκε, από το πλήθος των ερωτήσεων, να περιγράψει τα γεγονότα με λεπτομέρεια. Ο Τυνήσιος με τον ανεψιό του μπήκαν σε ένα σπίτι για να πραγματοποιήσουν ληστεία. Μέσα βρισκόταν μια έγκυος γυναίκα με την εφτάχρονη κόρη της. Βρήκαν κάποια χρήματα, γύρω στις δυο χιλιάδες γαλλικά φράγκα. Τους φάνηκαν λίγα και χτύπησαν τη γυναίκα με μαχαίρι. Η τραυματισμένη τους εκλιπαρούσε και τους έλεγε πως στο σπίτι δεν υπήρχαν άλλα χρήματα. Ο Μπεν Αλί της κατάφερε το θανατηφόρο χτύπημα στο λαιμό. Η εφτάχρονη μικρούλα έτρεξε για να σωθεί. Την πρόλαβε στην πόρτα και με ένα τσεκούρι της θρυμματίσε το κεφάλι.

Στην αίθουσα διδασκαλίας επικρατούσε μια ασυνήθιστη παγωμάρα, Στο σύνολό τους οι μετεκπαιδευόμενοι μετέβαλαν άποψη και δικαίωσαν την απόφαση του Πομπιντού ο οποίος απέρριψε την αίτηση χάριτος. Ένας βραζιλιάνος μηχανικός, ο μεγαλύτερος της τάξης, σηκώθηκε από τη θέση του και κατανοώντας ότι εκπροσωπεί τις απόψεις της πλειοψηφίας, απευθύνθηκε προς την καθηγήτρια.

- Κυρία μου, αυτό το κτήνος, αν ήμουν εγώ ο δικαστής, θα το καταδίκασα δέκα φορές σε θάνατο.... Η κοινωνία δεν πρέπει να εκδικείται και οφείλει να είναι επιεικής σε ανθρώπους με ίχνη συνείδησης... Τέτοια ανθρωπόμορφα τέρατα δεν έχουν θέση σε μια οργανωμένη κοινωνία... Η θανάτωσή τους στη γκιλοτίνα είναι η μεγαλύτερη δυνατή πράξη επιείκειας... Ίσως θα τους ταίριαζε άλλος πιο επώδυνος τρόπος θανάτου...

Ο Μπεν Αλί εκτελέστηκε στις φυλακές της Μασσαλίας. Η πλειοψηφία των γάλλων πολιτών, σύμφωνα με σφυγμομετρήσεις της κοινής γνώμης, δεν θέλησε να απονεμηθεί χάρη σε έναν στυγερό εγκληματία, ο οποίος δολοφόνησε με κτηνώδη τρόπο μια έγκυο γυναίκα σε προχωρημένη κατάσταση εγκυμοσύνης και ένα εφτάχρονο αγγελοῦδι. Κάποιοι «προοδευτικοί» μίλησαν για ρατσισμό, για υφέρποντα φασισμό και για αναγεννημένο εθνικισμό προς ένα άτομο που «δεν ήταν καθάραιμος Γάλλος». Όμως, γι'

αυτούς τους «φιλόανθρωπους» της σταλινικής Αριστεράς και της Νεοταξικής (παγκοσμιοποιημένης) Δεξιάς των αδίστακτων κερδοσκόπων, θα μιλήσουμε εκτενέστερα στο επόμενο άρθρο μας.

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ 4 ΑΡΘΡΩΝ:

«Η ΚΑΛΠΑΖΟΥΣΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΣ»

Ο ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΙ Η ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ

Άρθρο Νο 4

Από τη στιγμή που το Δίκαιο της Ανταπόδοσης αποτέλεσε αντικείμενο ιδεολογικής πολιτικής διαμάχης και οι διαδικασίες προσαρμογής του στα κοινωνικά δεδομένα κάθε εποχής πέρασαν στα χέρια μιας «ολιγαρχίας πεφωτισμένων ψευτοφιλανθρώπων» η οποία αυτοπροστατεύεται με τη δύναμη των οργάνων ασφάλειας της κρατικής εξουσίας, οι φόβοι του ανώνυμου λαού και οι απαιτήσεις του για αυστηροποίηση της ποινικής νομοθεσίας, μεταφράζονται από τα προπαγανδιστικά κέντρα ως εκδηλώσεις βαρβαρότητας, φασισμού και ρατσισμού. Αλλά ας αρχίσουμε από την Αριστερή φιλόανθρωπη διεθνιστική ελίτ, η οποία μετά τη «γέννηση» του Δεξιού νεοταξικού (παγκοσμιοποιημένου) διεθισμού στη δεκαετία του 1970, συγχρόνισε τον ιδεολογικό βηματισμό της με την πιο ακραία μορφή του καπιταλισμού.

Οι σκληροί διεθμιστές διανοούμενοι της κομμουνιστικής αριστεράς βρήκαν στην ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης τα

χιμαιρικά οράματά τους για μια μελλοντική αταξική κοινωνία. Οι βασικοί στόχοι τους για την παγοσμιωποιημένη «Ανοιχτή Κοινωνία», την κατάργηση των συνόρων, την ισοπέδωση των πολιτισμών, την απαξίωση του παραδοσιακού ηθικού οικογενειακού τρόπου ζωής και των ηθικών κοινωνικών κανόνων, τη θεοποίηση των άναρχων κοινωνικών σχέσεων και την έλλειψη φραγμών στα πρωτόγονα ανθρώπινα ένστικτα, αποτελούν την κοινή ιδεολογική βάση της αφανούς πολιτικής σύμπλευσης με τους οικονομικά ισχυρούς. Αυτοί οι Αριστεροί διανοούμενοι οι οποίοι «ταΐζουν με σανό» τις μάζες των προλετάρων που διατείνονται πως εκπροσωπούν, αποτελούν (με το αζημίωτο!) τους καλύτερους προπαγανδιστές της παγκοσμιοποίησης. Ενός οικονομικού και κοινωνικοπολιτικού καθεστώτος που δημιουργήθηκε από τη «Σχολή του Σικάγου» (the Chicago School), για να διαλύσει τα έθνη και να μεταβιβάσει την κρατική εξουσία και τον παγκόσμιο πλούτο στους τραπεζίτες και στους χρηματιστές. Γι' αυτή την ιδεολογική σύμπνοια των διανοουμένων της «Αριστερής Ιντελιγκέντσια» με τους άπληστους τραπεζίτες και χρηματιστές της Δεξιάς, έχω ήδη αναφερθεί στην πραγματεία μου «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», παραθέτοντας και ένα αποκαλυπτικό άρθρο της γαλλικής εφημερίδας «Le Monde» που δημοσιεύτηκε στις 24 Ιουνίου 2018 με τίτλο «Comment la droite récupère les intellectuels de gauche» (Πως, με ποιο τρόπο, η Δεξιά ανακτά/περισυλλέγει τους διανοούμενους της Αριστεράς). Το ψεύτικο ιδεολογικό προσώπιο αυτού του απάνθρωπου καθεστώτος ανισότητας και εκμετάλλευσης των λαών είναι, η διατυμπάνιση ενός εικονικού ανθρωπισμού και η φαρισαϊκή προβολή των αρχών της δημοκρατίας, της ελευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όσοι αμφισβητούν τις αφανείς προθέσεις και τους βαθύτερους στόχους χαρακτηρίζονται σοβινιστές, φασίστες ή ρατσιστές. Όμως, και οι Αριστεροί αλλά και οι Δεξιοί αυτοί διεθνιστές έχουν τις ιδεολογικές τους ρίζες σε καθεστώτα που διακρίθηκαν για την εγκληματική τους σκληρότητα απέναντι σε ανθρώπους, σε κοινωνίες και σε λαούς.

Στην άλλοτε Σοβιετική Ένωση η απάνθρωπη σκληρότητα απέναντι σε εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου, σε μειονοτικές ομάδες, σε περιθωριακά άτομα αλλά και σε απλούς αντιρρησίες των οποίων το μόνο τους έγκλημα ήταν η ειρηνική ιδεολογία τους, αποτελούσε το κύριο χαρακτηριστικό ενός δικτατορικού καθεστώτος. Ο σταλινισμός θυσίασε εκατομμύρια ανθρώπους για να διατηρήσει με το φόβο της τρομοκρατίας ένα καθεστώς του οποίου τα θεμέλια άρχισαν να τρίζουν. Όταν

αποκαλύφθηκαν τα εγκλήματα αυτού του καθεστώτος, ακόμα και έντιμοι ιδεολόγοι κομμουνιστές που γαλουχήθηκαν με ανθρωπιστικές αξίες και αρχές πολιτικού ήθους και εθνικής ευθύνης, αλλά και αρνούνταν την πολιτική αντιπαράθεση έξω από την κονίστρα των δημοκρατικών και κοινοβουλευτικών θεσμών, τρόμαξαν από το μέγεθος και την τραχύτητα των εγκλημάτων. Ο Λεωνίδας Κύρκος, εκφράζοντας τον αποτροπιασμό αυτών των ιδεολόγων, είχε διαπιστώσει και πριν από την πτώση του Τείχους του Βερολίνου πως το αιματοβαμμένο αστέρι στην κορυφή του Κρεμλίνου γκρεμίστηκε «βουτηγμένο στη βία, στο ψέμα και στη ντροπή». Οι άλλοι διανοούμενοι που λούστηκαν στα θολά ιδεολογικά νάματα αυτού του εγκληματικού αστεριού, αποτελούν σήμερα τους μορφωμένους σκαπανείς της νεοταξικής κοινωνίας με τις δήθεν ανθρωπιστικές της αξίες. Είναι τα εθνομηδενιστικά τσιράκια της Νέας Τάξης.

Οι διεθμιστές της Δεξιάς έχουν επενδύσει σε ένα οικονομικό και κοινωνικοπολιτικό καθεστώς που τους διευκολύνει να γίνονται πλουσιότεροι καθιστώντας τους λαούς, τους ανώνυμους πολίτες, φτωχότερους. Ο ανθρωπισμός τους εντυπωσιάζει για τη φιλανθρωπία και καλοσύνη τους σε περιθωριακούς, σε εγκληματίες, σε γάτες, σε πουλιά, σε λύκους ή σε αρκούδες και στην ίδρυση ληστρικών Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων (ΜΚΟ) που υποκαθιστούν τη διαλυμένη κρατική εξουσία. Αν κάποιος ρίξει μια ματιά στη Μέση Ανατολή, στην Αφρική, στην Ασία ή στη Νότια Αμερική θα δει εκατομμύρια ανθρώπους να δολοφονούνται σε επικερδείς αιματηρούς πολέμους, να πνίγονται σε θάλασσες προσπαθώντας να επιτύχουν μια καλύτερή ζωή ή να βλέπουν τα παιδιά τους να πεθαίνουν από την πείνα. Αυτή είναι η διεθνοποιημένη Νέα Τάξη των ανισοτήτων και του αίματος. Οι «φιλόανθρωποι» άρχοντες του χρήματος και του πλούτου παίζουν τα παιχνίδια τους με θαυμάσια δεξιότητες για να κοιμίζουν τους λαούς. Χαρακτηριστική είναι μια τηλεοπτική εκπομπή του δημοσιογράφου Τάκερ Κάρλσον στο αμερικανικό κανάλι «Fox News». Ο δισεκατομμυριούχος Τζορτζ Σόρος, ένας από τους ισχυρούς σκαπανείς της παγκοσμιοποίησης, γνωστός για τους οικονομικούς και πολιτικούς τυχοδιωκτισμούς του, τις ύποπτες του ΜΚΟ, την οργάνωση των «Πορτοκαλί Εξεγέρσεων κ. ά. (ανεξήγητων από τους απλούς πολίτες) δράσεων του στην παγκόσμια πολιτική σκηνή, επιδεικνύει ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την εφαρμογή νέων «ανθρωπιστικών αρχών επιείκειας» στο αμερικανικό ποινικό σύστημα. Επειδή οι νομοθετικές τροποποιήσεις θα προκαλούσαν έντονες αντιδράσεις,

χρησιμοποίησε τις μεθόδους στις οποίες έχει άριστες και αναγνωρισμένες επιδόσεις. Ο Κάρλσον μας πληροφορεί ότι το αδίστακτο γεράκι της κερδοσκοπίας και της πολιτικής διαπλοκής, άρχισε να εφαρμόζει το σύστημα των «χρηματοδοτούμενων εισαγγελέων» και κατονομάζει τον εισαγγελέα της Περιφέρειας της Φιλαδέλφειας Λάρι Κράσνερ. Μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, χάρη στον «ανθρωπισμό» αυτού του εισαγγελέα, οι δολοφονίες στη Φιλαδέλφεια έχουν εκτοξευθεί στα ύψη, αλλά και τα υπόλοιπα σοβαρά εγκλήματα (βιασμοί, ξυλοδαρμοί, εκβιασμοί κλπ) έχουν αυξηθεί κατακόρυφα. Για τις παράνομες πράξεις μέσου και χαμηλού επιπέδου, ο Κράσνερ δήλωσε ότι δεν θα ασκεί ποινικές διώξεις. Μόνον ένας αφελής θα μπορούσε να πιστέψει ότι ο εξαγνισμός της εγκληματικής βίας από τους διανοούμενους της Αριστεράς και τους αδίστακτους δισεκατομμυριούχους της Δεξιάς, είναι εντελώς συμπτωματικός και τυχαίος. Μια τρομοκρατημένη κοινωνία είναι ευκολοδιαχειρίσιμη, όπως ακριβώς ένα φοβισμένο κοπάδι από πρόβατα. Σ' αυτό το οφθαλμοφανές σημείο βρίσκεται η λύση του αινίγματος.

Η σημερινή ελληνική αλλά και γενικότερα η ευρωπαϊκή κοινωνία ζει μέσα σε ένα κλίμα ανασφάλειας και φόβου. Κανένας δεν γνωρίζει σε ποια πλατεία θα σκάσει μια βόμβα ή σε ποιο πεζοδρόμιο θα ανεβεί ένα αυτοκίνητο και θα θερίζει αθώους πολίτες. Όλοι κλειδαμπαρώνονται στα σπίτια τους με συναγερμούς και συρματοπλέγματα, χωρίς τη βεβαιότητα, λόγω της θρασύτητας των ληστών και της απουσίας αστυνόμευσης, ότι αυτές οι προφυλάξεις θα τους προστατεύσουν από τον κίνδυνο να χάσουν τη ζωή τους. Οι φυλακές μεταβλήθηκαν σε παιδικές χαρές. Σκληροί και πωρωμένοι εγκληματίες γίνονται αφεντικά και οργανώνουν συμμορίες, δίνουν εντολές για συμβόλαια θανάτου, πωλούν ναρκωτικά, κάνουν ξέφρενα πάρτι και όπως έγραψαν οι εφημερίδες, στις Φυλακές Κορυδαλλού.... «άνοιξαν και σουβλατζίδικο». Αλλά ακόμα και τα όργανα της τάξης που θα πρέπει να προστατεύουν τους πολίτες, διακατέχονται κι' αυτά από παρόμοια αισθήματα φόβου. Περιμένουν να τους πυροβολήσουν πρώτα οι βαριά εξοπλισμένοι εγκληματίες και αφού ξεφύγουν τον κίνδυνο και παραμείνουν ζωντανοί, θα έχουν το δικαίωμα της αυτό-άμυνας. Διαβάζουμε στις εφημερίδες ότι παραβατικά άτομα ξυλοκοπούν αστυνομικούς, τους παίρνουν τα όπλα ή τους καίνε τα αυτοκίνητα και τις μοτοσικλέτες. Ακόμα και οι λαθρομετανάστες άρχισαν να χειροδικούν σε αστυνομικούς. Φτάσαμε στο αποκορύφωμα της αναρχίας. Ο οπλισμένος εγκληματίας δεν θεωρείται ως άτομο αποφασισμένο να διαπράξει φόνο. Υποτίθεται

ότι στην κήνη του όπλου έχει τριαντάφυλλο και στέλνει μηνύματα αγάπης! Η πραγματικότητα όμως είναι σκληρή! Είναι φανερό πως εκτός από τους πολίτες και τα κρατικά όργανα που έχουν ως καθήκον την προστασία τους, έχουν κι' αυτά την ανάγκη σωματοφυλάκων. Όλα δείχνουν πως μάλλον δικαιώνονται, μετά από δύομισι περίπου χιλιετίες, οι φόβοι του Γλαύκωνα (αδερφού του Πλάτωνα), όταν στη διαλογική του συζήτηση με το Σωκράτη για την Πλατωνική Πολιτεία εξανίσταται λέγοντας, «Γελοϊόν γάρ, ἢ δ' ὅς τόν γε φύλακα φύλακος δεῖσθαι» (Θα ήταν γελοίο ο φύλακας να χρειάζεται φύλακα).

Κανένας λογικός άνθρωπος δεν ισχυρίζεται ότι, θα πρέπει να λείπει η πολιτισμένη και επιεικής μεταχείριση σε ανθρώπους που παρανόμησαν αλλά κάνουν μια προσπάθεια για να ξεχάσουν το παρελθόν και να ξαναρχίσουν πάλι μια έντιμη και φυσιολογική ζωή. Όμως για τους σκληρούς εγκληματίες, γι' αυτούς που με σαδισμό και κτηνώδη ένστικτα αφαιρούν ανθρώπινες ζωές, η κοινωνία θα πρέπει να είναι άτεγκτη και οι ποινικοί νόμοι δρακόντειοι. Οι δολοφονημένοι δεν επιστρέφουν πλέον ζωντανοί και οι συνέπειες για την οικογένειά τους και κυρίως τα παιδιά τους είναι κάποιες φορές τραγικές. Πίσω από τα γρήγορα ξεχασμένα θύματα κρύβονται φοβερά οικογενειακά δράματα. Όταν χαθεί ο προστάτης που αγωνιζόταν για την ευτυχία των παιδιών του ή των ανήμπορων και άρρωστων γονιών του, όλα ανατρέπονται και τα πάνω έρχονται κάτω. Ευτυχώς και στην Ελλάδα άρχισαν να ακούγονται, τα τελευταία χρόνια, και φωνές, ώστε το Δίκαιο της Ανταπόδοσης να μετατραπεί σε Δίκαιο της Επανόρθωσης ή Αποκατάστασης. Να δικαιώνει περισσότερο τα θύματα και τις οικογένειές τους και όχι να ενθαρρύνει, με έναν κίβδηλο ανθρωπισμό, τους θύτες και ειδικά τους ειδεχθείς εγκληματίες.

Ειδικά στο εξωτερικό και κυρίως στην Ευρώπη, αυτό το ειρηνικό και πολιτισμένο κίνημα προστασίας των θυμάτων, με την επιδίωξη κατάλληλης τροποποίησης της ποινικής νομοθεσίας, έχει λάβει, σε κάποιες περιπτώσεις, έναν αξιόλογο οργανωτικό χαρακτήρα. Εντυπωσιακό παράδειγμα αποτελεί η γαλλική ιδιωτική οργάνωση «Institut pour la Justice» (Ινστιτούτο για τη Δικαιοσύνη).

Είναι ένα είδος δεξαμενής σκέψης (think tank) με 40.000 ενεργά μέλη (κυρίως από οικογένειες θυμάτων) και αποτελεί ένα εξειδικευμένο ίδρυμα που μελετά, διαδίδει με δικά του μέσα ενημέρωσης και προτείνει στη γαλλική κυβέρνηση ισορροπημένα, κατά το δυνατόν, μέτρα για την προστασία των θυμάτων και των οικογενειών τους. Επιδιώκει να πείσει το κράτος να στρέψει την προσοχή του στα αιτήματα της «σιωπηλής πλειοψηφίας», για μια

πιο αποτελεσματική προστασία των θυμάτων με αυστηροποίηση της ποινικής νομοθεσίας. Επίσης, αγωνίζεται για τη θέσπιση διατάξεων που θα προβλέπουν αποζημιώσεις για τα θύματα και τις οικογένειές τους όχι μόνο από το κράτος, αλλά και τους υπαίτιους εγκληματίες, εις βάρος των περιουσιακών τους στοιχείων ή με υποχρεωτική εργασία σε ελεγχόμενους χώρους (μηχανουργεία, εργοστάσια επίπλων, οδικά έργα, λατομεία κλπ), ώστε με το μισθό τους να συμβάλλουν στα έξοδα διατροφής τους στη φυλακή αλλά προπαντός για την αποκατάσταση της ζημίας που προξένησαν στα θύματά τους. Πρόκειται για νέους τρόπους αξιολόγησης του ανθρωπισμού, οι οποίοι στρέφουν πλέον το ενδιαφέρον της πολιτείας από τους θύτες στα θύματα.

Η ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Όταν μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας είχε τεθεί επίσημα το πρόβλημα της ονομασίας των Σκοπίων στην Ευρωπαϊκή Ένωση (τότε ΕΟΚ), ούτε η τότε ελληνική κυβέρνηση αλλά ούτε και οι μετέπειτα ελληνικές κυβερνήσεις έθεσαν στο τραπέζι των συζητήσεων την ιστορική απάτη η οποία διαπράχθηκε από τη Σοβιετική Ένωση με τη δημιουργία ενός «κίβδηλου αρχαίου έθνους», με τον κατακτητικό σκοπό της καθόδου της Ρωσίας στο Αιγαίο. Τα ελληνικά επιχειρήματα για την ελληνικότητα της Μακεδονίας σε πολιτικούς που είχαν παντελή άγνοια των ιστορικών γεγονότων, ήταν μια προσπάθεια συνεννόησης με κωφούς. Θεωρούσαν πως η Ελλάδα είχε ως στόχο την κατάκτηση ενός κρατιδίου που μόλις είχε απελευθερωθεί από τα κομμουνιστικά δεσμά. Την εποχή εκείνη πρόεδρος του συμβουλίου των υπουργών εξωτερικών της ΕΟΚ ήταν ο Πορτογάλος Ζοάο Πινέιρο, γνωστός από το περίφημο «Πακέτο Πινέιρο» για την ονομασία των Σκοπίων. Ήταν ο ένας από τους ιστορικά ανίδεους (τους αποκαλώ συνήθως ιστορικά αγράμματους) που αποφάσισαν τη χάραξη της μεροληπτικής για τα Σκόπια ευρωπαϊκής πολιτικής. Η βυζαντινολόγος Ελένη Αρβελέρ αποκάλυψε πως πρόσφατα, σε σχετική συνομιλία της με τον Πινέιρο, όταν του εξήγησε με

επιστημονικά επιχειρήματα το πρόβλημα και την ιστορική/πολιτιστική διάστασή του, ο πρώην Πορτογάλος υπουργός εξωτερικών απόρησε που κανένας Έλληνας πολιτικός δεν του έδωσε να καταλάβει την ουσία αυτού του προβλήματος. Ο άνθρωπος δεν είχε ιδέα από ελληνική ιστορία!

Ο αείμνηστος Νικόλαος Μάρτης, ένας από αυτούς που αγωνίστηκαν με πείσμα για την αποκάλυψη της πλαστογράφησης της ιστορίας της Μακεδονίας από το Στάλιν και τον Τίτο, έγραψε πως ο Χένρι Κίσινγκερ, όταν ρωτήθηκε για το «Μακεδονικό» σε κάποιο επίσημο συνέδριο, απάντησε πως η δύναμη της Ελλάδας είναι η ιστορία της και πως καμία ελληνική κυβέρνηση δεν χρησιμοποίησε αυτή τη δύναμη. Επίσης συμπλήρωσε ότι «*η Ελλάδα έχει δίκαιο να έχει αντιρρήσεις και συμφωνώ με την Αθήνα. Ο λόγος είναι ότι εγώ γνωρίζω καλά την ιστορία, πράγμα που δεν συμβαίνει με τους περισσότερους, συμπεριλαμβανομένων των περισσότερων κυβερνητικών στελεχών της Ουάσιγκτον*».

Η Ελλάδα έπεσε στην παγίδα των Σκοπιανών και όσων έχουν γεωπολιτικά συμφέροντα από την πολιτική αστάθεια στα Βαλκάνια. Ένα πολιτιστικό πρόβλημα ιστορικής απάτης (της μεγαλύτερης στον 20ο αιώνα) μετατράπηκε σε απολύτως πολιτικό. Στα παιχνίδια πολιτικής προπαγάνδας και δήθεν ενημέρωσης των ευρωπαϊκών λαών, αγνόησε παντελώς τους ειδικούς επιστήμονες της κλασικής ιστορίας και άφησε απερίσπαστους ανίδεους πολιτικούς να λύσουν το πρόβλημα. Με το θέμα αυτό έχω ασχοληθεί επανειλημμένα σε βιβλία και άρθρα μου, όταν το 1991 πρότεινα για πρώτη φορά, στο βραβευμένο από τον «ΠΑΡΝΑΣΣΟ» βιβλίο μου για τον Περσέα (τον τελευταίο βασιλιά της Μακεδονίας), τη σύγκληση διεθνούς συνεδρίου από ειδικούς επιστήμονες (κλασικής φιλολογίας, ιστορικούς, αρχαιολόγους, νομισματολόγους, επιγραφολόγους κλπ). Τα πορίσματα ενός τέτοιου συνεδρίου καθηγητών κύρους από πανεπιστήμια πολλών χωρών του κόσμου, θα ήταν αδύνατον να αγνοηθούν από τους Δυτικοευρωπαίους πολιτικούς. Συνεπώς, το πρώτο με-γάλο λάθος των Ελλήνων πολιτικών ήταν η αποδοχή της μετατροπής ενός σοβαρού εθνικού πολιτιστικού προβλήματος σε καθαρά πολιτικό. Ήταν πλέον φανερό ότι οι πολιτικές ίντριγκες και τα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα, θα ήταν οι παράγοντες που θα οδηγούσαν σε λύσεις αντίθετες προς τα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδας.

Το δεύτερο λάθος ήταν η αντιμετώπιση του προβλήματος στο εσωτερικό της χώρας μας ως πρόβλημα κομματικών αντιπαραθέσεων, με Δεξιούς και Αριστερούς. Απαιτείται ρεαλισμός

για να διερευνήσουμε το πρόβλημα από καθαρά πατριωτική σκοπιά. Σήμερα, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, για τους τραπεζίτες και τους χρηματιστές που κυβερνούν τον κόσμο οι παλιές ιδεολογίες είναι χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Όποιος συμπαρατάσσεται με αυτούς είναι φίλος και ευνοούμενος, ανεξάρτητα από την αληθινή ή ψεύτικη κομματική του ιδεολογία. Ας μιλήσουμε για γεγονότα και ανθρώπους με ονοματεπώνυμα, όπως δημοσιεύτηκαν και από τα ΜΜΕ. Είδαμε πρώην αναρχικούς, μαοϊκούς και τροτσκιστές να τοποθετούνται σε πόστα εξουσίας της Νέας Τάξης (π.χ. Μπαρόζο, Σολάνα, Κον Μπεντίτ, Γιόσκα Φίσερ κλπ) ή δήθεν σοσιαλιστές και υπερασπιστές των λαϊκών στρωμάτων (π.χ. Τόνι Μπλερ, Γκέρχαρντ Σρέντερ, Φρανσουά Ολάντ κλπ) να αποτελούν βασικά στηρίγματα της παγκοσμιοποίησης και της νέας Τάξης. Η ίδια τάση ιδεολογικών ανατροπών εμφανίζεται και στην Ελλάδα. Ο μαρξιστής Μίκης Θεοδωράκης αγωνίζεται ενάντια στους πλαστογράφους της ιστορίας της Μακεδονίας και η Αριστερή πρώην πρόεδρος της Βουλής Ζωή Κωνσταντοπούλου χαρακτήρισε τη συμφωνία των Πρεσπών προδοτική. Η Δεξιάς ιδεολογίας πρώην υπουργός και ευρωβουλευτής Μαριέττα Γιαννάκου προστάτευσε με πείσμα την ιστορία της Αριστερής Μαρίας Ρεπούση (με το «συνωστισμό» της Σμύρνης!) και ο αυτοαποκαλούμενος φιλοευρωπαίος αρχηγός του κόμματος «Το Ποτάμι» ισχυρίζεται πως η Συμφωνία των Πρεσπών «προστατεύει τα εθνικά συμφέροντα». Το 2005 ο Δεξιός βουλευτής Κέρκυρας Ν. Γεωργιάδης δήλωσε ότι «δεν μπορούμε να αποφασίζουμε εμείς πως θα λέγεται η διπλανή χώρα και ότι το θέμα της ονομασίας ήταν μια ... μπούρδα!».

Σε σοβαρά εθνικά θέματα δεν υπάρχουν «οι δικοί μας και οι δικοί τους». Συμπέρασμα: Υπάρχει αναμφισβήτητη σύμπτωση ιδεολογιών για την αποδιοργάνωση του κράτους, για το έθνος και την πατρίδα, για την οικογένεια, για την εκπαίδευση, για τα ανοιχτά σύνορα και τη λαθρομετανάστευση, για την ασυδοσία περιθωριακών ομάδων, για τη διάλυση των οικογενειακών θεσμών κλπ, από τους διεθνιστές της Αριστεράς και ορισμένους παγκοσμιοποιημένους διεθνιστές της Νεοταξικής Δεξιάς.

Το τρίτο μεγάλο λάθος στην αντιμετώπιση της φιλοσκοπιανής προπαγάνδας για το μακεδονικό, ήταν η χλιαρή ως άφωνη αντίδραση στην εσωτερική «Πέμπτη Φάλαγγα» των αναθεωρητών της ιστορίας που αποτελείται από μια ομάδα πανεπιστημιακών και κάποιων άλλων συγγραφέων και «φιλοσόφων» (σαν το Νίκο Δήμου). Αυτοί οι καθηγητές που ξεφύτρωσαν ξαφνικά μετά τη μεταπολίτευση και κυρίως ως δήθεν συνεχιστές της εξέγερσης του

πολυτεχνείου, κατέλαβαν βασικά πόστα της εκπαίδευσης και του υπουργείου παιδείας (Αντ. Λιάκος, Θ. Δραγώνα, Μ. Ρεπούση, Χρ. Κουλούρη, Α. Φραγκουδάκη κ.ά.). Οι χαρακτηρισμοί τους για όσους δεν συμφωνούν μαζί τους είναι σκληροί, ταπεινωτικοί και εξευτελιστικοί. Όλοι όσοι διαμαρτύρονται για τις αστήρικτες θεωρίες για μακεδονικό έθνος ή μακεδονική γλώσσα, έστω κι' αν πιστεύουν στις δημοκρατικές αξίες και ιδανικά, θεωρούνται φασίστες, ρατσιστές, παραβάτες ανθρωπίνων δικαιωμάτων κλπ. Οι λοιδορούμενοι σιωπούν ως ένοχοι χωρίς να απαντούν με αντίστοιχης βαρύτητας χαρακτηρισμούς. Ποτέ αυτοί οι αναθεωρητές δεν κατηγορήθηκαν επίσημα, από πολιτικά πρόσωπα με εξουσία, για ιδεολογική προδοσία. Αυτό το είδος προδοσίας στις ευρωπαϊκές δημοκρατίες δεν είναι ποινικό αδίκημα, αλλά ο ένας τουλάχιστον ιδεολογικός μέντορας του μαρξισμού, ο Στάλιν, την κατάγγειλε «ως προδοσία που αξίζει το θάνατο», διότι ενισχύει τον εχθρό για να πλήξει την πατρίδα πισώπλατα. Η σιωπή όμως των λοιδορούμενων είναι ένα είδος σιωπηρής συναίνεσης.

Το άλλο μεγάλο λάθος ήταν η εκκωφαντική αφωνία της Ελλάδας στο θέμα της ενημέρωσης της ευρωπαϊκής κοινής γνώμης. Όσοι διαβάζαμε τον ξένο τύπο διαπιστώσαμε μια συνεχή προπαγανδιστική διαφώτιση της κοινής γνώμης με τις πλαστογραφημένες θεωρίες περί σλαβικού μακεδονικού έθνους. Συνήθως απαντούσαν σε τέτοιους πλαστογράφους απλοί Έλληνες του απόδημου ελληνισμού. Τα γραφεία τύπου των πρεσβειών και των προξενείων μας ήταν άφαντα. Ήταν μια ανοργάνωτη προσπάθεια απλών ελλήνων πολιτών για ενημέρωση, μπροστά σε μια άριστα οργανωμένη προπαγάνδα. Και ο υποφαινόμενος έλαβε μέρος σε τέτοιου είδους αντιπαραθέσεις με σχολιασμούς άρθρων. Θυμάμαι π.χ. πως έγιναν τέτοιου είδους αντιπαραθέσεις στο blog του δημοσιογράφου Νικολά Κονσταντίν της εφημερίδας Le Monde και στα άρθρα του φιλέλληνα δημοσιογράφου της La Tribune Ρομαρίκ Γκοντέν. Όμως μια παρέμβασή μου στο Βατικανό για την προσφώνηση ευχών από τον Πάπα στη «Μακεδονική γλώσσα» στο Urbi et Orbi (παπική ευλογία «στην Πόλη (Ρώμη) και στην Οικουμένη»), έχει έναν χαρακτήρα αφέλειας που εκ των υστέρων θεωρώ ότι με γελοιοποίησε. Τότε είχε απαντήσει στη διαμαρτυρία μου (18-1-2008) ο υπογραμματέας (υφυπουργός) και σήμερα γραμματέας (υπουργός) του Κράτους του Βατικανού Mgr Pietro Parolin και από πλευράς της Νουντσιατούρας Αθηνών ο Αποστολικός Νούντσιος Patrick Coveney, ο οποίος με ρώτησε ποια προσφώνηση του Πάπα δεν θα πρόσβαλε το λαό της

ελληνικής Μακεδονίας. Απάντησα ότι, ως την επίλυση του θέματος της ονομασίας δεν θα έπρεπε να γίνεται καμιά προσφώνηση σε «μακεδονική γλώσσα» στο Urbi et Orbi. Είχα την καλόπιστη άποψη να πιστεύω πως, σε οποιαδήποτε επίλυση του προβλήματος της ονομασίας δεν θα υπήρχε περίπτωση αναγνώρισης ως «μακεδονικής» μιας (όπως ισχυρίστηκα στους δυο αξιωματούχους του Βατικανού) βουλγαρικής διαλέκτου. Υπήρξα αφελής. Η Συμφωνία των Πρεσπών με διέψευσε. Αν δεν ακυρωθεί το σκέλος της εθνικής ταυτότητας και της γλώσσας της επαίσχυντης αυτής συμφωνίας, ίσως πολύ γρήγορα οι Έλληνες θα ξανακούσουν τον Πάπα, κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα, να απευθύνει από τον εξώστη του Βατικανού ευχές στη «μακεδονική γλώσσα» στα συγκεντρωμένα πλήθη των πιστών (και από τα ΜΜΕ σε όλη «την Οικουμένη»). Προς το παρόν όλοι σιωπούν. Το απώτερο μέλλον θα δείξει αν οι προβλέψεις θα έχουν θετική ή αρνητική κατάληξη.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Στο ελληνογερμανικό περιοδικό «ΕΡΜΗΣ», αναδημοσιεύτηκαν κάποια άρθρα από αυτά που περιλαμβάνονται στους, συνολικά, μέχρι σήμερα, 5 τόμους. Τα επόμενα, όμως, 2 άρθρα γράφτηκαν αποκλειστικά για το περιοδικό και δημοσιεύτηκαν μεταφρασμένα στα γερμανικά στα τεύχη του 2019.

Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Σε προγενέστερο άρθρο μου με τίτλο «Οι μεγάλοι Γερμανοί διανοούμενοι και η αγάπη τους για την Ελλάδα», είχαμε επισημάνει τη λατρεία των γιγάντων της γερμανικής διανόησης για τον ελληνικό πολιτισμό και την Ελλάδα, κατά την περίοδο της εμφάνισης στην Ευρώπη του Διαφωτισμού και των κοινωνικοθρησκευτικών Μεταρρυθμίσεων.

Συμπληρώνοντας τις πληροφορίες μας που καταγράφηκαν σ' αυτό το άρθρο, θα ήταν επωφελής μια αναφορά και σε έναν ακόμα αξιόλογο άνθρωπο των γερμανικών γραμμάτων, τον Γιόχαν Βίνκελμαν. Το βιβλίο αυτού του πρωτοπόρου θεωρητικού του νεοκλασικισμού με τίτλο «Η Ιστορία της Τέχνης κατά την Αρχαιότητα» που δημοσιεύτηκε το 1764, απέδειξε την ανωτερότητα του ελληνικού έναντι του ρωμαϊκού πολιτισμού, όχι μόνο σε επίπεδο της τέχνης και της φιλοσοφίας αλλά και της πολιτικής. Χάρη στον Βίνκελμαν που θεώρησε το «ελληνικό μοντέλο πολιτισμού αξεπέραστο», έγινε η ταύτιση και η συνδετική σχέση ανάμεσα στον πολιτισμό, στην τέχνη και στη Δημοκρατία.

Η αρχαιολατρία στη Γερμανία πήρε, μετά την Αναγέννηση, τη μορφή μιας νέας πίστης που ανέδειξε νέους διανοούμενους θαυμαστές της ελληνικής αρχαιότητας, όπως ο Νίτσε, ο Γκαίτε, ο Χαίλντερλιν, ο Σίλερ, ο Χάιντεγκερ και αμέτρητοι άλλοι λιγότερο γνωστοί. Ταυτόχρονα δημιούργησε το κατάλληλο πολιτιστικό

υπόστρωμα, ώστε να δημιουργηθεί ένα έντονο φιλελληνικό ρεύμα στους λαούς της Ευρώπης όταν ξέσπασε η Ελληνική Επανάσταση του 1821, παρά το δυσμενές πολιτικό κλίμα που δημιουργήσε για τους επαναστατημένους Έλληνες και τους εξεγερμένους Ιταλούς «Καρμπονάρι» του Γαριβάλδη η «Ιερή Συμμαχία» του Μέτερνιχ. Είναι γνωστό ότι ο τότε υπουργός της Αυστρίας θεωρούσε ότι «διασαλευόταν η ευρωπαϊκή έννομη τάξη» από τις επαναστάσεις εναντίον των μοναρχών, συμπεριλαμβανομένου και του Σουλτάνου της Τουρκίας, και γι' αυτό το λόγο αντιμετώπισε με ανελέητη σκληρότητα τους επαναστατημένους Έλληνες προσπαθώντας να διατηρήσει αμετάβλητο το status quo της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στην Ευρώπη.

Ιδιαίτερη απήχηση στην ανάπτυξη του φιλελληνισμού είχαν, κυρίως, τα έργα των συγγραφέων και των ποιητών, τα οποία επηρέαζαν έντονα τα φρονήματα των λαών της Ευρώπης σε αντίθεση με την εφαρμοζόμενη επίσημη πολιτική των ευρωπαϊκών κρατών. Για την προσφορά του ποιητή Χαίντερλιν έχουμε αναφερθεί στο προαναφερόμενο άρθρο. Η γιγάντωση του φιλελληνισμού από τα αθάνατα έργα του φιλόσοφου, συγγραφέα και ποιητή Γκαίτε και του ποιητή Σίλερ είναι ένα αναμφισβήτητο και αναγνωρισμένο γεγονός από τους Έλληνες αλλά και από άλλους Ευρωπαίους ερευνητές.

Ο Γιόχαν Βόλφγκανγκ Γκαίτε, ελληνομαθής και φανατικός ελληνολάτρης, επιθυμούσε διακαώς να επισκεφθεί την Ελλάδα και να θαυμάσει από κοντά τις ελληνικές αρχαιότητες, αλλά δεν άντεχε να δει μια Ελλάδα υποδουλωμένη στους Οθωμανούς. Προτίμησε τον Απρίλη του 1787 να επισκεφθεί τις ελληνικές αρχαιότητες στις νότιες ιταλικές πόλεις, οι οποίες ανήκαν την περιοχή της λεγόμενης «Μεγάλης Ελλάδας». Εκεί ένιωσε ότι προσέγγισε τις πραγματικές ρίζες του ελληνικού πολιτισμού.

Πολλά ποιήματα του Φρίντριχ Σίλερ είναι εμπνευσμένα από την ελληνική ιστορία και μυθολογία. Οι λεπτομερείς γνώσεις τους γι' αυτές εντυπωσιάζουν. Στο γεμάτο λυρισμό ποίημά του «Οι Θεοί της Ελλάδας» εκδηλώνει μια υπέρμετρη ευαισθησία στο μυθολογικό μεγαλείο ενός αρχαίου παρελθόντος που λάτρευε και αποτελούσε μια από τις βασικές πηγές γνώσης, έμπνευσης και ανάδειξης του ποιητικού έργου του. Σε κάποιο σημείο γράφει με μια ανυπέρβλητη λυρικότητα: ««...Εκεί όπου, όπως το λένε οι σοφοί μας, κινείται μια σφαίρα της φωτιάς χωρίς ζωή, ο Ήλιος, ο οποίος οδηγούσε με μεγαλείο το χρυσό του άρμα, που στα ύψη τους κατοικούσαν οι Ορεάδες (*οι Νύμφες των βουνών*), Μια Δριάδα (*Νύμφη των δασών*) ζούσε μέσα στα δέντρα της και ο αφρός του

ασημένιου κύματος ξέφευγε από το πιθάρι των Δαναΐδων (*οι Νόμφες των πηγών/ποταμών/λιμνών*)». Είναι μια απώλεια για το γερμανικό πολιτισμό που αυτός ο τόσο ταλαντούχο ποιητής χάθηκε τόσο νέος. Πέθανε μόλις συμπλήρωσε τα σαράντα πέντε του χρόνια.

Στη διαμόρφωση του γενικότερου φιλελληνικού ρεύματος στην Ευρώπη συνέβαλαν και οι μεγάλοι Γερμανοί ιστορικοί σαν τον Νίμπουρ, τον Μπούρκχαρντ, τον Μόμσεν και προπαντός τον Ντρώζεν. Ο Μπ. Νίμπουρ (Barthold Georg Niebuhr) υπήρξε ο θεωρητικός της ιστορίας των πολιτισμών και ο ερευνητής που ασχολήθηκε συστηματικά με την κλασική αρχαιότητα. Ο Γιάκομπ Μπούρκχαρντ (Karl Jacob Christoph Burckhardt) υπήρξε, όπως ο για ένα εξάμηνο των σπουδών του καθηγητής του Γιόχαν Ντρώζεν, ένας διακεκριμένος ελληνιστής ιστορικός. Θαύμαζε και σεβόταν υπερβολικά τους Έλληνες και τον ελληνικό πολιτισμό, η δε ιστορική του μελέτη «*Griechische Kulturgeschichte*», της οποίας ο πρώτος τόμος κυκλοφόρησε το 1872, υπήρξε ένα έργο ζωής. Το χρόνο που πέθανε (το 1897) εργαζόταν για τη συγγραφή του τέταρτου τόμου αυτού του αξιόλογου έργου. Ο Γιόχαν Ντρώζεν (Johann Gustav Droysen) υπήρξε ο Γερμανός ιστορικός που ασχολήθηκε συστηματικά και με πάθος με τον ελληνικό πολιτισμό. Στην αρχή ασχολήθηκε με μεταφράσεις έργων του Αισχύλου και του Αριστοφάνη, αλλά το έργο με το οποίο έγινε διάσημος ως ιστορικός, ήταν το *Geschichte Alexanders des Grossen* (Ιστορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου) που κυκλοφόρησε το 1833. Τη βιογραφία για τη ζωή και τη δράση του μακεδόνα στρατηλάτη ακολούθησε (ως συνέχεια μιας μεγάλης ερευνητικής εργασίας) η συγγραφή και η έκδοση του έργου «*Geschichte des Hellenismus*», για την ιστορία των Διαδόχων και Επιγόνων του Αλεξάνδρου κατά τη λεγόμενη ελληνιστική εποχή.

Αυτή η λατρεία των γερμανών διανοουμένων συνέβαλε αποφασιστικά στη δημιουργία του τεράστιου φιλελληνικού ρεύματος στην Ευρώπη, μόλις ξέσπασε η Ελληνική Επανάσταση του 1821. Από όλες τις ευρωπαϊκές χώρες έφθαναν στην επαναστατημένη Ελλάδα εκατοντάδες εθελοντές. Πολλοί από αυτούς ήταν θαυμαστές του αρχαιοελληνικού μεγαλείου και δεν ανέχονταν η χώρα που υπήρξε η κοιτίδα του ευρωπαϊκού πολιτισμού να είναι υποδουλωμένη σε κατακτητή διαφορετικής θρησκευτικής και γενικότερα πολιτιστικής κουλτούρας.

Ο γνωστότερος εθελοντής από τη Γερμανία ήταν ο στρατηγός Καρλ Νόρμαν (Karl von Normann-Ehrenfels), ο οποίος μετά την ατυχή έκβαση της μάχης στα Πέτα όπου οι Τούρκοι

εξολόθρευσαν το μεγαλύτερο τμήμα του σώματος των Ευρωπαϊών εθελοντών που διοικούσε, κατέφυγε στο Μεσολόγγι όπου και πέθανε μετά από σύντομη ασθένεια. Οι υπερασπιστές του Μεσολογγίου τον θαύμαζαν και τον τίμησαν, ενώ ο θρύλος του ηρωισμού του επέζησε σε παραδοσιακά ελληνικά λαϊκά τραγούδια.

Θα ήταν παράλειψη, τελειώνοντας, να μην σημειώσουμε την αρχαιολατρία του βασιλιά Λουδοβίκου Α' της Βαυαρίας, του οποίου ο δευτερότοκος γιος Όθων, όταν ελευθερώθηκε η Ελλάδα και δημιουργήθηκε το νέο ελληνικό κράτος, υπήρξε το 1832 ο πρώτος βασιλιάς του. Ο Βαυαρός μονάρχης διαπνεόταν από έντονα φιλελληνικά αισθήματα και όταν πληροφορήθηκε ότι ο Καραϊσκάκης κατατρόπωσε τους Τούρκους στη μάχη της Αράχωβας, αναφώνησε πανευτυχής «Η Ελλάδα μου αναστήθηκε!». Στα νεοκλασικά κτίσματα που είχαν αναγερθεί σε πολλές περιοχές του κράτους του και κυρίως στο Μόναχο, κυριαρχούσε το αρχιτεκτονικό πρότυπο της Αρχαίας Ελλάδας. Γι' αυτό το λόγο η βαυαρική πρωτεύουσα δικαιολογημένα χαρακτηρίστηκε τότε ως «η Αθήνα της Γερμανίας». Εντυπωσιάζει και σήμερα το μεγαλειώδες αρχιτεκτονικό του δημιούργημα στις βουνοπλαγιές της μεσαιωνικής πόλης του Ρέγκενσμπουργκ, στην περιοχή Donaustauf κοντά στις όχθες του Δούναβη. Η Βαλχάλα, η οποία σύμφωνα με τους θρύλους των γερμανικών φυλών της Βορειοκεντρικής Ευρώπης και της Σκανδιναβίας αποτελεί ιερό κτίσμα μεταθανάτιας συγκέντρωσης των ηρώων πολεμιστών που σκοτώθηκαν κατά καιρούς σε μάχες, είναι ένα περίλαμπρο μαρμάρινο οικοδόμημα το οποίο αποτελεί ακριβές αντίγραφο του Παρθενώνα. Η εξωτερική του εμφάνιση και όλες οι διαστάσεις του (μήκος, πλάτος, ύψος) είναι ίδιες με αυτές που υπολόγισαν για τον ελληνικό Παρθενώνα ο Ικτίνος και ο Καλλικράτης.

Οι επιδράσεις του γερμανικού μεταμεσαιωνικού διαφωτισμού υπήρξαν αρχικά έντονες και εντυπωσιακές στο νεοελληνικό κράτος. Κάποια μεταγενέστερα πολιτικά γεγονότα διατάραξαν αυτές της αρμονικές σχέσεις πολιτιστικής φιλίας και συνεργασίας των δυο λαών, με αποτέλεσμα τη σταδιακή αγκίστρωση της ελληνικής διανόησης στη γαλλική κουλτούρα. Αυτό όμως το θέμα αποτελεί αντικείμενο άλλης έρευνας και, ενδεχομένως, άλλου άρθρου.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης και της απόλυτης ισοπέδωσης των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών στοιχείων των πολιτισμών των διάφορων λαών, οι ευρωπαίοι πολίτες αποξενώθηκαν σταδιακά από το πολιτιστικό τους παρελθόν και δημιούργησαν νέες αξίες και ιδανικά βασισμένα σε υλιστικά και καταναλωτικά πρότυπα. Λίγοι πλέον πνευματικοί άνθρωποι ασχολούνται με ανθρωπιστικές ιδέες και αναζητήσεις και ακόμα λιγότεροι αναζητούν αλήθειες και φιλοσοφικές απαντήσεις στα έργα αρχαίων και νεότερων πνευματικών δημιουργών, οι οποίοι θεωρούνται οι θεμελιωτές του κοινού ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Αυτός ο πολιτισμός, ο οποίος συνθέτει ένα ομοιόμορφο και συμπαγές μείγμα από τις φιλοσοφικές και ανθρωπιστικές ιδέες των αρχαίων Ελλήνων στοχαστών, από το ρεαλιστικό οργανωτικό και νομικό ρωμαϊκό περίγραμμα του κράτους/έθνους και από τις κοινωνικές και ηθικές αξίες του χριστιανισμού, αποτελεί τον συνεκτικό κρίκο μιας επιτυχημένης και αληθινής ένωσης των ευρωπαϊκών λαών. Η συμβολή των Γερμανών γιγάντων της ευρωπαϊκής διάνοησης, οι οποίοι αναδείχτηκαν σταδιακά μετά την περίοδο της Αναγέννησης από το κέντρο του μεταρρυθμιστικού διαφωτισμού και ουμανισμού της Βιτεμβέργης, υπήρξε σημαντική και ουσιαστική στην ανάδειξη του αρχαίου ελληνικού πνεύματος

ως βασικού συστατικού και θεμελιώδους στοιχείου αυτού του πολιτισμού. Από τις μεταρρυθμιστικές θεολογικές αναζητήσεις του Λούθηρου και του Φίλιππου Μελάγχθωνα, τα φιλοσοφικά ενδιαφέροντα έφθασαν ως τις πρώτες ουσιαστικές έρευνες για την ελληνική αρχαιότητα και τον ελληνισμό του Βυζαντίου. Ο Μελάγχθων, ο γνωστός με το εξελληνισμένο όνομα Φίλιπ Σβάρτσερντ (Philipp Schwartzert) υπήρξε ένας πραγματικός λάτρης του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού και αυτή η αφοσίωσή του στα διδάγματα των ελλήνων φιλοσόφων αλλά και η ανησυχία του για την υποδούλωση του ελληνορθόδοξου χριστιανισμού στους Οθωμανούς, επηρέασε το έργο του μαθητή του, του Ιερώνυμου Βολφ, του θεωρούμενου ως πρώτου βυζαντινολόγου ιστορικού της Δυτικής Ευρώπης. Αυτή την αγωνία του για την τύχη και τα δεινοπαθήματα των Ελλήνων από τους Τούρκους, φαίνεται πως την είχε εκφράσει και προς το Λούθηρο, ο οποίος σε μια επιστολή του τον χαρακτήριζε ως «Graecissimus, Eruditissimus, Humanissimus Philippus» (Ελληνιστή, Ευρυμαθή/Πολυμαθή, Ανθρωπιστή Φίλιππο). Ο Μελάγχθων έβλεπε την αρχαία ελληνική φιλοσοφία και τα ηθικά και πνευματικά διδάγματα του χριστιανισμού να συμπιπτούν και να αλληλοσυμπληρώνονται, με τον ίδιο τρόπο που ο Έρασμος θεωρούσε ότι βρίσκονται σε μια παράλληλη σύζευξη «in eiuem Nebeneinander» (το ένα δίπλα στο άλλο).

Η αγάπη του Μελάγχθωνα για τον ελληνικό πολιτισμό επηρέασε αποφασιστικά και το έργο του μαθητή του. Ο Ι. Βολφ από πολύ μικρός, σχεδόν από παιδί, έμαθε τα αρχαία ελληνικά επειδή είχε θέσει ως στόχο να διερευνήσει, από τα πρωτότυπα έργα των ελλήνων συγγραφέων, την άγνωστη ως τότε ιστορία και τον πολιτισμό των Ελλήνων. Αυτή την έντονη επιθυμία για μια βαθύτερη και ουσιαστικότερη έρευνα του ελληνικού πολιτισμού τη συναντούμε και στους μεταγενέστερους κλασικούς αρχαιολάτρες γερμανούς διανοητές, οι οποίοι μάθαιναν για τον ίδιο ακριβώς λόγο την ελληνική γλώσσα. Για έναν ερευνητή η γλώσσα του πρωτοτύπου ενός κειμένου αποτελεί βασικό στοιχείο διερεύνησης της βούλησης και των προθέσεων του συγγραφέα. Από την άποψη αυτή θεωρώ τον εαυτό μου ευτυχή που σε τέτοιου είδους έρευνες μπορούσα, ως Έλληνας χωρίς ειδικές φιλολογικές και γλωσσολογικές γνώσεις, να μελετώ αρκετά καλά τα κείμενα των αρχαίων, δεδομένου ότι η σημερινή νεοελληνική γλώσσα είναι η μετεξελιγμένη κοινή ελληνική που επικράτησε και διαδόθηκε από τον Μέγα Αλέξανδρο και τους επιγόνους του στην Ελλάδα και στην Ασία.

Σε πρόσφατη έρευνά μου από τις πρώτες 70 λέξεις του 1^{ου} βιβλίου της Ιστορίας του Θουκυδίδη για τον Πελοποννησιακό Πόλεμο, ο ηλεκτρονικός υπολογιστής «αναγνώρισε» τις 65 λέξεις της αρχαίας ως λέξεις της νέας ελληνικής (Δημοτικής), ενώ και κάποιες από τις υπόλοιπες 5 (όπως π.χ. το «εν τινι μέτρω») χρησιμοποιούνται και σήμερα σε νεοελληνικά κείμενα ή στον προφορικό λόγο χαρακτηριζόμενες ως «απολιθώματα της αρχαίας αττικής γλώσσας», από την οποία δημιουργήθηκε η κοινή ελληνική του 4^{ου} π.Χ. αιώνα.

Στην αρχή ο Βόλφ ασχολήθηκε με τη μετάφραση, από τα ελληνικά στα λατινικά, κειμένων από έλληνες διανοούμενους και πολιτικούς (Ισοκράτη, Δημοσθένη κ.ά.), αλλά αργότερα το ενδιαφέρον του εντοπίστηκε στην ιστορία και τον πολιτισμό της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Το τμήμα αυτό της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, από την εποχή του αυτοκράτορα Ηράκλειου είχε μετατραπεί σε Ελληνική Αυτοκρατορία και για τη Δύση, κυρίως στη Γαλλία από την εποχή του Καρλομάγνου, η γνήσια Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία επιζούσε μόνο στο δυτικό τμήμα της ενώ το ανατολικό της είχε υποβαθμισθεί στο αιρετικό και παράνομο «Regnum Graecorum» (Βασίλειο των Ελλήνων). Παρά το γεγονός ότι στην Ευρώπη και κυρίως στην εποχή του Ι. Βολφ, υπήρχαν μεταρρυθμιστές διανοούμενοι συγγραφείς και θεολόγοι, όπως ο Μελάγγθων (Philipp Schwartzertdt) οι οποίοι θεωρούσαν τους ελληνορθόδοξους ως γνήσιους πιστούς της χριστιανοσύνης, η ιδέα της Καθολικής Εκκλησίας περί αιρετικών (κυρίως των Γάλλων και του παπικού περιβάλλοντος στη Ρώμη) ήταν εμφανώς διάχυτη στις ευρύτερες λαϊκές μάζες των χριστιανών της Δύσης. Ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που ο Βόλφ, όταν αποφάσισε να μεταφράσει στα λατινικά τα έργα των ιστορικών της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (Λαόνικου Χαλκοκονδύλη, Νικήτα Χωνιάτη, Ιωάννη Κατάκουζινού κ.ά.) προτίμησε ως τίτλο του έργου του το «Corpus Historiae Byzantinae» (Σώμα Βυζαντινής Ιστορίας), έναν τίτλο που δεν θα προκαλούσε αντιδράσεις στους απλούς πιστούς και στους αξιωματούχους της Καθολικής Εκκλησίας. Για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκε η ονομασία που έδωσαν οι κάτοικοι των Μεγάρων στην τοποθεσία που μεταγενέστερα ιδρύθηκε η Κωνσταντινούπολη, η πρωτεύουσα της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Είναι βέβαιο ότι ο Βόλφ δεν χρησιμοποίησε τη νέα ονομασία από εχθρότητα προς το ανατολικό τμήμα της αυτοκρατορίας, αλλά μεταγενέστεροι γάλλοι ιστορικοί και διανοούμενοι όπως ο Ιησουίτης λόγιος και εκδότης Φίλιππος Λαμπέ (Philippe Labbé), ο

ιστορικός και νομικός Κάρολος Δουκάγγιος (Charles du Fresne, sieur du Cange) και κυρίως ο Μοντεσκιέ (Montesquieu), με τα δημοσιευμένα έργα τους καθιέρωσαν το μειωτικό και ταπεινωτικό, κατ' αυτούς, όνομα «Βυζάντιο» για να απαξιώσουν όλα τα κοινωνικά, πολιτικά και πολιτιστικά στοιχεία της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, την οποία παρουσίαζαν ως κράτος βαρβάρων και αναξιόπιστων αιρετικών. Αυτές οι δυσφημιστικές απόψεις για το Βυζάντιο και τους Έλληνες πέρασαν και στα εκπαιδευτικά συστήματα των χωρών της Δυτικής Ευρώπης και υπήρχαν σε κάπως συγκαλυμμένη μορφή ως τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η αλήθεια όμως ήταν τελείως διαφορετική. Η μεγάλη ανατροπή έγινε από τον Άγγλο βυζαντινολόγο Στήβεν Ράνσιμαν με την κυκλοφορία (από το 1951 και ως το 1954) του μνημειώδους τρίτομου έργου του για την «Ιστορία των Σταυροφοριών», το οποίο αποτέλεσε πραγματική επανάσταση στη μεταγενέστερη γενικότερη αξιολόγηση των πολιτιστικών στοιχείων της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ο Ράνσιμαν απέδειξε (και το αποδέχτηκαν μεγάλοι ευρωπαϊοί βυζαντινολόγοι, όπως ο Αυστριακός Όττο Μάζαλ (Otto Mazal), ο Γάλλος Πολ Λεμέρλ (Paul Lemerle) κ.ά.) ότι «οι Σταυροφορίες ήταν μια εισβολή βαρβάρων εις βάρος ενός ανώτερου πολιτισμού, όχι του μουσουλμανικού αλλά του βυζαντινού» (was a barbarian invasion at the expense of a higher civilization, not the Muslims but that of Byzantium). Αυτοί οι «Δυτικοί βάρβαροι», κατά τον Ράνσιμαν, επιζητούσαν με θρησκευτικό φανατισμό τη «σωτηρία της ψυχής τους» καταστρέφοντας τον ανώτερο χριστιανικό πολιτισμό της Ανατολής.

Η επιμονή κυρίως των Ιησουιτών χρονικογράφων και των Βενεδικτίνων ηγουμένων του παρισινού Αβαείου του Κλουνί για την μειωτική αλλαγή του ονόματος της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, είχε καταστροφικές συνέπειες στην ενότητα του χριστιανισμού και δημιούργησε μια υποβόσκουσα αντιπαλότητα μεταξύ των Ευρωπαίων της Ανατολής και της Δύσης, η οποία ενίσχυσε το ρόλο του Ισλάμ στη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Μόνο από θαύμα μπορεί κάποιος να ισχυρισθεί πως γλίτωσε η Βιέννη το 1530 και μαζί της όλη η Κεντρική Ευρώπη από την ως τότε νικηφόρα προέλαση του Σουλεϊμάν Α' του Μεγαλοπρεπή. Τον ίδιο κίνδυνο Ισλαμοποίησης είχε αντιμετωπίσει παλαιότερα δυο φορές και η Δυτική Ευρώπη, ο οποίος αποσοβήθηκε με τη νίκη του Καρόλου Μαρτέλ (Charles Martel) το 732 μ. Χ. στο Πουατιέ της Γαλλίας και τη νίκη του Rodrigo Díaz de Vivar (του γνωστού ως Ελ Σιντ) στο τέλος του 11^{ου} αιώνα με την οποία διασώθηκε ο χριστιανικός πολιτισμός στη Μουσουλμανική Ισπανία (ή ορθότερα

Ισλαμική Ιβηρία). Στο σημερινό παγκοσμιοποιημένο κόσμο οι πολιτιστικοί πόλεμοι δεν γίνονται πλέον με κανόνια και σπαθιά, αλλά με μαζικές ειρηνικές μετακινήσεις πληθυσμών διαφορετικής κουλτούρας.

Κάποιες φορές οι αλλαγές των ονομάτων κρύβουν «τεράστιες βουβές δυνάμεις» συμβολισμών και προπαγανδιστικής πειθούς των λαϊκών μαζών που δεν γνωρίζουν την ευρωπαϊκή ιστορία, όπως στην περίπτωση της δημιουργίας σλαβικού μακεδονικού έθνους και μακεδονικής γλώσσας, με προγονικές ρίζες στην αρχαιότητα. Αν κάποιος ιστορικός ανακαλύψει ένα και μόνο μικρό αποδεικτικό στοιχείο της ύπαρξης ενός τέτοιου έθνους πριν από το 1893 μ. Χ. (έτος ίδρυσης, κυρίως από τον Γκότσε Ντέλτσεφ, της βουλγαρικής Εσωτερικής Μακεδονικής Επαναστατικής Οργάνωσης/ΕΜΕΟ) σε ιστορικά έργα ελλήνων και ρωμαίων συγγραφέων, σε αρχιτεκτονικά ή γλυπτά έργα τέχνης, σε επιγράμματα, σε αρχαία νομίσματα, σε γλωσσολογικά ευρήματα κλπ, θα τινάξει στον αέρα όλα τα γνωστά μέχρι σήμερα ιστορικά δεδομένα.

Οι συμβολισμοί των ονομάτων χρησιμεύουν κάποτε για την επικράτηση μιας πολιτιστικής απάτης. Θα έπρεπε να ζουν σήμερα οι γίγαντες της γερμανικής διανόησης και κυρίως ο Φρ. Νίτσε, ο οποίος με το έργο του «Η Γέννηση της Τραγωδίας» διερεύνησε διεξοδικά αχαρτογράφητους, ως τότε, πολιτιστικούς ορίζοντες της ελληνικής φιλοσοφίας και ειδικότερα τους προσωκρατικούς φιλοσόφους και ποιητές της Ιωνίας, αρχίζοντας από τον Όμηρο για να καταλήξει στον Αναξαγόρα, στον Αναξίμανδρο, στον Αναξίμανη και στο Θαλή το Μιλήσιο. Αυτοί οι οποίοι σήμερα προβάλλονται από τους Τούρκους ως «μακρινοί τους πρόγονοι». Θα τρίζουν τα κόκαλα του Νίτσε από την ιταμή διάψευση, από πλαστογράφους, ενός ανυπέρβλητου φιλοσοφικού έργου της ζωής του και την κατακρεούργηση της ελληνικής/ευρωπαϊκής ιστορίας (μετά την απάτη περί σλαβικού μακεδονικού έθνους) με την παιδαριώδη αμφισβήτηση της ελληνικότητας του πολιτισμού των πόλεων της Μικρασιατικής Ιωνίας. Με τις σημερινές πολλές πλαστογραφίες της ελληνικής και ταυτόχρονα ευρωπαϊκής ιστορίας, οι μεγάλοι στοχαστές του ευρωπαϊκού διαφωτισμού (Γκαίτε, Καντ, Σοπενχάουερ, Σίλερ κ.ά.) εμφανίζονται ως αφελείς που δήθεν πίστευαν σε ψεύτικους προπαγανδιστικούς ισχυρισμούς των Ελλήνων. Είναι αλήθεια πως η σημερινή άβουλη ευρωπαϊκή διανόηση, ο πνευματικός κόσμος της Ευρώπης, σιωπά, δεν ακούει αλλά και δεν βλέπει!

Ο Ιερώνυμος Βολφ αγωνίστηκε για να αποδείξει ότι ο ρωμαϊκός πολιτισμός είναι η αντιγραφή και η εξελικτική συνέχεια του ανυπέρβλητου ελληνικού, ενώ και οι δυο μαζί αποτελούν την ενιαία στέρεα βάση του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Μετά το Βόλφ ακολούθησαν πολλοί Γερμανοί διανοούμενοι που ασχολήθηκαν με τα επιτεύγματα του ελληνικού πολιτισμοί. Φυσικά υπάρχει δυσκολία να γίνει αναφορά σε όλους, αλλά ας επιχειρήσουμε, μετά τον Φρ. Νίτσε, να αναφέρουμε και κάποιους άλλους μεγάλους στοχαστές της γερμανικής διάνοησης που κυριολεκτικά λάτρεψαν την Ελλάδα και τον ελληνικό πολιτισμό, αρχίζοντας από τον Φρήντριχ Χαίλντερλιν (Friedrich Hölderlin).

Ο Χαίλντερλιν μιλούσε πολύ καλά τα αρχαία ελληνικά και παρά το γεγονός ότι δεν ήρθε ποτέ στην Ελλάδα, η αγάπη του γι' αυτή και τον ελληνικό πολιτισμό ήταν βαθιά και απύθμενη. Για τα ποιήματά του είχε υιοθετήσει τα αρχαιοελληνικά στιχουργικά μέτρα και επηρεασμένος από τις νεανικές παρορμήσεις του προς την ιεροσύνη και τις θεολογικές του αντιλήψεις, θεωρούσε ότι η εξιδανικευμένη μορφή της πίστης θα ήταν η σύμμειξη των Θεών του Ολύμπου με το Χριστό και τους Αποστόλους του, δηλαδή η ταύτιση του Αρχαιοελληνικού Κόσμου με το Χριστιανισμό. Από τα πολλά κείμενά του με θέματα από την ελληνική ιστορία και μυθολογία, αυτές οι απόψεις του διακρίνονται ευκρινέστερα σε δυο κυρίως έργα, στον «Υπερίωνα» και στο ποίημά του «Πάτμος».

Στον «Υπερίωνα» διαδραματίζεται μια φανταστική υπόθεση με δικά του βιωματικά στοιχεία από τον μεγάλο έρωτα της ζωής του. Ο ήρωας του έργου συναντά την όμορφη Ελληνίδα στη Σαντορίνη, αλλά την ταυτίζει με την Ιέρεια της Μαντινείας Διοτίμα η οποία αναφέρεται στο Συμπόσιο του Πλάτωνα. Η Ελληνίδα της Σαντορίνης και η Ιέρεια Διοτίμα είναι οι γυναικείες μορφές που εκφράζουν τον τέλειο και αληθινό έρωτα, όπως είναι ο δικός του μεγάλος έρωτας προς τη Σουζέττε Γκόνταρτ, η οποία χάθηκε πρόωρα χτυπημένη από τη βαριά αρρώστια της. Ένα απόσπασμα από τον «Υπερίωνα» διάβασε και ο Γκαίτε στο γερμανικό πολιτιστικό περιοδικό «Θάλεια» (το όνομα μιας από τις εννιά Μούσες της ελληνικής μυθολογίας), όταν οι τρεις μεγάλοι της γερμανικής διάνοησης συναντήθηκαν στην Ιένα, στο σπίτι του Φρίντριχ Σίλερ.

Στο ποίημά του «Πάτμος» ο Χαίλντερλιν αφήνει την ψυχή του να περιπλανηθεί σε ένα νησί που βρίσκεται αντίκρυ «από τις Πύλες της Ασίας». Όπως γράφει «Ήταν η Πάτμος, ήθελα πάρα πολύ να πάω εκεί μέσα, να μπω στη σκοτεινή θαλασσινή σπηλιά Αυτή που κάποια στιγμή φρόντισε τον προφήτη, τον αγαπημένο του

Θεού.....». Έχει επίγνωση ότι απέναντι από τις ακτές της Ασίας βρίσκεται ένα ξεχωριστό χριστιανικό νησί, ο μόνος ιερός τόπος που απόμεινε (για πόσο ακόμα χρονικό διάστημα;) στη χριστιανική Ευρώπη. Σε πολλά κείμενά του ξεχωρίζει ο πόνος για τις κακουχίες και τις ταπεινώσεις των σκλαβωμένων Ελλήνων από αλλόθρησκους κατακτητές, αλλά και αποφαίνεται ερμηνεύοντας τη θέληση και τα σχέδια του Θεού πως αυτό που «πάνω από όλα πιο πολύ θέλει (ο Θεός) είναι ο καθιερωμένος ΛΟΓΟΣ να τηρείται με προσοχή και εκείνο που αντέχει να ερμηνεύεται σωστά». Εικάζεται πως ο Μάρτιν Χάιντεγκερ είχε υπόψη του το σημείο αυτό από την «Πάτμο» του Χαίντερλιν, όταν εμπνεύστηκε τη φιλοσοφική αντίληψη για την ευρύτητα της ερμηνείας του ελληνικού «Λόγου».

Ο Χάιντεγκερ, ένας φιλόσοφος που η βαρύτητα του έργου του επηρέασε τα φιλοσοφικά ρεύματα της εποχής του, υπήρξε ένας διακεκριμένος ελληνιστής και θαυμαστής της μουσικότητας και του λεκτικού πλούτου της ελληνικής γλώσσας. Πολλές φορές είχε εκδηλώσει τη βαθιά του συγκίνηση όταν, ως επισκέπτης στην Ελλάδα, αναλογιζόταν πως πατούσε τα ίδια χώματα που κάποτε πάτησαν οι μεγάλοι Έλληνες φιλόσοφοι και οι καλλιτέχνες που δημιούργησαν τα γλυπτά και αρχιτεκτονικά αριστουργήματα. Για την ελληνική γλώσσα αποφάνθηκε ότι δεν απλό μέσον ομιλίας και συνεννόησης αλλά «ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ», μια λέξη στην ανάλυση της οποίας αφιέρωσε ένα ολοκληρωμένο φιλοσοφικό κείμενο. Από αυτή την εργασία φαίνεται πως επηρεάστηκε και ο γνωστός στον Χάιντεγκερ Έλληνας φιλόσοφος Κώστας Αξελός ο οποίος διέπρεψε στο Παρίσι και αφιέρωσε από το φιλοσοφικό έργο του «Le jeu du monde» ολόκληρο κεφάλαιο με τίτλο «LOGOS: Le langage et la pensée de l'homme et du monde».

Ο περιορισμένος χώρος ενός άρθρου δεν μας επιτρέπει να επεκταθούμε περισσότερο σε άλλες εξέχουσες μορφές των γερμανικών γραμμάτων, σαν τον Γκαίτε, τον Καντ, τον Σοπενχάουερ, τον Σίλερ κ. ά., οι οποίοι κατανοούσαν τα αρχαία ελληνικά και το έργο τους επηρεάστηκε από τις φιλοσοφικές και ανθρωπιστικές ιδέες των αρχαίων Ελλήνων. Όλοι αυτοί οι Γερμανοί γίγαντες της διάνοησης βοήθησαν με τα αξιοθαύμαστα πνευματικά τους δημιουργήματα και τους Έλληνες διανοούμενους, σε μια εποχή που η Ελλάδα, μετά από μια μακρόχρονη κατοχή από κατακτητές διαφορετικής κουλτούρας, δεν είχε τη δυνατότητα να παρακολουθήσει τις μεγαλειώδεις πνευματικές δημιουργίες του διαφωτισμού και των μεταρρυθμίσεων από την αρχή της εμφάνισης των πολιτιστικών εξελίξεων στην περίοδο της Αναγέννησης.

ΣΩΚΡΑΤΗ Β. ΣΙΣΚΟΥ

Πραγματεία

Η ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ο αυτοεκπληρούμενος θάνατος της Ευρώπης και του ελληνοευρωπαϊκού Πολιτισμού

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΑ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ 2020

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 2021

«.....Προσωπικά, με ενδόμυχη ευχή για παγκόσμια ειρήνη και για μια πολιτισμένη Ενωμένη Ευρώπη των Λαών, θα ήθελα να διαψευστούν οι καταστροφικές αυτοεκπληρούμενες προφητείες, με θετική αναστροφή όλων των μέχρι τώρα δεδομένων, για την πατρίδα μας και για την Ευρώπη. Ειδικότερα, για την Ελλάδα, η ευχή μου ως «όνειρο», (όπως το ομότιτλο μελωδικό τραγούδι του Μίκη Θεοδωράκη) είναι, η νέα γενιά των πολιτικών, να απελευθερωθεί από την οθωμανική κληρονομιά της αιματηρής (μετά από δυο εμφύλιους πολέμους στα χρόνια της Επανάστασης του 1821), «Μαυροκορδάτειας Φατριάς», της κομματικής διχόνοιας και του

ρουσφετιού, και ας δημιουργήσει ένα οργανωμένο σύγχρονο κράτος. Και τότε τα αδέλφια, με αλληλοσεβασμό στις ιδεολογικές τους πεποιθήσεις (όπως στο τραγούδι), ας μπήξουν τα μαχαίρια του κομματικού μίσους στο χώμα, για να ξεπηδήσει άφθονο και γάργαρο νερό. Είναι ένα χρέος προς τις σημερινές αλλά και τις επόμενες αγέννητες γενιές.»

ISBN 978-960-9763-30-1

© Α' Έκδοση : Νοέμβρης 2021
ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΣΙΣΚΟΣ
Κοσμοπούλου αρ.14
Τηλ. 2310. 827.131

ISBN 978-960-9763-30-1

Κρατίστην είναι δημοκρατίαν
έν ἧ πάντες ὡς τύραννον
φοβοῦνται τὸν νόμον.

**(Η πιο καλή Δημοκρατία είναι
εκείνη στην οποία, όλοι οι πολίτες
φοβούνται το νόμο, όπως έναν
δικτάτορα)**

ΒΙΑΣ Ο ΠΡΙΗΝΕΥΣ

DE PROFUNDIS

Η παρούσα πραγματεία εντάσσεται σε μια σειρά έξι βιβλίων, με δημοσιευμένα άρθρα μου στην Ελλάδα και σε ομογενειακά μέσα ενημέρωσης του εξωτερικού.

Ας μου επιτραπεί, στο τελευταίο αυτό βιβλίο μου, με το οποίο κλείνω μια πολυετή συγγραφική και αρθρογραφική μου δραστηριότητα, να αναφερθώ στους στόχους, στα κίνητρα και στα ιδεολογικά δεδομένα που χαρακτηρίζουν το συγγραφικό μου έργο. Δεν θα ήθελα να ερμηνεύουν τις ξεκάθαρα διατυπωμένες ιδεολογικές μου θέσεις, οι διάφοροι φανατικοί αργυρώνητοι ψευτοιδεολόγοι «Αγύρτες της Πένας», οι οποίοι βλέπουν παντού επικίνδυνους φασίστες, αδίστακτους πολεμοκάπηλους, ανθρωποφάγους ρατσιστές ή εχθρούς της Δημοκρατίας. Είναι αυτοί που αν σκαλίσεις λίγο γύρω από την κοπριά και το βούρκο της ζωής τους, θα ξεχειλίσει ο βόρβορος μιας τυχοδιωκτικής ιδεολογικής νοοτροπίας. Αλλά ας αναφερθούμε περιληπτικά σε συγκεκριμένα γεγονότα, αποφεύγοντας τη λεκτική πρακτική της ασάφειας και της αφωνίας που εφαρμόζουν για τα σοβαρά εθνικά θέματα κάποιοι πολιτικάντηδες στις προεκλογικές εκστρατείες τους.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1950, ο γραμματέας της κοινότητας του χωριού μου, επέλεξε τρεις νέους με γυμνασιακό επίπεδο σπουδών για να βοηθήσουν το σταθμάρχη της χωροφυλακής, στη συμπλήρωση των καρτελών με τα στοιχεία των δημοτών, για την έκδοση των νέων ταυτοτήτων. Ο γηραλέος σταθμάρχης ήταν ένας ήρεμος και καλοπροαίρετος άνθρωπος και μας φερόταν με ευγένεια. Στο τέλος των εργασιών, μου είπε ότι θα ήθελε να συναντηθούμε «για κάποιο ζήτημα που με αφορούσε». Σε λίγες μέρες συναντηθήκαμε τυχαία στο πρακτορείο των λεωφορείων Σερρών και ακολούθησε ο εξής διάλογος:

-Παλικάρι μου, είχα ακούσει για σένα πολλά καλά λόγια, αλλά βεβαιώθηκα απόλυτα όταν σε γνώρισα κατά τη διάρκεια της εργασίας για τις νέες ταυτότητες... Αντιμετωπίζεις ένα πρόβλημα που, αν δεν επιλυθεί, θα βρεθείς αργότερα μπροστά σε σοβαρά προβλήματα, στην επαγγελματική σου ζωή... Έχεις μια «μουτζούρα» στο φάκελο των κοινωνικών σου φρονημάτων... Θα πρέπει οπωσδήποτε να σβηστεί...

-Τι είναι αυτή η μουτζούρα; Τι είναι γραμμένο στο φάκελό μου;

-Κάποιοι συγχωριανοί σου πληροφοριοδότες, σε κατάγγειλαν στην Ασφάλεια Σερρών ότι έκανες προπαγάνδα για τον Πλαστήρα...

-Μα αυτός πέθανε πριν από λίγες μέρες... Αυτός είναι ο λόγος που έγινε μια συζήτηση στην πλατεία του χωριού, για τη μικρασιατική καταστροφή, για τον Πλαστήρα και το Γονατά... Δεν έγινε ποτέ κάποια κομματική συζήτηση... Όλοι στο χωριό γνωρίζουν ότι, ποτέ δεν ασχολήθηκα με την πολιτική, αλλά τα ενδιαφέροντά μου περιορίζονται αποκλειστικά στην ανάγνωση και έρευνα της αρχαίας και νέας ελληνικής και ευρωπαϊκής ιστορίας...

-Αυτά τα ξέρω... Όλα τα ξέρω.. Αλλά σύμφωνα με το νόμο δεν μπορώ να καθαρίσω μόνος μου αυτή τη ρετινιά... Όμως, τι είπες και σε κάρφωσαν οι δυο πληροφοριοδότες μας;

-Στην πλατεία βρίσκονταν πολλοί... Μιλούσαμε για την καταστροφή της Σμύρνης και η συζήτηση επεκτάθηκε στο κίνημα, στην επανάσταση του Σεπτεμβρίου του 1922 στη Χίο και στη Μυτιλήνη... Μόνο εκεί έγινε λόγος για τον Πλαστήρα και την αναδιοργάνωση του στρατού στη Θράκη...

-Αυτό ήταν το σφάλμα σου... Δεν ξέρεις παιδί μου ότι, το κόμμα του Πλαστήρα ήταν ένα καμουφλαρισμένο παρακλάδι του κομμουνισμού;

-Εκείνη την ημέρα δεν μίλησα για τον πολιτικό Πλαστήρα, αλλά για τον συνταγματάρχη Πλαστήρα... Χωρίς εκείνη την επανάσταση ο Βενιζέλος δεν θα μπορούσε να πείσει τον Κλεμανσό... Η Δυτική

Θράκη και, ως επακόλουθο, η Ανατολική Μακεδονία δεν θα ήταν σήμερα ελληνικά εδάφη.... Ο Βενιζέλος είχε ήδη υποχωρήσει στις ασφυκτικές πιέσεις των Μεγάλων Δυνάμεων... Αυτό το χώμα κύριε σταθμάρχα που πατάμε, θα ήταν σήμερα τουρκικό ή βουλγαρικό...

-Εγώ παιδί μου δεν ξέρω τα δικά σου γράμματα, για να σε κρίνω... Έχω πεισθεί ότι σου έγινε μια μεγάλη αδικία που μπορεί να επηρεάσει το επαγγελματικό σου μέλλον... Θέλω να σβηστούν οι δυο κόκκινες σειρές που υπάρχουν στο φάκελό σου...

-Σβήστε τις...

-Αν μπορούσα θα το 'κανα.... Μόνον ένας τρόπος υπάρχει... Να δημοσιεύσεις στις εφημερίδες ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ και ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΟΡΡΑ μια δήλωση... Θα αποκηρύσσεις τις αντεθνικές ιδέες του κόμματος του Πλαστήρα...

-Αυτό το θεωρώ ως ατιμία, προς έναν στρατιωτικό που απέτρεψε την απώλεια μιας ολόκληρης περιοχής της πατρίδας μας... Ας μείνουν οι κόκκινες σειρές στο φάκελο... Το θεωρώ ως τίτλο τιμής...

-Αυτή είναι η οριστική σου απόφαση;

-Ναι...

-Τότε δεν έχουμε να πούμε τίποτ' άλλο...

Προχώρησε μερικά βήματα, αλλά επέστρεψε για να συμπληρώσει:

-Είσαι ξεροκέφαλος, αλλά με εντυπωσιάζει η εντιμότητά σου... Θα προσπαθήσω να σε προστατέψω όσο μπορώ με μια συμπληρωματική αναφορά μου... Αν δεν βρεθούν εις βάρος σου έγγραφα επιβαρυντικά στοιχεία, κανένας δεν θα μπορεί να σου προξενήσει ανεπανόρθωτο κακό... Δεν θα αφήνα ποτέ να κρεμάσουν έναν αθώο...

-Ευχαριστώ κύριε σταθμάρχα... Κανένας από τους προκατόχους σας δεν θα έκανε αυτό που θα κάνετε εσείς...

Στα χρόνια που ακολούθησαν, οι προβλέψεις του σταθμάρχη επαληθεύτηκαν. Από τις πρώτες κιόλας μέρες της επαγγελματικής μου σταδιοδρομίας αντιλήφθηκα την κρυφή δύναμη ενός παρακρατικού μηχανισμού, ο οποίος λειτουργούσε με υποδειγματικό τρόπο, ανάμεσα στη δημόσια διοίκηση και στις Υπηρεσίες της Κρατικής Ασφάλειας. Ήμουν τότε αρραβωνιασμένος και ένας φανατικός «εθνικόφρων» του χωριού, έδωσε στον μέλλοντα πεθερό μου έναν σφραγιστό φάκελο, για να τον επιδώσω σε έναν κομματικό παράγοντα στη Θεσσαλονίκη, «για να με προστατεύει από όσους θα ήθελαν να με βλάψουν». Πέταξα με αηδία το φάκελο στον κάλαθο των αχρήστων.

Το 1962 υπήρχε μεγάλη ανεργία και φτώχεια στην Ελλάδα. Στρατιές ανέργων όδευαν προς τη Γερμανία και το Βέλγιο. Θα ήταν εύνοια της τύχης αν εύρισκα μια θέση οδοκαθαριστή στο Δήμο Θεσσαλονίκης. Σε γραπτές εξετάσεις στους Ελληνικούς Σιδηροδρόμους κατέθεσαν αιτήσεις 1200 υποψήφιοι για 20 θέσεις. Στη σειρά των επιτυχόντων ήμουν τέταρτος. Στη διάρκεια της εξαμηνιαίας περιόδου μαθητείας για τη στελέχωση υπηρεσιών των σταθμών, είχα άριστες επιδόσεις. Στις εξετάσεις, στο τέλος της μαθητείας, με ενημέρωσαν πως λόγω σοβαρού λάθους, θα έπρεπε να επανεξετασθώ από Επιτροπή. Τα δυο μέλη της Επιτροπής, όπως διαπίστωσα σε λίγα χρόνια, ήταν δυο υψηλόβαθμα στελέχη του σταθμαρχικού κλάδου και μέλη παρακρατικών κυκλωμάτων που κυριαρχούσαν τότε στο δημόσιο βίο της Θεσσαλονίκης και αποκαλύφθηκαν μετά τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη. Πρόεδρος της Επιτροπής ήταν ο Προϊστάμενος Ελεγκτηρίων, ένας άνθρωπος με τεράστια μόρφωση και γνώστης δυο ή τριών ξένων γλωσσών. Όταν ενημερώθηκε για την αιτία της επανεξέτασης, σηκώθηκε εξαγριωμένος και ξέσπασε εναντίον των «ηλιθίων» που αγνόησαν το φόρτο της εργασίας του «και τον κουβάλησαν εκεί για μια υπόθεση που έμοιαζε με ανέκδοτο». Το γραπτό ήταν άψογο και άριστα διατυπωμένο, αλλά στο σχεδιάγραμμα δυο σιδηροδρομικών γραμμών και στα σημεία σύγκλισης, η «Στάντζα», δηλαδή το τελευταίο όριο ασφάλειας για την αποφυγή σύγκρουσης, είχε επισημανθεί με κόκκινο μολύβι. Το κόκκινο, εξήγησαν οι δυο σταθμάρχες, σήμαινε αναπόφευκτη σύγκρουση και όχι προειδοποίηση ενδεχόμενου κινδύνου.

Ο προϊστάμενος γύρισε προς τη μεριά μου και δείχνοντας την πόρτα μου είπε:

-Άντε παιδί μου πήγαινε στη δουλειά σου... Κάποιοι ανεγκέφαλοι βάλθηκαν να μας τρελάνουν. Δεν έχουν ούτε μια «στάντζα» μυαλό...

Ούτε ο προϊστάμενος των Ελεγκτηρίων θα μπορούσε να φανταστεί ότι, οι υποτιθέμενοι κρετίνοι, ενεργούσαν με αριστοτεχνικό τρόπο για να στείλουν τις «προειδοποιήσεις» τους. Στα επόμενα χρόνια ακολούθησαν και άλλες τέτοιες προειδοποιήσεις, για να κατανοήσω ότι μπορούσαν να με απολύσουν από τον Οργανισμό των Σιδηροδρόμων οποιαδήποτε στιγμή θα το αποφάσιζαν.

Στα χρόνια της δικτατορίας των συνταγματαρχών, βρισκόμουν και πάλι στο στόχαστρο. Αναζητούσαν απεγνωσμένα έγγραφες αποδείξεις για να με απολύσουν, όπως πολυάριθμους άλλους υπαλλήλους δημοσίων οργανισμών και κρατικών υπηρεσιών. Μια

απόδειξη συνδρομής σε αριστερό κόμμα, θα τους έδινε ένα ανεκτό επιχείρημα. Ρωτούσαν γνωστούς και φίλους για να βρουν κάποια αιτία. Άκουγαν μόνον εγκώμια. Όπως με ενημέρωσε αργότερα ένας φίλος, ο αξιωματικός των Ταγμάτων Εθνοφυλακής που είχε αναλάβει την έρευνα για να «ανακαλύψει την κομμουνιστική μου δράση, ως συνοδοιπόρου της αριστερής πτέρυγας του κόμματος που ίδρυσε ο Πλαστήρας», του ομολόγησε ότι δεν μπόρεσε να βρει επιβαρυντικά στοιχεία, διότι «με προστάτευαν ακόμα και οι εθνικόφρονες». Είπε ότι υπήρχε έγγραφο που χαρακτήριζε αναξιόπιστους τους δυο πληροφοριοδότες και ότι η οικογένεια της συζύγου μου ανήκε στην εθνική παράταξη με θύμα από τους «κομμουνιστοσυμμορίτες». Πραγματικά, ένας θείος της συζύγου μου είχε σκοτωθεί από νάρκη. Οι άλλοι φανατικοί ανεγκέφαλοι της κομμουνιστικής Αριστεράς, έβαζαν νάρκες κατά τη διάρκεια του εμφυλίου σε γεωργικούς δρόμους και μονοπάτια για να σκοτώσουν στρατιώτες και χωροφύλακες, αλλά συνήθως τινάζονταν στον αέρα αθώοι χωρικοί.

Από την Ορεστιάδα είχα μετατεθεί στο συνοριακό και ερημικό σταθμό του Προμαχώνα. Ίδια τα προβλήματα και εκεί. Είχαν υποψιαστεί ότι είχα ψηφίσει «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα, αν και από ιδεολογία ήμουν αντιβασιλικός, αλλά και σε κάθε μορφή μοναρχίας και φεουδαρχίας. Επίσης, μια εντολή μου προς την τοπική ομάδα εργατών της σιδηροδρομικής γραμμής, θεωρήθηκε «υπονομευτική». Ήρθε για έρευνες ο λοχαγός του Α2 της 10^{ης} Μεραρχίας Σερρών. Γλίτωσα την απόλυση χάρη στις σαφείς έγγραφες οδηγίες της Περιφερειακής Διεύθυνσης των ΣΕΚ Θεσσαλονίκης, στις οποίες βασιζόταν η δική μου εντολή προς τον αρχιεργάτη της ομάδας γραμμής.

Από καιρό είχα καταλάβει ότι θα έπρεπε να βρω άλλες επαγγελματικές λύσεις. Είχα αλληλογραφήσει με το Πανεπιστήμιο της Λυών, για να εγγραφώ στη Σχολή Νομικών και Οικονομικών Επιστημών. Θα μπορούσα να παρακολουθήσω τα μαθήματα του καθηγητή WICHAM στο μάθημα της «Οικονομίας των Μεταφορών». Ήταν ένας νέος επιστημονικός κλάδος. Ως απόφοιτος οικονομικής σχολής ελληνικού πανεπιστημίου, είχα τη δυνατότητα να εγγραφώ στο τέταρτο έτος σπουδών. Η Γραμματεία μου έστειλε τις πολυγραφημένες σημειώσεις του καθηγητή, Είχα ένα μικρό κομπόδεμα για τα πρώτα έξοδα, ώσπου να βρω εργασία, για να έρθει στη Γαλλία και η γυναίκα μου με την πεντάχρονη τότε κόρη μας. Όμως τα γεγονότα που ακολούθησαν ανέτρεψαν όλα αυτά τα σχέδια.

Ένα άρθρο μου με τίτλο «Πλάναι δια τα ελλείμματα των ΣΕΚ» στον «Οικονομικό Ταχυδρόμο», ένα οικονομικό έντυπο μεγάλης επιστημονικής εγκυρότητας και για αναγνώστες με εξειδικευμένες γνώσεις, έφερε τα πάνω κάτω. Το κείμενό μου, που δημοσιεύτηκε το Μάη του 1968, εντυπωσίασε, για την επιστημονική του πληρότητα, αλλά και από το γεγονός ότι το έγραψε ένας μικροϋπάλληλος των ΣΕΚ. Ένας υπαλληλίσκος που ανήκε σε έναν επαγγελματικό κλάδο χωρίς πνευματικές και πολιτιστικές περγαμηνές, όπως περίπου οι φορτηγατζήδες. Την αφορμή για το άρθρο μου την είχε δώσει μια ανακοίνωση της εφημερίδας «Le Monde» ότι, θα ανεβαζόταν στη θεατρική σκηνή το έργο του Eugène Labiche, με τίτλο «Les chemins de fer». Όμως, η ουσιαστική και βασική ανάπτυξη του άρθρου, στηριζόταν στο ομότιπλο κοινωνικοοικονομικό έργο του Deveau, το οποίο προμηθεύτηκα, με παραγγελία, όπως και άλλα βιβλία, από τις γαλλικές πανεπιστημιακές εκδόσεις του «Seuil». Ο τότε υφυπουργός συγκοινωνιών της Χούντας Σπυρίδων Λιζάρδος, μου έστειλε μια συγχαρητήρια επιστολή, την οποία κοινοποίησε και στη διοίκηση των ΣΕΚ. Η καμαρίλα της φαυλοκρατίας στην γενική διεύθυνση, η οποία επιβιώνει στο δημόσιο σε όλες τις ελληνικές δημοκρατικές ή δικτατορικές κυβερνήσεις, αντέδρασε αστραπιαία. Υποψιάστηκε ότι μια τέτοια ενέργεια του υπουργείου, αποσκοπούσε στην προβολή ενός νέου επίλεκτου παράγοντα της δικτατορίας στους σιδηροδρόμους. Με ταχύτατες διαδικασίες μου απένειμαν έπαινο, διότι εξύψωσα το κύρος και προστάτευσα τα συμφέροντα των ελληνικών σιδηροδρόμων. Πολλοί συνάδελφοι άρχισαν να με ρωτούν, για να τους αποκαλύψω το στρατηγό/προστάτη μου. Η εικόνα του συνοδοιπόρου κομμουνιστή άλλαξε σε μια νύχτα. Ξαφνικά μεταβλήθηκα σε σημαίνον πολιτικό στέλεχος της δικτατορίας. Ο προϊστάμενος της Γραμματείας, με εντολή του περιφερειακού διευθυντή της Θεσσαλονίκης, μου τηλεφώνησε και αφού έπλεξε το επιστημονικό μου εγκώμιο, ζήτησε τη συναίνεσή μου για να εκδώσει διαταγή μετάθεσής μου στα γραφεία της διεύθυνσης και συγκεκριμένα στην υπηρεσία εμπορικής εκμεταλλεύσεως. Ένας, λέει, τέτοιος επιστήμονας σαν εμένα, δεν θα έπρεπε να υπηρετεί στον Οργανισμό, με τον υποτιμητικό βαθμό του Βοηθού Σταθμού. Με την αναμενόμενη αλλαγή των ΣΕΚ σε ΟΣΕ και την τροποποίηση των κανονισμών λειτουργίας του νέου Οργανισμού, θα υπήρχε η δυνατότητα, παρά τα λίγα χρόνια της επαγγελματικής μου σταδιοδρομίας, να ενταχθώ αμέσως στο βαθμό του τμηματάρχη Α'.

Τέτοια παραμύθια θέλγουν τους νέους. Ο γραμματέας μου τηλεφώνησε και άλλες φορές, για να με πείσει. Είχαν φαίνεται πληροφορηθεί για την πρόθεσή μου να παραιτηθώ και προσπαθούσαν να με αποτρέψουν. Στο δημόσιο αγωνίζονται με νύχια και με δόντια να κρατήσουν τους εργατικούς και έντιμους. Αυτοί οι λίγοι δουλεύουν αμειβόμενοι με ψίχουλα, για να κοπροσκυλιάζει η πληθώρα των κομματικοποιημένων τεμπέληδων. Να, κάτι τέτοια έλεγα και έγγραφα πάντα και γι' αυτό με ανεβοκατέβαζαν από ακροαριστερό σε ακροδεξιό.

Τα μεγάλα σφάλματα δεν διορθώνονται. Τα σχέδια για τη Γαλλία ακυρώθηκαν. Η διελκυστίνδα για το νέο Οργανισμό πλησίασε την πενταετία. Οι τότε χουντικοί συνδικαλιστές, δεν ξέχασαν τα κόλπα των συνδικαλιστών της δημοκρατικής φαυλοκρατίας και «δούλευαν» τους αφελείς και άπειρους συνταγματάρχες. Ο νέος κανονισμός προσωπικού, ήταν ακριβές αντίγραφο του παλιού. Στο βαθμό του γενικού διευθυντή θα μπορούσαν και πάλι να προαχθούν οι απόφοιτοι γυμνασίου, χωρίς οποιοδήποτε άλλο τυπικό προσόν. Οι τέσσερις πτυχιούχοι πανεπιστημιακών σχολών που υπηρετούσαμε στην εμπορική υπηρεσία και μιλούσαμε ξένες γλώσσες, μεταβληθήκαμε ξαφνικά σε αποδιοπομπαίους τράγους. Η μετάταξή μας από την εξωτερική υπηρεσία στη διοικητική, θα είχε ως επακόλουθο τον υποβιβασμό. Από βοηθοί σταθμού θα μετατασσόμασταν στο βαθμό του Γραφέα Α'. Μετά από 15 χρόνια υπηρεσίας, την ύπαρξη δυο επαίνων (μάλιστα ο δεύτερος και με χρηματική αμοιβή) και τις μετεκπαιδεύσεις στην Ελλάδα και στο Παρίσι, κινδύνευα να ενταχθώ με τον εισαγωγικό βαθμό της υπαλληλικής κλίμακας. Μετά την απειλή ομαδικής παραίτησης, η ένταξη πραγματοποιήθηκε σε ισότιμη βάση. Από Βοηθός Σταθμού της εξωτερικής υπηρεσίας, μεταμορφώθηκα σε Υπάλληλο Α' της διοικητικής. Η απάτη σε όλο της το μεγαλείο.

Στα χρόνια της μεταπολίτευσης τίποτα δεν άλλαξε στον Οργανισμό, εκτός από τη χουντική μετατροπή του ονόματος από $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ ΣΕΚ σε ΟΣΕ. Η φεουδαλική εξουσία των μηχανικών ενδυναμώθηκε ακόμα περισσότερο. Ο νεοπροσλαμβανόμενος μηχανικός θεωρούνταν αυτόματα βαθμολογικά ανώτερος από έναν πτυχιούχο οικονομικής, εμπορικής ή νομικής σχολής της διοικητικής ή εμπορικής υπηρεσίας. Επίσης, οι προϊστάμενοι του εμπορικού τμήματος προέρχονταν από τις διοικητικές υπηρεσίες ή τα λογιστήρια και ήταν πάντα απόφοιτοι γυμνασίου και χωρίς τη γνώση ξένων γλωσσών. Οι περισσότεροι φάκελοι, κυρίως των αποζημιώσεων στις διεθνείς μεταφορές, είχαν ογκώδεις φακέλους

με έγγραφα σε 4 ή 5 ευρωπαϊκές γλώσσες, αν και οι επίσημες σιδηροδρομικές γλώσσες θεωρούνταν τα γαλλικά και τα γερμανικά. Η προσπάθεια για να κατανοήσουν την ουσία του προβλήματος ήταν κοπιαστική. Κάποιοι ζητούσαν να μεταφραστούν τα ξένα κείμενα, αλλά αυτό, για τεχνικούς, οικονομικούς και υπηρεσιακούς λόγους ήταν ανέφικτο. Όταν κάποια φορά ζήτησα από το νέο προϊστάμενο να υπογράψει το έγγραφο αποζημίωσης 2 εκατομμυρίων δραχμών, με κοίταξε περιδεής και μου είπε:

-Βρε παιδί μου, ζητάς να βάλω την υπογραφή μου σε ένα έγγραφο που μπορεί να με στείλει στη φυλακή!...

-Σας εξήγησα κύριε προϊστάμενε ότι, όλα έγιναν σύμφωνα με τη διεθνή ευρωπαϊκή σύμβαση και τις διατάξεις της ΡΙΜ και της CΙΜ...

-Φέρε αυτούς τους κανονισμούς για να τους δω με τα μάτια μου...

-Είναι στα γαλλικά και στα γερμανικά... Δεν έχουν μεταφραστεί ακόμα στα ελληνικά...

-Δηλαδή βάζω το κεφάλι μου στον τορβά... Αν κάνεις κάποιο λάθος θα καούμε και οι δυο... Έλα, δώστο για να υπογράψω και ο θεός βοηθός... Να κράτος, να μάλαμα! Ούτε μια μετάφραση της προκοπής δεν είμαστε ικανοί να κάνουμε... Πως μπορούμε να διοικήσουμε με τέτοια ανοργανωσιά!

Είχα εγκλωβιστεί σε μια ζοφερή επαγγελματική στασιμότητα. Η ταπείνωση για απόπειρα ένταξης στο βαθμό του γραφιά, ήταν παραπάνω από ατιμωτική. Όμως, είχα αποκτήσει και δεύτερο παιδί και οι νέες οικογενειακές συνθήκες ήταν πλέον απαγορευτικά παρακινδυνευμένες για νέους επαγγελματικούς πειραματισμούς. Ευτυχώς, τα πενιχρά εισοδήματα από το μισθό του Υπαλλήλου Α', συμπληρώνονταν από το πρόσθετο εισόδημα της απογευματινής εργασίας. Είχα βρει τετράωρη απασχόληση ως επιμελητής οικονομικών και συγκοινωνιακών λημμάτων και ως μέλος της συντακτικής επιτροπής, σε μια νέα υπό έκδοση εγκυκλοπαίδεια. Όταν πλέον, μετά από εικοσαετή υπηρεσία έφτασα στο βαθμό του τμηματάρχη, άρχισα να σκέφτομαι την πρόωρη παραίτησή μου, πριν συμπληρώσω προϋποθέσεις πλήρους συνταξιοδότησης. Στην επόμενη προαγωγή μου υλοποίησα την απόφασή μου. Ο τότε διοικητής του ΟΣΕ, Δημήτριος Καραπάνος, μου τηλεφώνησε για να με μεταπείσει:

-Κύριε Σίσκο, δεν θα σε αφήσω να φύγεις και να διαλυθεί η Υπηρεσία Εμπορικής Εκμεταλλεύσεως της Θεσσαλονίκης... Σου ζητώ να αποσύρεις την παραίτησή σου...

-Σε τριάντα μέρες κύριε διοικητά, αν δεν κάνετε αποδεκτή την παραίτησή μου, αυτοδικαίως, σύμφωνα με τον κανονισμό προσωπικού, αποχωρώ από την εργασία μου χωρίς καμιά νομική συνέπεια...

-Το ξέρω και γι' αυτό σε παρακαλώ να έρθεις αύριο στο γραφείο μου... Η γραμματέας μου σου έχει ήδη κλείσει μονόκλινο διαμέρισμα στο βραδινό Βαγκόν-Λι...

Το πρωί της επόμενης ημέρας έφτασα στην Αθήνα... Η Λίλλα, η γραμματέας του, με ενημέρωσε ότι ο διοικητής είχε επειγόντως κληθεί στο υπουργείο και εξουσιοδότησε το διευθυντή προσωπικού να μου γνωστοποιήσει τις αποφάσεις του. Σε λίγο τηλεφώνησε και ο ίδιος, για να επαναλάβει όσα ήδη είπε η γραμματέας του. Τον διαβεβαίωσα ότι, για λόγους επαγγελματικής ευσυνειδησίας, θα ανέβαλα την παραίτησή μου για ένα χρόνο, ώστε να υπάρξει χρόνος για να βρεθεί έμπειρος αντικαταστάτης μου:

-Είναι εύκολο να βρεθεί κάποιος με τη δική σου εμπορική εμπειρία και με καλές γνώσεις ξένων γλωσσών; Με ρώτησε, πριν κλείσει βιαστικά το τηλέφωνο.

Παρακάμπτοντας το γράμμα των σχετικών κανονισμών του ΟΣΕ, οι οποίοι συντάχθηκαν σύμφωνα με τις απαιτήσεις των συνδικαλιστικών σωματείων και κινούνταν στα πλαίσια της ρουσφετολογίας και του φαυλοκρατικού κομματισμού, ο διοικητής έδωσε αρμοδιότητες «αφεντικού» στον ονομαστικά αναφερόμενο προϊστάμενο της Υπηρεσίας Εκμεταλλεύσεως, στην περιοχή της Μακεδονίας και της Θράκης. Μόνο ο περιφερειακός διευθυντής Θεσσαλονίκης θα είχε αρμοδιότητες εποπτείας στο έργο μου, αλλά χωρίς ουσιαστικές παρεμβάσεις στις εμπορικές δραστηριότητες της Υπηρεσίας Εκμεταλλεύσεως.

Από την αρχή ενημέρωσα το διευθυντή προσωπικού ότι θα υπήρχαν λυσσαλέες αντιδράσεις, κυρίως από την πλευρά του σωματίου των μηχανικών, διότι ακυρώνονταν οι εμπορικές εξουσίες του αρχιμηχανικού εκμεταλλεύσεως. Στο παιχνίδι των αντιδράσεων, όπως πληροφορήθηκα, μπήκε και το Τεχνικό Επιμελητήριο το οποίο, εκτός από τις παρεμβάσεις του προς το Υπουργείο Μεταφορών, απειλούσε το διοικητή του ΟΣΕ, ότι θα τον διαγράψει από τον κατάλογο των μελών του.

Ο Δ. Καραπάνος, απαλλαγμένος από την αρρώστια της συντεχνιακής νοοτροπίας, άντεξε στις πιέσεις αρκετούς μήνες. Στο τέλος του επόμενου χρόνου αναγκάστηκε να υπαναχωρήσει και να ακυρώσει τα συμφωνηθέντα. Η έγγραφη παραίτησή μου έγινε αμέσως αποδεκτή. Το χιμαιρικό όνειρο για να μεταβάλει τον ΟΣΕ

σε εμπορική επιχείρηση απέτυχε παταγωδώς. Μετά από τρεις μήνες προσλήφθηκα ως ειδικός σύμβουλος σε ιταλική πολυεθνική εταιρεία καυσίμων, με υποκατάστημα μιας θυγατρικής της στη Θεσσαλονίκη, με αρμοδιότητα σε θέματα της ευρωπαϊκής νομοθεσίας για τις χερσαίες μεταφορές επικίνδυνων προϊόντων (καύσιμα χημικά, εκρηκτικά κλπ). Ταυτόχρονα συνεργάστηκα σε έρευνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με το Εργαστήριο Συγκοινωνιακής Τεχνικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Οι αμοιβές μου ξεπερνούσαν το διπλάσιο από τον μισθό ενός γενικού διευθυντή του ΟΣΕ. Ήταν τότε που, βλέποντας τις τεράστιες οικονομικές απώλειες τόσων χρόνων, αναλογίστηκα το δεύτερο μεγάλο σφάλμα που διέπραξα, όταν με ταπείνωσαν με ατιμωτικό τρόπο στις αρχές της δεκαετίας του 1970.

Το 1992 και μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, φάνηκε πως η Δημοκρατία που ονειρεύτηκε ο Βίας ο Πριηνεύς πριν από τρεις περίπου χιλιετίες, θα μετατρέπóταν σε δημοκρατία των κερδοσκόπων, του φόβου και της καθημερινής ανασφάλειας των πολιτών. Λίγοι κατάλαβαν ότι αυτή η νέα μονεταριστική ασύδοτη και άναρχη δημοκρατία, ήταν μια άλλη αφανής μορφή δικτατορίας. Την ημέρα της συνταξιοδότησής μου, τόνισα στο προσωπικό της Υπηρεσίας μου ότι, θα έπρεπε να συνεχίσουν να δουλεύουν με επαγγελματική ευσυνειδησία, διότι «κάποιοι μεθόδευσαν την πτώχευση του Οργανισμού για να πωληθεί σύντομα σε ξένες πολυεθνικές». Ήταν μια προφητεία βασισμένη στα δεδομένα των αυτοεκπληρούμενων «ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ» που αναλύω στην τριλογία των προαναφερόμενων πραγματειών μου. Οι φανατικοί των καθεστωτικών αντιλήψεων με εντόπισαν εύκολα, από τα κείμενα των βιβλίων και των άρθρων μου. Ο εθνομηδενισμός γιγαντώθηκε μετά το θάνατο του Ανδρέα Παπανδρέου, από τις κυβερνήσεις του Κώστα Σημίτη και του γιωργάκη (με μικρό Γ) Παπανδρέου. Είχε φτάσει πλέον η εποχή που οι αριστεροί προπαγανδιστές της δεξιάς παγκοσμιοποίησης, θα με χαρακτήριζαν με το έτσι θέλω ακροδεξιό και κρυφό χρυσαυγίτη. Εμφανίστηκε σε άλλη μορφή και ιδεολογία ο «συνοδοιπόρος» των μετεμφυλιακών εθνικοφρόνων. Η ιστορία επαναλαμβάνεται, με τις αναπόφευκτες αντιφάσεις της.

Σε μεγάλη φιλική ομήγυρη, εξέφρασα την άποψή μου ότι, ορισμένες διατάξεις που υπήρχαν στο χουντικό δημοψήφισμα του 1968 (το οποίο καταψήφισα), υπήρχαν και εθνικά επιβεβλημένες διατάξεις, όπως π.χ. το συνταγματικό δικαστήριο, το συμβούλιο εθνικής ασφάλειας και η μείωση των βουλευτών σε 150. Μάλιστα, ξεπερνώντας τις προτάσεις των συνταγματαρχών, με βάση τα δημογραφικά δεδομένα των χωρών της Ευρώπης και των ΗΠΑ,

κατέληξα στο συμπέρασμα ότι, οι βουλευτές στο ελληνικό κοινοβούλιο δεν θα έπρεπε να ξεπερνούν τους 50 ως 70. Κάποιοι από τους «προοδευτικούς δημοκράτες» αποφάνθηκαν ότι ψήφισα υπέρ του συντάγματος της δικτατορίας και συνεπώς ήταν εμφανείς οι ιδεολογικές μου θέσεις. Με λίγα λόγια, θεωρήθηκα κρυφοχουντικός και φασίστας, όταν η συζήτηση άγγιξε το ευαίσθητο θέμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Κάποιος μίλησε «για τους δεκάδες σκοτωμένους του πολυτεχνείου». Τόλμησα να εκφράσω τις «αντιδημοκρατικές απόψεις των υμνητών της δικτατορίας». Υπενθύμισα την έκθεση του εισαγγελέα Τσεβά, την έρευνα αξιωματικού της αστυνομίας που υπέφερε στα χρόνια της δικτατορίας, αλλά και το νόμο του Γ. Μαγκάκη για τις αποζημιώσεις των συγγενών των θυμάτων. Στην Ελλάδα οποιαδήποτε ευκαιρία πλουτισμού δεν χάνεται εύκολα. Όμως, στην περίπτωση αυτή δεν εμφανίστηκε ούτε ένας για να διεκδικήσει αποζημίωση. Αλλά τότε γιατί όλα τα κόμματα μιλούν για τους αθάνατους νεκρούς του πολυτεχνείου και προσπαθούν να δείξουν ότι οι δικοί τους κομματικοποιημένοι φοιτητές, ήταν αυτοί «που έριξαν τη χούντα»; Διότι απλούστατα, με εξαίρεση τους ηγέτες της νομιμοποιημένης Αριστεράς (ΕΔΑ) Ηλία Ηλιού και Λεωνίδα Κύρκο, διέπραξαν τραγικά λάθη, δίνοντας την ευκαιρία στον Χένρι Κίσινγκερ να παίξει, ως άλλος Ταλεϋράνδος, ένα σατανικής αλλά και εξαιρετικής ευφυΐας διπλωματικό παιχνίδι, που οδήγησε στην πτώση της δικτατορίας, μέσα όμως από τη σχεδιασμένη διχοτόμηση της Κύπρου και το νέο δράμα του ελληνισμού. Η αυθόρμητη και στην αρχή ειρηνική διαμαρτυρία των φοιτητών για σωστή παιδεία και τη στερημένη για μια εξαετία Ελευθερία, έδωσε την ευκαιρία στους Αμερικανούς για μια καθεστωτική μεταβολή, η οποία θα εξυπηρετούσε τα σχέδιά τους. Είχαν στηρίξει τον Παπαδόπουλο (ο τέως πρόεδρος Κλίντον ζήτησε, το 1999, συγγνώμη από τον ελληνικό λαό) να καταλύσει το δημοκρατικό πολίτευμα, αλλά εμπόδισαν κάθε ομαλή μετάβαση στην κοινοβουλευτική δημοκρατία, με τον ειρηνικό τρόπο που έγινε ύστερα από λίγα χρόνια στην Ισπανία. Οι ηγέτες των τότε ελληνικών κομμάτων (με εξαίρεση της ΕΔΑ) έπεσαν στην παγίδα. Γι' αυτό αργότερα όλοι (κρύβοντας την αλήθεια από το λαό), μιλούσαν για πτώση της χούντας από τους φοιτητές του Πολυτεχνείου, για να καλύψουν τα δικά τους λάθη. Η πικρή αλήθεια όμως είναι ότι, με τους αμερικανούς προβοκάτορες ανάμεσα στους εξεγερμένους φοιτητές, κατάφεραν να δοθεί στην εξέγερση ο σοβαρός χαρακτήρας μιας αιματοχυσίας, ώστε να αντικαταστήσουν προσωρινά τον επικίνδυνο πλέον γι' αυτούς Παπαδόπουλο, με

κάποιον που θα εξυπηρετούσε τα σχέδια τους για τη διχοτόμηση της Κύπρου. Η εγκληματική αφέλεια της Ελλάδας να απορρίψει το σχέδιο Άτσεσον, που σχεδόν καθιστούσε την Κύπρο ελληνική επαρχία, οι αρχηγικές φιλοδοξίες του Μακαρίου και η υφιστάμενη κυπριακή πολιτική στο πλαίσιο της φαρσοκωμωδίας των δήθεν Αδέσμευτων Κρατών, αποτέλεσαν το κίνητρο για την αιφνίδια αλλαγή της αμερικανικής πολιτικής στην Ανατολική Μεσόγειο. Τη δικτατορία του Παπαδόπουλου την κατέργησαν οι Αμερικανοί, για να στηρίξουν μια δεύτερη δικτατορία, χειρότερη από την πρώτη. Ταυτόχρονα επωφελήθηκαν οι Τούρκοι που καιροφυλακτούσαν και γνώριζαν ότι θα είχαν την αφανή στήριξη της αμερικανικής και βρετανικής διπλωματίας για όσα θα ακολουθούσαν. Ήταν αυτός ο λόγος που, όταν έφτασε ο Καραμανλής από τη Γαλλία, ακύρωσε τη συμμετοχή της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ. Ένας έντιμος και έμπειρος πολιτικός (ένας *stateman*, κατά τον Άρθουρ Κλαρκ), ήταν δυνατόν να πιστέψει πως η διαμαρτυρία των φοιτητών όλων των κομμάτων, ήταν η αιτία της πτώσης της δικτατορίας και της επανόδου στην κοινοβουλευτική δημοκρατία; Τέτοια αφελή σενάρια είναι για πολιτικάντηδες (*politiciens*) παπατζήδες, οι οποίοι δεν ενδιαφέρονται για τις επόμενες γενιές, αλλά για τις επόμενες εκλογές. Τον Παπαδόπουλο τον έριξαν οι δολοπλοκίες του Κίσινγκερ, για να αντικατασταθεί από έναν σκληρότερο δικτάτορα. Ο κρετίνος ταξίαρχος Ιωαννίδης ήταν το πειθήνιο όργανό τους, το οποίο προσωρινά θα αποτελούσε το «αναλώσιμο εργαλείο» μιας δεύτερης δικτατορίας, για τη μετάβαση στη Δημοκρατία. Ο Παπαδόπουλος, όπως αποκαλύφθηκε και από την επιστολή του στελέχους της Αριστεράς Μπριλλάκη προς τη Σοβιετική ηγεσία, θεωρούνταν αντιβασιλικός και αντιαμερικανός. Στον αραβοϊσραηλινό πόλεμο του Γιομ-Κιπούρ, είχε απαγορεύσει στους Αμερικανούς να χρησιμοποιήσουν την Κρήτη ως βάση ανεφοδιασμού των Ισραηλινών. Είχε σχεδόν ο ίδιος υπογράψει την καταδίκη του.

Αγαπητέ αναγνώστη, έχεις τώρα τη δυνατότητα να βγάλεις τα δικά σου συμπεράσματα για τον συντάκτη αυτών των κειμένων και για κάποια από τα δημοσιευμένα άρθρα μου στα έξι τελευταία βιβλία μου. Θα διαπιστώσεις μόνος σου τον αγώνα μου, ως συγγραφέα και αρθρογράφου, στη διάρκεια πάνω από μισόν αιώνα, για την αληθινή Δημοκρατία, την κοινωνική δικαιοσύνη και την άδολη αγάπη για την πατρίδα, μακριά από φανατισμούς, διχόνοιες και πατριδοκαπηλίες.

Α' ΜΕΡΟΣ

**ΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΥ ΑΝΑΛΥΟΥΝ ΒΑΣΙΚΑ
ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΕΠΗΡΕΑΖΟΥΝ
ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΕΚΠΛΗΡΟΥ-
ΜΕΝΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΩΝ**

I - ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΔΙΑΒΡΩΣΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

1.- Η ευρωπαϊκή πορεία αυτο-ευθανασίας

Ο 6^{ος} αυτός τόμος των δημοσιευμένων άρθρων μου της τελευταίας τετραετίας αποτελεί, μαζί με τους προηγούμενους πέντε, ένα είδος καταγραφής προβλέψεων και εκτιμήσεων για τις επερχόμενες πολιτιστικές, κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις, σε έναν διαρκώς μεταβαλλόμενο κόσμο. Η ανάλυση και η σύγκριση αυτών των εξελίξεων οδηγεί σε ένα «προφητικό» συμπέρασμα για την κατάληξη του τελικού αποτελέσματος. Συνεπώς αυτές οι προβλέψεις, βασισμένες σε εξελισσόμενα γεγονότα τα οποία σε παρόμοιες συνθήκες στα βάθη της ιστορίας είχαν συγκεκριμένες και αναπόφευκτες συνέπειες, εγγίζουν τα όρια μιας ενορατικής ή, στην απλούστερη περίπτωση, μιας αυτοεκπληρούμενης προφητείας. Τον όρο αυτής της τελευταίας τον εξήγησα με λεπτομερειακή διερεύνηση στις δυο προηγούμενες πραγματείες μου, με τίτλους «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ» και «Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ». Τα κείμενα της παρούσας πραγματείας αποτελούν

το συμπληρωματικό επιστέγασμα μιας θεματολογίας η οποία, με ξεχωριστά άρθρα αλλά επικεντρωμένα στον ίδιο στόχο, δείχνει για τη χώρα μας αλλά και για ολόκληρη την Ευρώπη, να βρίσκονται σε μια εξελικτική πορεία χάους, την οποία εύστοχα ο καθηγητής Χρήστος Γιανναράς χαρακτήρισε ως «πορεία αυτο-ευθανασίας».

Αυτές οι τρεις (από τους 6 συνολικά τόμους) πραγματείες, ως μια εννοιολογικά ενιαία τριλογία του χάους, ίσως αποτελούν μια ανούσια και κατά κάποιους εκφοβιστική φλυαρία για τις σημερινές γενιές, διότι τα δυσμενή πρώτα αποτελέσματα μιας αυτοκαταστροφικής πολιτιστικής πορείας της Ελλάδας, της Ευρώπης και του ευρωπαϊκού πολιτισμού, θα φανούν ίσως μετά από τρεις, τέσσερις ή περισσότερες γενιές. Γι' αυτό θα έλεγα, με έναν αυθαίρετο χρονικό προσδιορισμό, ότι οι Ευρωπαίοι, μετά από 500 χρόνια (ας πούμε το 2520!), θα αντικρύσουν κάποια ή αρκετά από τα αποτελέσματα των σημερινών πολιτικών και πολιτιστικών επιλογών τους, όταν πλέον οι πολιτιστικά και δημογραφικά εκφυλισμένοι ευρωπαϊκοί λαοί, θα αρχίσουν να παραχωρούν ή θα έχουν παραχωρήσει τη θέση τους σε νέους ζωτικούς και δυναμικούς πολιτισμούς. Αυτή η νέα εξελικτική μεταλλαγή δεν θα βασίζεται πλέον σε ηθικούς και πολιτιστικούς κανόνες, αλλά σε όρους δυναμικής κυριαρχίας, επιβολής και αυτοπροστασίας κοινωνικών ή εθνικών ομάδων, με την ίδια επιρροή του πρωτόγονου ενστίκτου επιβίωσης, όπως σε οργανωμένες ομάδες ζώων ή εντόμων, στις οποίες η υπαρξιακή διάσταση του «Εγώ» (του απλού ατόμου) θα έχει μηδαμινή αξία μπροστά στο στόχο για την επιβίωση του «Εμείς». Όπως ακριβώς σε μια οργανωμένη κοινωνία ελεφάντων, μυρμηγκιών ή μελισσών, στην οποία ο θάνατος δεκάδων ή εκατοντάδων μελών αποτελεί μια ασήμαντη λεπτομέρεια μπροστά στο βασικό στόχο για την επιβίωση και κυριαρχική ενδυνάμωση της ομάδας, με ταυτόχρονη επιτάχυνση των αναπαραγωγικών (δημογραφικών) μηχανισμών.

Ο εκφυλισμός της Ευρώπης, ως μια πολιτιστικά οργανωμένης διαδικασίας, άρχισε όταν ξεκίνησε να πριονίζει το κλωνάρι του πολύμορφου πολιτιστικού της δέντρου στο οποίο καθόταν. Από τις θεωρητικές και πολλές φορές χιμαιρικές αναζητήσεις της εποχής του Διαφωτισμού και ως τη σύγχρονη εποχή για μια καλύτερη και πιο ανθρώπινη κοινωνία, ο κόσμος οδηγήθηκε σε μια άναρχη, υλιστική και χωρίς ηθικούς φραγμούς ευρωπαϊκή κοινωνία, στην οποία το «Εμείς» παραχώρησε τη θέση της στο (κατά τον Μαξ Βέμπερ) «διεστραμμένο ένστικτο» της αρρωστημένης ατομικής ή ταξικής απληστίας. Θάφτηκε το όραμα των ευρωπαϊκών πολιτών για τη δημιουργία μιας πανευρωπαϊκής συνείδησης και ενός

ενιαίου συστήματος άμυνας και ασφάλειας των ευρωπαϊκών λαών, σε μια πολιτιστική και οικονομική Ένωση. Με θεωρίες καλουπωμένες σε συμφέροντα κρατών ή μεμονωμένων κοινωνικών ομάδων, αποδομούνται τα βασικά συστατικά στοιχεία του ευρωπαϊκού πολιτισμού, ενώ την ίδια στιγμή άλλοι πολιτισμοί σμίλευαν με τέχνη, υπομονή και θρησκευτικό φανατισμό, τα στοιχεία επέκτασης, ενδυνάμωσης και επιβολής της μελλοντικής παγκόσμιας κυριαρχίας τους.

Υπάρχουν δυο παρόμοιοι πολιτισμοί με τέτοια δυναμικά στοιχεία επέκτασης και κυριαρχίας, οι οποίοι θα αντικαταστήσουν τον εκφυλισμένο και μισοπεθαμένο ευρωπαϊκό πολιτισμό. Είναι της Κίνας και του Ισλάμ. Ο πανάρχαιος Κινεζικός, προς το παρόν σχεδιάζει, παρατηρεί, αφουγκράζεται και φαίνεται πως θα περιμένει την ευκαιρία για μια τελική λύση στο παιχνίδι της παγκόσμιας κυριαρχίας στην παρούσα χιλιετία. Το Ισλάμ, με μια κατακτητική δυναμική του πολιτιστικού του status και μιας υπερχειλίζουσας δημογραφικής έκρηξης, έχει ήδη διαβρώσει τον ευρωπαϊκό πολιτιστικό ιστό και ετοιμάζεται για την τελική ισλαμοποίηση μιας αποχριστιανισμένης και απογυμνωμένης από αξίες και ιδανικά Ευρώπης των τραπεζιτών και των χρηματιστών.

Οι πολιτιστικές ευρωπαϊκές αξίες μπορούν να διασωθούν, μόνον αν η δημογραφική σύνθεση των κρατών της, θα μπορέσει να προστατεύσει τον ευρωπαϊκό τρόπο ζωής, απαλλαγμένο από τις εκφυλιστικές του υπερβολές, ώστε να καταστεί σεβαστός και αποδεκτός και από άλλους πολιτισμούς.

Το Ισλάμ δεν είναι μόνο θρησκεία. Είναι ένα πολιτικό και πολιτιστικό σύστημα αξιών, το οποίο στο φιλοσοφικό του αφήγημα εμπεριέχει την κατάκτηση και τον ήπιο ή βίαιο προσηλυτισμό. Υπάρχουν στιγμές που ο αλλόθρησκος πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στη ζωή του ή στην αποδοχή των αξιών που θεσμοθέτησε ο Μωάμεθ. Αυτή την εμπειρία την έζησαν σε όλη της τη φρίκη στην Τουρκία κάποιοι Έλληνες, Αρμένιοι και Ασύριοι, που λιποψύχησαν και προτίμησαν να αλλαγοπιστήσουν για να γλιτώσουν τη ζωή τους. Οι σημερινοί τους απόγονοι, ενδεχομένως, να ανήκουν στους πλέον φανατικούς ισλαμιστές της χώρας.

Οι σκληροί και απάτριδες βαθύπλουτοι κεφαλαιοκράτες της παγκοσμιοποίησης, διαστρεβλώνοντας έννοιες και γεγονότα με τις πληρωμένες πένες δήθεν προοδευτικών διανοουμένων, θεωρούν και προπαγανδίζουν ότι τέτοιου είδους επισημάνσεις είναι ρατσιστικές και φασιστικές. Είναι αλήθεια ότι οι λαοί, όλοι οι λαοί και όλες οι θρησκείες, επιδιώκουν την ειρηνική συνύπαρξη των κρατών. Σε όλον τον κόσμο οι απλοί άνθρωποι, ανεξάρτητα από

θρησκεία και χρώμα, εύχονται να υπάρχει ειρήνη και να βλέπουν τα παιδιά και τα εγγόνια τους να μεγαλώνουν μακριά από πολέμους και καταστροφές. Όμως, οι απλοί άνθρωποι, αυτοί οι ανώνυμοι πολίτες, δεν έχουν καμιά δυνατότητα για να καθορίσουν τις μελλοντικές εξελίξεις που θα επηρεάσουν τη ζωή τους. Εκείνοι που αποφασίζουν για τις τύχες του κόσμου, είναι οι πολιτικοί ηγέτες και τα οικονομικά συμφέροντα που εκπροσωπούν. Αν πάσχουν από μεγαλομανία, απληστία και παράνοια, μπορούν, με τις αποφάσεις τους, να αιματοκυλίσουν τον κόσμο. Οι λαοί, οι απλοί πολίτες, θα υποστούν μοιραία τις ολέθριες συνέπιες των επιλογών τους, ενώ και ο θρησκευτικός φανατισμός, με αλλοίωση των πραγματικών φιλειρηνικών στόχων μιας θρησκείας, χρησιμοποιείται ως εργαλείο αφανισμού και δυστυχίας των αντιφρονούντων. Τέτοιο εργαλείο θανάτου και καταστροφής είναι, για τους φανατικούς ισλαμιστές, η κατά περίπτωση διαφοροποιημένη ερμηνεία του κορανίου και της υποτιθέμενης πραγματικής βούλησης του προφήτη Μωάμεθ. Ένα απλό παράδειγμα. Σε κανένα κείμενο του κορανίου δεν αναφέρεται ότι οι μουσουλμάνοι θα πρέπει να μετατρέπουν τους χώρους λατρείας αλλόθρησκων σε τζαμιά και να καταστρέφουν τα υφιστάμενα θρησκευτικά σύμβολα και τα έργα τέχνης. Κι' όμως η Τουρκία μετέτρεψε το ναό της Αγίας Σοφίας σε τζαμί, χωρίς αυτή η ενέργεια να θεωρηθεί ως ιεροσυλία, αφού αντιβαίνει σε κανόνες τους οποίους σέβονται άλλα ισλαμικά κράτη. Ο ίδιος σεβασμός επιδεικνύεται και στο χριστιανικό κόσμο. Κανένα τζαμί δεν έχει μετατραπεί σε ναό, παρά το γεγονός ότι πολλοί τόποι λατρείας διάφορων θρησκειών και καλλιτεχνικά πολιτιστικά μνημεία (σαν τον Παρθενώνα) καταστρέφονται με φανατισμό κατά τη διάρκεια εξοντωτικών και καταστροφικών πολέμων.

2.- Η διαδικασία των πολιτιστικών μεταλλάξεων

Αν δει κάποιος Ευρωπαίος τον πολιτιστικό χάρτη του κόσμου πριν από 14 περίπου αιώνες, από τότε που εμφανίστηκε ο Μωαμεθανισμός, θα τρομοκρατηθεί διαπιστώνοντας την τεράστια αφομοιωτική δύναμη του Ισλάμ. Ζωροάστρες, Ινδουιστές, Βουδιστές ή Χριστιανοί, από το Αφγανιστάν, Πακιστάν, Ινδονησία, Μικρά Ασία, Μέση Ανατολή ή ολόκληρη την Αφρική, γονάτισαν για να υμνήσουν τον Αλλάχ και τον προφήτη του. Κάπως έτσι τρομοκρατήθηκε από την εξέλιξη των γεγονότων ο Ουίνστον Τσόρτσιλ, ο οποίος περιγράφει αυτές τις δυσοίωνες σκέψεις του στο «The River War» που εκδόθηκε το 1902. Εφησύχαζε όμως στη σκέψη πως, η Ευρώπη θα μπορέσει να επιβιώσει από την

ισλαμική πλημμυρίδα «χάρη στα όπλα της επιστήμης που διαθέτει». Σήμερα, πολλά από αυτά τα όπλα τα διαθέτουν ακόμα και τρομοκρατικές ομάδες, ενώ ο κατακτητικός πόλεμος και η Άλωση της Ευρώπης, όπως «προφήτευσε» ο Μουαμάρ Καντάφι, «θα πραγματοποιηθεί χωρίς σπαθιά, με μια ανεξέλεγκτη εισβολή μεταναστών». Αυτή η «πολεμική τακτική» δια της ανθρωπιστικής εισβολής ψευτοπροσφύγων από διάφορες μουσουλμανικές χώρες, προετοιμάστηκε με επιτελικό σχέδιο του Ταγίπ Ερντογάν την Άνοιξη του 2019, για να κατακλυσθεί η Δυτική Θράκη από χιλιάδες λαθροεισβολείς, με στόχο την αλλοίωση της πολιτιστικής σύνθεσης του πληθυσμού και την μελλοντική διεκδίκηση αλλαγής συνόρων. Είναι μια επιτυχημένη μέθοδος που εφαρμόστηκε στο Κόσσοβο από τους Αλβανούς, πριν από τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας.

Αυτή η εξελικτική διαδικασία ξεκίνησε στη δεκαετία του 1990, με μια αυτοκαταστροφική μανία των Ευρωπαίων όταν δημιούργησαν, στο υπογάστριο της Κεντρικής Ευρώπης, δυο μουσουλμανικά κράτη (φυτώρια μουσουλμανικού εξτρεμισμού), ενώ υπήρχε ήδη η Αλβανία στην οποία διέγειραν και ενίσχυσαν τον πατριωτικό και θρησκευτικό φανατισμό. Ο Αλίγια Ιζετμπέκοβιτς, τον οποίο η Δύση διόρισε ως πρώτο πρόεδρο της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, δεν μάσησε τα λόγια του. Στην «Ισλαμική Διακήρυξη» του είχε γράψει, ότι «κανένας μουσουλμάνος δεν έπρεπε να εφησυχάζει, ώσπου να δει την Ευρώπη μουσουλμανική». Όταν ζεσταίνεις ένα φίδι στον κόρφο σου, το μοιραίο δάγκωμα είναι αναπόφευκτο. Στη Βοσνία, οι περισσότεροι μουσουλμάνοι είναι εξισλαμισμένοι Σλάβοι, αλλά οι σημερινοί απόγονοί τους είναι πρόθυμοι να πεθάνουν για τον Αλλάχ και τον Μωάμεθ.

Για μια τέτοια αλλαγή στην Ευρώπη, δεν είναι απαραίτητη η ευρωπαϊκή δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας. Ο προαναφερόμενος Ιζετμπέκοβιτς το ξεκαθαρίζει. «Δεν υπάρχει επομένως» γράφει, «καμία λαϊκή αρχή. Το κράτος πρέπει να είναι μια έκφραση που να υποστηρίζει τις ηθικές έννοιες της θρησκείας». Με λίγα λόγια, η κρατική εξουσία δεν πρέπει να βασίζεται στην Αρχή της Λαϊκής Κυριαρχίας, αλλά σε ηθικές θρησκευτικές έννοιες, όπως αυτές που προβλέπονται στη «Σαρία». Οι έρευνες που έγιναν στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ και βασίστηκαν στα στοιχεία ισλαμοποίησης των χωρών της Ασίας και της Αφρικής δείχνουν ότι, όταν το ποσοστό των Μουσουλμάνων σε μια χώρα θα ξεπεράσει το 16%, ξεκινά η διαδικασία (ειρηνική ή βίαιη) για τη σταδιακή επικράτηση του μωαμεθανισμού, από λόγους δημογραφικούς, με απειλές θανάτωσης, χορήγησης προνομίων στους προσήλυτους, αλλά και

ισχυρής θρησκευτικής πίστης. Ήδη, το ποσοστό των μουσουλμάνων στην Ευρώπη έχει υπερβεί, μέσα σε λίγα χρόνια, το 10 ή 12%, ενώ κάποιες γειτονίες σε μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες της Κεντρικής και Βόρειας Ευρώπης δίνουν την εντύπωση ενός εξευρωπαϊσμένου ghetto και παραπέμπουν σε χωριά της Μέσης Ανατολής ή της Αφρικής. Η δυτικοευρωπαϊκή πολιτική και πνευματική ελίτ, ζει με τις χιμαιρικές ενοράσεις άπληστων εμπόρων και κερδοσκόπων χρηματιστών, για μια ευκολοδιαχειρίσιμη (με φτηνά εργατικά χέρια) πολυπολιτισμική παγκόσμια κοινωνία. Δεν διδάχτηκαν από το αποτυχημένο πείραμα της Σοβιετικής Ένωσης περί αθεΐας και προσπαθούν να επιτύχουν τον ίδιο στόχο με τον αγνωστικισμό των Μασόνων. Δεν έχουν κατανοήσει ότι, καμιά πολιτική ιδεολογία δεν θα καταφέρει να εξαφανίσει την ακλόνητη θρησκευτική πίστη του μουσουλμανικού κόσμου. Διότι απλούστατα, όπως είπαμε, αυτή η πίστη ταυτίζεται απόλυτα με τη συγκεκριμένη πολιτική ιδεολογία της «Σαρία». Είναι ένα πολιτικό και θρησκευτικό σύστημα διακυβέρνησης, όπως ακριβώς είναι ο καπιταλισμός του αγνωστικισμού και ο κομμουνισμός της αθεΐας.

Για την Ελλάδα είναι βέβαιο ότι επιδιώκεται η αλλοίωση της θρησκευτικής σύνθεσης του πληθυσμού, με τη βοήθεια και των ΜΚΟ, που συμβάλλουν, με γενναίες και ανεξήγητες χρηματοδοτήσεις από την ΕΕ και άλλα ύποπτα κέντρα τύπου «Σόρος και CIA», στη διακίνηση λαθρομεταναστών, τους οποίους βαφτίζουν πρόσφυγες, ενώ προέρχονται από ασφαλείς χώρες της Αφρικής και της Ασίας. Προσκαλούν εργάτες για εκμετάλλευση δίνοντας εξευτελιστικά μεροκάματα, αλλά από τα σπλάχνα αυτής της βωβής μάζας των δυστυχισμένων ξεπηδούν στρατιές φανατικών, πρόθυμων να τιναχτούν στον αέρα για την πίστη τους και τον πολιτισμό τους. Όμως και η πολιτική της ΕΕ, με έναν ψευτοανθρωπιστικό πολυπολιτισμικό μανδύα, διευκολύνει αυτή την ισλαμοποίηση των ευρωπαϊκών χωρών, ενώ σε όλες τις μουσουλμανικές χώρες ακολουθούνται αντίθετες πρακτικές με τις οποίες, όπως στην Τουρκία, σχεδόν εξαφανίστηκε σταδιακά η άλλοτε σφριγηλή χριστιανική παρουσία. Ας πάρουμε το παράδειγμα της Ελλάδας. Γι' αυτό το θέμα είναι αρκετά διαφωτιστική μια διαμαρτυρία της Πανελληνίας Ένωσης Θεολόγων.

3.- Η αλλοίωση της πολιτιστικής σύνθεσης του Ελληνικού λαού

Σε μακροσκελές έγγραφο της Π.Ε.Θ. της 24-7-2020 προς το κυριαρχούμενο από εθνομηδενιστές (εδώ και τρεις περίπου δεκαετίες) Υπουργείο Παιδείας, διαβάζουμε κάποια σημαντικά και διαφωτιστικά αποσπάσματα:

«ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΕΘ ΣΕ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΛΑΜΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Η ΠΕΘ, με πρόσφατη ανακοίνωσή της, καταδίκασε «τη μετατροπή της Ιστορικής Ορθόδοξης Χριστιανικής Εκκλησίας της Αγίας Σοφίας σε τζαμί από τη σημερινή τουρκική πολιτική ηγεσία». Παράλληλα άσκησε κριτική έναντι της υποκριτικής νοοτροπίας, που ευαγγελίζεται «μια ψευδεπίγραφη κοινωνική αλληλεγγύη, μια επιτήδεια καμουφλαρισμένη ανθρωπιστική κρίση και μια πολυπολιτισμικότητα, που εκτρέφει μίσος προς την ορθόδοξη ιστορική διαχρονία αυτού του τόπου». Η ΠΕΘ στην εν λόγω ανακοίνωση άσκησε κριτική στο γεγονός ότι η νοοτροπία αυτή, που μεταφράζεται σε πολιτικές πράξεις και αποφάσεις από την ελληνική πολιτική σκηνή και τη θεσμική έκφραση της Εκκλησίας της Ελλάδος, «οδηγεί στην αποθράσυνση της τουρκικής αφιλόδοξης πολιτικής αλλά και στην κατακόρυφη αύξηση της προπαγάνδας, με όργανο την ισλαμική θρησκεία». Στο πλαίσιο αυτό, έθεσε ερωτηματικά για «την ενδοτική και φιλική προς την ισλαμοποίηση της Ελλάδος θρησκευτική πολιτική των Κυβερνήσεων των τελευταίων ετών». Μάλιστα, κατονόμασε τον - επί δεκαετίες σταθερό στη θέση του, παρά τις εναλλαγές κυβερνήσεων- Γενικό Γραμματέα Θρησκευμάτων του Υπουργείου Παιδείας κ. Γεώργιο Καλαντζή, ως ένα εμβληματικό πρόσωπο προώθησης της λαθεμένης αυτής προσέγγισης... [...] .. Το σημείο (2) αφορούσε «την ίδρυση Ισλαμικού Τμήματος εντός του Τμήματος Θεολογίας της Ορθόδοξης Χριστιανικής Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ, στο οποίο διδάσκεται η Ισλαμική Θεολογία του Κορανίου».... [...]...Δεν θα ακολουθήσουμε την ανακοίνωση του Τμήματος Θεολογίας (και ισλαμικών σπουδών) του ΑΠΘ στη στείρα ανταλλαγή χαρακτηρισμών. Με την ίδια ευκολία που μας χαρακτηρίζει «σκοταδιστές», «φονταμενταλιστές» και τα τετριμμένα παρόμοια, θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε τον συντάκτη (ή τους συντάκτες) της ομοίως και εμείς. Αντί, λοιπόν, να καταλήξουμε μαζί του/τους σε μια αντιλογία άσκοπου συκοφαντικού επιπέδου, προκρίνουμε να ασχοληθούμε επί της ουσίας με τα παρακάτω ζητήματα... [...] ... Από τα παραπάνω συμπεραίνεται ότι οι ισλαμικές σπουδές στο Τμήμα Θεολογίας του ΑΠΘ, αποτελούν ένα ιδιότυπο, μοναδικό (unicum) ανά την Ελλάδα και κατ' ουσίαν ετερόκλητο Τμήμα μέσα σε Τμήμα. Κανονικά και

σύμφωνα με τον νόμο, τα Τμήματα των Πανεπιστημίων μπορούν να ανήκουν μόνο σε Σχολές. Το γεγονός, βέβαια, αυτό, δεν αποτελεί τίποτα άλλο παρά μια καταφανώς παράδρομη μεθόδευση, που λειτουργεί σε συνέχεια του γεγονότος ότι η Θεολογική Σχολή, τεχνηέντως, παρακάμφθηκε και δεν συνήλθε ποτέ για την απόφαση της ίδρυσης των ισλαμικών σπουδών. Αυτό, βέβαια, έγινε διότι οι πλειοψηφίες, σε επίπεδο Θεολογικής Σχολής (Τμήμα Θεολογίας και Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας μαζί), δεν βόλευαν το «ισλαμικό σχέδιο». Πώς μπορούν, λοιπόν, να καλυφθούν τέτοιου είδους χονδροειδείς αυθαιρεσίες; ...[...]... όπως φαίνεται από τα Πρακτικά, δόθηκαν υποσχέσεις πλουσιοπάροχης εξωτερικής χρηματοδότησής του από εξωτερικές πηγές (πλούσιες Μουσουλμανικές χώρες του Κόλπου). Μήπως είναι δυνατόν να εκτεθεί πόσα χρήματα δόθηκαν μέσα στα χρόνια που μεσολάβησαν; ...[...]... Ως ΠΕΘ, δηλώνουμε ότι δεν διαφωνούμε με τη δημιουργία Τμήματος Ανατολικών (και όχι μόνο Ισλαμικών Σπουδών). Ένα τέτοιο Τμήμα, όμως, θα έπρεπε να συνδεθεί με ειδικούς στα αντικείμενα φορείς, στον χώρο και στη Σχολή που τους αρμόζει. Αυτή δεν είναι, βέβαια, η Θεολογική Σχολή. ...[...]... Για να καταλάβει και ο μη ειδικός στα θέματα αυτά θα σημειώσουμε το εξής: ας φαντασθούμε να έλεγε η τουρκική κυβέρνηση ότι, αντί για τη Χάλκη θα γίνει Τμήμα ορθόδοξων σπουδών, που θα το έλεγχαν διοικητικά και θα δίδασκαν σε αυτό ισλαμολόγοι Καθηγητές! ... [...] ... ο ελληνικός λαός αρχίζει να αντιλαμβάνεται ότι του αξίζει κάτι καλύτερο από αυτό το τοξικό περιβάλλον, το οποίο δημιουργείται από κονδυλοφόρους που παραποιούν την πραγματικότητα, συκοφαντώντας την αλήθεια».

Το έγγραφο της Π.Ε.Θ. δίνει μια ανάγλυφη εικόνα της ισλαμικής διείσδυσης, μέσα στα πλαίσια των διεθνιστικών στόχων της παγκοσμιοποίησης, για την αλλοίωση της πολιτιστικής σύνθεσης του ελληνικού λαού. Η σύγχρονη multi-culti, η πολυπολιτισμική και μονεταριστική κοινωνία της Chicago school of economics του Ροκφέλερ, ήταν μια μελετημένη εφεύρεση των απατεώνων της κερδοσκοπίας και του άκρατου διεθνιστικού παραλογισμού, την οποία ωραιοποίησαν με ανθρωπιστικές γιρλάντες μιας δήθεν πολιτισμένης Ευρώπης, η οποία δίνει παραδείγματα ήθους και προβολής πολιτιστικών αξιών σε όλο τον υπόλοιπο βάρβαρο κόσμο. Η ιστορία αποδεικνύει ότι, καμιά ιδεολογία ή θρησκευτική πίστη δεν θα καταφέρει να ενσωματώσει σε άλλους πολιτισμούς τους μουσουλμάνους πολίτες. Όμως, αν και λίγοι το έχουν αντιληφθεί, έχει ήδη αρχίσει η αντίστροφη

διαδικασία. Η προβαλλόμενη από τη «Νέα Τάξη» θρησκεία του αγνωστικισμού και του πολυθεϊσμού, σε μια παγκόσμια πολυπολιτισμική κοινωνία, είναι ανίσχυρη να διαβρώσει την ισχυρή μουσουλμανική πίστη. Διότι, όπως είπαμε, το Ισλάμ δεν είναι μόνο μια θρησκεία αλλά και ταυτόχρονα μια πολιτική εξουσία, με συγκεκριμένες ηθικές αξίες και κανόνες κοινωνικής συμπεριφοράς.

4.- Η Ευρώπη σε κατάσταση οργανωτικής παράλυσης

Τα σημερινά πολιτικά, τεχνολογικά και πολιτιστικά δεδομένα, με την έντονα καταστροφική και εκφυλιστική πορεία του ευρωπαϊκού πολιτισμού, δεν ήταν δυνατόν να τα προβλέψει τότε ο Τσόρτσιλ, όταν έγραφε το 1902 για τους Μουσουλμάνους του Σουδάν:

«Individual Moslems may show splendid qualities. Thousands become the brave and loyal soldiers of the Queen. All know how to die, but the influence of the religion paralyses the social development of those who follow it. No stronger retrograde force exists in the world. Far from being moribund, Mohammedanism is a militant and proselytizing faith. It has already spread throughout Central Africa, raising fearless warriors at every step; and were it not that Christianity is sheltered in the strong arms of science, the science against which it had vainly struggled, the civilisation of modern Europe might fall, as fell the civilisation of ancient Rome» (ΣΕ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Οι μεμονωμένοι μουσουλμάνοι μπορεί να παρουσιάζουν υπέροχες ιδιότητες. Χιλιάδες γίνονται οι γενναίοι και πιστοί στρατιώτες της Βασίλισσας. Όλοι ξέρουν πώς να πεθάνουν, αλλά η επιρροή της θρησκείας παραλύει την κοινωνική ανάπτυξη όσων την ακολουθούν. Δεν υπάρχει ισχυρότερη οπισθοδρομική δύναμη στον κόσμο. Ο Μοαμεθανισμός είναι μια μαχητική και προσηλυτιστική πίστη. Έχει ήδη εξαπλωθεί σε όλη την Κεντρική Αφρική, αυξάνοντας άφοβους πολεμιστές σε κάθε βήμα. Κι' αν δεν ήταν ο Χριστιανισμός προστατευμένος με τα ισχυρά όπλα της επιστήμης - μιας επιστήμης κατά της οποίας αγωνίστηκε μάταια -, ο πολιτισμός της σύγχρονης Ευρώπης μπορεί να πέσει, όπως έπεσε ο πολιτισμός της αρχαίας Ρώμης».

Απέναντι στην αμαρτωλή Ευρώπη η μόνη φωνή που υψώνεται σήμερα είναι η φωνή του μουσουλμανικού κόσμου, δήλωσε ο Τούρκος πρόεδρος, Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, στα εγκαίνια της έκθεσης εθνικού αγώνα κατά την επέτειο της εθνικής εορτής της ίδρυσης του τουρκικού κράτους. «Αφότου ανοίξαμε τα σύνορά μας

(την Παρασκευή) ο αριθμός εκείνων που κατευθύνθηκαν προς την Ευρώπη έφτασε τις εκατοντάδες χιλιάδες. Σύντομα ο αριθμός αυτός θα φτάσει τα εκατομμύρια», είπε ο Ερντογάν (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 02.03.2020).

Τα βασικά στοιχεία που αποδεικνύουν τον επερχόμενο θάνατο του ευρωπαϊκού πολιτισμού, έχουν εκτεθεί αναλυτικά στα αυτόνομα, αλλά εννοιολογικά ενιαία ως σύνολο, άρθρα των τριών πραγματειών που προανέφερα. Λόγω ακριβώς της αυτονομίας των άρθρων και της ανάγκης ενημέρωσης των αναγνωστών οι οποίοι ενδεχομένως να αγνοούν τα προγενέστερα κείμενα άλλων συναφών άρθρων υπάρχει, σε ορισμένα από αυτά, περιληπτική και συμπληρωματική επανάληψη επιχειρημάτων, ώστε να γίνεται απόλυτα κατανοητό το νέο κείμενο. Αυτά τα στοιχεία έχουν απαριθμηθεί στα άρθρα των προηγούμενων τόμων, αλλά και με μια συνοπτική αναφορά στη «ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ». Επίσης, στον προηγούμενο 5^ο τόμο αναλύεται ο ρόλος της θεωρίας του Φαλμεράιερ η οποία, προσαρμοσμένη στα σημερινά κοινωνικοπολιτικά δεδομένα και στις διαχρονικές επιδιώξεις των Μεγάλων Δυνάμεων συντελεί, παρά την μη επιστημονική της εγκυρότητα αλλά με μια συστηματική πολιτική προπαγάνδα, στην αποδόμηση ενός βασικού πυλώνα του ευρωπαϊκού πολιτισμού, με τη δημιουργία του μύθου «για τη δήθεν ολοσχερή εξαφάνιση του λαού που δημιούργησε αυτόν τον πολιτισμό. Γι' αυτό, στους αιώνες που έρχονται, αν δεν υπάρξει αναστροφή αυτής της πορείας προς το χάος, η Ευρώπη ως πολιτιστική οντότητα θα αυτοεξαφανισθεί και θα παραχωρήσει τη θέση της σε άλλους πολιτισμούς, με σύστημα αξιών το οποίο αποτελεί τον αδιάσπαστο κρίκο της συνοχής και της δύναμης ενός λαού ή μιας παραλυμένης Ένωσης λαών. Θα υποστεί, όπως ήδη αναφέραμε στην αρχή, ένα επαίσχυντο είδος αυτο-ευθανασίας.

5.- Η Ευρώπη, ο Ελληνισμός και οι επόμενες γενιές

Η ιστορία μας διδάσκει ότι, όταν σε ένα κράτος ή μια αυτοκρατορία αρχίζει η διαδικασία του πολιτιστικού και κοινωνικού εκφυλισμού, η διάλυση και η καταστροφή είναι αναπόφευκτη. Εξαφανίστηκαν χιλιάδες κράτη και έθνη. Κάποια από αυτά, όπως η Βυζαντινή Αυτοκρατορία μετά την καθοριστική για την ύπαρξή της Μάχη με τους Σελτζούκους Τούρκους στο Μαντζικέρτ, το 1071, υπέστη μια σταδιακή και μακροχρόνια αποσάθρωση της κρατικής της οντότητας, με συνέπεια την οριστική διάλυσή της το 1453. Άλλα έθνη όπως π. χ. η Ελλάδα, μετά την καταστροφική ήττα του 1897 (το γνωστό «Μαύρο '97») και μετά από μιας περιορισμένης

έκτασης συμφορά, γνώρισε μια εκπληκτική πατριωτική ανάταση και ζωτικότητα, η οποία συνέτεινε στο διπλασιασμό του ελληνικού κράτους. Πάντα μια μεγάλη καταστροφή οδηγεί, είτε στην ολοκληρωτική εξαφάνιση ενός λαού, είτε σε μια δημιουργική αναγέννηση με την ανάδειξη των παραδοσιακών ιδανικών και αρετών του. Τα σημερινά πολιτικά και γεωστρατηγικά δεδομένα δείχνουν μια μονεταριστική Ευρώπη (τη μοίρα της οποίας ακολουθεί και η Ελλάδα) άπληστη αλλά άβουλη, μοιρολατρική και χωρίς ενιαίες πολιτιστικές αξίες και ιδανικά, η οποία τρικλίζει με κλειστά μάτια σε ένα δρόμο αυτοκαταστροφής. Η αποδοχή των αρχών της Νέας Τάξης, ανέτρεψε εκ θεμελίων τους όρους και τις ιδρυτικές αρχές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και πέταξε στη «χαβούζα» της παγκοσμιοποίησης τις πολιτιστικές της ιδιαιτερότητες και τον πολιτισμικό πλούτο των κρατών/μελών της. Δημιουργούνται πλέον νέες υπερδυνάμεις (αυτοκρατορίες) απέναντι στη μέχρι το τέλος του 20^{ου} αιώνα (ιδίως μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης) αμερικανική μονοκρατορία. Ήταν κάποτε η οραματισθείσα Pax Americana, με μια ονειρεμένη κοινωνία χωρίς σύνορα, χωρίς έθνη, χωρίς πολιτιστικές ιδιαιτερότητες, αλλά με έναν αμερικανικό τρόπο ζωής και αξιών, σε έναν κόσμο χωρίς πολέμους και με φτηνά μεροκάματα σε ανθρώπους/ρομπότ για να πλουτίζουν οι πολυεθνικές. Στα χαρτιά και στα σχέδια της «Chicago's School» όλα ήταν θαυμάσια. Μόνο που σε λίγα χρόνια το δέντρο στράβωσε και αναδείχτηκαν νέες υπερδυνάμεις και περιφερειακές δυνάμεις οι οποίες, αντί για την παγκόσμια ειρήνη μας οδηγούν, με λυσσαλέους ανταγωνισμούς και απειλές πολέμου, σε έναν παγκόσμιο πυρηνικό όλεθρο. Είναι άγνωστος ο χρόνος της μεγάλης καταστροφής, αλλά είναι βεβαία και μη αναστρέψιμη η επέλευσή της. Ο Θουκυδίδης μας πληροφορεί ότι, πάντα μια τέτοια μεγάλη καταστροφή επέρχεται, όταν αρχίζουν να ανατρέπονται έντονα οι οικονομικές και οι γεωστρατηγικές ισορροπίες των Μεγάλων Δυνάμεων. Η Ελλάδα θα συνθλιβεί ή θα ξεγλιστρήσει ανάμεσα από τις τεράστιες αυτές μυλόπετρες;

Η παγκοσμιοποίηση ρίχνει στο «χωνευτήρι των λαών» τα χωρίς πολιτιστικές και πατριωτικές αντιστάσεις μικρά έθνη, τα οποία μοιραία θα ενσωματωθούν επιλεκτικά σε μια από τις υπερδυνάμεις. Όμως αυτές οι κυρίαρχες δυνάμεις επιστρέφουν σε μια αγριότερη μορφή εθνικισμού, σε σύγκριση με αυτόν που γνωρίσαμε τον 19^ο αιώνα και στις αρχές του 20^{ου}.

Η πολυπολιτισμική παγκόσμια κοινωνία δημιουργήθηκε με το παραπειστικό επιχείρημα της δήθεν παγκόσμιας, ειρηνικής και αδελφωμένης κοινωνίας όλων των λαών. Χιμαιρικά και ψεύτικα

ιδεολογήματα άπληστων κερδοσκοπών, οι οποίοι ονειρεύτηκαν τα χωρίς σύνορα κρατών καταπιεσμένα έθνη, όπως στην αυτοκρατορία της Pax Romana! Τα ίδια χαρακτηριστικά είχε και η Οθωμανική Αυτοκρατορία, την οποία επιδιώκουν να αναστήσουν, με μια αχαλίνωτη επίδειξη αιματοβαμμένης βίας, οι Νεότουρκοι, οι οποίοι με χιπλερικές μεθόδους εξαφάνισαν όλες τις χριστιανικές μειονότητες στη χώρα τους.

Ένας γερμανός αξιωματούχος διαβλέποντας τους κινδύνους για το ευρωπαϊκό οικοδόμημα, είπε ότι «Η Ευρώπη δεν είναι δυνατόν να παραμένει χορτοφάγα σε έναν κόσμο σαρκοφάγων». Αν της αρέσουν τα εύγευστα χόρτα του Τζορτζ Σόρος περί ανοιχτών συνόρων, περί δημοκρατίας των εγκληματιών και του πεζοδρομίου ή περί δήθεν ανθρώπινων δικαιωμάτων που μεταβάλλουν τους νομοταγείς πολίτες σε τρομοκρατημένο κοπάδι, τότε αυτή η Ευρώπη είναι καταδικασμένη να πεθάνει από χορτοφαγική βαρυστομαχιά. Πρόκειται για σπάνια αιτία θανάτου αφελών, με ακραίες διεθνιστικές ιδεολογίες διαφόρων κομματικών αποχρώσεων. Όμως, η πιο συχνή αιτία θανάτου είναι η καταβρόχθισή τους από τα άγρια σαρκοβόρα της ζούγκλας.

Και τώρα το ερώτημα! Υπάρχει τρόπος αναστροφής της πορείας της Ευρώπης και των αναμενόμενων εξελίξεων, με βάση τα σημερινά δυσοίωνα δεδομένα; Ασφαλώς υπάρχει και είναι πολύ απλός. Να επιστρέψει στις ιδρυτικές αρχές της Ευρωπαϊκής Ένωσης προστατεύοντας, στο εσωτερικό και εξωτερικό μέτωπο, τους πολιτιστικούς της θησαυρούς και να επιδιώξει να εμπνεύσει στους πολίτες της μια ενιαία ευρωπαϊκή ταυτότητα.

6.- Η Ελλάδα στο στόχαστρο

Από το 1995 όλοι, και κυρίως η Τουρκία, γνώριζαν ότι η Ελλάδα του Κώστα Σημίτη και του Γιώργου Παπανδρέου είχε μεταμορφωθεί ξαφνικά σε ψοφίμι. Κι' αυτό το έδεσμα το προτιμούν με βουλιμία οι γύπες, σε έναν κόσμο που διαφεντεύεται από τα σαρκοφάγα. Αυτή τη χρονιά, οι δυο τελευταίοι αξιόλογοι ηγέτες της χώρας είχαν χάσει την πολιτική εξουσία τους κι' έζησαν ελάχιστα για να δουν το θλιβερό κατόντημα στο οποίο την οδήγησαν οι επίγονοί τους. Η δεύτερη θητεία ως Προέδρου της Δημοκρατίας του Κωνσταντίνου Καραμανλή είχε ήδη λήξει και ο Ανδρέας Παπανδρέου, άρρωστος και ουσιαστικά χωρίς καμιά πολιτική εξουσία, δεν πρόλαβε να δει, λόγω του θανάτου του στις [23 Ιουνίου 1996](#), την πατριωτική ομάδα του Μιχάλη Χαραλαμπίδη να εξουδετερώνεται από τον διάδοχό του (με τη σύμπραξη και του γιου του), στο 4^ο Συνέδριο του κόμματος. Έναν

διάδοχο τον οποίο αποκλείεται να επέλεγε αν εξακολουθούσε να κυβερνά το κόμμα. Οι ιδεολογικές διαφορές σε εθνικά θέματα, ανάμεσα στον αρχηγό και στον «αξιαγάπητο» στη γερμανική Ευρώπη ανεπιθύμητο διάδοχο, ήταν τεράστιες και αγεφύρωτες. Αλλά τα σαρκοβόρα καιροφυλακτούσαν.

Από την Άνοιξη του 1995 οι Τούρκοι γνώριζαν ότι ο Παπανδρέου ήταν βαριά ασθενής και ουσιαστικά η εξουσία βρισκόταν στα σκύβαλα της πρωθυπουργικής καμαρίλας του κόμματος. Τον Ιούνιο του ίδιου χρόνου η τουρκική βουλή ψήφισε το «casus belli» και τον Ιανουάριο του 1996 αμφισβήτησε την ελληνική κυριαρχία στις νησίδες των Ιμίων. Ήταν η κατάλληλη στιγμή, με την ενθάρρυνση των Αμερικανών και του ΝΑΤΟ, όπως στις κρίσεις του «Χόρα» και του «Σισμίκ» το 1976 και 1987, να ξαναρχίσουν πλέον συστηματικά τις αμφισβητήσεις της ελληνικής κυριαρχίας σε νησιά του Αιγαίου, με υπερπτήσεις πολεμικών αεροσκαφών και παραβιάσεις των θαλάσσιων ελληνικών συνόρων. Δεν έκρυβαν πλέον τις προθέσεις τους για την κατάληψη και προσάρτηση ελληνικών νησιών και τα μακρόπνοα σχέδιά τους για τη Δυτική Θράκη. Κι' ενώ αυτοί ενδυναμώνονταν οικονομικά, στρατιωτικά, δημογραφικά αλλά και από πλευράς εθνικού φρονήματος με μια γκεμπελικής μορφής σοβινιστική προπαγάνδα, στην Ελλάδα οι κυβερνήσεις και οι αντιπολιτεύσεις διαπληκτίζονταν στη Βουλή και στα τηλεοπτικά παράθυρα για την παγκόσμια κοινωνία της ειρήνης, για τα ανοιχτά σύνορα των κρατών, για τις ευρωπαϊκές προοπτικές της Τουρκίας ή για τα ανθρώπινα δικαιώματα στη Βενεζουέλα ή στο Ιράν. Είναι σαν να βλέπει κάποιος τον διεστραμμένο που προσπαθεί από το παράθυρο να μπει στο σπίτι του για να βιάσει τη γυναίκα του κι' αυτός να διαμαρτύρεται διότι ο βιαστής καταστρέφει με τα παπούτσια του τα λουλούδια στο παρτέρι.

Η Τουρκία ποτέ δεν επιχείρησε να δράσει στρατιωτικά αν δεν ήταν βέβαιη για τη θετική εξέλιξη των πολεμικών γεγονότων. Πάντα διαλέγει την κατάλληλη στιγμή, όταν η χώρα μας είναι πολιτικά σε κατάσταση παρανοϊκών κομματικών συγκρούσεων και διπλωματικά απομονωμένη. Το 1922, η Ελλάδα βρισκόταν σε μια εσωτερική υστερία κομματικών αντιπαραθέσεων και είχε στρέψει εναντίον της την πρώτη κομμουνιστική κυβέρνηση της Ρωσίας και όλες τις Μεγάλες Δυνάμεις της Δύσης. Στην Κύπρο, με παρόμοια εσωτερική συγκρουσιακή κατάσταση και έναν ηλίθιο ταξίαρχο ως αρχηγό του κράτους, παρασυρθήκαμε στην καταστροφή από την διπλωματική (και αφανώς στρατιωτική!) σύμπραξη της Τουρκίας με τις ΗΠΑ και τη Μεγάλη Βρετανία. Αλλά και πιο πρόσφατα, το

1976 και το 1987, η Τουρκία άρχισε και πάλι να απειλεί την Ελλάδα όταν βεβαιώθηκε ότι θα είχε την αμέριστη συμπαράσταση του NATO και των ΗΠΑ. Τα μυστικά αρχεία εκείνης της εποχής αποκαλύπτουν το παρασκήνιο των γεγονότων.

Το τουρκικό ωκεανογραφικό «Σισμίκ» βγήκε από τα Δαρδανέλλια στις 30 Μαρτίου 1987 συνοδευόμενο από πολεμικά πλοία (παλιά μας τέχνη κόσκινο!) με την πρόθεση να πραγματοποιήσει έρευνες στην ελληνική υφαλοκρηπίδα. Ο τότε πρωθυπουργός Ανδρέας Παπανδρέου έδωσε εντολή (όπως το 1976 με το «Χόρα»), το ερευνητικό σκάφος να torπιλισθεί και να βυθιστεί μόλις θα άρχιζε τις εργασίες. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τζορτζ Μπους όρισε ως μεσολαβητή το διαβόητο «γεράκι» Ρίτσαρντ Περλ (γνωστός ως ο «Πρίγκιπας του Σκότους»), με την εντολή να διασφαλίσει τα τουρκικά συμφέροντα «για να ξεμπερδέψουν οι Τούρκοι σε λίγες ημέρες». Ήδη, από τις αρχές Μαρτίου ο αμερικανός υπουργός εθνικής άμυνας Κάσπαρ Γουάινμπεργκερ είχε αναγγείλει την ανατροπή της αμερικανικής στρατιωτικής βοήθειας του 7 προς 10 στην αναλογία Ελλάδας και Τουρκίας, ενώ παράλληλα προέβη σε φιλοτουρκικές δηλώσεις που αφορούσαν στα στρατεύματα κατοχής στην Κύπρο και ματαίωσε την επίσκεψή του στην Ελλάδα. Η σύγκρουση Ελλάδας-Τουρκίας ήταν για τους αμερικανούς περισσότερο από βέβαιη, με καταστροφές και υπερβολικό φόρο αίματος, αλλά και τελική νίκη της Τουρκίας. Ο Harry Dinella, Σύμβουλος Πολιτικής στην Ουάσινγκτον, επίκουρος καθηγητής Διεθνών Σχέσεων στο Πανεπιστήμιο George Mason και πρώην (αξιωματικός) σύνδεσμος του NATO στο Ελληνικό Γενικό Επιτελείο έγραψε:

«Η Ελλάδα ενδεχομένως να μπορεί να υπερασπιστεί με επιτυχία και τα έξι μεγάλα νησιά του Αιγαίου απέναντι σε μια τουρκική προσπάθεια κατάληψης ενός. Οι απώλειες και των δυο πλευρών θα είναι μάλλον υψηλές. Η Τουρκία θα μπορούσε να καταλάβει ένα από τα μικρότερα νησιά με πιθανό στόχο το Καστελλόριζο».

Το Καστελλόριζο ήταν πριν από δεκαετίες, όπως και σήμερα (2020) στο στόχαστρο της επεκτατικής τουρκικής πολιτικής. Τελικά, με διαμεσολαβητική παρέμβαση του Βρετανού Γενικού Γραμματέα του [NATO](#) λόρδου Κάρινγκτον αποσοβήθηκε η σύγκρουση με τη δημιουργία «Γκρίζας Ζώνης», όπως έγινε πιο ξεκάθαρα μεταγενέστερα (1996) στα Ίμια. Ο Τούρκος πρωθυπουργός [Τουργκούτ Οζάλ](#) δήλωσε ότι, αν η ελληνική κυβέρνηση δεν αρχίσει έρευνες στα αμφισβητούμενα (!) ύδατα, οι Τούρκοι θα μείνουν επίσης έξω από αυτά. Ο φόβος για τη διάλυση

του NATO από έναν ελληνοτουρκικό πόλεμο, οδήγησε στη δραστηριοποίηση του γραμματέα του για την αποσόβηση της κρίσης. Ήταν μια προσωρινή λύση, αλλά τα στρατηγικά τουρκικά σχέδια ήταν ολοφάνερα. Όμως η Ελλάδα, αντί να προχωρήσει σε έναν γενικότερο σχεδιασμό για να αμυνθεί στις εμφανιζόμενες μελλοντικές δυσμενείς εξελίξεις άρχισε, μετά το 1995, μια αντίστροφη πορεία οικονομικής, στρατιωτικής, ηθικοκοινωνικής και πολιτιστικής αποσύνθεσης. Τα μικροκομματικά και ψηφοθηρικά θέματα «περί όνου σκιάς», εκτόπισαν τους προβληματισμούς για τα καυτά εθνικά θέματα και τους διαφαινόμενους κινδύνους.

Ο από το 1996 νέος πρωθυπουργός της Ελλάδας, ο Κώστας Σημίτης, αποδείχτηκε ο νέος Νέβιλ Τσάμπερλεν, ο οποίος το 1938 στο Μόναχο, λόγω οσφυοκαμψίας, φοβόταν να σταθεί παλικάρισια όρθιος μπροστά στον (όπως τον αποκάλεσε) «τζέντλεμαν Χίτλερ». Από την κυβέρνηση του 1996 άρχισε η εποχή του ελληνικού φοβικού συνδρόμου των υποχωρήσεων στα εθνικά θέματα που αποθράσυναν τους τούρκους ηγέτες, αλλά και οι «εκσυγχρονιστικές μεταρρυθμίσεις», με τις οποίες άλλαξαν οι βασικές οικονομικές, κοινωνικές και πολιτιστικές δομές του ελληνικού κράτους. Οι ελληνικές βιομηχανίες, οι συνεταιρισμοί, οι πολεμικές και ναυπηγοεπισκευαστικές υποδομές διαλύθηκαν, ενώ οι φούσκες στο χρηματιστήριο και η διαφθορά κυβερνητικών στελεχών αποτελούσαν τα νέα ιδανικά του διατυμπανιζόμενου εκσυγχρονισμού. Σε όλη την ελληνική ιστορία ποτέ δεν υπήρξε κυβέρνηση με τόσα διεφθαρμένα ανώτατα στελέχη, τα οποία καταδικάστηκαν από ποινικά δικαστήρια. Και κοντά σ' αυτόν τον καταστροφικό για την πατρίδα πολιτικό αμοραλισμό, αυτή την περίοδο εμφανίστηκε η πανίσχυρη και κρατικοδίαιτη αντιπατριωτική ομάδα διανοουμένων του εθνομηδενισμού, η οποία κατέλαβε βασικές δομές του κρατικού μηχανισμού και διάβρωσε ιδεολογικά τις παραδοσιακές αξίες της ελληνικής κοινωνίας και τα πολιτιστικά θεμέλια του διαχρονικού ελληνικού πολιτισμού. Ήταν αυτοί που προσπάθησαν να πείσουν τους Έλληνες «ότι δεν είναι Έλληνες!». Συνεπώς δημιουργούσαν «εκσυγχρονισμένους» πολίτες/καταναλωτές χωρίς αξίες και διαχρονική πολιτιστική ταυτότητα. Αλλά είναι δυνατόν πολίτες με τέτοιο ιδεολογικό υπόβαθρο να έχουν τη θέληση, την αγωνιστική πίστη και την αποφασιστικότητα, για να αγωνισθούν μέχρι θανάτου για την πατρίδα ώστε να την παραδώσουν ολοκληρωμένη και αλώβητη στις επόμενες γενιές;

Όταν η Τουρκία σχεδίαζε την πληθυσμιακή αλλοίωση της Δυτικής Θράκης (το πρώτο βήμα μιας, σε κατάλληλο χρόνο,

μελλοντικής προσάρτησης) με χιλιάδες αφρικανούς και ασιάτες μουσουλμάνους λαθροεισβολείς, που τους βάφτιζε πρόσφυγες, στην Ελλάδα κάποιοι νεολαίοι κομμάτων διαδήλωναν υπέρ των ανοιχτών συνόρων και απαιτούσαν το ξήλωμα του «φασιστικού φράχτη» στις Καστανιές του Έβρου. Ευτυχώς για πρώτη φορά, από το Μάρτη του 2020, η Ελλάδα έδειξε ότι το γαϊτανάκι των τουρκικών προκλήσεων είχε υπερβεί κάθε όριο ανοχής. Τις ώρες που δημιουργούσε τον μεγαλύτερο σ' όλο τον κόσμο στόλο αποβατικών σκαφών, με προφανή στόχο την κατάληψη των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, η ελληνική πολιτική ηγεσία διασπούσε τη συνοχή του λαού με γελοιότητες. Στις ύψιστες εθνικές προτεραιότητες ήταν π. χ. η μη αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες, η απάλειψη της ιθαγένειας από τα απολυτήρια των μαθητών του Γυμνασίου ή αν θα έπρεπε να αντικατασταθούν οι λέξεις «πατέρας και μητέρα» με τον «γονέα 1 και γονέα 2», για να μη νιώθουν μειονεκτικά οι άνθρωποι με σεξουαλικές ιδιαιτερότητες.

Ένας λαός είναι αδύνατον να επιβιώσει χωρίς ιδανικά και χωρίς εθνική και πολιτιστική ταυτότητα.

7.- Τα δυο πρόσωπα του Ιανού

Η δύσμορφη πλευρά του Ιανού στη μεταλλαγμένη Ευρωπαϊκή Ένωση, εμφανίζονται οι δυο μεγάλες ερωπαϊκές δυνάμεις: Η Βρετανία, με τις χαμένες πλέον παλιές αυτοκρατορικές στρατηγικές της και η Γερμανία, με το προαιώνιο όραμα του παγερμανισμού για μια Γερμανική Ευρώπη.

Οι βαθύτεροι στόχοι της αγγλικής πολιτικής, φάνηκαν ολοκάθαρα όταν αποχώρησε από την Ε.Ε. Επιδιώκει, με αγγλοσαξονικά οράματα και με τη δύναμη των ΗΠΑ, να διατηρήσει την αίγλη ενός ξεφτισμένου κοσμοκρατορικού μεγαλείου. Ο Ντε Γκώλ, βαθύς γνώστης της αγγλικής νοοτροπίας, ποτέ δεν θεώρησε ότι το «νησί» (όπως αποκαλούσε υποτιμητικά τη Βρετανία), θα μπορούσε να αποτελέσει αφοσιωμένο παράγοντα μιας Ευρώπης των Λαών. Γι' αυτό προσπάθησε να αποτρέψει την ένταξη της στην ΕΟΚ. Τα γεγονότα που ακολούθησαν δικαίωσαν τις προβλέψεις του.

Αλλά ο στρατηγός και μετέπειτα πρόεδρος της Γαλλίας, είχε κάνει δυσοίωνες προβλέψεις και για τη (Δυτική τότε) Γερμανία. Γνωρίζοντας τις προθέσεις των Αμερικανών για μια διαχειρίσιμη από αυτούς Ε.Ε., με εργαλείο τους επιλεγμένους γερμανούς πολιτικούς που ονειρεύονταν τα σχέδια του ναζιστή υπουργού Βάλτερ Φουνκ, αντέδρασε έντονα για την αναμενόμενη ευρωπαϊκή

ολοκλήρωση από έναν αντιδημοκρατικό «Άρειο Πάγο» με ολοκληρωτικές τεχνοκρατικές αντιλήψεις. Έβλεπε κάποιον Βάλτερ Χαλστάιν, πρώην στενό συνεργάτη του Γκαίρινγκ και χαρακτηρισμένο εγκληματία πολέμου, να αποτελεί τον βασικό προγραμματιστή μιας Νέας Ευρώπης. Ήταν αυτός που είχε επιλεγεί, για να καταστεί για δυο θητείες (10 χρόνια) ο πρώτος πρόεδρος της ΕΟΚ. Αυτός, ένας από τους στενότερους συνεργάτες του χιτλερικού υπουργού προπαγάνδας, θεωρείται πλέον ένας από τους θεμελιωτές και πατέρες της Ενωμένης Ευρώπης.

Στη Γερμανία, μετά την ήττα της στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, οι δεύτερης κατηγορίας αξιωματούχοι του ναζιστικού καθεστώτος, κατέλαβαν σημαντικές θέσεις σε κρατικές υπηρεσίες. Αξιοπίστες έρευνες από ειδικούς γερμανούς επιστήμονες, τους υπολογίζουν σε 54%, στο συνολικό αριθμό των στελεχών του Υπουργείου Εσωτερικών, ενώ στα ίδια περίπου ποσοστά κυμαίνεται και η συμμετοχή στελεχών του ναζιστικού καθεστώτος και στις άλλες υπηρεσίες του κρατικού μηχανισμού. Τέτοια ηγετικά στελέχη αποτέλεσαν πυρήνες πολιτικών και τεχνοκρατών στην Ε.Ε., για να οδηγήσουν, μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, σε μια γερμανική Ευρώπη. Η παντοδυναμία του Βόλφγκανγκ Σόιμπλε τη δεκαετία του 2015, δείχνει την επιτυχία αυτών των στελεχών με ναζιστική νοοτροπία, για να κυριαρχήσουν απόλυτα σε μια ανεργμάνιστη Ευρώπη. Οι φοβισμένες φωνές που ακούστηκαν από κέντρα εξουσίας άλλων κρατών και ιδίως της Γαλλίας, ανάγκασαν τους γερμανούς ηγέτες να οπισθοδρομήσουν προσωρινά ή ενδεχομένως στη βάση μιας νέας στρατηγικής. Ίσως η Γερμανία, μια πανίσχυρη χώρα μέσα στην Ε.Ε, να κατανόησε πως το παγγερμανικό όραμα, μέσα στο νέο διεθνές καθεστώς συγκρούσεων και αντιπαραθέσεων των υπερδυνάμεων (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα), να μπορέσει να διατηρήσει τον ηγετικό της ρόλο μέσα σε μια νέα ευρωπαϊκή υπερδύναμη.

Πολλοί Ευρωπαίοι αναλυτές έχουν επισημάνει τα δυο πολιτικά και πολιτιστικά πρόσωπα του γερμανικού έθνους. Από τη μια πλευρά η σκληρή και αδυσώπητη μορφή, το τέρας που αιματοκύλισε πολλές φορές την Ευρώπη και από την άλλη ο απaráμιλλος γερμανικός πνευματικός πλούτος, με γίγαντες της διανοήσεως, όπως ο Γκαίτε, ο Καντ, ο Νίτσε, ο Σίλερ κ.ά. Αυτόν τον πνευματικό πλούτο ύμνησα και σε κάποια άρθρα μου που μεταφράστηκαν, δημοσιεύτηκαν στα γερμανικά και διαβάστηκαν από, προφανώς, λίγους αλλά πνευματικά ξεχωριστούς αναγνώστες ενός ελληνογερμανικού πολιτιστικού περιοδικού. Αυτή

τη Γερμανία έχει ανάγκη η σημερινή εκφυλισμένη, πολιτικά και πολιτιστικά Ευρώπη, για να αναστραφούν οι δυσμενείς προβλέψεις των αυτοεκπληρούμενων προφητειών.

8.- Η Ελλάδα πεθαίνει ή ποτέ δεν πεθαίνει;

Οι τουρκικοί στρατηγικοί σχεδιασμοί, μετά την Επανάσταση των Νεότουρκων του 1908 και μέχρι σήμερα, αποβλέπουν σε μια Τουρκία με κυριαρχική εξουσία στα όρια της παλιάς Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και με την πρόβλεψη ότι το 2070 θα είναι η τρίτη παγκόσμια δύναμη στον κόσμο. Οι στόχοι είναι υπερβολικά υψηλοί, αλλά όποιος γλιστρά από τέτοιο ύψος έχει οδυνηρό τέλος. Το αφελές επιχείρημα πως αυτό το όραμα αποτελεί έμπνευση του Ταγίπ Ερντογάν, αποτελεί μια εύκολη και εύπεπτη ερμηνεία για τον «λαουτζικό». Απλά ο Ερντογάν πρόσθεσε σ' αυτό το όραμα τον θρησκευτικό φανατισμό και θεώρησε με αλαζονεία ότι η Τουρκία είχε πλέον τώρα τη δύναμη για να υλοποιήσει αυτό το στόχο και αυτός να μείνει στην Ιστορία ως ένας δεύτερος Σουλτάνος Μωάμεθ ή ένας νέος Μεγαλοπρεπής Σουλεϊμάν. Τα παραληρήματά του για μια ισχυρή Τουρκία που απειλεί να συντρίψει τη Συρία, το Ιράκ, την Ελλάδα, την Κύπρο, τους εχθρούς του στη Λιβύη και κάποιες μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις, δείχνει έναν ηγέτη με την ψυχοπαθολογική νοοτροπία ενός Χίτλερ στις παραμονές έναρξης του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Αυτό ας είναι ένα δείγμα των διαχρονικών κινδύνων που υπάρχουν στη διεθνή πολιτική σκηνή από ψυχοπαθείς και μεγαλομανείς ηγέτες και ο λόγος για τον οποίο μελλοντικά ποτέ, μα ποτέ στο μέλλον, δεν πρέπει η Ελλάδα να αδιαφορήσει για μια ισορροπία δυνάμεων στη Μεσόγειο, έχοντας πάντα μια αξιόμαχη αποτρεπτική στρατιωτική ισχύ. Ας πάψει να παριστάνει το πονόψυχο και φιλειρηνικό ανόητο αρνί μπροστά σε μια αγέλη πεινασμένων για κατακτήσεις λύκων. Με μια τέτοια νοοτροπία κάποιιοι κάποτε θα το κατασπαράξουν.

Δυστυχώς, ο τομέας των διακρατικών σχέσεων δεν είναι κάποια αθώα παιδική χαρά. Από τότε που στήθηκε ο κόσμος, οι Δυνατοί πνίγουν στο αίμα και στη φωτιά τους Αδύναμους. Δεν υπάρχουν ούτε μόνιμες φιλίες, ούτε ανιδιοτελείς «εταίροι», ούτε ηθικοί κανόνες, ανθρωπιά και αλληλοσεβασμός, ούτε οίκτος, ούτε επιείκεια και καλοσύνη, αλλά μόνο συμφέροντα και γεωπολιτικοί στόχοι σε μια ζούγκλα χωρίς ηθικούς νόμους και χωρίς αποτελεσματικούς φραγμούς στη βαρβαρότητα. Γι' αυτό όσοι θέλουν να ζήσουν ειρηνικά και με σεβασμό της αξιοπρέπειάς τους από τους άλλους, να φροντίσουν μόνιμα να ανήκουν στην ομάδα των Δυνατών. Θα πρέπει να επιλέξουν ανάμεσα στο ρεαλισμό και

στην αμπελοφιλοσοφία!. Θα πρέπει πάντα και ιδίως σε καιρούς ειρήνης, να ανατρέπουν μυστικούς σχεδιασμούς άσπονδων φίλων και γειτόνων με μια αμυντική θωράκιση, η οποία να παραπέμπει στα απελπισμένα συμπεράσματα του βασιλιά Πύρρου, μετά την αναμενόμενη με βεβαιότητα νίκη του εναντίον των ρωμαϊκών λεγεώνων. Παρά την οποιαδήποτε ειρηνόφιλη πολιτική, οι αμυντικές δυνατότητες της Ελλάδας να είναι τέτοιες ώστε, ο κάθε θρασύς δικτατορικός που θα ονειρεύεται εύκολες κατακτήσεις και νίκες, να σιγοψιθυρίζει με τρόμο, σαν τον Πύρρο: «Άλλη μια τέτοια (υποτιθέμενη!) νίκη και χαθήκαμε».

Αλλά τι θα πρέπει να κάνει η Ελλάδα για να μην πεθάνει ποτέ; Στα δημοσιευμένα σε εφημερίδες και πολιτιστικά περιοδικά άρθρα μου, τα οποία έχουν συγκεντρωθεί σε 5 ψηφιακούς τόμους, έχω διεξοδικά αναλύσει τις παθογένειες της Ελλάδας αλλά και της Ευρώπης με αναφορές σε συγκεκριμένα ξεχωριστά και από πλευράς θεματολογίας αυτόνομα γεγονότα. Θα ήταν συνεπώς περιττή η επανάληψή τους. Αρκεί μόνο να ειπωθεί ότι, ο πυρήνας όλων των κειμένων βρίσκεται στις βασικές προβλέψεις για την επιβίωση ενός έθνους ή ακριβέστερα για τη σωτηρία μιας πατρίδας. Και τέτοιες προβλέψεις που απαιτούν την ύπαρξη σχεδιασμών και την εφαρμογή μέτρων υλοποίησης είναι π. χ., η συνεχής ανίχνευση των εσωτερικών και εξωτερικών κινδύνων, η αμυντική δυνατότητα αποτροπής τους, η ανάπτυξη της βιομηχανίας των εξοπλισμών, η υπογεννητικότητα, η οικονομική ευρωστία, η δημιουργία συμμαχιών με κράτη που έχουν ταυτόσημα συμφέροντα, αλλά και προπαντός η ανύψωση του πατριωτικού (όχι σοβινιστικού!) φρονήματος του λαού.

Αυτή η τελευταία προϋπόθεση αποτελεί τον βασικότερο παράγοντα επιτυχίας όλων των άλλων που προαναφέρθηκαν και αυτός είναι ο λόγος που στα κείμενά μου αναφέρομαι με επιμονή στους κινδύνους από την αρνησιπατρία των εθνομηδενιστών. Οι Μεγάλες Δυνάμεις έχουν δημιουργήσει στην Ελλάδα (με εξαγορές συνειδήσεων) πλέγματα προοδευτικών, δήθεν, κρατικοδίαιτων διανοουμένων και κυβερνητικών συμβούλων εθνικής εξωτερικής πολιτικής, οι οποίοι με φορείς και διακεκριμένα πρόσωπα των ΜΜΕ αποτελούν μια αφανή Πέμπτη Φάλαγγα. Δεν υπάρχει ένας υπερκομματικός πατριωτικός σχεδιασμός για τα εθνικά θέματα. Δεν υπάρχει ένα θεσμοθετημένο όργανο από τους ηγέτες της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης, από τέως προέδρους της δημοκρατίας, πρωθυπουργούς, έμπειρους στρατιωτικούς, διπλωμάτες, ειδικούς επιστήμονες κλπ οι οποίοι θα εισηγούνται την εφαρμογή μέτρων για τρέχοντα προβλήματα εθνικής πολιτικής

και τους σχεδιασμούς για τους εθνικούς στόχους των επόμενων δεκαετιών. Με τον τρόπο αυτό θα υπάρξει μια πανεθνική συναίνεση για σοβαρά εθνικά θέματα, τα οποία σήμερα δρομολογούνται από αμφίβολης επιστημονικής επάρκειας κομματικοποιημένους συμβούλους πρωθυπουργών και υπουργών ή από ύποπτα ιδιωτικά ιδρύματα συμβούλων εξωτερικής πολιτικής, από οσφυοκάμπτες και αχυράνθρωπους. Σε τέτοιους «εμπειρογνώμονες» βασίστηκε η ελληνική εξωτερική πολιτική των συνεχών υποχωρήσεων και της δουλοπρέπειας των τελευταίων δεκαετιών, με συνέπεια να αποθρασυνθεί ο τουρκικός μεγαλοϊδεατισμός. και (επειδή μας θεωρούσαν αναλώσιμους!) να φτάσουμε σήμερα σε σημείο ενός καταστροφικού, και για τις δυο πλευρές, πολέμου. Πώς όμως οδηγηθήκαμε στο σημείο ώστε, η Τουρκία να μετατραπεί στον φαντασμένο γίγαντα Μπαμπούλα, ο οποίος για χρόνια τρομοκρατούσε μια φοβισμένη μικρούλα Ελλάδα;

Το Μάρτη του 1985, δυο ακριβώς χρόνια πριν από την έξοδο του «Σισμίκ» στο Αιγαίο, η τότε κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου, αντιλαμβανόμενη τον κίνδυνο της τουρκικής απειλής από την ανατροπή της ισορροπίας δυνάμεων ανάμεσα στις δυο χώρες, είχε προβεί σε συμφωνία με την αμερικανική εταιρεία Λόκχιντ Μάρτιν για την προμήθεια αεροσκαφών F-16. Για την ανάκτηση μιας αμυντικής αποτρεπτικής ισορροπίας είχαν προγραμματισθεί και άλλες αγορές από τη Λόκχιντ, αλλά και αεροσκάφη Μιράζ 2000 από τη Γαλλία. Το πρόγραμμα αυτό, λόγω του κόστους και της τεράστιας επιβάρυνσης του προϋπολογισμού, έμεινε γνωστό ως «η αγορά του αιώνα». Αυτός ο στόλος των πολεμικών αεροσκαφών και των μετέπειτα αγορασμένων υποβρυχίων, αποτελεί σήμερα (2020) μια από τις ισχυρότερες αμυντικές ασπίδες της χώρας μας, απέναντι σε μια επικίνδυνη νέο-οθωμανική Τουρκία. Δυστυχώς, πολλές από τις συμφωνίες υλοποιήθηκαν μεταγενέστερα από την κυβέρνηση των Κ. Σημίτη και Γ. Παπανδρέου, με την κατασπατάληση τεράστιων ποσών για προμήθειες που έφθαναν το 15 ως 20% του συνολικού κόστους και τις δωροδοκίες σε ανώτατα κυβερνητικά στελέχη, με γνωστότερους τους τότε υπουργούς Εθνικής Άμυνας Α. Τσοχατζόπουλο και Γ. Παπαντωνίου. Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης της χώρας από το δίδυμο Σημίτη-Παπανδρέου, εκτός από τη λέπτρα του Φαλμεραϊερισμού (εθνομηδενισμού), για πρώτη φορά εμφανίστηκε στην ελληνική πολιτική σκηνή η δουλικότητα σε μια ξεκάθαρα ιμπεριαλιστική Τουρκία, με το πρόσχημα μιας ελληνοτουρκικής φιλίας. Σαν μύγες σε μέλι,

συγκεντρώθηκαν στα πρωθυπουργικά γραφεία και στο Υπουργείο Εξωτερικών γλοιώδεις και άνευροι yes men, ως δήθεν διακεκριμένοι διεθνολόγοι και σύμβουλοι μη κερδοσκοπικών οργανισμών, εκτοπίζοντας άξιους, έντιμους και πεπειραμένους επαγγελματίες διπλωμάτες. Ήταν η εποχή που ο Κ. Σημίτης διαλαλούσε «τα δικαιώματα της Τουρκίας στο Αιγαίο», ενώ την ίδια εποχή η Τουρκία αμφισβητούσε τα δικαιώματα κυριαρχίας της Ελλάδας στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου. Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας «ΕΣΤΙΑ», το οποίο βασίστηκε σε απόρρητα έγγραφα, ο Γ. Παπανδρέου, με τη συναίνεση των συμβούλων του, συζητούσε με τους Τούρκους και κατέθεσε χάρτες το 2011 (χωρίς ευτυχώς να προλάβει να υπογράψει τις συμφωνίες), στους οποίους εμφανίζεται να συμφωνεί με τη δημιουργία στα νησιά μιας ζώνης 6 ναυτικών μιλίων στα χωρικά ύδατα και στο χώρο εναέριας κυριαρχίας. Οι Έλληνες πιλότοι κινδυνεύουν κάθε μέρα για να αποτρέψουν τουρκικές παραβιάσεις του εναέριου χώρου στα 10 μίλια, ενώ οι Τούρκοι επιδεικνύουν θριαμβευτικά τους χάρτες Παπανδρέου. Αυτοί οι χάρτες θα μπουν φυσικά στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, αν οι συνομιλίες για τη διευθέτηση των διαφορών της αιγιαλίτιδας ζώνης αρχίσουν μελλοντικά ως συνέχεια των συνομιλιών του 2016, δηλαδή από τότε που είχαν διακοπεί, όπως προτείνει η γερμανίδα καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ.

Τα διπλωματικά παιχνίδια που παίζονται στη διακρατική σκακιέρα, θα πρέπει κάποιες φορές να μας κάνουν, όπως το Ναπολέοντα Βοναπάρτη, να φοβόμαστε περισσότερο κάποιους «φίλους και εταίρους» από τους φανερούς εχθρούς. Μερικοί θεωρούν τέτοιου είδους επιφυλάξεις ότι περιλαμβάνονται στις θεωρίες συνωμοσίας. Όμως, τα ζωτικά οικονομικά και στρατηγικά εθνικά συμφέροντα μιας Μεγάλης Δύναμης, όπως είναι η Γερμανία μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, την προσανατολίζουν σε στόχους που ενδεχομένως να βλάπτουν τα συμφέροντα «εταίρων» και να διευκολύνουν τα εχθρικά σχέδια τρίτων. Ένα παράδειγμα μιας τέτοιας θεωρίας, η οποία από πολλούς θα θεωρηθεί ως ατεκμηρίωτη φαντασίωση. Στην τελευταία μεγάλη οικονομική κρίση, μετά την πτώχευση της τράπεζας Λίμαν Μπράδερς, το Eurogroup με απόλυτο και ανεξέλεγκτο κυρίαρχο τον γερμανό υπουργό οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, εξανάγκασε την Ελλάδα σε μια ιδιότυπη πτώχευση, με αποτέλεσμα την άνοδο του χρέους της και την απώλεια σε ένα έτος του 25% του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος της (ΑΕΠ). Ήταν μια καταστροφή που συμβαίνει συνήθως μετά από έναν ολέθριο πόλεμο. Διακεκριμένοι

Ευρωπαίοι και Αμερικανοί οικονομολόγοι αποφάνθηκαν ότι, «τα καταστροφικά οικονομικά μέτρα που υποχρεώθηκε να λάβει η Ελλάδα με τα τρία μνημόνια, δεν είχαν καμιά απολύτως σχέση με την επιστήμη της πολιτικής οικονομίας». Είχαν καθαρά πολιτικούς στόχους. Άλλωστε και ο τέως πρόεδρος του Eurogroup Γερούν Ντάισελμπλουμ, ένας τελείως άσχετος εμπειροτέχνης σε θέματα πολιτικής οικονομίας, ομολόγησε στο τέλος της θητείας του σε ομιλία του στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ότι, η καταστροφική για την Ελλάδα οικονομική πολιτική που της επιβλήθηκε είχε ως στόχο τη σωτηρία των ευρωπαϊκών τραπεζών. Ίσως, αυτό το άβουλο και στα οικονομικά θέματα «αγράμματο» ενεργούμενο του Σόιμπλε, να είχε πλήρη άγνοια των «άλλων στόχων». Αυτές οι προγραμματισμένες επιδιώξεις για μια ισχυρή Τουρκία και μια αδύναμη Ελλάδα, είναι ολοφάνερα και σήμερα που η πολεμική σύγκρουση ανάμεσα στις δυο χώρες έφτασε στο πλέον επικίνδυνο σημείο. Η Γερμανία και οι ΗΠΑ (ΝΑΤΟ) ασκούν πιέσεις στη Γαλλία και σε μερίδα κάποιων φιλογερμανικών στελεχών της ελληνικής κυβέρνησης, ώστε να μην πραγματοποιηθεί η αναμενόμενη συμφωνία προμήθειας γαλλικών οπλικών συστημάτων νέας τεχνολογίας, «λόγω του κινδύνου(!) να μετατραπεί η Ελλάδα σε υπολογίσιμη στρατιωτική δύναμη στη Μεσόγειο».

Ήμουν από αυτούς που διέβλεψαν σε αυτά τα μέτρα με πολιτικές σκοπιμότητες, οι οποίες ξέφευγαν από τα πλαίσια των οικονομικών συμφερόντων και αυτές τις απόψεις μου τις διατύπωσα σε κάποια από τα δημοσιευμένα άρθρα μου. Τα επιβληθέντα από το ανεξέλεγκτο (γερμανικό) Eurogroup μέτρα απέβλεπαν, εκτός από την καταλήστευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας και στην αμυντική της αποδυνάμωση. Όλοι θυμόμαστε τη μανία του Σόιμπλε να μας «πετάξει» γυμνούς έξω από την Ε.Ε. και τον έλεγχο που ασκούσε η Τρόικα στην αμυντική θωράκιση της χώρας. Ακόμα και για την τοποθέτηση ενός επιπλέον λοχαγού στις μονάδες προκάλυψης, για τη σχετική δαπάνη χρειαζόταν η έγκριση του «ανθύπατου της Τρόικας» Πόουλ Τόμσεν. Και τώρα η ουσία της «θεωρίας συνωμοσίας»!

Από τις αρχές του 19^{ου} αιώνα, η Αυστρο-βαυβαρία, εκφράζοντας τα συμφέροντα του Παγγερμανισμού εναντίον του Πανσλαβισμού για τον έλεγχο του Αιγαίου και των Στενών του Βοσπόρου, επιδίωξε αρχικά τη στήριξη μιας ισχυρής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και μεταγενέστερα μιας Νέο-οθωμανικής Τουρκίας. Η συγκρουσιακή αυτή πολιτική Γερμανίας-Ρωσίας άρχισε από την εποχή του αυτοκράτορα Γερμανίας και Αυστρίας Φραγκίσκου Α΄

(του πρώην Φραγκίσκου Β' της τελευταίας Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας) και της αυτοκράτειρας Μεγάλης Αικατερίνης, για να συνεχισθεί από τον Μέτερνιχ, τον Όττο φον Μπίσμαρκ και τις μετέπειτα γερμανικές κυβερνήσεις από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και μέχρι σήμερα (2020). Η Γερμανία πάντα θα επιδιώκει μια εθνικά ομοιογενή και ισχυρή Τουρκία και φυσικά θα προσπαθήσει να αποδυναμώσει τα εμπόδια (σαν την Ελλάδα) που τροχοπεδούν τις τουρκικές φιλοδοξίες ισχύος, παρά το γεγονός ότι στο πλαίσιο της Ε.Ε. ορθώνονται διλλήματα επιλογής ανάμεσα στα οικονομικά και στα στρατηγικά της συμφέροντα στο πλαίσιο των εταιρικών σχέσεων που ενδυναμώνουν τον ευρωπαϊκό της ρόλο.. Αν διερευνήσουμε τον γενικότερο ρόλο της Γερμανίας στη Βόρεια Μεσόγειο, θα διαπιστώσουμε μια σταθερή ανάμειξή της στην προσπάθεια των Νεοτούρκων για εθνοκάθαρση ως και την σημερινή οικονομική γιγάντωση της τουρκικής οικονομίας και την ενθάρρυνση του νεο-οθωμανισμού. Θα πρέπει να μην παραβλέψουμε ότι, οι εθνοκαθάρσεις για την εξαφάνιση των χριστιανικών μειονοτήτων στην Τουρκία (Έλληνες, Αρμένιοι, Ασσύριοι) άρχισαν, όταν αρχιστράτηγος του τουρκικού στρατού και του εκεί γερμανικού επιτελείου ήταν ο πρωσικής καταγωγής στρατηγός Όττο Λίμαν φον Σάντερς. Η οικονομική ανάπτυξη της Τουρκίας και η στρατιωτική της ενδυνάμωση στις τελευταίες δεκαετίες, οφείλεται στα τεράστια γερμανικά κεφάλαια. Συμπέρασμα: Η Γερμανία πάντα και με οποιοδήποτε οικονομικό ή διπλωματικό τρόπο, θα στηρίζει και στο μέλλον την Τουρκία, για να εξυπηρετεί τα δικά της γεωστρατηγικά συμφέροντα.

Κανένας λογικός άνθρωπος δεν επιθυμεί τον πόλεμο, αλλά ειδικά για την Ελλάδα η οποία συνορεύει με μια κατακτητική Τουρκία που ονειρεύεται να καταστεί, στον επόμενο μισό αιώνα, η τρίτη παγκόσμια δύναμη, η ισχυρή στρατιωτική θωράκιση και οι επιλεκτικές ισχυρές αμυντικές συμμαχίες αποτελούν μονόδρομο. Το πιθανότερο είναι πως αυτή η μεγαλομανία θα οδηγήσει την Τουρκία στην άβυσσο, αφού μοιραία θα συγκρουσθεί με κάποιες από τις σημερινές υπερδυνάμεις για τον υποθαλάσσιο πλουτοπαραγωγικό έλεγχο της Ανατολικής Μεσογείου. Η Ελλάδα, έχει τις δυνατότητες, με μια ενιαία υπερκομματική πολιτική και οργάνωση της άμυνάς της, να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τους κινδύνους. Ο Ελληνισμός μπορεί να ζήσει για πάντα, αν αποφασίσει να μην πεθάνει αυτοκτονώντας.

II - ΤΟ 1821 ΚΑΙ ΤΑ ΚΛΩΝΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΛΜΕΡΑΪΕΡ

Ο εορτασμός των 200 χρόνων από την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, ένα γεγονός τεράστιας εθνικής σημασίας για τον ελληνισμό όλης της υφηλίου, δημιουργεί εντάσεις και έντονες πολιτικές και ιδεολογικές συγκρούσεις εξαιτίας της συμμετοχής στην «Επιτροπή ΕΛΛΑΔΑ 2021» επιστημόνων οι οποίοι, με τα βιβλία τους ή τα άρθρα και τις διαλέξεις τους, έχουν ξεκάθαρα υποστηρίξει ότι «η Επανάσταση έγινε από ελληνόφωνους Σλάβους, ότι δεν είμαστε Έλληνες αλλά δημιούργημα των ευρωπαϊών υμνητών της εξαφανισμένης φυλής των Αρχαίων Ελλήνων, ότι τα αρχαία ελληνικά είναι μια ξένη και νεκρή γλώσσα, ότι υπάρχουν αμφιβολίες αν πραγματικά ανήκουμε πολιτιστικά στην Ευρώπη, ότι η πλειονότητα των Ελλήνων δεν επιθυμούσε μια επανάσταση εναντίον μιας δίκαιης και φιλελεύθερης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας» και άλλες παρόμοιες φαιδρότητες.

Είναι δικαιολογημένη η άγνοια του μέσου Έλληνα πολίτη γι' αυτές τις απόψεις κάποιων ελλήνων και ξένων διανοουμένων, διότι όλοι οι πολίτες δεν ασχολούνται με ειδικότερα θέματα ιστορίας. Όσοι από εμάς, για προσωπικούς λόγους, ασχοληθήκαμε συστηματικά με ιστορικά και αρχαιολογικά θέματα, γνωρίζουμε ότι αυτοί οι αναθεωρητές της ιστορίας, παρακινούμενοι από αφανή αφεντικά της παγκοσμιοποίησης και του ακραίου διεθνισμού, δεν πρόκειται να υμνήσουν την Επανάσταση του 1821 αλλά να γελοιοποιήσουν τους ήρωες και προπαντός να αποσυνδέσουν πολιτιστικά το νέο ελληνικό κράτος από τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό. Δεν είναι τυχαίο που στους προγραμματισμένους στόχους της Επιτροπής, δεν γίνεται αναφορά της πολιτιστικής σχέσης του δημιουργηθέντος από την Επανάσταση νέου ελληνικού κράτους, με το πολιτιστικό και φυλετικό παρελθόν της Αρχαίας Ελλάδας και στη διαχρονικότητα της ελληνικής γλώσσας, το σπουδαιότερο συνεκτικό πολιτιστικό στοιχείο του ελληνισμού.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο σε ένα άρθρο μου ([Βλ. ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ Νο 1](#)) έκρινα με αυστηρότητα αλλά και ενωτικό λόγο τη σύνθεση της Επιτροπής και την κατά τα άλλα ικανή και αξιόλογη σε κοσμικές εκδηλώσεις αλλά, για την περίπτωση αυτή, ακατάλληλη πρόεδρό της Κα Αγγελοπούλου, η οποία δεν έχει την απαιτούμενη επιστημονική επάρκεια και τις ακαδημαϊκές περγαμηνές για το τεράστιας σημασίας γεγονός της Επανάστασης του 1821. Θα είναι οφθαλμοφανώς μια φυσιολογική εξέλιξη, ο καθορισμός των βαθύτερων μηνυμάτων της Επιτροπής για την εθνική σημασία της Επανάστασης του 1821, να έχει την ιδεολογική σφραγίδα των επιλεγμένων επώνυμων ελλήνων και ξένων καθηγητών ιστορίας, οι οποίοι θεωρούν ότι η Επανάσταση «ήταν ένα ατυχές ιστορικό γεγονός» και ότι ο λαός του νέου ελληνικού κράτους δεν έχει καμιά πολιτιστική συνέχεια με την Αρχαία Ελλάδα. Ήδη, ο θεωρούμενος ως μέντορας των ελλήνων αναθεωρητών της ιστορίας (οι απλοί πολίτες τους γνωρίζουν ως εθνομηδενιστές), σε επικριτικό άρθρο του εναντίον του τότε υπουργού παιδείας κ. Στυλιανίδη για την απόσυρση του βιβλίου της κ. Ρεπούση (το γνωστό για το «συνωσισμό» στο λιμάνι της Σμύρνης το 1922), ξεκαθάρισε ότι στα σχολεία τα ελληνόπουλα δεν θα 'πρεπε να διδάσκονται «κάποιες καρικατούρες σαν τους 300 του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες». Καθαρές και ξάστερες κουβέντες που δεν χρειάζονται ερμηνευτικά σχόλια!

Στις επίσημες δηλώσεις και ανακοινώσεις της «Επιτροπής ΕΛΛΑΔΑ 2021» ποτέ δεν ακούστηκε, με σαφήνεια και ως πρωταρχική προτεραιότητα, η σύνδεση της Επανάστασης που

ξαναζωντάνεψε «το γένος των Ελλήνων» μετά από δουλεία αιώνων, με την ελληνική αρχαιότητα. Ούτε, όπως είπαμε, για την επί 4 χιλιετίες, όπως βροντοφώνησαν ο Ελύτης και ο Σεφέρης, ζωντανή συνέχεια της ελληνικής γλώσσας, την οποία οι εθνομηδενιστές θεωρούν ξένη και νεκρή. Σε πολλούς πολίτες έχει δημιουργηθεί η εντύπωση ότι αυτή η Επιτροπή θα προβάλλει, με έναν δήθεν «νέο πατριωτισμό», μια Επανάσταση η οποία δημιούργησε ένα νέο κράτος χωρίς προγόνους και με πολίτες που ορισμένοι ευρωπαίοι διανοούμενοι τους «βάφτισαν Έλληνες», από μια συναισθηματική και φιλοσοφική ασθένεια, την οποία κάποιος Φαλμεράιερ την ονόμασε «κλασική τοξικότητα». Γι' αυτόν τον απατεώνα, το ίνδαλμα των ελλήνων αναθεωρητών της ιστορίας, έχω γράψει τρία άρθρα ([Βλ. ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ Νο 2](#)) για τη σκοτεινή μυστική ζωή του διπλού πράκτορα και την καταδίκη του με την ταπεινωτική ποινή της ραφανίδωσης, αλλά και τα κίνητρα της θεωρίας του για τη φυλετική ασυνέχεια των (εξαφανισμένων) Αρχαίων Ελλήνων στα οποία, με γραπτές αποδείξεις ευρωπαϊών ερευνητών και τεκμηριωμένα επιχειρήματα, αποδεικνύονται οι βαθύτεροι στόχοι αυτής της θεωρίας. Κάποια από τα μέλη της «Επιτροπής ΕΛΛΑΔΑ 2021» (με ελληνικά και ξένα ονοματεπώνυμα), έχουν δημοσιεύσει κείμενα με τα οποία ταυτίζονται απόλυτα με τις απόψεις του Φαλμεράιερ. Είναι τα κλωνοποιημένα παιδιά του. Τη μπομπότα τους (την απαίσια πίτα της Κατοχής) θα μας τη σερβίρουν για νεο-πατριωτικό παντεσπάνι! Θα μας καθυσύχαζαν αν έκαναν μια απλή δήλωση. Ας καταγγείλουν το εθνομηδενιστικό ιδεολόγημα της εξαφανισμένης φυλής των Αρχαίων Ελλήνων και της ασυνέχειας του ελληνισμού το οποίο διατύπωσε ο «πατέρας» τους και ας εντάξουν την Επανάσταση του 1821 στην ιστορική συνέχεια του ελληνισμού από την Αρχαιότητα μέχρι και σήμερα. Ας πουν επίσης μια λέξη για την επί 4000 χρόνια εξελικτική συνέχεια της ελληνικής γλώσσας. Αυτό θα αρκούσε για να μας πείσουν ότι στα παρασκήνια της Επιτροπής δεν κινούνται οι πολιτικά και κομματικά πολύχρωμοι θεωρητικοί του «Συστήματος Σόρος» (παγκοσμιοποίησης) για την πολιτιστική και κοινωνική αποδόμηση των εθνικών κρατών.

Πριν από μερικές εβδομάδες αναθάρρησα όταν είδα στο διαδίκτυο τη δημιουργία μιας ομάδας με απόψεις, για το θέμα αυτό, ταυτόσημες με τις δικές μου. Είναι η «Επιτροπή ΤΙΜΗστο21» η οποία με συμπεριέλαβε στα μέλη της επιστημονικής ομάδας ιστορικής ανασκόπησης, μια τιμητική θέση για την οποία ευχαριστώ τη συντονίστρια και τα άλλα μέλη της Επιτροπής. Παρά το γεγονός ότι για λόγους ανεξάρτητους από τη θέλησή μου, τους

οποίους εξήγησα στην Κα Νεγρεπόντη-Δελιβάνη, η αυτοπρόσωπη παρουσία μου θα είναι εξαιρετικά δυσχερής, θέτω εντούτοις στη διάθεση της Επιτροπής την πολύτομη συγγραφική εργασία μου σε θέματα ελληνικής ιστορίας και πολιτισμού, αλλά και τα κείμενα της αρθρογραφίας μου για την αντίκρουση των πλαστογραφήσεων της ελληνικής ιστορίας και των θεωριών του εθνομηδενισμού.

Το σήμα της ομάδας, με την ελληνική σημαία πλαισιωμένη με τις μορφές των αγωνιστών της Επανάστασης, αποτελεί έναν ξεκάθαρο πατριωτικό συμβολισμό, σε αντίθεση με τη χρωματιστή σαύρα της Επιτροπής ΕΛΛΑΔΑ 2021. Μάλιστα, η εικόνα του άγνωστου σε πολλούς Σερραίου ήρωα Εμμανουήλ Παπά, ο οποίος θυσίασε όλη την τεράστια περιουσία του και τρία παιδιά του στον αγώνα της ανεξαρτησίας (ο βραβευμένος από την Ακαδημία καθηγητής Ι. Βασδραβέλλης τονίζει τη μοναδικότητα, σε όλη την Ελλάδα, όλων αυτών των θυσιών «άνευ και του ελαχίστου ανταλλάγματος»), μου έδωσε τη δικαιολογημένη εντύπωση μιας προβολής των πραγματικών αγωνιστών του 1821 και όχι αυτών που (κατά τον Σπ. Μελά στα «Ματωμένα Ράσα») οδήγησαν συνειδητά τους επαναστατημένους Έλληνες στο μίσος και στη διχόνοια «κί' έκαμαν την Ελλάδα κιμά». Αυτούς τους μακελάρηδες που αφάνισαν, «ως συμμορία δολοφόνων», μια πλειάδα πραγματικών αγωνιστών, ο γνωστός καθηγητής του Παντείου Πανεπιστημίου και μέλος της «Επιτροπής ΕΛΛΑΔΑ 2021» που χαρακτήρισε τον Ι.Καποδίστρια «δικτάτορα!!!», τους περιβάλλει με το φωτοστέφανο «των συνταγματικών». Πλήρης διαστροφή των ιστορικών γεγονότων!

Στην προαναφερόμενη ομάδα «ΤΙΜΗστο21» αναρτήθηκαν από μέλη αξιόλογα κείμενα, με εποικοδομητικές προτάσεις και με πολιτισμένο και τεκμηριωμένο λόγο. Στην πρόσφατη συνέντευξη τύπου στις 2 Ιουλίου 2020, τα ανώτατα οργανωτικά μέλη της Επιτροπής, όπως π.χ. η καθηγήτρια και συντονίστρια Κα Νεγρεπόντη-Δελιβάνη, ο κοινωνιολόγος κ. Μελετόπουλος, ο συγγραφέας κ. Ιακωβίδης κ.ά., ξεκαθάρισαν ότι, αυτή η πρωτοβουλία εναντίον της εθνομηδενιστικής σύνθεσης της «Επιτροπής ΕΛΛΑΔΑ 2021» της Κας Αγγελοπούλου, έχει καθαρά πολιτιστικό και πατριωτικό χαρακτήρα, μακριά από κόμματα, από ατομικές πολιτικές επιδιώξεις και απαράδεκτες προσωπικές επιθέσεις εναντίον των ιδεολογικών αντιπάλων. Με θλίψη όμως διαπιστώνω ότι, και στις δυο ομάδες (η μία επίσημη και οργανωμένη από το κράτος), έχουν διεισδύσει κάποια ακατάλληλα άτομα για εποικοδομητικό διάλογο. Στη μια περίπτωση είναι εμφανής η παρουσία μιας φανατικής ιδεολογίας απατρίας και

εθνομηδενισμού, ενώ στην άλλη υπάρχει ο κίνδυνος να εμφανισθούν οι γνωστοί στα κείμενα του Καζαντζάκη «ελληνάδες ή ελληναράδες», οι οποίοι με το φανατισμό και τις αισχρολογίες τους σε προσωπικές επιθέσεις, να μεταβάλουν τον πολιτισμένο λόγο σε αντιπαράθεση θανάσιμων εχθρών. Αυτοί οι προβληματισμοί μου βασίστηκαν σε ένα προσωπικό γεγονός.

Στο αναρτημένο στην ομάδα «ΤΙΜΗστο21» άρθρο μου που δημοσιεύτηκε σε πολιτιστικό ιστότοπο (της ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗΣ Νο 1), τα περισσότερα σχόλια που έγιναν από απλά και προφανώς κατώτερης μόρφωσης μέλη της ομάδας, αντί να κρίνουν με θετικά ή αρνητικά επιχειρήματα την ουσία του κειμένου, εκτράπηκαν σε βωμολοχίες, προσωπικές ύβρεις και απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς προς το πρόσωπο της Κας Αγγελοπούλου, σαν να βρισκόταν απέναντί τους όχι ένας ιδεολογικός αντίπαλος που θα έπρεπε να αντιμετωπισθεί με επιχειρήματα, αλλά ένας θανάσιμος και μισητός εχθρός ο οποίος θα έπρεπε να εξοντωθεί. Άλλωστε, η κοσμική και αξιοπρεπής Κα Αγγελοπούλου, δεν έχει ποτέ εκφράσει επιστημονικό λόγο για σοβαρά εσωτερικά και διεθνή κοινωνικοπολιτικά θέματα, αλλά και για την ελληνική ιστορία και τον ελληνικό πολιτισμό και δεν γνωρίζουμε ξεκάθαρα τις ιδεολογικές της θέσεις και τις σχέσεις της με τους αναθεωρητές της ελληνικής ιστορίας. Απλά είναι η δακτυλοδεικτούμενη και διάσημη διευθύντρια μιας ορχήστρας, η οποία δεν γνωρίζει ούτε νότες αλλά ούτε και κάποιο μουσικό όργανο. Γι' αυτό άρχισαν πολύ γρήγορα οι παραφωνίες.

Στα εξήντα περίπου χρόνια της συγγραφικής και αρθρογραφικής μου δραστηριότητας για την προβολή της ελληνικής ιστορίας και του ελληνικού πολιτισμού, ποτέ, ούτε μια φορά, δεν έχω εκτραπεί σε προσωπικές επιθέσεις και ύβρεις εναντίον ιδεολογικών αντιπάλων. Η κριτική, πολλές φορές επώνυμη και ανώνυμη, πάντα αφορά στις διατυπωμένες σε γραπτά κείμενα απόψεις τους και με απόλυτα τεκμηριωμένα από ιστορικές πηγές επιχειρήματα, κυρίως σε θέματα πολιτιστικά και πλαστογραφήσεις της ελληνικής ιστορίας. Δεν έχω την απαίτηση να συμφωνούν όλοι μαζί μου. Το θεωρώ όμως ως τιμή την αντίκρουση των ιδεολογικών μου θέσεων με επιχειρήματα. Ο πραγματικός δημοκρατικός διάλογος απαιτεί ευπρέπεια, ήθος και ποιότητα λόγου που να μην έχει σχέση με πεζοδρομιακές αντιδικίες. Και σε αυτή την περίπτωση ήταν επόμενο να ζητήσω εγγράφως την παρέμβαση των υπευθύνων διαχειριστών για να απευθύνουν στα απλά μέλη συστάσεις ευπρέπειας ή ενδεχομένως να διαγράψουν τα υβριστικά σχόλια εναντίον της προέδρου της

Επιτροπής ΕΛΛΑΔΑ 2021 από το δημοσιευμένο άρθρο μου. Και τότε έλαβα την εξής μη αναμενόμενη απάντηση από έναν «ελληναρά» διαχειριστή της ομάδας. Με πληροφορούσε για τη συμμετοχή μου, δια των κειμένων μου, «σε λάθος ομάδα» και ότι θα έπρεπε, όπως έγραψε, να «περιοριστώ στην “ΚΥΡΙΑ” (με εισαγωγικά αμφισβήτησης της έννοιας της κυρίας!) Αγγελοπούλου, εκεί που αλλάζουν την ιστορία του ΕΘΝΟΥΣ μας...». Αποφεύγω πάντα το διάλογο με κρετίνους και φανατικούς όλων των κομματικών αποχρώσεων, αλλά η εμπάθεια και το αβυσσαλέο μίσος αυτού του διαχειριστή που παραπέμπει στην αθεράπευτη ασθένεια των Ελλήνων, στην εθνοκτόνα διχόνοια, με προβλημάτισε έντονα. Όχι διότι με μια μονοκονδυλιά διέγραψε μια πολυετή συγγραφική μου εργασία για την προβολή και την προστασία της ιστορίας και του διαχρονικού πολιτισμού της πατρίδας μας και με κατέταξε στους «εθνοπροδότες», διότι απαιτώ την ευπρέπεια στον πολιτικό λόγο, αλλά και διότι η προσπάθεια της Επιτροπής «ΤΙΜΗΣτο21» για έναν πολιτισμένο αντίλογο στην αποδεδειγμένα λανθασμένη σύνθεση της Επιτροπής «ΕΛΛΑΔΑ 2021», κινδυνεύει ενδεχομένως μελλοντικά να διαβρωθεί από ανθρώπους αμφισβητούμενου πολιτιστικού επιπέδου. Όπως ακριβώς «αλώθηκε» και η προαναφερόμενη Επιτροπή της Κας Αγγελοπούλου και δεν πρόκειται να ακούσουμε επιχειρήματα σύνδεσης της Επανάστασης του 1821 με την αρχαία ελληνική ιστορία. Γι' αυτούς, όπως είπαμε, η ιστορία των (ψευδώς ονομασθέντων) Ελλήνων, αρχίζει από το 1821 και δεν έχει καμιά σχέση με την ιστορία της εξαφανισμένης φυλής των Αρχαίων Ελλήνων.

Θα ήθελα σε αυτό το τελευταίο άρθρο μου, με το οποίο θα κλείσω μια συγγραφική και αρθρογραφική πορεία έξι δεκαετιών, να ευχαριστήσω από καρδιάς τους εκδότες των έγκριτων εφημερίδων και των πολιτιστικών/-λογοτεχνικών περιοδικών οι οποίοι, χωρίς να υπάρξει ούτε μια περίπτωση αποκλεισμού, φιλοξένησαν τα άρθρα μου. Ευχαριστώ τους κ. Κ. και Β. Κομητούδη της έγκυρης εφημερίδας των Σερρών «Η ΠΡΟΟΔΟΣ», τον κ. Κ. Λάγιο του ελληνογερμανικού περιοδικού «HERMES/ΕΡΜΗΣ», τον κ. Ν. Μωραΐτη του λογοτεχνικού περιοδικού της Αυστραλίας «ANAGNOSTIS E-MAGAZINE», τους εκδότες της εφημερίδας της Νέας Υόρκης «ΝΕΑ ΠΡΩΙΝΗ», τον κ. Γ. Λεκάκη του «ΑΡΧΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ» και τον κ. Ι. Λεχωβίτη της ομογενειακής εφημερίδας του Ντίσελντορφ της Γερμανίας «PROBOLES.DE», η οποία δυστυχώς διέκοψε την κυκλοφορία της για οικονομικούς λόγους. Επίσης, θα ήθελα να ευχαριστήσω και τους εκδότες, στην

Ελλάδα και στο εξωτερικό, οι οποίοι αναδημοσίευσαν άρθρα μου από τις προαναφερόμενες εφημερίδες και περιοδικά, τηρώντας τους κανόνες της δημοσιογραφικής δεοντολογίας. Από σήμερα θα είναι δυνατή μόνον η αναδημοσίευση των παλαιότερων άρθρων μου που εκδόθηκαν σε 4 τόμους, ενώ ετοιμάζεται και 5^{ος} τόμος με άρθρα που γράφτηκαν από την αρχή του 2020 και μέχρι (το τελευταίο) σήμερα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Το άρθρο δημοσιεύτηκε και με τίτλο
«ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΕΣ ΙΔΕΟΛΗΨΙΕΣ»

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ (Σύνδεσμοι/Links των άρθρων)

1.- <http://www.arxeion-politismou.gr/2020/06/Ellada-2021-enotita-i-dixonoi.html>

<http://hellenic.anagnostis.info/lmasteiapogonitonarheonellinon.html>
<http://hellenic.anagnostis.info/l%20Vrikolakes%20tou%20Falmeraierismopu%20.html>

<http://www.arxeion-politismou.gr/2020/06/Falmeraier-apateonas.html#more>

III - ΕΛΛΑΔΑ 2021: Σάλπισμα ενότητας ή διχόνοιας των Ελλήνων;

Η οργάνωση πολιτιστικών εκδηλώσεων και ιστορικής μνήμης για να τιμηθεί το μεγαλύτερο γεγονός της εθνικής παλιγγενεσίας του 1821, ήταν μια γενικά αποδεκτή απόφαση, για να θυμηθούμε τους ποταμούς αιμάτων που χύθηκαν για να αναγεννηθεί και πάλι, μετά από αιώνες δουλείας, ο ελληνισμός ως κρατική οντότητα. Ένα τέτοιο γεγονός θα πρέπει να έχει ως πρωταρχικό στόχο την προβολή της θυσίας των ηρώων του '21, να ανασυρθούν από την αφάνεια οι ήρωες που υπήρξαν θύματα της εθνοφθόρας διχόνοιας κατά τη διάρκεια της Επανάστασης και να υπομνησθούν στις νεότερες γενιές τα λάθη και τα κομματικά μίσση με τα οποία (κατά τον Μακρυγιάννη), χάθηκε ο ανθός των αγωνιστών.

Τι συμβαίνει και σχεδόν μισό χρόνο πριν μπούμε στο 2021, αυτή η γιορτή μνήμης τείνει να γίνει νέα αιτία διχασμού και διχόνοιας των Ελλήνων; Όποιος επιχειρήσει αναζητήσεις στα ψηφιακά μέσα κοινωνικής δικτύωσης, διαπιστώνει αμέσως αυτό το έντονο κλίμα αντιθέσεων, αν και τα μεγάλα ΜΜΕ (για λόγους

αναμενόμενων κρατικών διαφημίσεων!) αποφεύγουν συνήθως να επισημάνουν τις αιτίες αυτών των διογκούμενων μηνυμάτων διχασμού.

Οι εκδηλώσεις στο ΕΛΛΑΔΑ 2021 δεν είναι όπως σε φιέστες, σε φεστιβάλ ή σε μοντέρνα πανηγύρια και ούτε για να συμμετέχουν αναθεωρητές της ιστορίας, οι οποίοι θαυμάζουν τον Φαλμεράιερ που ισχυρίστηκε «ότι δεν έχουμε καμιά σχέση με την εξαφανισμένη φυλή των αρχαίων Ελλήνων». Όλα τα μέλη της οργανωτικής Επιτροπής θα έπρεπε να είναι άκρως εξειδικευμένοι επιστήμονες, οι οποίοι να πιστεύουν (αν είναι Έλληνες ή Φιλέλληνες) στην εθνική αναγκαιότητα πραγματοποίησης της Επανάστασης του 1821. Να σεβασθούν τους ήρωες προβάλλοντας τον αγώνα τους και όχι να προσπαθούν να τους μειώσουν ηθικά τονίζοντας κάποια αρνητικά σημεία της προσωπικότητάς τους. Αυτές οι λεπτομέρειες ενδιαφέρουν ειδικούς ιστορικούς ερευνητές, διότι όλοι οι μεγάλοι άνδρες της ιστορίας (Μέγας Αλέξανδρος, Μέγας Κωνσταντίνος, Μέγας Ναπολέον κλπ), είχαν ελαττώματα και διέπραξαν σφάλματα, αλλά το γενικότερο έργο τους αξιολογήθηκε με αντικειμενικότητα και όχι με τις σκοτεινές (από ιδεολογία ή εξυπηρέτηση συμφερόντων αφανών αφεντικών!) θεωρίες κάποιων αναθεωρητών της ιστορίας. Θα αναφέρω ένα απλό παράδειγμα από τη γειτονική Τουρκία, αν και το ίδιο γίνεται με μεγάλα ονόματα πολιτικών ανδρών των ευρωπαϊκών κρατών. Στην Τουρκία πρόσφατα γιορτάστηκε η Άλωση της Κωνσταντινούπολης και ακούστηκαν υμνολογίες για τον Μωάμεθ τον Πορθητή. Έγραψε μήπως κάποιος πως ο Μωάμεθ ήταν ένας αρρωστημένος παιδόφιλος; Γνωρίζουν πολλοί Έλληνες τα γεγονότα με το Λουκά Νοταρά, τον «Μέγα Δούκα» (ένα είδος πρωθυπουργού και στενού συνεργάτη του αυτοκράτορα Κων. Παλαιολόγου), ο οποίος μυστικά βοηθούσε τους Τούρκους για να καταλάβουν την Πόλη; Ορισμένοι βυζαντινοί χρονικογράφοι και μεταξύ τους ο Γεώργιος Φραντζής, φίλος και συνεργάτης του αυτοκράτορα, έγραψαν ότι ο Μωάμεθ τον προόριζε για «Μέγα Βεζύρη», όμως η ομορφιά του μικρού δεκατετράχρονου γιου του ήταν η αιτία της οικογενειακής του τραγωδίας. Όταν αρνήθηκε να παραδώσει το γιο του στο χαρέμι του Μωάμεθ, εκτελέστηκαν με αποκεφαλισμό το μικρό παιδί του, ο άντρας της κόρης του και στο τέλος ο ίδιος, αλλά και πουλήθηκε ως δούλη η σύζυγός του Παλαιολογίνα. Η κόρη του κατάφερε να σωθεί και να ζητήσει άσυλο στη Βενετία. Οι Τούρκοι διέγραψαν από την ιστορία τους τον διεστραμμένο παιδόφιλο και υμνούν, για την προσφορά στο έθνος τους, τον μεγάλο και ηρωικό τους Πορθητή.

Από την άποψη αυτή η Επιτροπή «ΕΛΛΑΔΑ 2021», με την αξιολογή για άλλου είδους φεστιβαλικές εκδηλώσεις πρόεδρό της αλλά χωρίς εξειδίκευση σε θέματα ιστορίας, είναι ένα σύνολο από άξιους και αντικειμενικούς ειδικούς επιστήμονες, από κάποια άσχετα άτομα (καλλιτέχνες, οικονομολόγοι κλπ) χωρίς εξειδικευμένες ιστορικές γνώσεις στον επαγγελματικό τους τομέα και ορισμένους καθηγητές με ιδέες ταυτόσημες με τις απόψεις του Φαλμεράιερ (περί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και των «ελληνόφωνων σλάβων!)). Αυτοί οι τελευταίοι ήδη «έδειξαν τα δόντια τους» στην περίπτωση των δημοσιεύσεών τους για τον Ι. Καποδίστρια και για τον Γ. Καραϊσκάκη και αυτούς φοβάμαι ότι θα «καπελώσουν» την Επιτροπή για να προβάλλουν τις ιδέες τους για τη φυλετική ασυνέχεια του ελληνισμού. Γι' αυτούς η Επανάσταση του 1821 «ήταν ένα ατυχές γεγονός των ελληνόφωνων Σλάβων που αποτελούν τη σημερινή Ελλάδα».

Πληροφορήθηκα ότι στην πανηγυρική εκδήλωση της Επιτροπής στη Νέα Υόρκη, κινούνταν στα παρασκήνια και ο γνωστός καθηγητής του πανεπιστημίου Αθηνών και αναγνωρισμένος μέντορας των Ελλήνων αναθεωρητών της ελληνικής ιστορίας. Η πολυπληθής ομάδα του (κάποιοι βρίσκονται και ως μέλη στην Επιτροπή), με θέσεις/κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό και κυρίως στο υπουργείο παιδείας και στα ΜΜΕ, αποτελείται από άτομα που δεν πιστεύουν ότι είμαστε Έλληνες, ότι τα αρχαία ελληνικά είναι μια ξένη γλώσσα, ότι δεν πρέπει τα παιδιά να διδάσκονται στα σχολεία «τις καρικατούρες σαν τους 300 του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες» ή ότι την ελληνική επανάσταση του 1821 την έκαναν «κάποιοι ξυπόλυτοι» που θέλησαν να ανατρέψουν μια ειρηνική και συμφιλιωτική οθωμανική αυτοκρατορία, η οποία ένωσε με ιδανικό τρόπο τους βαλκανικούς λαούς κ.ά. Είναι αυτοί, οι θαυμαστές του οθωμανικού μεγαλείου και της θεωρίας των ελληνόφωνων Σλάβων, ορισμένους από τους οποίους επώνυμα (σε δημοσιευμένη επιστολή του προς γνωστό Έλληνα ηθοποιό), ο Μ. Θεοδωράκης αποκάλεσε «συμμορία», καταγγέλλοντας τον αντιπατριωτικό τους λόγο. Ο ένας από τους καταγγελλόμενους είναι μέλος της Επιτροπής.

Ας προσέξουν η κυβέρνηση και η Κ^α Αγγελοπούλου. Αυτή η μεγάλη προσπάθεια για να αναδειχθεί το έπος του 1821, να μην αποτελέσει νέα αιτία διχασμού των Ελλήνων, μιας προαιώνιας ασθένειας του ελληνισμού, η οποία συσώρευσε αμέτρητα δεινά στη χώρα μας. Πριν διογκωθεί το κίνημα αμφισβήτησης, θα πρέπει να γίνει επαναξιολόγηση των μελών της Επιτροπής από τα εντόπια και ξένα μέλη, τα ποία με δημοσιευμένα κείμενά τους

υμνούν την οθωμανική κατοχή στην Ελλάδα και αναμασούν τους αναξιόπιστους ισχυρισμούς του Φαλμεράιερ. Επίσης, η επιλεκτική μονομέρεια με μετεκπαιδευθέντες σε αγγλοσαξονικά πανεπιστήμια, με την πρώτη ματιά «μυρίζει παγκοσμιοποίηση και κατάργηση πατριδών και συνόρων». Υπάρχουν αξιόλογοι Έλληνες και Φιλέλληνες καθηγητές ιστορίας και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, οι οποίοι ύμνησαν την Ελληνική Επανάσταση συνδέοντάς την με τη μακραίωνη πορεία του ελληνισμού. Στη μεγάλη εθνική γιορτή του 2021 προέχει η ομοψυχία και η ενότητα όλου του ελληνικού λαού. Θα πρέπει να επιδιωχθεί, χωρίς ιδεολογικούς και κομματικούς φανατισμούς, η συμμετοχή όλων όσων αγαπούν την πατρίδα μας και αναγνωρίζουν το μεγαλείο μιας Επανάστασης ΠΟΥ ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΤΟ ΓΕΝΟΣ και το πολιτιστικό του παρελθόν.

IV - Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Ο νεοφιλελευθερισμός και η παγκοσμιοποίηση ξεκίνησαν από την Αμερική, από το ιδιωτικό πανεπιστήμιο του Δαβίδ Ροκφέλερ στο Σικάγο και μαζί τους η ιδεολογία ότι, ο πατριωτισμός είναι συνώνυμος του φανατικού εθνικισμού και του απάνθρωπου φασισμού. Μέσα στο προπαγανδιστικό πλαίσιο μιας τέτοιας νοοτροπίας, αντιμετωπίστηκε και ο Ντόναλντ Τραμπ από την πρώτη ημέρα της προεδρίας του και αποκλήθηκε, αν και εκλεγμένος με κανονικές εκλογές, μαζί με τους άλλους δημοκρατικά εκλεγμένους (σύμφωνα με τους διεθνείς παρατηρητές της νομιμότητας των εκλογών) ηγέτες Πούτιν της Ρωσίας και Όρμπαν της Ουγγαρίας, ως δικτάτορας, όμοιος με τον αποδεδειγμένο δικτάτορα της Βόρειας Κορέας Κιμ Γιονγκ Ουν. Και τίθεται το ερώτημα! Σε μια Δημοκρατία, όπως τη βιώνουμε σήμερα, η οποία δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με την άμεση αθηναϊκή δημοκρατία του 5^{ου} π.Χ. αιώνα, είναι δυνατόν ένας εκλεγμένος από το λαό ηγέτης, όταν δεν αποδεικνύεται νόθευση της πραγματικής

βούλησης του λαού, να θεωρείται δικτάτορας; Μπορεί κάποιος να θεωρήσει τον Ταγίπ Ερντογάν δικτάτορα, αφού εκλέχτηκε με τέτοια πλειοψηφία ως πρόεδρος, εφαρμόζει (έστω και με ταχυδακτυλουργικές «νόμιμες παρανομίες»!) το σύνταγμα της χώρας του και αν ηττηθεί στις επόμενες εκλογές θα παραδώσει κανονικά στους αντιπάλους του την εξουσία; Σύμφωνα με τους καθιερωμένους δημοκρατικούς όρους θα καταστεί δικτάτορας μόνον όταν, κατά τη διάρκεια της θητείας του, καταργήσει το σύνταγμα και αρνηθεί να παραδώσει ειρηνικά την εξουσία στους νικητές των εκλογών.

Με απορία δικαιολογημένα θα διερωτηθεί κάποιος, γιατί ο Τραμπ από την αρχή της θητείας του δυσφημίστηκε ως δικτάτορας και από το κόμμα των Δημοκρατικών των ΗΠΑ, αλλά κυρίως από τους μεγιστάνες των πολυεθνικών σαν τον Μπιλ Γκέιτς, τον Τζον Πόλσον, τον Δαβίδ Ροκφέλερ ή τον Γουώρεν Μπάφει οι οποίοι, μαζί με μια εκοτοντάδα δισεκατομμυριούχων που κατέχουν τον μισό παγκόσμιο πλούτο και εκπροσωπούνται από τον Τζορτζ Σόρος (κάποιοι αγγλοσάξονες πολιτολόγοι αποκαλούν την ομάδα «ΟΙ ΣΟΡΟΙ»); Αν κάποιος διαβάσει την ομιλία του Τραμπ στον ΟΗΕ και στο Φόρουμ του Νταβός του περασμένου χρόνου (2020) και τις απαντήσεις του Τζορτζ Σόρος και του τότε αρμόδιου επιτρόπου της Ευρωπαϊκής Ένωσης Πιέρ Μοσκοβισί, θα καταλάβει για ποιο λόγο ο Τραμπ θα έπρεπε με «κάθε θυσία!, με οποιοδήποτε νόμιμο ή παράνομο τρόπο!» να μην επανεκλεγεί, διότι «όλος ο κόσμος κινδύνευε από αυτόν το Νάρκισσο δικτάτορα». Ο κόσμος και κυρίως η Ευρώπη κινδύνευε, λένε, από έναν παράφρονα που «είχε στην τσέπη του τα κλειδιά του αμερικανικού πυρηνικού οπλοστασίου». Όλοι όμως γνωρίζουν ότι, «το πανηγύρι της παραφροσύνης» που άρχισε με την «Αραβική Άνοιξη» του Τζορτζ Μπους (του νεότερου), το συνέχισαν οι Δημοκρατικοί με τον Μπιλ Κλίντον και τον Μπάρακ Ομπάμα με πιο επικίνδυνο και αιματηρό τρόπο. Η στρατιωτική επέμβαση στη Σερβία, ο διαμελισμός της Ουκρανίας (απώλεια Ανατολικού Τομέα και Κριμαίας) και ο εμφύλιος στη Συρία με τη δημιουργία του Ισλαμικού Κράτους, τα εκατομμύρια προσφύγων και μεταναστών και ο τρόμος στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες με σφαγές αθώων πολιτών από φονταμενταλιστές, δημιούργησαν μια πραγματική ανθρώπινη ζούγκλα. Με το πρόσχημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (στην πραγματικότητα λόγω οικονομικών και γεωστρατηγικών συμφερόντων) αιματοκύλισαν τον κόσμο.

Στη σημερινή παγκοσμιοποιημένη δημοκρατία, η οποία μεταλλάχθηκε σε ένα «καθεστώς ταξικής κυριαρχίας των

πλουσίων» (όπως ομολόγησε κομπάζοντας ο βασιλιάς των πετρελαίων Γουόρεν Μπάφεντ), τα κριτήρια αξιολόγησης δικτατορικών προθέσεων σε ηγέτες των κρατών εξαρτώνται από την επίδραση που έχουν στα κέρδη των πολυεθνικών. Έτσι, όταν ο Ερντογάν φυλακίζει πολιτικούς του αντιπάλους αλλά φέρνει Σομαλούς ή Αλγερινούς λαθρομετανάστες (που οι κερδοσκόποι με νόμους του ΟΗΕ και της ΕΕ βάφτισαν ως «πρόσφυγες») και συντελεί στη συσσώρευση δισεκατομμυρίων στα ταμεία των ΜΚΟ του «φιλόανθρωπου» Σόρος, θεωρείται δημοκράτης και προστάτης της ελευθερίας της Δύσης από την επικίνδυνη Ρωσία. Όταν όμως ο πρωθυπουργός της Ουγγαρίας αρνείται να δεχθεί παράνομους μετανάστες ή να καταργήσει καθιερωμένους θεσμούς και αξιακές αρχές του λαού του, όπως π.χ. να αποκαλεί τον πατέρα του «Γονέα 1» και τη θυγατέρα του (σε ουδέτερο φύλο) «το παιδί 2», τότε αυτόματα μεταβάλλεται σε ακροδεξιό φασίστα, παρά το γεγονός ότι έχει εκλεγεί με ελεύθερες και δημοκρατικές εκλογές.

Η παγκοσμιοποίηση σήμερα είναι παντοδύναμη. Σε όλους τους παγκόσμιους οργανισμούς, στα υπουργεία παιδείας και εξωτερικών όλων σχεδόν των κρατών έχει τοποθετήσει, σε θέσεις/κλειδιά, μια ελίτ από «πολιτικούς, τεχνοκράτες και διανοούμενους γενίτσαρους» και ελέγχει με πλούσιους επιχειρηματίες (δεύτερης κλάσης σε σύγκριση με τους «Σόρους») τα ΜΜΕ για συστηματική πλύση εγκεφάλων των λαϊκών μαζών. Στα ελληνικά ή ευρωπαϊκά τηλεοπτικά δίκτυα δεν υπήρξε κάποια περίπτωση στην πολιτική ειδησεογραφία, μετά τους χαρακτηρισμούς για τον δικτάτορα Τραμπ, να αναλυθεί το πολιτικοκοινωνικό φαινόμενο το οποίο διαίρεσε τον αμερικανικό λαό σε δυο ακριβώς ίσα μέρη από περίπου 75 εκατομ. πολίτες το καθένα. Το πρόβλημα για την παγκοσμιοποίηση δεν είναι μόνον η προσπάθεια παρεμπόδισης νέας επανεκλογής του Τραμπ (π.χ. κατάργηση πολιτικών δικαιωμάτων), αλλά οι αντίρροπες πολιτικές δυνάμεις που βρίσκονται πίσω από τον Τραμπ και εμπνέουν ιδεολογικά τους μισούς πολίτες των ΗΠΑ. Δεν μπορούν όλους αυτούς να τους κατηγορήσουν ως ακροδεξιούς, αλλά θα προσπαθήσουν να τους πείσουν με έναν ωραιοποιημένο νέο πατριωτισμό. Η φιέστα στην ορκωμοσία του νέου προέδρου των ΗΠΑ εξυπηρετούσε αυτό το στόχο, για να αποφευχθεί ο κίνδυνος μιας demondialisation (μιας «απο ή αντι-παγκοσμιοποίησης»).

Ο πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ, ένας ιδιόρρυθμος δισεκατομμυριούχος και ελάχιστα συμπαθής στους Έλληνες, λόγω των φιλικών και επαγγελματικών του συμφερόντων με τον Ταγίπ Ερντογάν και τους κινδύνους του ελληνισμού από την έμμεση

ενθάρρυνση της τουρκικής επιθετικότητας, ήταν μόνον ένας από τους πόλους, από τα κέντρα εξουσίας της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής. Η πολιτική εξουσία στις ΗΠΑ είναι και θα παραμείνει και τώρα πολύμορφη και πολυπλόκαμη. Με έκπληξη είδαμε τον υπουργό του των εξωτερικών Μάικ Πομπέο να επισκέπτεται στην Τουρκία μόνο τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο, χωρίς να συναντήσει ούτε έναν τούρκο αξιωματούχο. Ήταν μια συμβολική φιλελληνική ενέργεια αλλά πρωτοφανής, χωρίς προηγούμενο στη διπλωματική πρακτική. Ήταν ένας κόλαφος και προς τους δραχμοφονιάδες σαράφηδες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που οι Τούρκοι τους φτύνουν κατάμουτρα και αυτοί μουρμουρίζουν ότι τάχα ψιχαλίζει.

Από την ώρα που ο Τραμπ διακήρυξε ότι «ήταν σε πόλεμο με την παγκοσμιοποίηση» και ως πατριώτης διαλάλησε το «America First» με πρόθεση να επαναφέρει τον οικονομικό περεμβατισμό για να αντιμετωπίσει την επωφελούμενη από την παγκοσμιοποίηση Κίνα, κατέστη ο μεγαλύτερος εχθρός για τα ταξικά συμφέροντα των «Σόρων». Αυτούς δεν τους ενδιαφέρει ο Τραμπ ως άτομο, αλλά οι ιδέες των πολιτικών δυνάμεων που εκπροσωπεί. Γνωρίζουν ότι ο πατριωτισμός, η μεγάλη αγάπη για την πατρίδα στην κλασική της μορφή που ακυρώνει το νεοφιλελευθερισμό, αποτελεί θανάσιμο κίνδυνο για τα συμφέροντά τους. Ομιλούν πλέον για έναν ασαφή νεο-πατριωτισμό αλλά στην ουσία ο πατριωτισμός του Τζο Μπάιντεν παίρνει, με βάση τα νέα δεδομένα, «φασιστικότερη μορφή» από τον πατριωτισμό του Τραμπ, σύμφωνα με τις ως τώρα ιδεολογικές θέσεις του ιερατείου της παγκοσμιοποίησης.

Όσοι παρακολούθησαν την ορκωμοσία του νέου αμερικανού προέδρου, θα πρέπει να διαπίστωσαν ότι το ρεσιτάλ πατριωτισμού της νέας κυβέρνησης των ΗΠΑ, είχε κατά πολύ υπερβεί τις πατριωτικές κορώνες της προηγούμενης. Ήταν μια έκρηξη εθνικής ανάτασης και βαθιάς θρησκευτικής λατρείας. Ο νέος πρόεδρος περιτριγυρισμένος από μια μεγάλη οικογένεια, τόνιζε και συμπλήρωνε το τρίπτυχο «Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια». Προηγήθηκε πριν από την ορκωμοσία η κατάνυξη μιας θείας λειτουργίας, όπως και στην Ελλάδα «των Αγιατολάχ!», σύμφωνα με τις συνεχείς καταγγελίες της προοδευτικής ελληνικής διανοήσης. Εκατοντάδες σημαίες κυμάτιζαν στον περίβολο του Καπιτωλίου. Η ορκωμοσία πραγματοποιήθηκε παρουσία ιερέων και μελωδών παραδοσιακής (κάντρι) μουσικής. Μια διάσημη αοιδός τραγούδησε με πάθος και πατριωτική έξαρση τον αμερικανικό εθνικό ύμνο και έγιναν επικλήσεις προς το Θεό «για να προστατεύει και να σώζει την Αμερική», αλλά και να της

ξαναδώσει την αίγλη της παλιάς μοναδικής υπερδύναμης. Με λίγα λόγια, όπως θα έλεγε και ένας έλληνας εθνομηδενιστής που βγάζει σπυριά από την οργή του όταν αντικρίζει την ελληνική σημαία ή βλέπει έναν έλληνα ηγέτη να ορκίζεται ακουμπώντας την παλάμη του στο ευαγγέλιο (όπως ο Τζο Μπάιντεν), η γιορτή για την ανάληψη της εξουσίας από το νέο αμερικανό πρόεδρο, δεν υπολοιπόταν σε λαμπρότητα και πατριωτική συγκίνηση από τις αυστηρά κατακριθείσες φασιστικές και προγονοπληκτικές τελετές των συνταγματαρχών της 21^{ης} Απριλίου του 1967. Αυτές όμως στις ΗΠΑ διέφεραν. Ήταν δημοκρατικές σε μια ανοιχτή (και χωρίς σύνορα και φράχτες) κοινωνία των «φιλόανθρωπων» δισεκατομμυριούχων, οι οποίοι χειροκροτούν όταν στις ΗΠΑ υμνολογείται το προαναφερόμενο φασιστικό(!) τρίπτυχο.

Φαίνεται πως ήρθε η ώρα, για να μας διδάξουν οι πανίσχυροι Γενίτσαροι της παγκοσμιοποίησης το νέο πατριωτισμό! Οι ανεπίδεκτοι μαθήσεως λόγω ανοσίας στην πλύση εγκεφάλου, θα θεωρούνται, ipso facto, φασίστες και ρατσιστές!

V - Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΣΤΙΣ, ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ, ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ

Το άρθρο αυτό είναι αντιγραφή από την εισαγωγή της ανέκδοτης ακόμα πραγματείας μου με τίτλο «Η ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ». Όσοι αναγνώστες έχουν διαβάσει κάποια άρθρα ή βιβλία μου, θα έχουν ήδη διαπιστώσει ότι, σε όλα τα κείμενα και κυρίως σε αυτά που λόγω του ταυτόσημου εννοιολογικού τους περιεχομένου αποτελούν πραγματείες και εντάσσονται σε μια «τριλογία προφητειών», δεν προβάλλονται ούτε σκοτεινές θεωρίες συνομωσίας αλλά ούτε και ενοράσεις θεόπνευστων προφητειών. Τα πάντα βασίζονται σε γραπτά τεκμηριωμένα στοιχεία, στην κάπως παραλλαγμένη και προσαρμοσμένη στα γεγονότα ρεαλιστική θεωρία των «αυτοεκπληρούμενων προφητειών» του Ρόμπερτ Μέρτον. Οι αναγνώστες έχουν έτσι την ευχέρεια, προσφεύγοντας στις ίδιες ή παραπλήσιες πηγές, να συμπληρώσουν τις γνώσεις τους ή να ελέγξουν την αντικειμενικότητα των κειμένων που διαβάζουν.

Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, τα σημερινά εν εξελίξει γεγονότα δίνουν τη δυνατότητα προβλέψεων (προφητειών), είτε με τις επερχόμενες πολιτιστικές και οικονομικές μεταλλάξεις στις οργανωτικές δομές των κρατών, είτε με την προπαγάνδα για την επιτυχία των γεωστρατηγικών στόχων των Μεγάλων Δυνάμεων. Με τον τρόπο αυτό είναι δυνατόν να επαληθευθεί μια φανταστική και ίσως γελοία πρόβλεψη/προφητεία για μελλοντικές εξελίξεις. Το φανταστικό και απίθανο σενάριο(γεγονός) μιας ψεύτικης ή προπαγανδιστικής φήμης μετατρέπεται σταδιακά σε πραγματικό και συνεπώς «αυτοεκπληρώνεται», αν δεν δημιουργηθούν έγκαιρα οι υγιείς αντίρροπες δυνάμεις που θα αποτρέψουν την πραγμάτωσή του. Η ευπιστία, ο συνεχής φόβος, η υποβάθμιση της αυτοεκτίμησης και ο ανεξέλεγκτος πανικός των λαϊκών μαζών, συντελούν στην επιτυχία αυτών των κακόβουλων φημών και στην επέλευση του καταστροφικού γεγονότος. Ως απλό παράδειγμα θα μπορούσαμε να υποδείξουμε μια ελληνική εμπειρία. Η θεωρία είχε απόλυτα επιτυχημένη εφαρμογή στη διαχείριση, από την ΕΕ, του ελληνικού χρέους και των μνημονίων στην πρόσφατη οικονομική κρίση. Τις καταστροφικές συνέπειες θα τις πληρώνουν και οι επόμενες γενιές.

Μετά την αυτοδιάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, την ενοποίηση της Γερμανίας και την πλήρη επικράτηση της παγκοσμιοποίησης, επήλθε μια ραγδαία ανατροπή στις πολιτικές και θρησκευτικές ιδεολογίες, δοξασίες και ηθικές αρχές που υπήρχαν ως τότε. Μονομιάς άλλαξε ριζικά η προαιώνια πολιτικοκοινωνική μορφή της Ευρώπης και άλλων μεμονομένων περιοχών του κόσμου. Η πολιτική εξουσία πέρασε σιγά σιγά από την πολιτική και πνευματική ελίτ, στα χέρια των ηγεμόνων του χρήματος και του πλούτου. Οι παλιές ιδεολογίες σε Δεξιούς και Αριστερούς ξεπεράστηκαν και απόμειναν ως προπαγανδιστικά σύμβολα για την εξαπάτηση των κομματικά φανατισμένων ψηφοφόρων, σε μια παγκοσμιοποιημένη δημοκρατική κοινωνία, χωρίς αυτοπειθαρχία στις υπερβολές της αυθαιρεσίας και της έλλειψης ήθους στις ελευθερίες των ατομικών δικαιωμάτων. Από το παλιό δικτατορικό και αντικαπιταλιστικό καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης, έμειναν κάποια ξεφτισμένα ίχνη αριστερισμού (π.χ. στην Κίνα ή στην Κούβα) προσαρμοσμένα σε ένα απάνθρωπο καθεστώς δεξιού μονεταρισμού και άπληστης κερδοσκοπίας. Μετατράπηκαν σε καθεστώτα «κεφαλαιοκρατικού κομμουνισμού». Με την αλλαγή αυτή η Κίνα, χάρη στη δικτατορική δομή της κρατικής της εξουσίας και τον απόλυτο έλεγχο των ασύδοτων ατομικών ελευθεριών δυτικοευρωπαϊκής μορφής που διαλύουν κάθε οργανωτικό έλεγχο

της κρατικής εξουσίας, κατάφερε να καταστεί μια τεράστια οικονομική δύναμη. Αυτή η δύναμη θα μετατραπεί γρήγορα σε οικονομική και στρατιωτική υπερδύναμη και αυτή τη μετεξέλιξη την έχουν αντιληφθεί κάποιοι στις ΗΠΑ. Σε αυτό το πλαίσιο έγινε η πρωτόγνωρη για τα αμερικανικά δεδομένα λυσσαλέα σύγκρουση μεταξύ των Ρεπουμπλικάνων και των Δημοκρατικών στις εκλογές του 2020. Αντιπαράταχθηκαν ο πατριωτισμός και ο διεθνισμός, αντικαθιστώντας τις ιδεολογίες της Δεξιάς και της Αριστεράς. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που στο πλευρό της Δεξιάς παγκοσμιοποίησης, βρίσκεται (με το αζημίωτο!) η ελίτ, η αφρόκρεμα της Αριστερής διανοήσης. Από τη σχεδόν ισότιμη δύναμη των δυο κομμάτων φαίνεται ότι, αυτή η ιδεολογική σύγκρουση στην Αμερική θα συνεχίσει με εντονότερες αντιθέσεις στο μέλλον, με θετικές ή αρνητικές επιπτώσεις στην Ευρώπη και σε όλη την υφήλιο.

Μετά τη νίκη των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ, η πανίσχυρη ως τώρα παγκοσμιοποίηση θα εξακολουθήσει να διαβρώνει την εξουσία των κρατών και να μεταβιβάζει εξουσίες σε Ανεξάρτητες Αρχές ή σε Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ). Σε όλες τις διακρατικές ή εθνικές δομές εξουσίας κυριαρχούν πλέον «οι πρόθυμοι», οι οποίοι απέδειξαν στα αφεντικά τους ότι είναι ικανοί να προστατεύσουν τα οικονομικά συμφέροντα των πολυεθνικών. Οι πολιτικοί ηγέτες γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι ίδιοι δεν είναι οι διαχειριστές της κρατικής εξουσίας, αλλά οι εκτελεστές των εντολών του ιερατείου ενός πανίσχυρου μονεταριστικού καθεστώτος. Μια μικρή ιδέα της διείσδυσης των τραπεζιτών και χρηματιστών σε βασικές δομές διακρατικής (παγκόσμιας) εξουσίας, μας δίνει το βιβλίο των ανταποκριτών της «Le Monde» στο Λονδίνο Jérôme Fritel και Marc Roche, με τίτλο «*Goldman Sachs: la banque qui dirige le monde*» (στην Ελλάδα έχει μεταφραστεί με τίτλο «Γκόλντμαν Σακς: Η τράπεζα που κυβερνά τον κόσμο»). Όμως, γιατί παρά τα τόσο ισχυρά θεμέλια της παγκοσμιοποίησης, οι στυλοβάτες της τρομοκρατήθηκαν από έναν ιδιόρρυθμο αμερικανό πρόεδρο, ο οποίος είναι το ίδιο σαν κι' αυτούς σκληρός καπιταλιστής, επιτυχημένος δισεκατομμυριούχος επιχειρηματίας, αδιαπραγμάτευτος προστάτης των οικονομικών του συμφερόντων (γι' αυτό με τον Τ. Ερντογάν είναι «φιλαράκια»!) και φανατικός αντισοσιαλιστής;

Η απορία μπορεί να απαντηθεί αν πάμε περίπου ένα χρόνο πίσω και παρακολουθήσουμε τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στο Νταβός της Ελβετίας τον Ιανουάριο του 2020. Στο 50^ο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, φάνηκε η σύγκρουση, θα λέγαμε

η λυσσαλέα σύγκρουση, ανάμεσα στην πατριωτική και στη διεθνιστική (παγκοσμιοποιημένη) ιδεολογία. Υπήρξε ένα σαφές ξεκαθάρισμα ιδεολογικών θέσεων ανάμεσα στο Ντόναλντ Τραμπ και στο Τζορτζ Σόρος συνεπικουρούμενο από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο αμερικανός πρόεδρος δέχτηκε την πρόσκληση να συμμετάσχει σε αυτή τη σύνοδο, στον ιερό ναό της παγκοσμιοποίησης, για να τα πει «έξω απ' τα δόντια». Με εξαίρεση τον Μπιλ Κλίντον, κανένας άλλος πρόεδρος των ΗΠΑ δεν παραβρέθηκε στις συνεδριάσεις του Φόρουμ. Ο Τραμπ αποφάσισε να αντιμετωπίσει τους εχθρούς του, τους «αριστερούς σοσιαλιστές», μέσα στο ίδιο τους το σπίτι. Μόνο που ίσως από διπλωματική σκοπιμότητα απέφυγε να διευκρινίσει ότι, «οι σοσιαλιστές» της παγκοσμιοποίησης είναι τα φτωχά τσιράκια των αριστερών διανοουμένων που εκτελούν τη βρώμικη δουλειά της προπαγάνδας. Όμως, στο εσωτερικό της αίθουσας του Φόρουμ βρισκονταν κάποιες ομάδες οικονομικών μεγιστάνων που διαχειρίζονται πάνω από τον μισό πλούτο όλης της υψηλίας. Είναι η οικονομική ελίτ που κυβερνά «σοσιαλιστικά» τον κόσμο. Στην αμερικανική ομάδα των πολυεκατομμυριούχων, όλοι τους φανατικοί υποστηρικτές των Δημοκρατικών, συμμετέχουν δεκάδες Κροίσοι, όπως π.χ. ο Τζον Πόλσον, το γνωστό γεράκι της ασύδοτης χρηματιστηριακής κερδοσκοπίας στην αγορά παραγώγων, ο Γουόρεν Μπάφετ, ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου το 2005, που στήριξε οικονομικά την εκλογή και επανεκλογή του Μπάρακ Ομπάμα, ο «φιλόανθρωπος» Μπιλ Γκέιτς με το καταδικασμένο πολλές φορές από δικαστήρια ίδρυμά του «Bill & Melinda Gates Foundation» κ.ά. Μάλιστα, αυτό το θεάρεστο φιλανθρωπικό και σοσιαλιστικό τους έργο προβλήθηκε τόσο πολύ από τα ελεγχόμενα μεγάλα ΜΜΕ, ώστε πολλοί απ' αυτούς άρχισαν να πιστεύουν ότι ανήκουν σε μια ειδική κατηγορία ιεραποστόλων. Ο τέως πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της αμαρτωλής Γκόλντμαν Σακς Λόιντ Μπλάνκφιν, ο οποίος το 2009 ανακηρύχθηκε «Πρόσωπο της Χρονιάς» από τη βρετανική εφημερίδα «*Financial Times*», δήλωσε ότι, ως τραπεζίτης, ένωθε «να πραγματοποιεί το έργο του Θεού!». Ιδού και ο Άγιος Λόιντ της παγκοσμιοποίησης! Ο Τζορτζ Σόρος, ο επιλεγμένος εκπρόσωπός τους λόγω της εξειδίκευσής του στις μεγάλες κομπίνες, από την εποχή που τίναξε στον αέρα την αγγλική Εθνική Τράπεζα, είναι ο φανερός οργανωτής του οικονομικοπολιτικού καθεστώτος της παγκοσμιοποίησης. Συνεπώς, υπάρχει άφθονο χρήμα για να εξαγοραστούν συνειδήσεις, με τελικό στόχο να αυξάνονται τα κέρδη. Ας παρακολουθήσουμε όμως την αντιπαράθεση Τραμπ-

Σόρος στο Νταβός, για να κατανοήσουμε για ποιο λόγο «το Σύστημα Σόρος» δεν θα άφηνε με κανένα θεμιτό ή παράνομο τρόπο να επανεκλεγεί ο αμερικανός πρόεδρος.

Θα παραθέσουμε μερικά αποσπάσματα από τις δηλώσεις του Ντόναλντ Τραμπ κατά την άφιξή του στο Νταβός και κατά τη διαφωτιστική ομιλία του:

«.....Ερχόμαστε να συναντήσουμε παγκόσμιους ηγέτες, τους πιο σημαντικούς ανθρώπους το κόσμου και θα γυρίσουμε στις ΗΠΑ φέρνοντας φοβερές οικονομικές υποθέσεις. Τα υπόλοιπα είναι απλά μια φάρσα. Είναι το ίδιο κυνήγι μαγισσών που διαρκεί χρόνια και ειλικρινά είναι επαίσχυντο...[..] ... Όταν αποφάσισα να έρθω στο Νταβός δεν σκεφτόμουν με όρους παγκόσμιας ελίτ ή παγκοσμιοποίησης. Σκεφτόμουν με τους όρους όσων θέλουν να επενδύσουν πολλά χρήματα και να επιστρέψουν στις Ηνωμένες Πολιτείες... [..] ... Άλλοι επίσης δυσοίωνοι προφήτες της δυστυχίας (των λαών) προβλέπουν μια τεράστια κλιματική καταστροφή στο μέγεθος της (ιερής) «Αποκάλυψης». Είναι οι ίδιοι που προέβλεπαν την κρίση του υπερπληθυσμού του πλανήτη στη δεκαετία του 1960, τη μαζική λιμοκτονία στη δεκαετία του 1970 και το τέλος του πετρελαίου στη δεκαετία του 1990. Οι κινδυνολόγοι αυτοί επιδιώκουν πάντα (με το φόβο!) την ίδια απόλυτη δύναμη για να εξουσιάζουν και να ελέγχουν κάθε πτυχή της ζωής μας. Δεν θα αφήσουμε ποτέ τους ριζοσπάστες σοσιαλιστές να καταστρέψουν την οικονομία της χώρας μας».

Δεν άφησε καμιά απολύτως αμφιβολία στους πάμπλουτους «σοσιαλιστές!» που τον άκουγαν στο Νταβός, ότι ήταν αποφασισμένος να αγωνισθεί κατά της ασυδοσίας στην οικονομία, στο εμπόριο και στην υποβάθμιση των κρατικών εξουσιών, υπονοώντας τις ωφέλειες της Κίνας από την μη ύπαρξη προστατευτικής εθνικής πολιτικής στο εμπόριο και στις διαδικασίες παραγωγής. Άλλωστε, λίγο πριν από την πανδημία του κορονοϊού δήλωσε ξεκάθαρα στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ ότι «βρισκόταν σε πόλεμο με την παγκοσμιοποίηση».

Στον Τραμπ απάντησε ο Επίτροπος Οικονομικών Υποθέσεων της ΕΕ Πιέρ Μοσκοβισί και σχολίασε τις πατριωτικές θέσεις του Τραμπ για το «America First» (Πρώτα η Αμερική). Επίσης δήλωσε ότι «Χρειάζεται να υπερασπιστούμε την δική μας προσέγγιση, την ευρωπαϊκή προσέγγιση, που είναι διαφορετική από τη δική του. Είμαστε προσηλωμένοι στην πολυμέρεια. Αρνούμαστε τον προστατευτισμό. Αγωνιζόμαστε κατά της κλιματικής αλλαγής. Απορρίπτουμε κάθε είδους διακρίσεις. Απαγορεύουμε την θανατική ποινή. Επιδιώκουμε μια ανοιχτή κοινωνία. Πιστεύουμε πως η

ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών είναι αποφασιστικής σημασίας. Και πρέπει να είμαστε περήφανοι και να προωθούμε τον ευρωπαϊκό τρόπο σκέψης. Εκείνος λέει «πρώτα η Αμερική», εγώ δεν θα πω πρώτα η Ευρώπη αλλά αγαπώ τον ευρωπαϊκό τρόπο. Λέω πως πρέπει να απαντήσουμε στο σύνθημα πρώτα η Αμερική με τον ευρωπαϊκό τρόπο». που αλλάζει διαρκώς».

Με την υπογεννητικότητα των ευρωπαϊκών λαών και τη ραγδαία μείξη τους με πολίτες διαφορετικής κουλτούρας με ζωτικά δημογραφικά χαρακτηριστικά και φανατικά βαθιά πίστη στις πολιτιστικές τους αξίες, δυστυχώς ο «ευρωπαϊκός τρόπος ζωής» δεν θα μακροημερεύσει. Όσο για την «Ανοιχτή Κοινωνία» και τα κράτη χωρίς σύνορα, ο Τζορτζ Σόρος ήταν ο πλέον ειδικός για να εκφράσει τις έντονες ανησυχίες των δισεκατομμυριούχων που βρίσκονταν στην αίθουσα. Δυο μέρες μετά την ομιλία Τραμπ εξήγησε τους κινδύνους της πολιτικής του αμερικανού προέδρου που τον αποκάλεσε «απόλυτο ναρκισσιστή», αφού πρώτα ενημέρωσε τους ακροατές του ότι θα διαθέσει 1 δις δολάρια για να ιδρύσει το Παγκόσμιο Πανεπιστήμιο της Ανοιχτής Κοινωνίας. «Θεωρώ ξεκάθαρα», είπε, «την κυβέρνηση Τραμπ κίνδυνο για τον κόσμο. Την αντιμετωπίζω όμως ως προσωρινό φαινόμενο το οποίο θα εξαφανισθεί το 2020».

Το είπε και το έκανε. Είδαμε πιο πάνω τις συγκροτημένες ιδεολογικές θέσεις ενός Τραμπ, τον οποίο η παγκοσμίως οργανωμένη εκστρατεία λάσπης με τα fake news των μεγαλύτερων εκδοτικών συγκροτημάτων και τηλεοπτικών σταθμών, μας τον παρουσίασε ως έναν ανισόρροπο και πολιτικά ανερμάτιστο άτομο. Από την πρώτη ημέρα της εκλογής του έβαλαν δικηγόρους και εισαγγελείς να τον τραβολογούν στα δικαστήρια και στις επιτροπές του Κογκρέσου. Τη μια μέρα τον κατηγορούσαν ότι εκλέχτηκε χάρη στις παρεμβάσεις των ρωσικών μυστικών υπηρεσιών και την άλλη ότι παντρεύτηκε δυο φορές. Εμφανίζονταν συνεχώς και ζητούσαν αποζημιώσεις δεκάδες ξανθομαλλούσες που δήθεν τις βίασε πριν από 30 χρόνια. Το μεγάλο παιχνίδι παίχτηκε με την επιδημία του κορονοϊού και τις δημοσκοπήσεις. Η προπαγάνδα οργίαζε. Στην Ελλάδα περιμέναμε στις εκλογές του Νοεμβρίου μια διαφορά των δυο αμερικανικών κομμάτων γύρω στο 12 ως 14%. Και μετά από όλα αυτά είδαμε τον Τραμπ να χάνει με τη διαφορά του 1% των ψήφων. Το παγκοσμίως παντοδύναμο σύστημα Σόρος, δεν θα άφηνε ποτέ, με νόμιμο ή παράνομο τρόπο, ένα «επικίνδυνο προσωρινό φαινόμενο» να μετεξελιχθεί σε μόνιμη κατάσταση. Γι' αυτό οι ισχυρισμοί του Τραμπ για νοθεία στις επιστολικές ψήφους ενδεχομένως να μην είναι αβάσιμοι. Η εις

βάρος του Τραμπ διαφορά στις ψήφους των δυο κομμάτων, θύμιζε τα ποσοστά ψήφων στις σταλινικές εκλογές στη Σοβιετική Ένωση και στα δημοψηφίσματα στην Ελλάδα κατά την επταετή περίοδο της δικτατορίας των συνταγματαρχών. Ενώ στο γενικό σύνολο η διαφορά ήταν 1%, στις επιστολικές ψήφους το ποσοστό αυτό, σε ορισμένες πολιτείες όπως η Πενσιλβάνια, άγγιξε ιλιγγιώδεις διαφορές. Η υπέρ του Τραμπ διαφορά των σχεδόν 600 χιλιάδων ψήφων, σε αυτή την πολιτεία, εκμηδενίστηκε και τελικά νίκησαν οι Δημοκρατικοί. Το ίδιο έγινε και σε άλλες πολιτείες των ΗΠΑ.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως διαπιστώσαμε από τις δηλώσεις του Πιέρ Μοσκοβισί, είναι πλήρως εναρμονισμένη με τις πολιτικές των δισεκατομμυριούχων σοσιαλιστών(!) του Νταβός. Η Ελλάδα, έχοντας απέναντί της μια Τουρκία με επεκτατικές στρατηγικές επιλογές, κινδυνεύει από την πολιτική των ανοιχτών συνόρων να χάσει στο μέλλον συνοριακά της εδάφη και να υποστεί δημογραφικές αλλαγές που θα αλλάξουν ριζικά τον «ευρωπαϊκό τρόπο ζωής». Τέτοιες αλλαγές είναι προγραμματισμένες από το ιερατείο της παγκοσμιοποίησης. Όταν πριν από δυο και παραπάνω δεκαετίες, κάποιοι ευρωπαίοι ηγέτες δήλωναν ότι, το 2050, ο πληθυσμός της Θεσσαλονίκης θα ξεπεράσει τα 5 εκατομμύρια κατοίκων, σε ποια στοιχεία βάσιζαν αυτές τις προβλέψεις τους; Με τόσο μεγάλη υπογεννητικότητα στην Ελλάδα, ποιοι θα ήταν οι νέοι τετραπλάσιοι κάτοικοι της πόλης; Δεν έχω υπόψη μου κάποια νεότερα στοιχεία για τη Θεσσαλονίκη, αλλά το πρόβλημα που εμφανίζεται στην Αθήνα δίνει την απάντηση. Σε απόρρητη έκθεση της ελληνικής αστυνομίας, την οποία δημοσίευσε τον περασμένο Νοέμβρη η εφημερίδα «ΕΣΤΙΑ» και γνωστοποιήθηκε στο δήμαρχο Κώστα Μπακογιάννη, **το 25% των κατοίκων της πόλης των Αθηνών είναι νόμιμοι ή παράνομοι αλλοδαποί, στην πλειοψηφία τους Μουσουλμάνοι.** Σε ορισμένες συνοικίες οι αλλοδαποί προβλέπεται σύντομα να ξεπεράσουν αριθμητικά τους ελληνικής καταγωγής κατοίκους. Τα ποσοστά των αλλοδαπών σε αυτές τις συνοικίες, όπως π.χ. στα **Πατήσια, στον Άγιο Παντελεήμονα, στον Άγιο Παύλο, στην Πλατεία Βικτωρίας** και σε άλλες περιοχές που βρίσκονται κοντά στα όρια της πόλης, φτάνουν στο 40 ως 45%. Η μεταβολή είναι τόσο ραγδαία ώστε είναι **θέμα χρόνου** οι γηγενείς Έλληνες να αποτελούν σε λίγα χρόνια τη μειοψηφία. Με τέτοια ανατροπή των πληθυσμιακών δεδομένων, είναι δυνατόν να διατηρηθεί ο ευρωπαϊκός τρόπος ζωής; Θα θελήσουν κάποιοι δήμαρχοι, με κίνδυνο να χαρακτηρισθούν φασίστες ή ρατσιστές, να απαγορεύσουν μια πλειοψηφία μουσουλμάνων που θα διεκδικήσει

τα ευρωπαϊκά ανθρώπινα δικαιώματα, απαιτώντας το στρώσιμο ατομικών χαλιών την Παρασκευή στις πλατείες για την ομαδική προσευχή των πιστών; Θα μπορούν να απαγορεύσουν στις γυναίκες της πλειοψηφίας να φορούν φερετζέ ή μπούρκα; Ο ευρωπαϊκός τρόπος ζωής αναγκαστικά θα προσαρμοσθεί στις απαιτήσεις της Σαρία.

Οι θρησκείες και όλες οι άλλες πολιτιστικές ιδιαιτερότητες κάθε λαού πρέπει να είναι σεβαστές. Όμως οι μείξη λαών διαφορετικής κουλτούρας πρέπει να βασίζεται σε όρους ισοτιμίας. Το Ισλάμ δεν είναι μόνο θρησκεία. Η εφαρμογή της Σαρία το μεταβάλλει σε πολιτικοκοινωνικό καθεστώς, με τη μετατροπή θρησκευτικών κανόνων σε κανόνες κρατικής εξουσίας. Από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, το κάποτε κάπως ανεξίθρησκο Ισλάμ έχει μετατραπεί σε ριζοσπαστική πολιτική δύναμη, με σκοπό (δια της θρησκευτικής πίστης και του φανατισμού) να αποκτήσει γεωστρατηγική εξουσία και επιρροή. Το είδαμε στην Τουρκία. Μέσα σε εκατό χρόνια εξαφάνισε τα εκατομμύρια των Ελλήνων, Αρμενίων και Ασσυρίων χριστιανών της Μικράς Ασίας, ενώ επιδιώκει επέκταση της επιρροής της με την προώθηση ψευτοπροσφύγων στην Ελλάδα (και στην Ευρώπη), επικαλούμενη τον ανθρωπισμό(!) των Ανοιχτών Συνόρων και τα ανθρώπινα δικαιώματα της ευρωπαϊκής νομοθεσίας.

Η πλειονότητα των Ελλήνων πολιτών είναι ειρηνόφιλοι και με κουλτούρα δημοκρατικού ήθους. Οι εθνομηδενιστές των «ανοιχτών συνόρων» δεν διστάζουν να τους χαρακτηρίζουν φασίστες όταν προσπαθούν να διαφυλάξουν τον πολιτιστικό τους πλούτο και τον ελληνικό τρόπο ζωής. Τους αποκαλούν ρατσιστές όταν διαμαρτύρονται για το φόβο και την τρομοκρατία, που συνεχώς διογκώνεται από τους διάφορους «Σόρους», οι οποίοι επιδιώκουν να τους εξουσιάζουν. Αλλά και κατηγορούνται ως ναζιστές, όταν αναπολούν την Ελλάδα στην οποία κοιμόνταν αμέριμνα με ανοιχτές πόρτες και παράθυρά ή όταν δυσφορούν βλέποντας αγκαθωτά σύρματα προστασίας σε τοίχους και αυλές, όταν φοβούνται να επιστρέψουν στα σπίτια τους από ημιφωτισμένους δρόμους ή ακούν να κροταλίζουν τα καλάσνικοφ από εγκληματίες που αφαιρούν με κτηνώδη σκληρότητα ανθρώπινες ζωές για δέκα ευρώ. Η πολυπολιτισμική κοινωνία είναι, με τα σημερινά δεδομένα, μια ουτοπία. Οι πολιτιστικές αντιθέσεις γίνονται σεβαστές μόνο σε κράτη με επικρατούσα συγκεκριμένη θρησκευτική κουλτούρα (π.χ. Βραζιλία), στην οποία ενσωματώνονται ειρηνικά οι κουλτούρες των μειοψηφιών σε πνεύμα ισοτιμίας. Είναι αυτό που μας προτείνει ο

Μαχάτμα Γκάντι, ο θεμελιωτής της Επανάστασης χωρίς Βία και Αίμα (παθητικής αντίστασης):

«The golden rule of conduct is mutual tolerance, because we will never all think the same way, we will only see part of the truth and from different angles» (Ο χρυσός κανόνας συμπεριφοράς είναι η αμοιβαία ανοχή, γιατί ποτέ δεν θα σκεφτούμε όλοι με τον ίδιο τρόπο, θα δούμε μόνο μέρος της αλήθειας και από διαφορετικές οπτικές γωνίες).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Το άρθρο δημοσιεύτηκε και στο διαδίκτυο στα αγγλικά, με τίτλο «The european lifestyle in open societies without Borders». Επίσης, πολλά άρθρα μου δημοσιεύτηκαν στα γερμανικά, τα έτη 2018-2019, στο έντυπο πολιτιστικό ελληνογερμανικό περιοδικό «ΕΡΜΗΣ/HERMES».

VI - ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ: Ο Επιθανάτιος Ρόγχος μιας Αναξιόπιστης Ένωσης

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ:

*«ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ (Ο ΝΙΚΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ)
ΕΙΝΑΙ ΕΙΤΕ ΠΟΛΥ ΔΥΝΑΜΟΙ ΕΙΤΕ ΚΑΚΟΙ ΚΑΙ
ΑΝΕΝΤΙΜΟΙ»*

Παραφράζοντας τον Αριστοφάνη, θεωρούμε ότι οι διαπιστώσεις του ισχύουν και για τους ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατά τον Αριστοφάνη, «μόνον η παλιά αρετή μπορεί να σώσει την πόλη και μαζί της την Αθηναϊκή Δημοκρατία»

Το όραμα των ευρωπαϊών πολιτών για μια πολιτιστικά, οικονομικά και στρατιωτικά Ενωμένη Ευρώπη, έλαβε ευρύτερη διάσταση, κυρίως στις αρχές του 19^{ου} αιώνα, όταν άρχισαν να δημιουργούνται τα πρώτα εθνικά κράτη και να καταρρέουν οι αυτοκρατορίες. Ένας από τους μεγάλους πρωτοπόρους αυτού του οράματος ήταν και ο Βίκτωρ Ουγκώ. Θεωρούσε ότι η αρχική δημιουργία μιας «μήτρας» από τις μεσογειακές χώρες οι οποίες υπήρξαν τα φυτώρια του ευρωπαϊκού πολιτισμού (Ελλάδα, Ιταλία και Γαλλία), θα αποτελούσε έναν πυρήνα προσέλκυσης και άλλων κρατών για μια τέτοια, κυρίως, πολιτιστική Ένωση.

Η ίδρυση, το Μάρτιο του 1957, της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ), παρά το αρχικό κίνητρο της οικονομικής συνεργασίας και ανάπτυξης, είχε ως θεμελιώδη στόχο την ενδυνάμωση της κοινής πολιτιστικής ταυτότητας των ευρωπαϊκών λαών, μέσα σε μια Ένωση με ομοσπονδιακό πνεύμα ασφάλειας και κρατικής οργάνωσης. Με λίγα λόγια θα ήταν, με μια σταδιακή εξελικτική πορεία οργάνωσης των φορέων εξουσίας, μια ενιαία ομοσπονδιακή κρατική οντότητα η οποία, βασισμένη στις πανευρωπαϊκές πολιτιστικές αρχές και αξίες της, θα αποτελούσε την εγγυήτρια δύναμη της ασφάλειας των πολιτών της και μιας διαρκούς προστασίας και ειρήνης στα Κράτη/Μέλη της. Όμως, έξι δεκαετίες από την εμφάνιση αυτής της έντιμης και εμφανίσιμης κυρίας (της ΕΟΚ), πως φτάσαμε να αντικρίσουμε το σκιάχτρο μιας δύσμορφης και οικονομικά άπληστης Ένωσης η οποία, για τα συμφέροντα κάποιων ισχυρών κρατών της, έριξε στο βούρκο όλες τις πολιτιστικές της αξίες (κουλτούρα, αληθινή δημοκρατία, αλληλεγγύη, κράτος πρόνοιας κλπ). Ανέδειξε πραγματικούς ηγέτες τους τραπεζίτες και τους χρηματιστές των «Αγορών» και μάλιστα εκείνους οι οποίοι (κατά τον Μαξ Βέμπερ) διακατέχονται από «το διεστραμμένο ένστικτο» της απληστίας και της τοκογλυφικής κερδοσκοπίας.

Ήταν επόμενο οι ευρωπαίοι ηγέτες να αποξενωθούν από τους λαούς τους και να αρχίσει αναπότρεπτα ο επιθανάτιος ρόγχος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κανένα από τα τρία χαρακτηριστικά τα οποία διακρίνουν τον ευρωπαίο πολίτη, όπως τα απαρίθμησε το 1922 στη Ζυρίχη ο Πολ Βαλερύ, δεν έμεινε αλώβητο μπροστά στον καταστροφικό κυκλώνα ενός νέου κερδοσκοπικού εθνικισμού, με τον οποίο στην πραγματικότητα κατεδαφίστηκε κάθε ίχνος ευρωπαϊκής αλληλεγγύης, παρά τις συνεχώς επαναλαμβανόμενες βερμπαλιστικές διακηρύξεις των ευρωπαϊών ηγετών. Το πρώτο από αυτά τα χαρακτηριστικά, η χριστιανική ηθική, είναι μια κενή περιεχομένου έννοια σε μίαν αποχριστιανισμένη και κοινωνικά και

δημογραφικά εκφυλισμένη Ευρώπη, σε σύγκριση με άλλους ζωτικούς και δυναμικούς πολιτισμούς (ιουδαϊκό, μουσουλμανικό, βουδιστικό, ινδουιστικό), παρά τα μειονεκτήματά κάποιων από αυτούς σε θέματα ατομικών δικαιωμάτων και αυταρχικότητας των πολιτικών τους καθεστώτων. Αυτοί οι κώδικες της ευρωπαϊκής ηθικής, εφαρμόζονται με σεβασμό, από φόβο ή για λόγους συμφερόντων και στρατηγικής, για άλλες θρησκείες και πολιτισμούς αλλά με αρνητικές διαστάσεις σε ότι αφορά στο χριστιανισμό. Στην πράξη γίνεται πολιτικά και πολιτιστικά ανεκτή μια μετατροπή ενός ναού της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας σαν την Αγια-Σοφιά (ένα πολιτιστικό σύμβολο της ευρωπαϊκής ιστορίας), με απλές υποκριτικές αδύναμες διαμαρτυρίες, ενώ ταυτόχρονα στην Ευρώπη τα τζαμιά ξεφυτρώνουν ελεύθερα σαν μανιτάρια. Πριν από πολλά χρόνια είχα διαβάσει στη «Le Monde» ένα άρθρο με τίτλο «France, terre d'Islam», στο οποίο υπήρχαν πληροφορίες για τον ύποπτο τρόπο στελέχωσης των τζαμιών με «εισαγόμενους» μουλάδες και μουεζίνηδες, ενώ ταυτόχρονα τα τζαμιά στο Παρίσι ήταν περισσότερα από τις χριστιανικές εκκλησίες. Κανένα από αυτά τα τζαμιά δεν μετατράπηκε σε εκκλησία, όπως η Αγια-Σοφιά και δεκάδες άλλες χριστιανικές εκκλησίες στην Τουρκία. Επίσης, ο φόβος ανάγκασε τους ευρωπαίους «προοδευτικούς» συγγραφείς, δημοσιογράφους και γελοιογράφους, μετά την απειλή εκτέλεσης του συγγραφέα Σαλμάν Ρουσντί για τους «Σατανικούς Στίχους» του και το φοβερό αιματοβαμμένο μακελειό στο «Hebdo Charlie», να εκφράζουν την «αδέσμευτη ιδεολογία» τους μόνο με αντιχριστιανικά κείμενα και σκίτσα. Στην Ελλάδα αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη βλέπουμε το Χριστό με γυναικεία σκουλαρίκια και κραγιόν στα χείλη ή μια Μαρία Μαγδαληνή σε ρόλο πόρνης, αλλά κανένα σκίτσο του Μωάμεθ ή κάποια βλασφημία για το κοράνι. Ο δημοκρατικός ηρωισμός κάποιων ιδεολόγων των ΜΜΕ και της τέχνης, εξαντλείται σε πράξεις μονομερούς ασύδοτης ανοχής σε αντιθρησκευτικές ακρότητες, για ένα από τα θεμέλια του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Η γενικότερη ευρωπαϊκή πολιτική και κοινωνική ζωή, είναι εντελώς αποκομμένη από κάθε έννοια χριστιανικής ηθικής. Υπέρτατο πολιτιστικό στοιχείο είναι το «ΧΡΗΜΑ». Η Ευρώπη είναι πλέον, κατά παλαιότερη διαπίστωση του γνωστού στους ευρωπαϊκούς πανεπιστημιακούς κύκλους ισλαμολόγου Ταρίκ Ραμαντάν, ώριμη για να δεχθεί το Ισλάμ και να καλύψει έτσι το κενό ανυπαρξίας μιας κοινωνικής ηθικής.

Το δεύτερο χαρακτηριστικό που είναι η κληρονομιά του πλούτου ενός ρωμαϊκού νομικού συστήματος, αντικαταστάθηκε από το ποινικό σύστημα που επιβλήθηκε στην Ευρώπη από τον

«φιλανθρωπικό καπιταλισμό» των αρχιερέων του χρήματος (Bill Cates, Warren Buffet, George Soros κλπ). Με το σύστημα αυτό ο «φιλόανθρωπος επιχειρηματίας» κερδίζει με το θεάρεστο έργο του τεράστια ποσά. Την ανάλυση αυτής της διαδικασίας την βρίσκει κάποιος σε θαυμάσιες και έντιμες δημοσιογραφικές έρευνες, όπως π.χ. είναι η συστηματική ερευνητική εργασία του γάλλου δημοσιογράφου Lionel Astruc για τον Bill Cates. Εδώ αρκεί να αναφέρουμε ότι ο «κερδοσκοπικός ανθρωπισμός» εγγίζει κάποιες φορές τα όρια της παράνοιας. Ένας εγκληματίας μπορεί να δολοφονήσει 100 ή 200 άτομα και να αποφυλακισθεί σε 15 ή 20 χρόνια. Η ζωή του εγκληματία είναι πολύτιμη, σύμφωνα με το ευφυολόγημα ότι η πολιτισμένη «κοινωνία δεν εκδικείται», δίνοντας ταυτόχρονα στους άλλους εγκληματίες το σιωπηρό μήνυμα ότι, η κοινωνία αντιμετωπίζει τα θύματα (και τις οικογένειες των θυμάτων) ως απλούς αριθμούς. Αυτή η επιχειρηματική φιλανθρωπία είναι ευκρινέστερη στο μεταναστευτικό. Οι πραγματικοί πρόσφυγες είναι μια ασήμαντη πελατεία. Γι' αυτό οι παράνομοι μετανάστες βαφτίστηκαν πρόσφυγες. Στα ελληνικά νησιά, κάποιες Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις οργίασαν, σε συνεργασία με τους λαθροδιακινητές, για την αθρόα είσοδο παράνομων μεταναστών από όλες τις χώρες της Ασίας και τις Αφρικής. Οι πολλοί φέρνουν στους «φιλόανθρωπους» περισσότερο χρήμα. Πακτωλός νόμιμων δολαρίων για τις ΜΚΟ και παράνομων για τα κυκλώματα των διακινητών, σε σχέση με τον αριθμό των εισερχόμενων μεταναστών στην Ευρώπη. Η σύνθετη ελληνική λέξη «φιλανθρωπία» (δηλαδή η Αγάπη για τον Άνθρωπο), αποτελεί στην παγκοσμιοποιημένη νέα τάξη πραγμάτων του «δούναι και λαβείν» ένα νέο είδος δουλεμπορίου και πολιτικών διακανονισμών. Ο νέος σουλτάνος της Τουρκίας που επιδιώκει, με νέες κατακτήσεις, να αναστήσει την Οθωμανική Αυτοκρατορία, με αριστοτεχνική πονηριά «περισυλλέγει» τους τουρκογενείς μετανάστες από τη Συρία και το Ιράκ «ως αλλοεθνείς». Επίσης, προσκαλεί σιωπηρά από το Μαρόκο, την Αλγερία, τη Σομαλία και άλλες αφρικανικές χώρες, με πάμφθηνο αεροπορικό εισιτήριο εθελοντές/μετανάστες και αφού τους βαφτίζει, σύμφωνα με τις ασυνάρτητες ευρωπαϊκές ευαισθησίες, ως πρόσφυγες, εκβιάζει την Ευρωπαϊκή Ένωση για να κερδοσκοπήσει και να επιβάλει όρους σε μια άβουλη και τρομοκρατημένη Ευρώπη. Η αντίσταση που πρόβαλε μόνη της η Ελλάδα στον ποταμό Έβρο και απέκρουσε, το Μάρτη του 2020, μια οργανωμένη εισβολή στην Ευρώπη των 130 χιλιάδων μουσουλμάνων παράνομων μεταναστών, δείχνει τις δυνατότητες, με μικρό κόστος, η ΕΕ να αντιμετωπίσει το

μεταναστευτικό. Προσέφερε 6 δις € στην Τουρκία και εξακολουθεί παθητικά να ανέχεται τους εκβιασμούς του τούρκου σουλτάνου, ενώ ίσως με 1 δις θα μπορούσε να θωρακίσει και να καταστήσει απόρθητα τα ευρωπαϊκά σύνορα σε τέτοιες εκβιαστικές μεθοδεύσεις.

Η τρίτη, κατά τον Βαλερύ, χαρακτηριστική ιδιότητα του Ευρωπαίου, είναι η αρχαιοελληνική κληρονομιά με το ανθρώπινο φιλοσοφικό και πολιτιστικό της πρόσωπο. Αυτής της ευρωπαϊκής κληρονομιάς πολλά κράτη, χωρίς ίχνος πολιτιστικού παρελθόντος, προσπαθούν με φανταστικές θεωρίες που δεν βασίζονται σε τεκμηριωμένες πηγές (ιστορία, αρχαιολογία, επιγραφολογία, γλωσσολογία, νομισματολογία κλπ), να «διαμοιράσουν τα ιμάτιά της». Από τη ναζιστική θεωρία της δεκαετίας του 1930 για τους «Βόρειους (γερμανούς) Αρχαίους Έλληνες» οι οποίοι επέζησαν μέχρι σήμερα, ενώ στην Ελλάδα εξαφανίστηκαν «χωρίς να μείνει ούτε σταγόνα αίματος από τον Πλάτωνα, το Σωκράτη ή τον Περικλή, από τη «Μαύρη Αθηνά» του Μάρτιν Μπέρναλ για τις αφρικανικές ρίζες των Ελλήνων και του ελληνικού πολιτισμού, από την τουρκική του πανεπιστημίου της Άγκυρας για το «δικό τους ποιητή Όμηρο» ο οποίος απάγγειλε (στα ελληνικά) την ανθελληνική του «Ιλιάδα» και ως τη σταλινική ανακάλυψη ότι ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν Σλάβος, οι πολιτιστικές απάτες που γίνονται αποδεκτές από την πολιτική (όχι την επιστημονική) ευρωπαϊκή ελίτ, είναι αμέτρητες. Ακόμα και σήμερα που η Βουλγαρία διαμαρτύρεται στην ΕΕ, ώστε η λεγόμενη μακεδονική γλώσσα που δημιουργήθηκε στα γιουγκοσλαβικά γλωσσολογικά εργαστήρια του Τίτο, να θεωρηθεί επίσημα ως βουλγαρική (διότι πραγματικά και με τον απλούστερο γλωσσολογικό έλεγχο αποδεικνύεται ότι είναι βουλγαρική), οι ενστάσεις της θεωρούνται φασιστικές ή ρατσιστικές. Οι θεωρίες της απάτης θριαμβεύουν! Η Ευρώπη με αφέλεια προιονίζει το πολιτιστικό κλωνάρι του δέντρου στο οποίο κάθεται! Ο ευρωπαϊκός πολιτισμός φαίνεται ότι δεν αποτελεί ουσιώδες στοιχείο στις ευρωπαϊκές διακρατικές υποθέσεις. Επανήλθαμε στην εποχή του Μέτερνιχ, όταν ήταν τουρκοκρατούμενη η Ανατολική Ευρώπη και ο αυστριακός υπουργός εξωτερικών δήλωνε ότι «Europa ist ein geografischer Ausdruck-Η Ευρώπη είναι μια γεωγραφική έκφραση».

Στο παρασκήνιο των διπλωματικών και διακρατικών σχέσεων, η ΕΕ είναι ένα σκοτεινό πεδίο δολοπλοκιών και αντιφάσεων, με επίκεντρο τα οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα του κάθε Κράτους/Μέλους. Τελικά, επικρατούν τα συμφέροντα των πιο ισχυρών κρατών. Η απουσία εταιρικής αλληλεγγύης είναι

εκκωφαντική. Με υποκρισία το ιερατείο της ΕΕ κραυγάζει για τα ατομικά δικαιώματα και τις δικτατορικές μεθοδεύσεις των ηγετών του Ιράν, της Βενεζουέλας ή της Λευκορωσίας, ενώ η Τουρκία θεωρείται μια δημοκρατική χώρα η οποία θα προστατεύσει την Ευρώπη από το ρωσικό κίνδυνο. Κάνουν ότι δεν βλέπουν τους προαιώνιους σχεδιασμούς των τούρκων ηγετών (και όχι μόνο του Ερντογάν) για «μια πατρίδα της καρδιάς τους και για την γαλάζια πατρίδα» που αρχίζει από τη Βιέννη ή πιο πέρα από τη Βιέννη, για να συμπεριλάβει, από την άλλη πλευρά, και την άλλοτε μουσουλμανική Ιβηρική Χερσόνησο. Ξεχνούν τις μεθοδευμένες γενοκτονίες των Αρμενίων, των Ελλήνων του Πόντου και των επίσης χριστιανών Ασσυρίων, που άρχισαν το 1915 και συνεχίστηκαν με το φοβερό πογκρόμ αίματος και καταστροφής του 1955, που συντέλεσε στη σχεδόν ολοσχερή εξαφάνιση της ελληνικής μειονότητας στην Κωνσταντινούπολη. Από τις 150 χιλιάδες Ελλήνων της Συνθήκης της Λωζάννης, απόμειναν μόνο 2 ή 3 χιλιάδες. Η αντίστοιχη μουσουλμανική στην ελληνική Δυτική Θράκη, από 80 έφτασε στις 140 περίπου χιλιάδες. Αυτή τη μειονότητα θέλει (με επίδειξη απaráμιλλου θράσους) «να προστατεύσει» από τους Έλληνες ο σουλτάνος Ταγίπ Ερντογάν. Είναι η πλουσιότερη μουσουλμανική μειονότητα της Ευρώπης, εκλέγει βουλευτές στην Ελληνική Βουλή, ισχύει το καθεστώς της «Σαρία» για οικογενειακά θέματα και υπάρχουν εκατοντάδες τζαμιά που συντηρούνται από το ελληνικό κράτος.

Οι ταπεινώσεις που δέχονται οι ευρωπαϊοί ηγέτες από τον τούρκο πρόεδρο, δείχνει το βαθμό αναξιοπρέπειας στον οποίο έφθασε το ιερατείο των Βρυξελλών. Απειλεί την ΕΕ, βρίζει τον πρόεδρο της Γαλλίας, συμπεριφέρεται αλαζονικά και με απρέπεια σε ανώτατα στελέχη της Κομισιόν, απειλεί να «εξαφανίσει» με τη δύναμη των όπλων την Ελλάδα και να επιχειρήσει νέα επιδρομή στην Κύπρο. Δεν αναγνωρίζει την Κύπρο ως κράτος της ΕΕ, διατηρεί κατοχικό στρατό στο νησί, αλλά διαμαρτύρεται στη Γερμανία αν τυχόν η Κύπρος έχει ενστάσεις για την καταβολή ενισχύσεων «στη σύμμαχο Τουρκία». Ισχυρίζεται με μαεστρία (ως «Επιτήδειος Ουδέτερος» στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, που συντάχθηκε με τους νικητές την ημέρα ήττας και υποταγής της ναζιστικής Γερμανίας) ότι εξοπλίστηκε για να προστατεύσει την Ευρώπη από τη Ρωσία. Η ίδια στρατηγική της προπαγανδιστικής εξαπάτησης και του διπλού παιχνιδιού! Άλλωστε, οι σχέσεις της με τη Ρωσία είναι άριστες.

Οι κακόβουλες προθέσεις δεν κρύβονται, αλλά πολλοί «εταίροι» στην ΕΕ αλληθωρίζουν. Μια πλήρως εξοπλισμένη

στρατιά και 200 περίπου αποβατικά σκάφη (ο μεγαλύτερος αποβατικός στόλος του κόσμου) βρίσκονται απέναντι από τα ελληνικά νησιά. Μήπως για να προστατεύσουν την Ευρώπη από τη Ρωσία; Αυτά τα νησιά τα θεωρεί (βάσει του δικαίου της βίας και της ισχύος) ως τουρκικά. Αλλά επί χιλιάδες χρόνια αυτά τα νησιά κατοικούνταν από Έλληνες. Μετά από 400 χρόνια οθωμανικής κατοχής, η παρουσία των Ελλήνων στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου ήταν έντονη και συνεχής. Όταν ο Ντελακρουά ζωγράφισε τη «Σφαγή στη Χίο», το νησί βρισκόταν ακόμα υπό τουρκική κατοχή. Κι' όμως κατοικούνταν από Έλληνες.

Γι' αυτά τα ελληνικά νησιά δεν υπάρχει καμιά εγγύηση δυναμικής ασφάλειας και εταιρικής προστασίας από την ΕΕ απέναντι σε μια τουρκική επιθετικότητα. Αυτή η αποστασιοποίηση και η εμφανής καταστρατήγηση της κοινοτικής αλληλεγγύης (μιας από τις βασικότερες ιδρυτικές αρχές της Ένωσης), επιδεινώνει ακόμα περισσότερο τη γενικότερη εικόνα της συμμαχικής συνοχής των κρατών/μελών, από το παράλογο γεγονός της ενίσχυσης ενός τρίτου κράτους το οποίο απειλεί με πόλεμο δυο κράτη της ΕΕ. Η Τουρκία, εκτός από το πανίσχυρο ρωσικό αντιπυραυλικό σύστημα των S-400, κατασκευάζει και έξι τελευταίας γενιάς υποβρύχια γερμανικής τεχνολογίας, ενώ η Ισπανία συμμετέχει στην κατασκευή και παρέχει την τεχνολογία στο τουρκικό αεροπλανοφόρο «Anadolu», το οποίο είναι ένα οπλικό σύστημα με τρομερές καταστροφικές δυνατότητες σε περίπτωση επιθετικού πολέμου. Η Γερμανία, η Ισπανία και η Ιταλία είναι οι μεγαλύτεροι προμηθευτές όπλων της Τουρκίας και σε περίπτωση που η Ελλάδα αρνηθεί να υποκύψει στις νέο-οθωμανικές απειλές ενός δικτάτορα και οδηγηθούμε σε ελληνοτουρκική πολεμική σύγκρουση, τα «εταιρικά αυτά όπλα» θα οδηγήσουν στο θάνατο χιλιάδες Έλληνες. Γι' αυτό το λόγο οι τρεις μεγάλες χώρες της ΕΕ αντιδρούν στην επιβολή οικονομικών κυρώσεων στην Τουρκία (κυρίως οπλικών συστημάτων), ενθαρρύνοντας την τουρκική επιθετικότητα αφού έμμεσα διευκολύνουν τη νέο-οθωμανική πολιτική του ζωτικού χώρου, (της χιτλερικής «Lebensraum»), στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο εις βάρος της Ελλάδας και της Κύπρου. Μήπως αυτός ο τεράστιος, σε δύναμη πυρός, επιθετικός εξοπλισμός πραγματοποιείται για να ενισχυθεί το ΝΑΤΟ απέναντι στο ρωσικό κίνδυνο; Θαυμάσια επιχειρήματα για κρετίλους και αφελείς! Εδώ ισχύει η ρήση του Ναπολέοντα, ο οποίος παρακαλούσε το Θεό «να τον προστατεύει από τους φίλους (και «εταίρους»!), διότι από τους εχθρούς του μπορούσε να προστατευθεί και μόνος του». Είμαστε εγκλωβισμένοι σε μια

εκτροχιασμένη και άπληστη για κέρδη ΕΕ, η οποία προδίδει φίλους και συμμάχους για «τριάκοντα αργύρια».

Η κατάσταση μας θυμίζει τις προθέσεις του Χίτλερ το 1938 στο Μόναχο για τον «Lebensraum» και τη θυσία της Τσεχοσλοβακίας από τους ευρωπαίους ηγέτες «για να αποφευχθεί ο πόλεμος». Τότε, ο Νταλαντιέ επευφημήθηκε ως «σωτήρας της ειρήνης» και ο Τσάμπερλεν χαρακτήρισε το Χίτλερ «τζένλεμαν!». Σήμερα, οι ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης θεωρούν τον τούρκο πρόεδρο δημοκράτη και σύμμαχο, για να προστατεύσουμε όλοι μαζί (συμπεριλαμβάνεται και η Ελλάδα) με το ΝΑΤΟ τη «Δημοκρατία του Ελεύθερου Κόσμου». Για ποια Τουρκική Δημοκρατία μιλάμε! Οι ηγέτες της ΕΕ δεν βλέπουν το καθεστώς τρόμου και συγκαλυμμένης δικτατορίας, τις χιλιάδες φυλακίσεις και δίκες παρωδίας «αντιφρονούντων» ή τις εκατοντάδες συλλήψεις δημοσιογράφων και συγγραφέων; Ο tempora! Ο mores!, όπως θα έλεγε και ο Κικέρων. Η υποκρισία περισσεύει!

Οι σημερινοί και οι αυριανοί ηγέτες ας μην προδώσουν το όραμα των ευρωπαϊκών λαών για μια Ευρωπαϊκή Ένωση δημοκρατίας, πολιτισμού, αλληλεγγύης, ευημερίας και ειρήνης, Αν η Ευρώπη δεν καταστεί μια πολιτιστικά, οικονομικά και στρατιωτικά συμπαγής δημοκρατική υπερδύναμη με ισότιμα και αλληλέγγυα Κράτη/Μέλη, θα οδηγηθεί μοιραία από τον επιθανάτιο ρόγχο σε μια αυτο-ευθανασία. Οι νόμοι της φύσης και της ιστορίας είναι άτεγκτοι και αμείλικτοι. Οι νικητές ανήκουν μόνο στους συνασπισμένους ισχυρούς.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Το άρθρο δημοσιεύτηκε και είναι αναρτημένο στο διαδίκτυο στα αγγλικά με τίτλο «EUROPEAN UNION: The Death Rattle of an Unreliable Union» και στα γαλλικά «UNION EUROPÉENNE: Le ronflement de mort d'une Union peu fiable».

VII - ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Όπως έχει ήδη αναφερθεί σε προηγούμενα κείμενα, οι προφητείες των τριών πραγματειών δεν είναι κάποια θεόπνευστα οράματα, αλλά βασίζονται σε συσχετισμούς και μελλοντικές εξελίξεις συγκεκριμένων γεγονότων. Η ανάλυση, η ερμηνεία και η συσχέτιση της αλληλουχίας αυτών των γεγονότων, με παρόμοια ιστορικά γεγονότα του παρελθόντος, οδηγεί σε μια σειρά προβλέψεων που ισχύουν για το χρονικό διάστημα που οι συγκεκριμένες καταστάσεις παραμένουν αμετάβλητες. Συνεπώς, οποιαδήποτε αλλαγή των δεδομένων μεταβάλλει και την εξελικτική πορεία των «προφητειών».

Για να γίνουν καλύτερα και με απλούστερο τρόπο κατανοητά τα προαναφερόμενα, ας πάρουμε ως παράδειγμα τα γεγονότα του πολυτεχνείου και το επακόλουθο δράμα του κυπριακού ελληνισμού, το οποίο αναπτύξαμε στον πρόλογο του παρόντος. Ο

φόβος των ΗΠΑ για ενδεχόμενο κίνδυνο μετατροπής της Κύπρου σε στρατιωτική βάση της Σοβιετικής Ένωσης, με την (κατά την αντίληψη των Αμερικανών) αριστερή Συμμαχία των Αδεσμεύτων, τους ανάγκασε αρχικά να προβούν σε μεγάλες παραχωρήσεις προς την Ελλάδα και εις βάρος της Τουρκίας, με το σχέδιο Άτσεσον. Η απόρριψη του σχεδίου από την Ελλάδα, η αλλαγή ηγεσίας αλλά και ταυτόχρονη «αναθεώρηση» της πολιτικής στο Κυπριακό από τη Σοβιετική Ένωση, τροχοδρόμησε μια αλληλουχία γεγονότων, στα οποία ένας έμπειρος διπλωμάτης θα διέβλεπε στρατηγικές ανατροπές εις βάρος του status quo της Κύπρου. Αυτή η πρόβλεψη του διπλωμάτη, θα ήταν μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία.

Ένας έμπειρος διεθνολόγος δεν θα εμφανιζόταν ως προφήτης, αν πρόβλεπε ότι οι εκλογές στη διάρκεια ενός πολέμου, με συνέπεια την εκ θεμελίων αναστροφή της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, εναντίον των νικητών και πρώην συμμάχων της, θα την οδηγούσε, το 1922, σε διπλωματική απομόνωση και σε αναπόφευκτη καταστροφή. Άλλο τραγικό λάθος της Ελλάδας, το οποίο αποτελούσε προτεραιότητα της εντυπωσιακά διορατικής τουρκικής εξωτερικής πολιτικής, για το ρόλο των μουσουλμάνων της Θράκης, σε μελλοντικές επεκτατικές της ενέργειες για εδαφικές διεκδικήσεις και στο Αιγαίο. Στις προτεραιότητές της ήταν η εξαφάνιση της ελληνικής μειονότητας στην Κωνσταντινούπολη και η μετονομασία της μουσουλμανικής μειονότητας ως τουρκικής. Είναι το πρώτο βήμα για διεκδίκηση αυτονομίας και μελλοντικής προσάρτησης. Το σχέδιο άρχισε να εφαρμόζεται το 1924, ένα χρόνο μετά την υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάνης. Από τις πρώτες κι' όλας μέρες παραβίασαν τους όρους για την αυτονομία της Ίμβρου και Τενέδου και απευθύνθηκαν στην Κοινωνία των Εθνών για τις περιουσίες των «Τούρκων» της Δυτικής Θράκης. Με το δόγμα της «Ελληνοτουρκικής Φιλίας», έστησαν την πιο σατανική τους παγίδα, πάνω στα λάθη της ελληνικής διπλωματίας. Το 1930 η ελληνική κυβέρνηση αποδέχτηκε την εγκατάσταση τουρκικού προξενείου στη Θράκη. Ήταν η αρχή μιας έμμεσης παραβίασης, από ελληνικής πλευράς, της Συνθήκης της Λωζάνης, υπέρ των τουρκικών συμφερόντων. Τότε ήταν που άρχισε ο διωγμός των θρησκευτικών ηγετών των Πομάκων, οι οποίοι, για να μην συλληφθούν και εκδοθούν στην Τουρκία ως «εχθροί του τουρκικού έθνους», διέφυγαν στο εξωτερικό. Το εθνικό έγκλημα συμπληρώθηκε το 1953, όταν με διαταγή της κυβέρνησης και διάταγμα του γενικού διοικητή Θράκης Γ. Φεσσόπουλου, διατάχθηκε η αντικατάσταση των πινακίδων των πομακικών

σχολείων. Θα έπρεπε, αντί για μουσουλμανικό, το σχολείο να χαρακτηρίζεται ως τουρκικό. Οι Πομάκοι αντέδρασαν οργισμένοι. Από τα 80, περίπου, σχολεία τους, μόνον ένα άλλαξε τη σχολική πινακίδα. Με το ζόρι τα ελληνόφωνα σαΐνια μας στην κυβέρνηση, προσπάθησαν να τους βαφτίσουν Τούρκους. Στη δεκαετία του 1990, με την απόλυτη κυριαρχία του εθνομηδενισμού στο Υπουργείο Παιδείας, κάποιες κυρίες που αμφισβητούσαν την «ελληνικότητα των Ελλήνων», ήταν πρόθυμες να στήσουν τις τουρκικές σημαίες στα μουσουλμανικά σχολεία της Θράκης. Να, έτσι φτάσαμε από το μακρόπνοο τουρκικό σχέδιο του ζωτικού χώρου και του στρατηγικού βάθους, στη διευρυμένη, καθαρή και ολοκληρωμένη επεκτατική και μιλιταριστική πολιτική του Ταγίπ Ερντογάν για τη «Γαλάζια Πατρίδα». Είναι μια στρατηγική που οι αφελείς την αποδίδουν στο σημερινό τούρκο πρόεδρο. Κι' όμως, αυτή τη στρατηγική την ενστερνίζονται όλα τα τουρκικά κόμματα, διότι αποτελεί γεωστρατηγική επιδίωξη, η οποία σχεδιάστηκε μετά τη Συνθήκη της Λωζάνης και εφαρμόζεται σταδιακά από όλες τις τουρκικές κυβερνήσεις. Μήπως οι διεθνολόγοι μας θα πρέπει να έχουν μαντικές ικανότητες, για το τελικό αποτέλεσμα στο απώτερο μέλλον, αν η Ελλάδα δεν αποκτήσει την επιβαλλόμενη στρατιωτική ισχύ και ισχυρές συμμαχίες; Είναι κάτι που γίνεται ορατό από τους πρώτους μήνες του 2020 στον Έβρο. Οι αυτοεκπληρούμενες προφητείες, δεν χρειάζονται θεόσταλτους προφήτες!

Από τη στιγμή που γράφτηκαν τα κείμενα αυτής της πραγματείας, διαφοροποιήθηκαν κάποια γεγονότα που επηρεάζουν την πορεία των εξελίξεων. Κάθε μεταβολή στη συγκεκριμένη πολιτική και γεωστρατηγική κατάσταση, επιφέρει και ανάλογη θετική ή αρνητική μεταβολή στις προβλέψεις. Έτσι, για την Ελλάδα, η επιτυχής αντιμετώπιση της οργανωμένης εισβολής λαθρομεταναστών από την Τουρκία, για να εγκλωβιστούν στη Δυτική Θράκη, το 2020 και η αμυντική συμφωνία με τη Γαλλία το Σεπτέμβριο του 2021, αντέστρεψε κάποιες εχθρικές στρατηγικές επιλογές. Η ίδια θετική μεταβολή θα πραγματοποιηθεί, αν ταχύτατα αντιμετωπισθεί το εθνοκτόνο γεγονός της υπογεννητικότητας, αν αναθεωρηθεί η μακρόχρονη δουλική προθυμία για διπλωματικές υποχωρήσεις, με συμβουλές από «yes-men» οσφυοκάμπτες, δήθεν έγκυρους διεθνολόγους, αν αποκαλυφθούν οι (γνωστοί!) υπηρέτες ξένων συμφερόντων σε κέντρα εξουσίας και στα ΜΜΕ, και αν εξουδετερωθεί η πεμπτοφαλαγητική δράση του εθνομηδενισμού, η οποία διασπά την εθνική ενότητα και αποθαρρύνει τα ανταντακλαστικά άμυνας λαού και στρατού, κ.ά. Οι απόψεις τους ταυτίζονται πάντα με τους

προπαγανδιστές άλλων χωρών, οι οποίες, για λόγους πολιτιστικούς, οικονομικούς ή γεωστρατηγικούς, αντιστρατεύονται βασικά ελληνικά εθνικά συμφέροντα. Σήμερα αυτοχαρακτηρίζονται ως ιδεολόγοι. Πριν από 200 χρόνια, ο Κολοκοτρώνης θα τους αποκαλούσε «προσκυνημένους Νενέκους».

Προσωπικά, με ενδόμυχη ευχή για παγκόσμια ειρήνη και για μια πολιτισμένη Ενωμένη Ευρώπη των Λαών, θα ήθελα να διαψευστούν οι καταστροφικές αυτοεκπληρούμενες προφητείες, με θετική αναστροφή όλων των μέχρι τώρα δεδομένων, για την πατρίδα μας και για την Ευρώπη. Ειδικότερα, για την Ελλάδα, η ευχή μου ως «όνειρο», (όπως το ομότιπλο μελωδικό τραγούδι του Μίκη Θεοδωράκη) είναι, η νέα γενιά των πολιτικών, να απελευθερωθεί από την οθωμανική κληρονομιά της αιματηρής (μετά από δυο εμφύλιους πολέμους στα χρόνια της Επανάστασης του 1821), «Μαυροκορδάτειας Φατρίας», της κομματικής διχόνοιας και του ρουσφετιού, και ας δημιουργήσει ένα οργανωμένο σύγχρονο κράτος. Και τότε τα αδέλφια, με αλληλοσεβασμό στις ιδεολογικές τους πεποιθήσεις (όπως στο τραγούδι), ας μπηξουν τα μαχαίρια του κομματικού μίσους στο χώμα, για να ξεπηδήσει άφθονο και γάργαρο νερό. Είναι ένα χρέος προς τις σημερινές αλλά και τις επόμενες αγέννητες γενιές.

Β' ΜΕΡΟΣ

**ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΡΘΡΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΛΙΤΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ**

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Η οργάνωση πολιτιστικών εκδηλώσεων και ιστορικής μνήμης για να τιμηθεί το μεγαλύτερο γεγονός της εθνικής παλιγγενεσίας του 1821, ήταν μια γενικά αποδεκτή απόφαση, για να θυμηθούμε τους ποταμούς αιμάτων που χύθηκαν για να αναγεννηθεί και πάλι, μετά από αιώνες δουλείας, ο ελληνισμός ως κρατική οντότητα. Ένα τέτοιο γεγονός θα πρέπει να έχει ως πρωταρχικό στόχο την προβολή της θυσίας των ηρώων του '21, να ανασυρθούν από την αφάνεια οι ήρωες που υπήρξαν θύματα της εθνοφθόρας διχόνοιας κατά τη διάρκεια της Επανάστασης και να υπομνησθούν στις νεότερες γενιές τα λάθη και τα κομματικά μίσση με τα οποία (κατά τον Μακρυγιάννη), χάθηκε ο ανθός των αγωνιστών.

Τι συμβαίνει και σχεδόν μισό χρόνο πριν μπούμε στο 2021, αυτή η γιορτή μνήμης τείνει να γίνει νέα αιτία διχασμού και διχόνοιας των Ελλήνων; Όποιος επιχειρήσει αναζητήσεις στα

ψηφιακά μέσα κοινωνικής δικτύωσης, διαπιστώνει αμέσως αυτό το έντονο κλίμα αντιθέσεων, αν και τα μεγάλα ΜΜΕ (για λόγους αναμενόμενων κρατικών διαφημίσεων!) αποφεύγουν συνήθως να επισημάνουν τις αιτίες αυτών των διογκούμενων μηνυμάτων διχασμού.

Οι εκδηλώσεις στο ΕΛΛΑΔΑ 2021 δεν είναι όπως σε φιέστες, σε φεστιβάλ ή σε μοντέρνα πανηγύρια και ούτε για να συμμετέχουν αναθεωρητές της ιστορίας, οι οποίοι θαυμάζουν τον Φαλμεράιερ που ισχυρίστηκε «ότι δεν έχουμε καμιά σχέση με την εξαφανισμένη φυλή των αρχαίων Ελλήνων». Όλα τα μέλη της οργανωτικής Επιτροπής θα έπρεπε να είναι άκρως εξειδικευμένοι επιστήμονες, οι οποίοι να πιστεύουν (αν είναι Έλληνες ή Φιλέλληνες) στην εθνική αναγκαιότητα πραγματοποίησης της Επανάστασης του 1821. Να σεβασθούν τους ήρωες προβάλλοντας τον αγώνα τους και όχι να προσπαθούν να τους μειώσουν ηθικά τονίζοντας κάποια αρνητικά σημεία της προσωπικότητάς τους. Αυτές οι λεπτομέρειες ενδιαφέρουν ειδικούς ιστορικούς ερευνητές, διότι όλοι οι μεγάλοι άνδρες της ιστορίας (Μέγας Αλέξανδρος, Μέγας Κωνσταντίνος, Μέγας Ναπολέον κλπ), είχαν ελαττώματα και διέπραξαν σφάλματα, αλλά το γενικότερο έργο τους αξιολογήθηκε με αντικειμενικότητα και όχι με τις σκοτεινές (από ιδεολογία ή εξυπηρέτηση συμφερόντων αφανών αφεντικών!) θεωρίες κάποιων αναθεωρητών της ιστορίας. Θα αναφέρω ένα απλό παράδειγμα από τη γειτονική Τουρκία, αν και το ίδιο γίνεται με μεγάλα ονόματα πολιτικών ανδρών των ευρωπαϊκών κρατών. Στην Τουρκία πρόσφατα γιορτάστηκε η Άλωση της Κωνσταντινούπολης και ακούστηκαν υμνολογίες για τον Μωάμεθ τον Πορθητή. Έγραψε μήπως κάποιος πως ο Μωάμεθ ήταν ένας αρρωστημένος παιδόφιλος; Γνωρίζουν πολλοί Έλληνες τα γεγονότα με το Λουκά Νοταρά, τον «Μέγα Δούκα» (ένα είδος πρωθυπουργού και στενού συνεργάτη του αυτοκράτορα Κων. Παλαιολόγου), ο οποίος μυστικά βοηθούσε τους Τούρκους για να καταλάβουν την Πόλη; Ορισμένοι βυζαντινοί χρονικογράφοι και μεταξύ τους ο Γεώργιος Φραντζής, φίλος και συνεργάτης του αυτοκράτορα, έγραψαν ότι ο Μωάμεθ τον προόριζε για «Μέγα Βεζύρη», όμως η ομορφιά του μικρού δεκατετράχρονου γιου του ήταν η αιτία της οικογενειακής του τραγωδίας. Όταν αρνήθηκε να παραδώσει το γιο του στο χαρέμι του Μωάμεθ, εκτελέστηκαν με αποκεφαλισμό το μικρό παιδί του, ο άντρας της κόρης του και στο τέλος ο ίδιος, αλλά και πουλήθηκε ως δούλη η σύζυγός του Παλαιολογίνα. Η κόρη του κατάφερε να σωθεί και να ζητήσει άσυλο στη Βενετία. Οι Τούρκοι διέγραψαν από την ιστορία τους τον διεστραμμένο παιδόφιλο και

υμνούν, για την προσφορά στο έθνος τους, τον μεγάλο και ηρωικό τους Πορθητή.

Από την άποψη αυτή η Επιτροπή «ΕΛΛΑΔΑ 2021», με την αξιόλογη για άλλου είδους φεστιβαλικές εκδηλώσεις πρόεδρό της αλλά χωρίς εξειδίκευση σε θέματα ιστορίας, είναι ένα σύνολο από άξιους και αντικειμενικούς ειδικούς επιστήμονες, από κάποια άσχετα άτομα (καλλιτέχνες, οικονομολόγοι κλπ) χωρίς εξειδικευμένες ιστορικές γνώσεις στον επαγγελματικό τους τομέα και ορισμένους καθηγητές με ιδέες ταυτόσημες με τις απόψεις του Φαλμεράιερ (περί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και των «ελληνόφωνων σλάβων»). Αυτοί οι τελευταίοι ήδη «έδειξαν τα δόντια τους» στην περίπτωση των δημοσιεύσεών τους για τον Ι. Καποδίστρια και για τον Γ. Καραϊσκάκη και αυτούς φοβάμαι ότι θα «καπελώσουν» την Επιτροπή για να προβάλλουν τις ιδέες τους για τη φυλετική ασυνέχεια του ελληνισμού. Γι' αυτούς η Επανάσταση του 1821 «ήταν ένα ατυχές γεγονός των ελληνόφωνων Σλάβων που αποτελούν τη σημερινή Ελλάδα».

Πληροφορήθηκα ότι στην πανηγυρική εκδήλωση της Επιτροπής στη Νέα Υόρκη, κινούνται στα παρασκήνια και ο γνωστός καθηγητής του πανεπιστημίου Αθηνών και αναγνωρισμένος μέντορας των Ελλήνων αναθεωρητών της ελληνικής ιστορίας. Η πολυπληθής ομάδα του (κάποιοι βρίσκονται και ως μέλη στην Επιτροπή), με θέσεις/κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό και κυρίως στο υπουργείο παιδείας και στα ΜΜΕ, αποτελείται από άτομα που δεν πιστεύουν ότι είμαστε Έλληνες, που ισχυρίζονται ότι, τα αρχαία ελληνικά είναι μια ξένη γλώσσα, ότι δεν πρέπει τα παιδιά να διδάσκονται στα σχολεία «τις καρικατούρες σαν τους 300 του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες» ή ότι την ελληνική επανάσταση του 1821 την έκαναν «κάποιοι ξυπόλυτοι» που θέλησαν να ανατρέψουν μια ειρηνική και συμφιλιοτική οθωμανική αυτοκρατορία, η οποία ένωσε με ιδανικό τρόπο τους βαλκανικούς λαούς κ.ά. Είναι αυτοί, οι θαυμαστές του οθωμανικού μεγαλείου και της θεωρίας των ελληνόφωνων Σλάβων, ορισμένους από τους οποίους επώνυμα (σε δημοσιευμένη επιστολή του προς γνωστό Έλληνα ηθοποιό), ο Μ. Θεοδωράκης αποκάλεσε «συμμορία», καταγγέλλοντας τον αντιπατριωτικό τους λόγο. Ο ένας από τους καταγγελλόμενους είναι μέλος της Επιτροπής.

Ας προσέξουν η κυβέρνηση και η Κ^α Αγγελοπούλου. Αυτή η μεγάλη προσπάθεια για να αναδειχθεί το έπος του 1821, να μην αποτελέσει νέα αιτία διχασμού των Ελλήνων, μιας προαιώνιας ασθένειας του ελληνισμού, η οποία συσώρευσε αμέτρητα δεινά

στη χώρα μας. Πριν διογκωθεί το κίνημα αμφισβήτησης, θα πρέπει να γίνει επαναξιολόγηση των μελών της Επιτροπής από τα εντόπια και ξένα μέλη, τα ποία με δημοσιευμένα κείμενά τους υμνούν την οθωμανική κατοχή στην Ελλάδα και αναμασούν τους αναξιόπιστους ισχυρισμούς του Φαλμεράιερ. Επίσης, η επιλεκτική μονομέρεια με μετεκπαιδευθέντες σε αγγλοσαξονικά πανεπιστήμια, με την πρώτη ματιά «μυρίζει παγκοσμιοποίηση και κατάργηση πατρίδων και συνόρων». Υπάρχουν αξιόλογοι Έλληνες και Φιλέλληνες καθηγητές ιστορίας και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, οι οποίοι ύμνησαν την Ελληνική Επανάσταση συνδέοντάς την με τη μακραίωνη πορεία του ελληνισμού. Στη μεγάλη εθνική γιορτή του 2021 προέχει η ομοψυχία και η ενότητα όλου του ελληνικού λαού. Θα πρέπει να επιδιωχθεί, χωρίς ιδεολογικούς και κομματικούς φανατισμούς, η συμμετοχή όλων όσων αγαπούν την πατρίδα μας και αναγνωρίζουν το μεγαλείο μιας Επανάστασης ΠΟΥ ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΤΟ ΓΕΝΟΣ και το πολιτιστικό του παρελθόν.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΕΩΝ

Προσπαθεί να πνιγεί αλλά και κραυγάζει για να τη σώσουν

Σε μια σειρά 4 άρθρων με τίτλο «Πως κόβεται ο γόρδιος δεσμός του μεταναστευτικού», που δημοσιεύτηκαν πρόσφατα (από τις 12 ως 16 Φεβρουαρίου 2020) στον ιστότοπο «slpress.gr», ο γνωστός έγκριτος και αξιόλογος δημοσιογράφος Σταύρος Λυγερός διερευνά με σχολαστικό (θα λέγαμε με επιστημονικό) τρόπο το σημερινό οξύ και πολύπλοκο πρόβλημα της μετανάστευσης και την εκρηκτική του κατάσταση στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου. Όσοι από τους αναγνώστες έχουν τη δυνατότητα να διαβάζουν κείμενα που αναρτώνται στο διαδίκτυο, μπορούν να αναζητήσουν αυτά τα θαυμάσια άρθρα στο Σύνδεσμο: <https://slpress.gr/politiki/pos-kovetai-o-gordios-desmos-toy-metanasteytikoy-to-metro-kleidi/>, ενώ για τους μη εξοικειωμένους

με το Internet θα παραθέσουμε κάποια βασικά και ουσιώδη σημεία των επιστημονικών του κ. Λυγερού μαζί και με δικές μας απόψεις για το σοβαρό αυτό πρόβλημα.

Σε αυτή την υπερβολικά περιληπτική παρουσίαση των κειμένων, θα χρησιμοποιήσουμε αυτολεξεί αποσπάσματα από τα κύρια σημεία των επιστημονικών του κ. Λυγερού. Αυτά εντοπίζονται στις παρακάτω καταστάσεις και γεγονότα τα οποία έχουν διαμορφωθεί μέχρι σήμερα και έχουν καταστήσει το μεταναστευτικό μια βραδυφλεγής βόμβα στα θεμέλια της ελληνικής κοινωνίας:

«- Ένα κράτος έχει δικαίωμα και υποχρέωση να επιλέγει ποιος θα εισέρχεται στην επικράτειά του.

- Η μεταναστευτική στρατηγική εδράζεται στην αρχή της μηδενικής ανοχής απέναντι στην παράνομη μετανάστευση.

- Το σημείο-κλειδί είναι να εξετασθούν ταχύτατα οι δεκάδες χιλιάδες συσσωρευμένες αιτήσεις για άσυλο.

- Η εκκαθάριση των αιτήσεων μπορεί να γίνει και με την κατάργηση περιττών διαδικασιών

- Η κύρια αιτία της συσσώρευσης είναι το γεγονός ότι, στη διάρκεια της προηγούμενης τετραετίας οι αρμόδιες επιτροπές (με την τότε σύνθεσή τους) απέφευγαν να στέλνουν πίσω μετανάστες, με τον ισχυρισμό ότι η Τουρκία δεν είναι γι' αυτούς ασφαλής χώρα. Επίσης, το πρόβλημα θεωρούνταν ως "προσφυγικό" κι όχι ως "μεταναστευτικό", ενώ είναι επιβεβαιωμένο και από τα επίσημα στοιχεία ότι μόνο ένα μικρό μονοψήφιο ποσοστό από τους αιτούντες άσυλο κρίνεται τελικώς ότι είναι πρόσφυγες.

- Το Λιμενικό και η FRONTEX έχουν καταστήσει μηχανισμός υποδοχής κι όχι αποτροπής παράνομης εισόδου.

- Το γεγονός είναι ότι η Ευρώπη έχει «βολευτεί» διότι έχει ανακόψει τις ροές προς Βορρά, μετατρέποντας την Ελλάδα σε μια περικλειστή «αποθήκη ψυχών».

- Οι ΜΚΟ έχουν μετατραπεί σε κράτος εν κράτει. Για την κατάσταση που έχει δημιουργηθεί βαριά ευθύνη φέρει η ΕΕ και η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ, οι οποίες έχουν θολές σχέσεις διαπλοκής με διεθνείς ΜΚΟ, τις οποίες χρηματοδοτούν αφειδώς. Για τις ΜΚΟ και την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ οι πρόσφυγες/μετανάστες είναι οι "πελάτες" τους, από αυτούς ζουν. Ως εκ τούτου, δεν είναι καθόλου περίεργο που με πρόσχημα τον ανθρωπισμό έχουν την τάση να συντηρούν και να διογκώνουν, αντί να συρρικνώνουν το φαινόμενο της παράνομης μετανάστευσης.

- *Εντατικοποίηση των οικειοθελών επαναπατρισμών και των αναγκαστικών απελάσεων, σύμφωνα με την πρόσφατη απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.*

- *Το καθεστώς του πρόσφυγα δεν είναι αιώνιο. Διαρκεί όσο υφίσταται ο κίνδυνος για ένα άτομο. Εάν ο πρόσφυγας παραμείνει στη χώρα που κατέφυγε παρότι στην πατρίδα του δεν κινδυνεύει, τότε από πρόσφυγας μετατρέπεται σε οικονομικό μετανάστη. Από τη στιγμή, λοιπόν, που στο 80% της Συρίας δεν υπάρχουν πλέον ένοπλες συγκρούσεις, οι Σύριοι που κατοικούσαν εκεί πρέπει να επαναπατριστούν. Το ίδιο ισχύει και για το Αφγανιστάν και για οποιαδήποτε άλλη χώρα.*

- *η Ελλάδα δεν έχει την πολυτέλεια να παίξει με τους κανόνες, τους οποίους, μάλιστα, της επέβαλαν άλλοι (Τουρκία, ΕΕ, ΟΗΕ, ΜΚΟ). Αφού δεν μπορεί να σφραγίσει τα θαλάσσια σύνορά της, ας σταματήσει να εμποδίζει τις διαρροές προς βορρά και προς την Ιταλία. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι οι αρχές ασφαλείας θα αφήσουν ανενόχλητα τα κυκλώματα των εγχώριων διακινητών να κάνουν τη δουλειά τους. Όταν οι εταίροι μας θα δουν να φθάνουν στις χώρες τους παράνομοι μετανάστες που δεν έχουν καταγραφεί στην Ελλάδα, τότε το πρόβλημα θα γίνει και δικό τους. Και τότε πιθανότατα θα αλλάξουν στάση. Όσο, όμως, βολεύονται με την κατάσταση δεν έχουν λόγο να την αλλάξουν».*

Είναι φανερό ότι με βάση λογικά και ρεαλιστικά επιχειρήματα οι προαναφερόμενες επισημάνσεις αγγίζουν την καρδιά του προβλήματος. Οι προβαλλόμενοι από Αριστερά και Δεξιά (δήθεν!) ανθρωπιστικοί λόγοι υποκρύπτουν τον υποκριτικό ανθρωπισμό των ΜΚΟ, ΕΕ και Αρμοστείας του ΟΗΕ για να «αρμέγουν» τα τεράστια κονδύλια διογκώνοντας το πρόβλημα, αλλά και να προστατεύουν την υπόλοιπη Ευρώπη μεταβάλλοντας την Ελλάδα σε αποθήκη ψυχών ή, όπως έγραφα σε κάποιο άρθρο μου, σε παλιό γαλλικό *dépotoir* (αποθήκη πτωμάτων, χωματερή). Στον ίδιο βηματισμό βρίσκονται και οι δικοί μας «προοδευτικοί ανθρωπιστές» βαφτίζοντας «μετανάστες» τα σμήνη των παράνομων εισβολέων από το Πακιστάν, το Αφγανιστάν, τη Νιγηρία, το Μαρόκο ή την Αλγερία.

Για την «προοδευτική» αλλά μη πατριωτική Αριστερά (διότι υπάρχει και η πατριωτική), η οποία συγχρόνισε έναν παράλληλο βηματισμό με τις «ανθρωπιστικές» ΜΚΟ των Ανοιχτών Συνόρων του Τζ. Σόρος, οφείλουμε ως πονόψυχοι και πολιτισμένοι και για να σώσουμε την τιμή της Ευρώπης, να φιλοξενήσουμε όλους τους δυστυχισμένους της Ασίας και της Αφρικής. Και μάλιστα να περνούν τα σύνορα χωρίς ελέγχους υγείας, ποινικού μητρώου και

επιτήρησης σε κλειστούς χώρους για αποφυγή εγκληματικών πράξεων. Θα είναι, λένε, σαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπως εξορίζονταν οι κομμουνιστές στα ξερονήσια κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Αυτά τα νησιά τα ανακήρυξαν «ιερά μνημεία» και θεωρούν ότι θα πρέπει να μένουν ακατοίκητα. Μερικοί δεν κατάφεραν ακόμα να ξεπεράσουν τις ρεβανσιστικές τους ιδεοληψίες και να δουν με ρεαλισμό «το σήμερα» και τους κινδύνους για την πατρίδα τους. Αν με την ίδια λογική ενεργούσαν οι Ρώσοι, τότε θα έπρεπε ολόκληρη η Σιβηρία να ανακηρυχθεί «μνημείο» και να μείνει ακατοίκητη. Διότι αυτή η ρωσική περιοχή δεν ήταν μόνο τρομακτικός τόπος εξορίας, αλλά και τόπος εκτελέσεων και θανάτου για εκατομμύρια αντιφρονούντων. Εκεί άφησε την τελευταία του πνοή αυτοκτονώντας (κάποιοι ισχυρίζονται ότι «τον αυτοκτόνησαν!!!) και ο ιδεολογικός τους μέντορας, ο Νίκος Ζαχαριάδης.

Οι αντιφάσεις στην ελληνική πολιτική σκηνή απαιτούν μια διαχρονική ψυχοπαθολογική ανάλυση της κομματικής συμπεριφοράς της ελληνικής πολιτικής και πνευματικής ηγεσίας. Τα γεγονότα δεν εξηγούνται με λογικούς συνειρμούς στη βάση των ιδεολογικών αρχών των κομμάτων και προπαντός μπροστά στην εμφανή αναστάτωση και στους φόβους του ελληνικού λαού από την τρομακτική γιγάντωση του μεταναστευτικού. Στη σημερινή κυβέρνηση της Δεξιάς κάποιοι βαδίζουν στον ιδεολογικό λαβύρινθο της μη πατριωτικής Αριστεράς. Προτιμούν με τις επιτάξεις στα ακριτικά νησιά να έρθουν σε ολομέτωπη σύγκρουση με την πλειοψηφία των πολιτών, αντί τα κλειστά κέντρα (μια πολλή σωστή κυβερνητική απόφαση) να κατασκευαστούν σε αραιοκατοικημένα ή ακατοίκητα νησιά του Αιγαίου. Από εκεί, με ταχύτατες διαδικασίες για το άσυλο (όλοι σχεδόν τώρα είναι λαθρομετανάστες) και με βάση την τελευταία απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για τη νομιμότητα των ομαδικών απελάσεων των παρανόμως εισερχομένων (από μη νόμιμη «θύρα εισόδου») μεταναστών σε ένα κράτος, θα επιτευχθεί η αποσυμφόρηση των νησιών αλλά και της ηπειρωτικής Ελλάδας.

Αφορμή για τις προαναφερόμενες διαπιστώσεις μου έδωσε ένα γεγονός που μνημόνευσα στο πριν από λίγες μέρες δημοσιευθέν άρθρο μου με τίτλο «Η Υπαρξιακή Διάσταση του Ελληνισμού». Όπως ομολόγησε ο ευρωβουλευτής Γιώργος Κύρτσος στη διάρκεια μιας τηλεοπτικής συζήτησης, βρέθηκε σε δύσκολη θέση όταν πρότεινε (προφανώς σε συναδέλφους της σημερινής κυβέρνησης) ως χώρο εισόδου των προσφύγων και μεταναστών

ένα αραιοκατοικημένο νησί του Αιγαίου. Για ποιο λόγο θεωρείται φασιστική και απάνθρωπη μια τέτοια πρόταση που θα «ξαναδώσει πίσω τις ζωές των κατοίκων των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου»; Αυτό ήταν το αίτημα των απελπισμένων ελλήνων ακριτών κατά την πρόσφατη μεγάλη και ειρηνική διαδήλωση στη Λέσβο. Μήπως οι Έλληνες που μετανάστευαν (πάντα με πρόσκληση) στην Αμερική, δεν περνούσαν από το Έλις Άιλαντ της Νέας Υόρκης για έλεγχο υγείας και ποινικού μητρώου; Μήπως η Ιταλία δεν έχει τη Λαμπεντούζα και η Αυστραλία το Νησί των Χριστουγέννων για τον ίδιο σκοπό; Γιατί μια πρόταση σαν του Γ. Κύρτσου είναι φασιστική και απάνθρωπη;

Τα εκατομμύρια του ανεξέλεγκτου χρήματος που αλλάζουν τσέπες για δήθεν ανθρωπιστικούς σκοπούς και σκοτεινούς στόχους, δημιούργησαν ένα ισχυρό τυχοδιωκτικό πνεύμα συμφερόντων. Πολλοί πλουτίζουν με τη δυστυχία αυτών των ανθρώπων, με υποκριτικές επικλήσεις ανθρωπιστικών αρχών οι οποίες βασίζονται, κατά την έκφραση του κ. Λυγερού, «σε θολές σχέσεις διαπλοκής». Η ελληνική πολιτική ηγεσία ας μην πνίγεται με δουλοπρέπεια στα νερά της Μεσογείου. Ας μην κραυγάζει για να σώσουν την Ελλάδα οι «προστάτες» (νταβατζήδες!) των μεταναστών. Η χώρα μας βρίσκεται σε μια ιδιότυπη κατάσταση έκτακτης ανάγκης, αν ληφθούν υπόψη και οι κίνδυνοι από την διαρκώς αυξανόμενη τουρκική επιθετικότητα. Αυτή τη στιγμή οι σωστές αποφάσεις της πολιτικής ηγεσίας θα πρέπει να βασίζονται στη ρήση του Κικέρωνα «*Salus populi suprema lex est*» (η σωτηρία του λαού είναι ο υπέρτατος νόμος).

«Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΞΑΝΑΣΤΑΥΡΩΝΕΤΑΙ» και οι διχόνοιες των Ελλήνων

Πριν από λίγες ημέρες και συγκεκριμένα από τις 24 Φεβρουαρίου, άρχισε στα νησιά μας του Ανατολικού Αιγαίου ένας «μίνι-εμφύλιος πόλεμος» μεταξύ Ελλήνων. Ακούστηκαν σκληρές φράσεις όπως «σκοτώστε τους, κάψτε τους, τσακίστε τους». Ο φανατισμός στην κορύφωσή του. Γενικός ξεσηκωμός για λυσσασμένα αλληλοεξόντωση. Όλοι προβάλλουν λόγους ιδεολογικούς με βάση την ασφάλεια των κατοίκων των νησιών, αλλά οι περισσότεροι από εμάς γνωρίζουν ότι, τα κλειστά κέντρα μεταναστών δεν τα θέλουν τα ισχυρά πλέγματα οικονομικών συμφερόντων και διαφθοράς που έχουν δημιουργηθεί από ομάδες εντόπιων και ξένων «φιλανθρώπων». Είναι αυτοί οι οποίοι

παριστάνουν τους προστάτες των δυστυχισμένων που συρρέουν από την Ασία και την Αφρική και επικαλούνται την «ελληνική φιλοξενία» για να προβάλλουν τη.....«βαρβαρότητα!» της υπόλοιπης Ευρώπης, με το επιχείρημα ότι το πρόβλημα είναι μόνο ευρωπαϊκό.

Είναι βέβαιο πως τα κλειστά κέντρα θα ανακόψουν τις μεγάλες ροές των μεταναστών, με ταυτόχρονο έλεγχο υγείας, ποινικού μητρώου και εγκληματικής συμπεριφοράς κάποιων εισερχομένων, όπως απέδειξε η λήψη παρόμοιων μέτρων από άλλες δημοκρατικές χώρες. Η Τουρκία εύλογα επιθυμεί τη συνέχιση των ανεξέλεγκτων ροών για να συνεχίσει τους εκβιασμούς, ενώ η Ευρώπη με μια Frontex που κατόντησε Υπηρεσία Υποδοχής παράνομων μεταναστών και με τη δημιουργία (με γενναία χρηματοδότηση) της ευρωπαϊκής συρματοφραχτής ασφάλειας από τα νότια σύνορα της Αλβανίας και ως την Ανατολική Βουλγαρία, «έχει βολευτεί» και δεν πολυνοιάζεται για τα ελληνικά προβλήματα.

Όλοι (φυσικά και οι Τούρκοι) παρακολουθούν από μακριά τις ελληνικές διαμάχες περιμένοντας να βγάλουν μόνοι τα μάτια τους. Με την έλλειψη συνεννόησης και ενιαίας στρατηγικής μεταξύ των ελληνικών κομμάτων, επιβεβαιώνεται και η διαπίστωση του «Αγά» στο προαναφερόμενο μνημειώδες έργο του Καζαντζάκη (όταν συγκρούονται οι Λυκοβρισιώτες με τους Σαρακηνιώτες) λέγοντας στο Μπραϊμάκι του: *«Άσε τους Ρωμιούς να σκοτώνονται αναμεταξύ τους. Δεν έχει ξοφλημό ανάθεμά τη για ράτσα! {...}... άμα βγάλουν καλά καλά τα μάτια τους, καβαλικεύω τη φοράδα μου και πάω και βάνω τάξη...»*.

Σ' αυτό το έργο ο Καζαντζάκης προβάλλει με έναν εξαϋλωμένο και αφανή τρόπο τη Διχόνοια των Ελλήνων, όπως την είδε και την έζησε, μετά τις θηριωδίες και τις καταστροφές του εμφυλίου πολέμου του 1945-1949. Στο τελευταίο του έργο «Οι Αδερφοφάδες», αυτή η καταδίκη της Διχόνοιας είναι πλέον έντονη και ξεκάθαρη. Κρίνει τις συνέπειες όλων των πράξεων βίας με βάση τον ψυχισμό και τις ιδεολογικές θέσεις των δυο βασικών προσώπων του έργου, δηλαδή τον ατελέσφορο συναισθηματισμό του ειρηνόφιλου ιερέα και τη ρεαλιστική σκληρότητα του συγχωριανού του καπετάνιου των ανταρτών.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στον Αγά της Λυκόβρυσης. Βαθύς γνώστης της αλαζονικής τουρκικής νοοτροπίας και του απαξιωτικού τρόπου αξιολόγησης από αυτούς των Ελλήνων και κάθε κατάστασης ή γεγονότος ελληνικού ενδιαφέροντος, ο Καζαντζάκης καυτηριάζει όχι μόνο την προαιώνια ελληνική

αλληλοφαγωμάρα αλλά και την έξω από κάθε έννοια εντιμότητας, πειθαρχίας και ήθους συμπεριφορά του Νεοέλληνα.

Ο τούρκος αξιωματούχος αναλύει (με την πένα του Καζαντζάκη) απλά και με μεγάλη πειστικότητα, την προαιώνια διχόνοια αυτής της «αναθεματισμένης ράτσας» που αλληλοσκοτώνεται. Παραθέτουμε ολόκληρο το ενδιαφέρον αυτό κείμενο από το XX Κεφάλαιο του συγκλονιστικού μυθιστορήματος «Ο Χριστός Ξανασταυρώνεται»:

{ -Μωρέ, μην είσαι παλαβός, μην ανακατεύεσαι στις ρωμαίικες δουλειές. Παλιά κατάρα είναι αυτή, από Θεού. Άκου τι μου 'λεγε ο μακαρίτης ο παππούς μου, να καταλάβεις. Όλα τα 'καμε καλά ο Αλλάχ, μου 'λεγε, όλα, μα μια μέρα βρέθηκε μπόσικος, έπιασε φωτιά και κοπριά κι έπλασε το Ρωμιό. Μα ευτύς, ως τον είδε το μετάνιωσε. Είχε ένα μάτι ο αφιλότιμος που τρυπούσε αστάλι. «Τι να γίνει τώρα, μουρμούρισε ο Αλλάχ, την έπαθα. Ας πιάσω να κάμω τώρα τον Τούρκο, να σφάξει το Ρωμιό, να βρει ο κόσμος την ησυχία του». Έπιασε το λοιπόν μέλι και μπαρούτι, τα μάλαξε καλά καλά, έφτιασε τον Τούρκο. Κι ευτύς, χωρίς να χασομεράει βάνει σ' ένα ταψί τον Τούρκο και το Ρωμιό να παλέψουν. Πάλευαν, πάλευαν από το πρωί ως το βράδυ, κανένας δεν έριχνε κάτω τον άλλο, μα ευτύς, ως σκοτείνιασε, βάνει ο άτιμος ο Ρωμιός τρικλοποδιά, κάτω ο Τούρκος! «Ο διάβολος να με πάρει, μουρμούρισε ο Αλλάχ, την έπαθα πάλι. Τούτοι οι Ρωμιοί θα φάνε τον κόσμο, πάνε οι κόπτοι μου χαμένοι... Τι να κάμω;». Όλη νύχτα δεν έκλεισε μάτι ο κακομοίρης, μα το πρωί τινάχτηκε απάνω και χτύπησε τις χερούκλες του: «Βρήκα! Βρήκα! Φώναξε. Έπιασε πάλι φωτιά και κοπριά, κι έφτιασε έναν άλλο Ρωμιό. Και τους έβαλε στο ταψί να παλέψουν. Άρχισε το πάλεμα. Τρικλοποδιά ο ένας, τρικλοποδιά κι ο άλλος, μπηχτές ο ένας, μπηχτές κι ο άλλος, μπαμπεσιά ο ένας, μπαμπεσιά κι ο άλλος Πάλευαν, πάλευαν, έπεφταν, σηκώνονταν, πάλευαν πάλι, ξανάπεφταν, ξανασηκώνονταν, πάλευαν.... Κι ακόμα παλεύουν! Κι έτσι ο κόσμος, Μπραϊμάκι μου, βρήκε την ησυχία του. }

Ο ΗΓΕΤΗΣ ΚΑΙ Η ΔΑΜΟΚΛΕΙΟΣ ΣΠΑΘΗ

Υπάρχουν κάποιες κρίσιμες και τραγικές στιγμές για κάποιον άνθρωπο (ή ένα κράτος), που οι αποφάσεις τις οποίες αναγκάζεται να πάρει είναι καθοριστικές για την ίδια του την ύπαρξη. Είναι οι στιγμές που βρίσκεται στην άκρη του γκρεμού και θα πρέπει να αποφασίσει αν θα περιμένει παθητικά να τον σπρώξουν οι διώκτες του στην άβυσσο, ή αν θα αδράξει το σπαθί και θα αποφασίσει να αγωνιστεί για να ζήσει ή να πεθάνει έντιμα. Αυτές τις κρίσιμες στιγμές ο Ν. Καζαντζάκης τις συγκεκριμενοποίησε στο πρόσωπο του «κάθε Έλληνα που προδίδει τη ράτσα του», αν δεν τολμήσει έστω και μια φορά στη ζωή του να πάρει μια τέτοια γενναία και καθοριστική για την ύπαρξή του απόφαση.

Αυτή την κρίσιμη στιγμή για την Ελλάδα, ο ηγέτης που έχει αναλάβει το βαρύ καθήκον να οδηγήσει τη χώρα αποφεύγοντας

τους κινδύνους και τα αδιέξοδα, είναι ο Κυριάκος Μητσοτάκης. Είναι η στιγμή των μεγάλων και κρίσιμων αποφάσεων. Από τα μέτρα που έχουν ανακοινωθεί για το μεταναστευτικό (ή για να είμαστε πιο ειλικρινείς θα μιλούσαμε για μέτρα οργανωμένης λαθροεισβολής από κάθε καρυδιάς καρύδι της Ασίας και της Αφρικής), η κυβέρνηση έδειξε αυτό που από καιρό γνωρίζει και ο πιο απλός Έλληνας. Οι μάσκες δήθεν φίλων και φανερών εχθρών έχουν πλέον πέσει. Τα κάστανα από τη φωτιά αν δεν τα βγάλουμε μόνοι μας θα γίνουν πυρακτωμένα κάρβουνα. Η Δαμόκλειος Σπάθη άρχισε να αιωρείται πάνω από τα κεφάλια του πρωθυπουργού και των συμβούλων του, υπενθυμίζοντας το χρέος κάθε ηγέτη να λάβει όλα, μα κυριολεκτικά όλα, τα μέτρα για την αποσόβηση των κινδύνων που απειλούν την πατρίδα. Είναι η ώρα που δεν υπάρχουν κομματικοί φίλοι ή πολιτικοί αντίπαλοι. Ένας πραγματικός ηγέτης λύνει αποφασιστικά με το ξίφος τον Γόρδιο Δεσμό.

Μίλησα για κομματικούς φίλους διότι, η μέχρι σήμερα απραξία που δημιούργησε χάσμα ανάμεσα στο λαό και στην πολιτική ηγεσία (συμπολίτευσης και αντιπολίτευσης), οφείλεται σε παράγοντες εθνομηδενιστικής νοοτροπίας που επηρεάζουν τις αποφάσεις όλων των κομμάτων. Ο δημοσιογράφος Μιχάλης Ιγνατίου σε χθεσινό (29-2-2020) άρθρο του αποδίδει αυτή την απραξία «στη γνωστή εθνομηδενιστική και νεοφιλελεύθερη ελίτ της Αθήνας», η οποία έχει ισχυρές κομματικά πολύχρωμες προσβάσεις εξουσίας στον κρατικό μηχανισμό. Αριστεροί και Νεοταξικοί (Νεοφιλελεύθεροι), αν και ταξικά ξεκινούν από διαφορετική βάση, επιδιώκουν και συνεργάζονται για την εδραίωση της κοινωνίας και του κράτους των «ανοιχτών συνόρων», ένα ιδεολογικό δημιούργημα της παγκοσμιοποίησης με ενορχηστρωτή τον γνωστό τυχοδιώκτη των χρηματιστηρίων Τζορτζ Σόρος, αυτή την πάμπλουτη και άπληστη μαμή που έφερε στον κόσμο εκατοντάδες Μη Κυβερνητικές του Οργανώσεις (ΜΚΟ) απάτριδων απατεώνων.

Για τον εθνομηδενισμό έχω γράψει δεκάδες άρθρα και δεν θα επιθυμούσα να επεκταθώ περισσότερο επαναλαμβάνοντας τα ίδια επιχειρήματα. Ο πρωθυπουργός γνωρίζει πιθανόν καλύτερα από μένα το πρόβλημα, διότι αναπότρεπτα δέχεται πιέσεις στο εσωτερικό αλλά προφανώς εντονότερες και από το εξωτερικό. Οι σημερινές στιγμές είναι κρίσιμες και ως υπεύθυνος ηγέτης θα πρέπει να λάβει γενναίες και δημοκρατικές αποφάσεις. Ήδη γνωρίζει ότι τα πλοία του NATO, η Frontex και το Ελληνικό Λιμενικό κατόνησαν μονάδες υποδοχής λαθροεισβολέων και όχι

αποτροπής παραβίασης των ελληνικών θαλάσσιων συνόρων. Χθες, μια ακυβέρνητη βάρκα με αφρικανούς οικονομικούς μετανάστες («πρόσφυγες»!!!), οδηγήθηκε στη Λέσβο από τη Frontex αντί να την επιστρέψουν στα τουρκικά παράλια, όπου συνωθούνται χιλιάδες λαθροεισβολείς. Άμεση επιστροφή παρανόμως εισερχομένων σε ένα κράτος, προβλέπει και η τελευταία απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Με μια τέτοια ζοφερή πραγματικότητα περιμένουμε να μας σώσουν οι Ευρωπαίοι; Αν πραγματικά το πιστεύουμε τότε είμαστε ή αφελείς ή κρετίνοι!

Αν οι πιέσεις της «εθνομηδενιστικής ελίτ των Αθηνών και των Βρυξελλών» είναι αφόρητες για τον πρωθυπουργό, με το παραμύθι περί φασισμού και ρατσισμού, ας καταφύγει στην υπέρτατη εξουσία που είναι η λαϊκή βούληση. Οι εθνομηδενιστές, υμνούν υποκριτικά τη Δημοκρατία αλλά φοβούνται την ελεύθερη έκφραση της λαϊκής βούλησης, η οποία είναι η βάση κάθε δημοκρατικής κρατικής εξουσίας. Η αντιπολίτευση πρότεινε στο νέο σύνταγμα την προσφυγή σε δημοψηφίσματα για σοβαρά εθνικά θέματα, ένα μέτρο που δεν εφάρμοσε στο καυτό εθνικό πρόβλημα του «μακεδονικού». Ο πρωθυπουργός, βλέποντας τις αλογότριχες από τη Δαμόκλεια Σπάθη να ξεφτίζουν, με κίνδυνο να δεχτεί θανατηφόρο πλήγμα, ας απευθυνθεί στο λαό. Το αποτέλεσμα ενός δημοψηφίσματος, μια έκφραση της λαϊκής βούλησης και δείγμα πραγματικού δημοκρατικού ήθους, θα τον προστατεύσει από τις οργανωμένες εθνομηδενιστικές κορώνες.

Ο κ. Μητσοτάκης έχει επιλεγεί από το λαό (και τη μοίρα!) να είναι ο ηγέτης της Ελλάδας σ' αυτές τις κρίσιμες στιγμές για τον ελληνισμό. Από την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί η Ιστορία είτε θα τον κρίνει ως εθνάρχη με σιδερένια πυγμή, είτε ως ηγέτη που αγνόησε τους κινδύνους για τον ελληνισμό και κυρίως για τους Έλληνες των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου. Ενδεικτικά θα μπορούσαμε να υποδείξουμε παρακάτω κάποια θέματα που θα ήταν δυνατόν να τεθούν ως ερωτήματα στο δημοψήφισμα, τα οποία αποτελούν αντικείμενο συζητήσεων όχι μόνο στα ΜΜΕ αλλά και στα καφενεία των μικρότερων χωριών:

-Είστε υπέρ ή κατά της κήρυξης της χώρας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης;

-Είστε υπέρ ή κατά των ανοιχτών συνόρων;

-Είστε υπέρ ή κατά της αναγκαστικής επιστροφής (push back) των παρανόμως εισερχομένων στην ελληνική επικράτεια; (είναι νόμιμη ενέργεια με βάση την απόφαση του ΕΔΑΔ)

-Είστε υπέρ ή κατά της μεταφοράς όλων των παράνομα εισερχομένων από τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου σε κλειστά κέντρα ακατοίκητων ή αραιοκατοικημένων ελληνικών νησιών;

-Είστε υπέρ ή κατά των ελεγχόμενων κλειστών κέντρων;

-Είστε υπέρ ή κατά της άμεσης απομάκρυνσης των ΜΚΟ;

Τα μεγάλα εθνικά προβλήματα στην Ελλάδα συνεχώς διογκώνονται, διότι υποδεικνύουν κουλτουριάρικες και αφελείς λύσεις κάποιοι άσχετοι στη Βουλή και στις Τηλεοράσεις και επηρεάζουν με ιδεολογικά φληναφήματα την εκάστοτε πολιτική εξουσία. Στην περίπτωση αυτή έχει απόλυτη εφαρμογή η ρήση του γνωστού πολιτικού, φιλοσόφου και συγγραφέα Μπέρτραντ Ράσελ ότι, το πρόβλημα σ' αυτό τον κόσμο είναι πως «*οι ηλίθιοι είναι σίγουροι για τον εαυτό τους και οι λογικοί γεμάτοι αμφιβολίες*». Όμως, ένας πραγματικός ηγέτης δεν πρέπει να έχει καμιά αμφιβολία, όταν κυβερνά σύμφωνα με τη θέληση του λαού και τα συμφέροντα της πατρίδας του.

ΑΡΚΕΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΠΩΝΥΜΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ;

Η περίπτωση του ναυάρχου Τζέιμς Σταυρίδη

Η αφορμή για τη διατύπωση του παραπάνω ερωτήματος υπήρξε η ενέργεια, ως λομππίστα των τουρκικών συμφερόντων, του απόστρατου ελληνοαμερικανού ναυάρχου Τζέιμς Σταυρίδη, να στηρίζει με πάθος τη σημερινή πολιτική του καθεστώτος Ερντογάν. Σκληρή κριτική στο Σταυρίδη, το παιδί ενός Μικρασιάτη που γλίτωσε από τις σφαγές της Σμύρνης του 1922, ασκήθηκε όχι μόνο από τα ομογενειακά ΜΜΕ των ΗΠΑ, αλλά και από ελληνικές εφημερίδες. Σε άρθρο στον έγκυρο ιστότοπο «SLpress» του γνωστού έγκριτου δημοσιογράφου Σταύρου Λυγερού, ο Σταυρίδης χαρακτηρίζεται ως «ο πιο Τούρκος από Τούρκους».

Αυτό το θέμα με απασχόλησε έντονα από τα μέσα της δεκαετίας του 1970, όταν κυκλοφόρησε το βιβλίο του Νίκου Δήμου «Η Δυστυχία του να είσαι Έλληνας» και αργότερα συνέκρινα το περιεχόμενό του με το βιβλίο του Νιγηριανού Σαμ Τσέουκας «Το Θαύμα να νοιώθεις Έλληνας». Τότε είχα διερωτηθεί ποιος από τους δυο συγγραφείς ήταν στην πραγματικότητα ο αληθινός Έλληνας! Ο πρώτος, όπως μας ενημερώνει στην εισαγωγή της γαλλικής μετάφρασης του 2012 ο εκδότης του οίκου «Payot», κατηγορήθηκε στη χώρα του διότι προσπάθησε να αποδομήσει «την εθνική ταυτότητα των Ελλήνων» (pour la déconstruction de l'identité grecque). Ο δεύτερος ύμνησε το απaráμιλλο μεγαλείο του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, αλλά και μιας σύγχρονης Ελλάδας «με την ανθρώπινη ψυχή της φιλοξενίας και του φιλότιμου» του απλού Έλληνα.

Στο τέλος της δεκαετίας του 1990, εμφανίστηκε μια πολυπληθής ομάδα καθηγητών πανεπιστημίου, πολιτικών, δημοσιογράφων και καλλιτεχνών. οι οποίοι κατέλαβαν βασικά πόστα κρατικής εξουσίας σε φορείς που διαμορφώνουν το φρόνημα του λαού (κυρίως στην Εκπαίδευση και στα ΜΜΕ) και επανέλαβαν το τροπάριο του «Δυστυχισμένου Έλληνα» αλλά σε διαφοροποιημένο ρυθμό και τόνο. Αυτοί, όλοι τους με ελληνικά ονόματα και επώνυμα, μορφωμένοι, επαγγελματικά καταξιωμένοι, υψηλόμισθοι και κρατικοδίαιτοι, αλλά και κοινωνικά και οικονομικά προνομιούχοι, έβγαλαν από σκονισμένα συρτάρια την αναξιόπιστη πλέον σήμερα θεωρία του Φαλμεράιερ και αγωνίστηκαν με πείσμα (για ποιο λόγο άραγε!) να μας πείσουν πως «δεν είμαστε Έλληνες αλλά ελληνόφωνοι άλλων βαλκανικών λαών». Ο Τζέιμς (Δημήτριος) Σταυρίδης μπροστά σ' αυτούς τους μαέστρους λομππίστες αφανών αφεντικών και συμφερόντων, μοιάζει σαν παραπλανημένο αρχάριο μαθητούδι. Ας δούμε όμως τι ακριβώς έκανε αυτός ο κατ' όνομα Ελληνοαμερικανός, ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται για Τουρκοαμερικανό.

Όταν παλαιότερα, ως πλοίαρχος του αμερικανικού πολεμικού ναυτικού επισκέφθηκε τη Σμύρνη, έγραψε ότι ένιωσε βαθιά συγκίνηση όταν αναλογίστηκε το δράμα του συνονόματου παππού του που γλίτωσε (μαζί με τη γιαγιά του) το θάνατο «κατά την τουρκική εθνοκάθαρση των Ελλήνων» στην περίοδο της μικρασιατικής καταστροφής του 1922, ενώ ο αδελφός (του παππού του) δολοφονήθηκε πριν προλάβει να επιβιβασθεί στη βάρκα σωτηρίας. Ο ξεριζωμένος πρόγονος του Τζέιμς έφτασε στον Πειραιά ρακένδυτος και με την ψυχή στα δόντια και μετά από ολιγόχρονη παραμονή στην Ελλάδα μετανάστευσε, όπως χιλιάδες

άλλοι δυστυχισμένοι πρόσφυγες, στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Αυτές οι συγκινητικές αναφορές του Τζέιμς Σταυρίδη στους άγρια καταδιωγμένους προγόνους του και η εκπληκτική του σταδιοδρομία στο πολεμικό ναυτικό, εδραίωσαν τη φήμη του στον ελληνισμό της Αμερικής ως αμερικανού πατριώτη που τιμούσε τις ελληνικές του προγονικές ρίζες. Τον τίμησαν με πλακέτες και διθυραμβικές προσφωνήσεις σε πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Η επαγγελματική του άνοδος συντέλεσε στην αποστασιοποίησή του από τα πατριωτικά και πολιτιστικά δρώμενα της ομογένειας. Άρχισε να ενσωματώνεται στους φιλοτουρκικούς κύκλους του αμερικανικού πενταγώνου και όταν πλέον ως ανώτατος διοικητής του ευρωπαϊκού τομέα του NATO (Supreme Allied Commander Europe) επισκέφθηκε και πάλι την Τουρκία, «ξέχασε» την εθνικάθαρση, τον χάρη στην τύχη διασωθέντα παππού του και τον δολοφονηθέντα αδελφό του παππού του και με τις δηλώσεις του εξέφρασε την έκδηλη ικανοποίησή του που «επέστρεψε στο έθνος (Τουρκία)», από το οποίο οι πρόγονοί του μετανάστευσαν (*αξιοπρεπώς και με ευχές για καλό ταξίδι!!!*) στην Αμερική, αφού πραγματοποίησαν «μια σύντομη στάση και στην Ελλάδα». Αυτή η λεκτική διατύπωση μας θυμίζει κάπως τον «συνωστισμό» σε ελληνικό σχολικό βιβλίο, που αντικατάστησε τη «φοβερή σφαγή αμάχων» στο λιμάνι της Σμύρνης, την οποία με εκπληκτική γλαφυρότητα περιγράφει ο τότε αμερικανός πρόξενος Τζορτζ Χόρτον. Πλήρως συντονισμένος με το φιλοτουρκικό λόμπυ των ΗΠΑ ο Σταυρίδης δήλωσε:

«Turkey is a vital and important NATO ally, and for me it was a chance to return to the nation from which my grandfather and grandmother emigrated to the United States, after stopping briefly in Greece» (Η Τουρκία είναι ένας ζωτικός και σημαντικός σύμμαχος του NATO, και για μένα ήταν μια ευκαιρία να επιστρέψω στο έθνος από το οποίο ο παππούς και η γιαγιά μου μετανάστευσαν στις Ηνωμένες Πολιτείες, αφού σταμάτησαν για λίγο στην Ελλάδα).

Όταν αποστρατεύτηκε ήταν ήδη ιδεολογικά προετοιμασμένος για να προσφέρει υπηρεσίες λομπίστα στις τουρκικές υπηρεσίες προπαγάνδας, με τους ελληνοπατριωτικούς ενδοιασμούς του, όπως έγραψαν ομογενειακές εφημερίδες, «να πνίγονται σε ποταμούς δολαρίων!». Σε εκδήλωση που πραγματοποίησε το «Turkish Heritage Foundation», η ομιλία του ήταν συναρπαστική και ίσως καλύτερη από παρόμοιες ομιλίες και δηλώσεις του Ταγίπ Ερντογάν. Υποστήριξε με θέρμη τα τουρκικά επιχειρήματα ότι, η αγορά των πυραύλων S-400 από τη Ρωσία δεν αποτελεί λογική

αιτιολογία για την εχθρική αντιμετώπιση της Τουρκίας και για τυχόν αποπομπή της από το ΝΑΤΟ. Ύμνησε το μεγαλείο, τη δύναμη και την εμπειρία του τουρκικού στρατού, τη στρατηγική σημασία της Τουρκίας για την Αμερική, την αξιοπιστία της στη ατλαντική συμμαχία και πρότεινε τεχνικές λύσεις ώστε να συνυπάρξουν οι ρωσικοί πύραυλοι με τα αμερικανικά οπλικά συστήματα 5^{ης} γενιάς. Αν σκεφθεί κανείς ότι, αυτός ο ελληνοαμερικανός θα διοριζόταν σύμβουλος εθνικής ασφαλείας αν εκλεγόταν πρόεδρος των ΗΠΑ η Χίλαρι Κλίντον, είναι εύκολο να κατανοηθούν οι αριστοτεχνικές προβλέψεις του ισχυρού τουρκικού λόμπι στην Ουάσινγκτον. Άλλωστε, και ο νικητής της Χίλαρι, ο Ντόναλντ Τραμπ, είχε αρχικά διορίσει ως σύμβουλο ασφαλείας τον απόστρατο στρατηγό και λομππίστα των τουρκικών συμφερόντων Μάικ Φλιν. Και αυτός, όπως ακριβώς και ο ναύαρχος Σταυρίδης, υποστήριξε με πείσμα και με την ίδια φρασεολογία τα τουρκικά επιχειρήματα για την αγορά των πυραύλων S-400 από τη Ρωσία. Επίσης, έναντι αστρονομικών ποσών διευκόλυνε τις προσβάσεις του τουρκικού λόμπι στη Βουλή των Αντιπροσώπων και στη Γερουσία, αλλά και ανέλαβε την υποχρέωση να οργανώσει την απαγωγή του Φετουλάχ Γκιουλέν από πράκτορες της τουρκικής αντικατασκοπίας. Οι συνεννοήσεις του Φλιν για την απαγωγή του ιμάμη, έγιναν στο ξενοδοχείο Essex της Νέας Υόρκης με τον τούρκο υπουργό εξωτερικών Μεβλούτ Τσαβούσογλου και το γαμπρό του Ερντογάν, τον υπουργό Οικονομικών Μπεράτ Αλμπαϊράκ. Η αμοιβή του στρατηγού καθορίστηκε στα 15 εκατομμύρια δολάρια.

Η Τουρκία, χωρίς να έχει τουρκοαμερικανούς πολίτες διαθέτει στην Ουάσινγκτον ένα από τα ισχυρότερα λόμπι, ίσως το δεύτερο μετά το εβραϊκό. Με άφθονο χρήμα έχουν εξαγορασθεί στελέχη του υπουργείου εξωτερικών, βουλευτές, γερουσιαστές, ναύαρχοι, στρατηγοί, γνωστοί δημοσιογράφοι και γενικά άνθρωποι σε κρατικές θέσεις/κλειδιά ή επώνυμοι διαμορφωτές της κοινής γνώμης. Το πανίσχυρο ελληνικό λόμπι που υπήρχε, πριν από τον εξαναγκασμό από το Πατριαρχείο, σε παραίτηση του αρχιεπισκόπου Ιακώβου, έχει παραχωρήσει τη θέση του σε κατακερματισμένα, αλληλοσυγκρουόμενα και αλληλοϋβριζόμενα ανίσχυρα εκκλησιαστικά και ιδιωτικά καπετανάτα, με ευθύνη της ανώτατης ηγεσίας της Ορθοδοξίας. Αν αναλογισθεί κάποιος και τις επιπτώσεις από την αναγνώριση της αυτόνομης ορθόδοξης εκκλησίας της Ουκρανίας (στο πλαίσιο των ανταγωνισμών ΗΠΑ-Ρωσίας), κατανοεί εύκολα τη δυνατότητα της Τουρκίας να παίζει τα

γνωστά της παιχνίδια της γάτας και του ποντικού, εν όψει του ήδη διαφαινόμενου σχίσματος στους κόλπους της Ορθοδοξίας.

Στις πολυετείς έρευνές μου σε κείμενα ευρωπαϊκών συγγραφέων και αρθρογράφων, διαπίστωσα ότι πολλοί πλαστογράφοι της ελληνικής ιστορίας επικαλούνται τα δημοσιεύματα ελλήνων διανοουμένων για να ισχυροποιήσουν τα επιχειρήματά τους. Συνήθως πρόκειται για εντόπιους ή για Έλληνες καθηγητές του εξωτερικού, οι οποίοι αμφισβητούν «την ελληνικότητα των σύγχρονων Ελλήνων ή των αρχαίων Μακεδόνων». Όλοι τους έχουν ελληνικά ονόματα αλλά απουσιάζει εντελώς η ελληνική εθνική συνείδηση. Μερικοί είναι σκληροί κατήγοροι του «ελληνικού ρατσισμού, εθνικισμού και милитарισμού!», όπως π.χ. ο Ν. Δήμου που προαναφέραμε στην αρχή του άρθρου ή ο καθηγητής του πανεπιστημίου της Οτάβα του Καναδά και του πανεπιστημίου της Κωνσταντινούπολης Δημήτριος Κιτσίκης. Αυτός ο καθηγητής στο έργο του με τον τουρκικό τίτλο «Yunan Propagandasi» (Η Ελληνική Προπαγάνδα) που εκδόθηκε το 1964 στην Κωνσταντινούπολη, εμφανίζει όλες της ιμπεριαλιστικές θέσεις μιας εθνικιστικής Ελλάδας από την οποία «κινδυνεύει η φουκαριάρα και ειρηνόφιλη Τουρκία!!!). Ο Κιτσίκης θεωρείται ως ένας από τους μεγαλύτερους γεωπολιτολόγους από ορισμένα δυτικοευρωπαϊκά κέντρα, τα οποία επιδιώκουν να οικειοποιηθούν την αρχαιοελληνική πολιτιστική κληρονομιά με το ιδεολόγημα του Φαλμεράιερ ότι, στις φλέβες των σημερινών Ελλήνων «δεν υπάρχει ούτε σταγόνα αίματος των αρχαίων Ελλήνων». Πάνω σε αυτούς τους σχεδιασμούς βασίστηκε η Ιστορία της Ευρώπης του Ντιροζέλ που χρηματοδότησε η Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και χωριστή Ιστορία των χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης με ποικιλόχρωμους χρηματοδότες και μεταξύ τους ο πανταχού παρών Τζορτζ Σόρος. Η πρώτη, ως ευρωπαϊκή ιστορία άρχιζε στο τέλος του 8^{ου} αιώνα, από την εποχή του Καρλομάγνου και η δεύτερη, των Βαλκανικών Χωρών, από την οθωμανική περίοδο της δυναστείας των Οσμανιδών (Osmanlı Hanedanı) που αρχίζει από τα μέσα του 14^{ου} αιώνα.

Η θεωρία του Δ. Κιτσίκη για την «Ενδιάμεση Περιοχή», διευκόλυνε αυτούς τους σχεδιασμούς, με την πλήρη ενσωμάτωση των Ελλήνων στον τουρκοϊσλαμικό πολιτισμό. Προέβλεπε τη δημιουργία μιας ενιαίας και μεγάλης ελληνοτουρκικής συνομοσπονδίας, με την οποία θα αλληλοσυμπληρώνονταν οι δυο πολιτισμοί. Κάτι παρόμοιο είχαν προτείνει και στο Μωάμεθ Β΄, τον πορθητή της Κωνσταντινούπολης, κάποιοι πολιτικοί και

θρησκευτικοί ηγέτες του Βυζαντίου. Θα μπορούσε έτσι ο τούρκος σουλτάνος, σαν τον Καρλομάγνο, να διεκδικήσει τα κληρονομικά δικαιώματα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, με την ανάδειξή του σε ηγέτη «μιας Ελληνοτουρκικής Αυτοκρατορίας». Αυτή την κληρονομιά ο Κιτσίκης τη διεύρυνε και με στοιχεία του αρχαίου ιωνικού πολιτισμού, αφού υποστήριξε ότι τα ανατολικά στοιχεία αυτού του πολιτισμού στη Μικρά Ασία και στα νησιά του Αιγαίου είναι τουρκικής καταγωγής και συνεπώς ο Όμηρος ή ο Θαλής ο Μιλήσιος είναι πρόγονοι των Τούρκων. Σ' αυτό το σημείο οι απόψεις του συμπίπτουν με τους ισχυρισμούς του τέως Τούρκου πρωθυπουργού Τουργκούτ Οζάλ, όπως διατυπώνονται στο βιβλίο του «La Turquie en Europe» (Η Τουρκία στην Ευρώπη). Ήταν το πρώτο βήμα για τη μελλοντική διεκδίκηση της κυριαρχίας (προσάρτησης) των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, η οποία εντάσσεται στη μακρόχρονη επεκτατική πολιτική της Τουρκίας, με σχεδιασμό της δημογραφικής, στρατιωτικής και οικονομικής της ενδυνάμωσης. Οι απόψεις αυτές του Κιτσίκη υιοθετήθηκαν από τους έλληνες αναθεωρητές της ιστορίας (εθνομηδενιστές) και επιχειρήθηκαν συνεχείς ριζικές αλλαγές στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα από το απόλυτα ελεγχόμενο από αυτούς υπουργείο παιδείας και θρησκευμάτων, από το τέλος της δεκαετίας του 1990.

Θα πρέπει κάποτε να εγκαταλείψουμε τις εμμονές μας για τους ξένους μισέλληνες. Τη μεγαλύτερη ζημία στα ελληνικά συμφέροντα την προκαλούν άτομα με ελληνικά ονοματεπώνυμα. Διότι στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης, κατά την οποία η μοναδική ηθική και κοινωνική αξία είναι το χρήμα, ισχύει απόλυτα η ρεαλιστική ρήση του Όττο φον Μπίσμαρκ: «Τα σκυλιά» είπε «ακολουθούν πάντα πιστά και υπάκουα το αφεντικό που τα ταΐζει».

Ο «ΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ» ΔΕΝ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Για να ζήσουν οι παράνομοι μετανάστες της Μορια, θα πρέπει να πεθάνουν οι Έλληνες της Λεσβου;

Αυτή την «ανθρωπιστική» εκδοχή της δήθεν πολιτισμένης ευρωπαϊκής κοινωνίας των «Ανοιχτών (και αφάνταστα κερδοσκοπικών!) Συνόρων» του Τζ. Σόρος, έρχεται να αποκαλύψει το βιβλίο του παλαίμαχου γάλλου πολιτικού Ζαν Πιέρ Σεβενεμάν «ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ (ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ) ΝΑ ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΕΥΣΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ, ΘΑ ΤΗ ΣΩΣΕΙ». Είναι μια φράση από τα κείμενα του Απόστολου και Ευαγγελιστή Αγίου Ματθαίου.

Πριν προβούμε σε κάποια σχόλια παραθέτουμε τον τίτλο στα γαλλικά και σε ελεύθερη μετάφρασή του στα ελληνικά, όπως δημοσιεύτηκε στο γαλλικό εβδομαδιαίο περιοδικό «Le Point»:

JEAN-PIERRE CHEVÈNEMENT : «Contre la violence, l'angélisme ne protège pas»

EXCLUSIF: Le « Che» publie ses Mémoires, «Qui veut risquer sa vie la sauvera» (Robert Laffont). Il nous en offre des extraits et se confie au «Point».

Propos recueillis par Jérôme Cordelier

Modifié le 09/09/2020 à 18:20 - Publié le 09/09/2020 à 17:30 |
Le Point

JEAN-PIERRE CHEVENEMENT: «Ενάντια στη βία, ο ΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ δεν προστατεύει»

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ: Ο «Che» (ο Ζαν-Πιέρ Σεβενεμάν) δημοσιεύει τα απομνημονεύματά του. «Όποιος θέλει να διακινδυνεύσει τη ζωή του θα τη σώσει» (Εκδόσεις Robert Laffont). Μας προσφέρει αποσπάσματα και εμπιστεύεται το "Point".

Επιλεγέντα/συλλεγέντα σχόλια από τον Jérôme Cordelier

Τροποποιήθηκε στις 09/09/2020 στις 18:20-Δημοσιεύτηκε στις 09/09/2020 στις 17:30 / Le Point

Το βιβλίο συμπληρώνει με τον καλύτερο τρόπο τις διαπιστώσεις του άρθρου μου «Η διερεύνηση της ιδεολογίας του ελληνικού φαλμεραϊερισμού» που αναρτήθηκε στο Facebook στις 8-9-2020. Σε κάποιο σημείο του άρθρου γίνεται αναφορά στις ελληνοτουρκικές σχέσεις και στην ψευδαίσθηση των ελληνικών κυβερνήσεων πως, με την πολιτική του κατευνασμού, των υποχωρήσεων και μιας ελληνοτουρκικής (λυκο)φιλίας, θα κατόρθωναν να αποτρέψουν την τουρκική πολεμοχαρή επιθετικότητα. Η ίδια δουλικότητα υπήρξε και στο μεταναστευτικό. Η προστασία των χιλιάδων λαθροεισβολέων που παραβίασαν τα ελληνικά σύνορα (οι νόμιμοι πρόσφυγες είναι ελάχιστοι), τέθηκε πάνω από την προστασία και την ασφάλεια των Ελλήνων κατοίκων των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου. Προσπαθούμε να σώσουμε τους «εταίρους» μας από τη μεταναστευτική πλημμυρίδα και αυτοί σφυρίζουν αμέριμνα και από πάνω κάποιοι μας κατακρίνουν για βαρβαρότητες, τη στιγμή που οι κάτοικοι των νησιών μας ζουν φοβερούς κινδύνους ζωής, περιουσίας, μετάδοσης ασθενειών λόγω Covid-19 κλπ και το ελληνικό κράτος αντιμετωπίζει προβλήματα εθνικής ασφάλειας. Οι Έλληνες

πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες έπασχαν για δεκαετίες (όλοι τώρα ξύπνησαν ξαφνικά!) από την ψευδαίσθηση μιας φαντασίωσης απραξίας και λήθαργου, την οποία ο Σεβενεμάν χαρακτηρίζει ως «Αγγελισμός» (angélisme).

Ο «Αγγελισμός» (l'angélisme), ως έννοια είναι ένα είδος ιδεολογίας με φανατισμό θρησκευτικής αίρεσης, ο οποίος απέναντι στον πατριωτισμό ερμηνεύεται ως δειλία και παραίτηση για αγώνα και αντίσταση. Είναι μια κατάσταση παιδαριώδους ψευδαίσθησης ότι, με υποχωρήσεις και απεμπόληση δικαιωμάτων οδηγείσαι σε έναν κόσμο «αγγελικά πλασμένο». Πιστεύεις ότι υποχωρώντας συνεχώς θα κατορθώσεις να αποφύγεις τη βία του αντιπάλου. Στην πραγματικότητα ισχύει η ρεαλιστική ρήση του Τσώρτσιλ για τον αφελή απελπισμένο που πάσχει από το φοβικό σύνδρομο του κατευνασμού και ταΐζει έναν κροκόδειλο με την ελπίδα να φαγωθεί τελευταίος.

Επειδή όμως σ' αυτή τη χώρα, όποιος ενδιαφέρεται για την πατρίδα του και τον ανώνυμο λαό και ξεγυμνώνει την απανθρωπιά της, τόσο κερδοφόρας στις ΜΚΟ κλπ, «φιλανθρωπίας» χαρακτηρίζεται από την ακραία φανατική διεθνιστική διανόηση ως φασίστας, ρατσιστής, βάρβαρος κλπ., ας δούμε ποιος είναι ο Ζ. Π. Σεβενεμάν.

Παλιό στέλεχος του ανθρωπιστικού σοσιαλισμού και επί χρόνια στέλεχος του κόμματος του Φρανσουά Μιτεράν, διαφώνησε μαζί του όταν ο τελευταίος, ως πρόεδρος της Γαλλίας, συναίνεσε σε μια οικονομική «φιλελεύθερη παρένθεση»(parenthèse libérale) το 1983, στην έναρξη αποσυναρμολόγησης των δομών του δημοκρατικού κράτους (démantèlement de l'État républicain) στον πόλεμο του κόλπου του 1991 και σε μια Ευρώπη αποκομμένη από τους λαούς της (à une Europe coupée des peuples). Το αγαπημένο του απόφθεγμα ως δοκιμασμένου πολιτικού ήταν ότι, ο κάθε υπουργός μιας κυβέρνησης οφείλει να έχει το στόμα του κλειστό. Αν αποφασίσει (όπως ο ίδιος το έπραξε) και θελήσει να το ανοίξει, τότε παραιτείται (Un ministre, ça ferme sa gueule. Si ça veut l'ouvrir, ça démissionne).

Στην Ελλάδα, οι «Αγγελισμοταρτούφοι» παρίσταναν επί δεκαετίες τους ειδικούς διεθνολόγους και κυβερνητικούς συμβούλους του φοβικού συνδρόμου του κατευνασμού μιας Τουρκίας η οποία, επί μισόν αιώνα, εξοπλίζεται με ολοφάνερο στόχο να επεκτείνει την κυριαρχία της και σε ελληνικά εδάφη. Κάποιοι όμως πολεμοχαρείς και φασίστες(!), σαν τον Ζ. Π. Σεβενεμάν, δεν συμφωνούν μαζί τους και μας λένε «ΟΤΙ ΘΑ ΖΗΣΟΥΝ, ΟΤΙ ΘΑ ΕΠΙΒΙΩΣΟΥΝ, ΜΟΝΟΝ ΟΣΟΙ ΕΙΝΑΙ

ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΝΑ ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΕΥΣΟΥΝ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ»
μπροστά στα επικίνδυνα σχέδια παρανοϊκών ηγετών.

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΑ «ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΗ» ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

Οι πονόψυχοι δουλέμποροι των Μ.Κ.Ο.

Το κείμενο αυτό μπορεί να θεωρηθεί ως συνέχεια του άρθρου μου για τις φωτιές στη Μόρια της Λέσβου. Θα πρέπει από την αρχή να ξεκαθαρίσουμε ότι οι λέξεις πρόσφυγας, (νόμιμος) μετανάστης και λαθρομετανάστης(ή λαθροεισβολέας) έχουν τελείως διαφορετικές έννοιες, αλλά ο χωρίς ιδεολογικούς και κομματικούς φραγμούς δυτικοευρωπαϊκός εθνομηδενισμός, τους ταύτισε όλους εννοιολογικά με τους κατατρεγμένους πρόσφυγες των εμπόλεμων περιοχών, τους οποίους προστατεύει το Διεθνές Δίκαιο.

Οι Αφγανοί ρέμπελοι (ανάμεσά τους και δυο ασυνόδευτα άκακα παιδάκια με περπατούρες και μπιμπερό!) που πυρπόλησαν με εγκληματικό σχέδιο, ως οργανωμένη στρατιωτική μονάδα, τη Μόρια της Λέσβου, δεν έχουν καμιά σχέση με τους πρόσφυγες ή τους νόμιμους μετανάστες. Δεν είναι και ούτε μπορούν να γίνουν συγκρίσεις με τους δικούς μας (με προσκλήσεις και ιατρικές εξετάσεις) μετανάστες της Αμερικής και της Ευρώπης ή τους καταδιωγμένους Έλληνες πρόσφυγες μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή του 1922 και τις απελάσεις της δεκαετίας του 1960 (μετά το πογκρόμ του Σεπτέμβρη του 1955) της ελληνικής μειονότητας στην Τουρκία.

Οι θέσεις που διατύπωσε ο καθηγητής Αντώνης Λιάκος στο παρακάτω επισυναπτόμενο άρθρο που δημοσιεύτηκε στην «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», αποσιωπούν την παρανομία της εισόδου των λαθρομεταναστών στο ελληνικό έδαφος και, με τη γνωστή μέθοδο της «φιλανθρωπίας» που χαρακτηρίζει και τους πτωματοφάγους γύπες των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων (ΜΚΟ), δικαιολογούν τις εγκληματικές πράξεις των Αφγανών ως αποτέλεσμα μιας κατανοητής και συγγνωστής «απελπισίας των ανθρώπων, και κυρίως των νέων που βρέθηκαν παγιδευμένοι σε αυτή την κόλαση, στη Λέσβο».

Οι απόψεις του τέως καθηγητή ιστορίας του πανεπιστημίου Αθηνών και πάνω από δυο δεκαετίες σε θέσεις/κλειδιά στο Υπουργείο Παιδείας (σε όλες σχεδόν τις κυβερνήσεις) ως ειδικού σε θέματα «αναμόρφωσης» της Εκπαίδευσης, είναι απόλυτα σύμφωνες με όσα διατύπωσε στα βιβλία και στα δημοσιευμένα άρθρα του (κυρίως) στο «ΒΗΜΑ». Θεωρείται μέντορας της ομάδας των Αναθεωρητών της Ιστορίας, στην οποία ανήκουν οι πανεπιστημιακοί Μαρία Ρεπούση, Θάλεια Δραγώνα, Άννα Φραγκουδάκη, Χριστίνα Κουλούρη, Νίκος Μουζέλης κ.ά. Ο τελευταίος, μάλιστα, είναι μέλος της Επιτροπής «ΕΛΛΑΔΑ 2021» της Γιάννας Αγγελοπούλου, για τον εορτασμό των 200 χρόνων από την Επανάσταση του 1821.

Έχω διαβάσει πολλά κείμενα των ευρωπαίων και ελλήνων αναθεωρητών της ιστορίας (ο απλός λαός τους ξέρει ως «εθνομηδενιστές») και έχω γράψει δεκάδες άρθρα γι' αυτή την κομμουνιστο-καπιταλιστική ιδεολογία προσωπικών συμφερόντων και γεωστρατηγικών επιδιώξεων κάποιων Μεγάλων Δυνάμεων. Είναι ένα «ΣΥΣΤΗΜΑ» συνεργασίας και αμοιβαίων συμφερόντων ανάμεσα σε σκληρούς δεξιούς καπιταλιστές, σαν το γνωστό κερδοσκόπο Τζορτζ Σόρος και διανοούμενους μαρξιστές σαν τον τέως υπουργό εξωτερικών της Γερμανίας Γιόσκα Φίσερ και τον επί

δέκα χρόνια πρόεδρο της Κομισιόν Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο (και οι δυο παλαιότερα, πριν γίνουν μεγάλοι και τρανοί, ήταν Αναρχο-Μαοιστές). Οι διανοούμενοι της Αριστεράς (συνήθως οι περισσότεροι από αυτούς είναι κρατικοδίαιτοι επαγγελματίες), αποτελούν τα «μυαλά» και τις αμειβόμενες πένες των άπληστων Δεξιών τραπεζιτών της παγκοσμιοποίησης, οι οποίοι διέλυσαν το κοινωνικό κράτος και δημιούργησαν στρατιές φτωχών, ανέργων και πεινασμένων. Όλοι τους είναι ακραίοι διεθνιστές που οραματίζονται μια πολιτιστική χαβούζα των λαών, είναι άθεοι ή αγνωστικιστές, επιδιώκουν τη διάλυση των εθνικών κρατών και «ως φιλόανθρωποι» είναι υπέρ των Ανοιχτών Συνόρων και προσπαθούν με τις ΜΚΟ (και τον χορό εκατομμυρίων που απομυζούν σαν βδέλλες) να σώσουν πρόσφυγες που όμως «δεν είναι πρόσφυγες(!)». Είναι η πολύτιμη πελατεία τους. Όσο πιο πολλοί τόσο και περισσότερα εκατομμύρια δολάρια!

Αυτό το δήθεν ανθρωπιστικό και φιλανθρωπικό προσωπείο ενός παγκόσμιου καθεστωτικού συστήματος που έχει ως θεό «το Χρήμα», προκαλεί απορίες στον απλό πολίτη που γνωρίζει την απονιά και τη σκληρότητα ενός τραπεζίτη, ενός τοκογλύφου ή γενικά ενός κερδοσκόπου. Αυτή η ανθρωπιστική πλημμυρίδα δεν εξαντλείται ούτε στο ποινικό σύστημα των ευρωπαϊκών χωρών, ακόμα και όταν πρόκειται για παράνομους μετανάστες που εγκληματούν συνεχώς και τρομοκρατούν τους πολίτες. Άκουσα και είδα στην τηλεόραση τον υπουργό κ. Χρυσοχοϊδή να ομολογεί ότι, τα μέλη μιας σπείρας επικίνδυνων αλλοδαπών ληστών συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν και αποφυλακίστηκαν 100 φορές. Ναι, 100 φορές! Ο αριθμός είναι ακριβής. Και τίθεται το ερώτημα: Σε όλες τις κυβερνήσεις που πέρασαν τόσα χρόνια, δεν υπάρχει ούτε ένας αρμόδιος να προστατεύσει το λαό, στέλνοντας στα σπίτια τους, στην Αφρική ή στην Ασία, αυτά τα επικίνδυνα άτομα; Γιατί τόση ανεξήγητη ανθρωπιά(!) σε εγκληματίες που δεν κατανοούν τι θα πει οίκτος και επιείκεια! Η υποκρισία περισεύει στην Κοινωνία των Ανοιχτών Συνόρων!

Οι δικοί μας εθνομηδενιστές έχουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά σε σύγκριση με τους άλλους ευρωπαίους πανεπιστημιακούς αναθεωρητές. Όπως έγραψα στην πραγματεία μου «Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», διαπράττουν το βδελυρό έγκλημα της «Μητροκτονίας». Δολοφονούν το πολιτιστικό παρελθόν μιας Μάνας (της Πατρίδας τους) η οποία τους ταΐζει με χρυσά κουτάλια. Στα βιβλία και στα άρθρα τους επιμένουν για να μας πείσουν, προβάλλοντας τα γελοία επιχειρήματα του διεστραμμένου (καταδικάστηκε στη Βαυαρία!) και διπλού

πρακτορα/προπαγανδιστή Γερμανίας-Ρωσίας Φαλμεράιερ. Ισχυρίζονται ότι δεν είμαστε Έλληνες αλλά «Ελληνόφωνοι Σλάβοι», ότι η φυλή των Αρχαίων Ελλήνων εξαφανίστηκε και συνεπώς οι σημερινοί Έλληνες είναι ένα μόνο κατ' όνομα ψεύτικο δημιούργημα των Ευρωπαίων, ότι τα αρχαία ελληνικά είναι μια ξένη γλώσσα, ότι δεν υπήρχε Οθωμανική Κατοχή και πως οι υποδουλωμένοι Έλληνες ήταν ευχαριστημένοι (ΣΣ-πηδούσαν από τη χαρά τους όταν τους έπαιρναν τα αγόρια τους για γενίτσαρους και τα κορίτσια τους για τα χαρέμια!!!) που ζούσαν σε μια ειρηνική και ανεξίθρησκη μεγάλη τουρκική αυτοκρατορία κ.ά. παρόμοια. Είναι αυτή η αυτοκρατορία «της καρδιάς και της γαλάζιας πατρίδας» που θέλει να αναστήσει ο σουλτάνος Ταγίπ Ερντογάν.

Ο κ. Λιάκος, ως ειδικός σε παιδαγωγικά θέματα, λόγω των μακροχρόνιων υψηλών καθηκόντων του στο Υπουργείο Παιδείας, με άρθρο του στο «ΒΗΜΑ» έδινε συμβουλές για μια νέα διαπαιδαγώγηση των μαθητών, ώστε να μην διδάσκονται κάποιες «καρικατούρες σαν τους 300 Σπαρτιάτες του Λεωνίδα». Κάποιοι άλλοι επεξηγώντας αυτή την αναγκαιότητα, υποστήριξαν ότι με αυτό τον τρόπο οι μαθητές δεν θα ήταν θύματα της απάτης(!) ότι «δήθεν είμαστε απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων». Με αυτά τα «δήθεν» ως αιτιολογία, άλλαξαν εντελώς στα τελευταία χρόνια τα ιστορικά, κυρίως, βιβλία των σχολείων. Έγιναν επίσης ανατρεπτικές αλλαγές στο μάθημα των θρησκευτικών από κυβερνητικούς ηγέτες, οι οποίοι αποφάσισαν να οργανώσουν την Ελληνική Εκκλησία, ενώ όλοι ξέρουν και οι ίδιοι το δηλώνουν ότι είναι άθεοι. Είναι σαν να διορίζεις έναν άσχετο και ειρηνόφιλο κλητήρα ενός υπουργείου ως στρατάρχη, για να καταρτίσει τα επιτελικά σχέδια και να οργανώσει έναν πόλεμο για την άμυνα της χώρας σε περίπτωση εχθρικής επίθεσης. Τελείως άσχετος και από πλευράς γνώσεων του προβλήματος,, αλλά και από πλευράς αντικειμενικότητας και στοιχειώδους λογικής λόγω εχθρικής ιδεολογίας.

Ας δούμε όμως τι γράφει το άρθρο της «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ» για τις δηλώσεις του καθηγητή Αντώνη Λιάκου.

«Φωτιές» άναψε ο Αντώνης Λιάκος στην Κουμουνδούρου

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

[Αντώνης Αντζολέτος](#)

18.09.2020 • 08:04 πμ

«Πονοκέφαλο» αλλά και μούδιασμα προκάλεσε στην Κουμουνδούρου η ανάρτηση του Αντώνη Λιάκου στο Facebook, καθώς ο ιστορικός εμφανίζεται, αν και ο ίδιος το αρνείται, να

υπερασπίζεται τους πρόσφυγες που έβαλαν τη φωτιά στη Μόρια. Το μέλος της Κεντρικής Επιτροπής Ανασυγκρότησης του ΣΥΡΙΖΑ, που συμμετέχει στην «Προοδευτική Συμμαχία», ανέφερε: «Αν ήμουν 16-17 χρόνων, είχα περάσει από χίλια μύρια κύματα για να φτάσω σε ευρωπαϊκή γη της επαγγελίας και βρισκόμουν στην κόλαση της Μόριας, κι εγώ φωτιά θα έβαζα. Να μην αφήσουμε ανυπεράσπιστους τους Αφγανούς νεαρούς πρόσφυγες. Να οργανώσουμε τη νομική τους υπεράσπιση. Να μην τους εγκαταλείψουμε στα χέρια του Χρυσοχοϊδη. Είναι και δημοκρατικό και ανθρωπιστικό καθήκον».

Η αντίδραση ήταν άμεση από τον υπουργό Προστασίας του Πολίτη, ο οποίος απάντησε στον κ. Λιάκο πως το κάψιμο της Μόριας έχει εκθέσει 30.000 ντόπιους και 15.000 πρόσφυγες σε αυξημένο κίνδυνο κορωνοϊού, δημιουργώντας παράλληλα μεγάλο θέμα δημόσιας τάξης έως και εθνικής ασφάλειας. «Ποιος άφρων λοιπόν ισχυρίζεται πως θα έκαιγε κι αυτός τη Μόρια; Ο φανατισμός τυφλώνει, ο ανορθολογισμός τρομάζει κι η ανευθυνότητα περισσεύει με τέτοιες δηλώσεις», σημείωσε ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης. Τη διαγραφή του Αντώνη Λιάκου ζήτησε η Ν.Δ.: «Αν ο κ. Τσίπρας δεν αντιδράσει, σημαίνει ότι υιοθετεί αυτές τις απόψεις, που είναι χαρακτηριστικές τού πώς αντιλαμβάνεται ο ΣΥΡΙΖΑ την οργανωμένη πολιτεία, τη δημοκρατία και τη δικαιοσύνη».

Διευκρινιστική δήλωση

Η αναστάτωση που προκλήθηκε οδήγησε, σύμφωνα με πληροφορίες, σε επικοινωνία του κόμματος με το μέλος της ΚΕΑ. Ο Αντώνης Λιάκος προχώρησε σε μια διευκρινιστική δήλωση προκειμένου να σβήσει τις «φωτιές» που άναψε η ανάρτησή του: «Δεν έγραψα “κάψτε τη Μόρια” ή “κάνετε καλά που την κάψατε”, ούτε την επικροτούσα. Θέλει να δείξει την απελπισία των ανθρώπων, και κυρίως των νέων που βρέθηκαν παγιδευμένοι σε αυτή την κόλαση. Το έγκλημα στη Μόρια είχε συντελεστεί πριν την καταστροφή της. Στην υποκρισία και στην ένοχη σιωπή σας αναζητήστε τις πολιτικές σας ευθύνες».

Στο πλευρό του στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ στάθηκε ο Νίκος Φίλης, ο οποίος με ανακοίνωσή του ανέφερε πως ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη διαστρεβλώνει τη δήλωσή του: «Λέγοντας ο Αντώνης Λιάκος ότι σε αυτή την κατάσταση κάθε 16άρης θα έκαιγε το κάτεργό του, βγάζει μια κραυγή ελευθερίας για κάθε ανθρώπινο πλάσμα που βρίσκεται σε παρόμοιες συνθήκες. Κι αυτή η κραυγή μάς αφορά όλους. Ποιος από εμάς ως 16χρονος δεν θα ένιωθε το ίδιο; Ας δώσουμε μια έντιμη απάντηση». Ο

πρώην υπουργός Παιδείας συμπλήρωσε πως «δεν περιμένουμε, βέβαια, από πρόσωπα σαν τον κ. Χρυσοχοΐδη, που ειδικεύονται στην κατασκευή ενόχων και “εσωτερικών εχθρών” να κατανοήσουν το μήνυμα του Λιάκου. Τουλάχιστον, ας σιωπήσουν αντί να επιδίδονται σε συκοφαντίες εναντίον της Αριστεράς και των ανθρώπων της».

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Κάποια κοινωνικά προβλήματα είναι τόσο σοβαρά αλλά και ευαίσθητα ώστε, λόγω των έντονων αντιθέσεων που δημιουργούν, πολλοί φροντίζουν να μην τα σχολιάζουν για να αποφεύγουν προσωπικές λεκτικές επιθέσεις ή βαρείς γενικούς χαρακτηρισμούς από τη μια ή (εφόσον οι σχολιασμοί είναι αντικειμενικοί) και από τις δυο αντιτιθέμενες πλευρές. Παραβλέποντας αυτό το γεγονός και πιστεύοντας ότι τα μεγάλα κοινωνικά και εθνικά προβλήματα είναι ανεπίτρεπτο και εγκληματικό να κρύβονται κάτω από το χαλί, θα ασχοληθώ και πάλι με το πρόβλημα της θανατικής ποινής σε ειδεχθείς εγκληματίες. Σε προγενέστερη σειρά τεσσάρων άρθρων μου με τίτλο «Η καλπάζουσα εγκληματικότητα και ο τρόμος της

ανασφάλειας», είχα μεταξύ των άλλων διευκρινίσει για ποιο λόγο, ως φοιτητής, στην περίοδο της δεκαετίας του '50, πίστευα στην κατάργηση της θανατικής ποινής. Κάποιες σκόπιμες ή από αμέλεια δικαστικές πλάνες και ο μαρτυρικός και «πανηγυρικός» τρόπος δημόσιας εκτέλεσης των καταδικασμένων, δημιούργησε ένα κλίμα ανθρωπισμού και επιείκειας ακόμα και για τους υπεύθυνους συγγενών και ειδεχθών εγκλημάτων, τα οποία ήταν ελάχιστα και κυρίως για λόγους ερωτικού πάθους, για κτηματικές ή για οικονομικές διαφορές μεταξύ του δράστη και του θύματος. Η ένοπλη ληστεία και μάλιστα με φόνο των θυμάτων μέσα στο σπίτι τους, ήταν μια σχεδόν άγνωστη μορφή εγκληματικής βίας, για το λόγο ότι για τους δράστες προβλεπόταν η ποινή του θανάτου. Οι κακοποιοί που επιχειρούσαν ληστείες σε σπίτια, φρόντιζαν να μην έχουν στην τσέπη τους ούτε σουγιά για να μην κατηγορηθούν ότι κατείχαν φονικό όργανο. Η ληστεία μετά φόνο ήταν ένα σχεδόν ανύπαρκτο είδος εγκληματικής βίας. Σήμερα, από τα στατιστικά στοιχεία που θα παραθέσουμε αργότερα, φαίνεται πως αυτό το είδος της ληστείας αποτελεί πάγια πρακτική των κακοποιών οι οποίοι, λόγω της ανυπαρξίας σοβαρών ποινικών κυρώσεων και των, κατά καιρούς, μέτρων επιείκειας για την αποσυμφόρηση των φυλακών, επιχειρούν δολοφονικές πράξεις χωρίς αξιόλογη γι' αυτούς συνέπεια. Άλλωστε, είναι βέβαιο, ότι και ένας κατά συρροήν δολοφόνος δεν πρόκειται να μείνει στη φυλακή περισσότερο από 20 χρόνια, ενώ (αν υπολογίσουμε και τα «παραθυράκια του νόμου») ίσως σε λιγότερο από μια δεκαετία παίρνει και «άδειες εξόδου» από τις οποίες κάποιιο δεν επιστρέφουν ποτέ. Όλοι γίναμε φιλόανθρωποι και πονόψυχοι! Τα θύματα και τα δράματα των οικογενειών τους ποιος τα θυμάται; Ποιος υπολόγισε πόσες εκατοντάδες αθώοι θα ζούσαν αν πέθαιναν (καταδικασμένοι σε θάνατο) δυο, τρεις ή πέντε συγγενείς δολοφόνοι; Αλλά και με ποια κριτήρια κάποιιο που δεν κάνουν αυτού του είδους τις συγκρίσεις μπορούν να θεωρούνται ανθρωπιστές και πολιτισμένοι;

Αφορμή για το παρόν άρθρο δόθηκε από την πρόσφατη πληροφορία ότι, στις ΗΠΑ από όπου ξεκίνησε και καθιερώθηκε στη δεκαετία του '70, σχεδόν παγκοσμίως (με την επικράτηση της παγκοσμιοποίησης και των μονεταριστικών ιδεών ορισμένων «φιλόανθρωπων» σαν τον Τζορτζ Σόρος) η σημερινή επιεικής αντιμετώπιση των εγκληματιών, υπάρχει πλέον μια σαφής τάση για επιστροφή σε παλαιότερες μορφές επιβολής ποινών σε περιπτώσεις σοβαρών και ειδεχθών εγκλημάτων. Ο υπουργός δικαιοσύνης ζήτησε από το Ανώτατο Δικαστήριο να διερευνήσει τις

υφιστάμενες διαδικασίες και να γνωμοδοτήσει για την επαναθεσμοθέτηση επιβολής της θανατικής ποινής από τις ομοσπονδιακές αρχές της αμερικανικής κυβέρνησης. Σε μια τέτοια περίπτωση η Κεντρική (Ομοσπονδιακή) Κυβέρνηση θα έχει το δικαίωμα επιβολής της θανατικής ποινής για ομοσπονδιακά εγκλήματα και στις Πολιτείες στις οποίες αυτή έχει καταργηθεί.

Σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, μετά την τεράστια αύξηση των εγκλημάτων σε αδύναμες κυρίως κοινωνικές ομάδες πολιτών (υπέργυροι, ασθενείς και ανάπηροι, παιδιά, γυναίκες κλπ), άρχισαν να ακούγονται φωνές για επαναφορά της θανατικής ποινής για ειδικά και γενικά ιδιαίτερης σκληρότητας εγκλήματα. Αν οι «θεοφώτιστοι» πολιτικοί ηγέτες της Ευρώπης αποφάσιζαν να θέσουν το θέμα στην κρίση των λαών τους με δημοψηφίσματα, είναι βέβαιο ότι η επαναφορά της θανατικής ποινής θα ήταν, με πλειοψηφία, ένα αναμφισβήτητο γεγονός. Άλλωστε, ποτέ δεν ρωτήθηκαν οι λαοί για την κατάργηση της θανατικής ποινής, στο πλαίσιο της διαλαλούμενης δημοκρατικής λαϊκής κυριαρχίας, αλλά αυθαίρετα «το σύστημα της παγκόσμιας έννομης τάξης» αποφάσισε, για ανθρωπιστικούς λόγους (η «ανθρωπιά» σήμερα είναι το επιχείρημα και κάποιων απατεώνων για να πλουτίσουν, προβάλλοντας τη δυστυχία ανθρώπων και ζώων) και ερήμην των πολιτών για ένα τόσο σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα του «Δικαίου της Ανταπόδοσης».

Σε μερικές περιπτώσεις κάποιες αποφάσεις δείχνουν τον πρόχειρο τρόπο που λαμβάνονται, ενώ έχουν σημαντικές επιπτώσεις στο σύνολο των πολιτών. Ας πάρουμε την περίπτωση της Γαλλίας. Στις αρχές της δεκαετίας του '70 ο πρόεδρος Ζορζ Πομπιντού είχε με σαφήνεια ξεκαθαρίσει ότι ποτέ δεν θα συναινούσε στην κατάργηση της θανατικής ποινής. Μάλιστα, αρνήθηκε να δώσει χάρη σε έναν Αλγερινό κλέφτη που σκότωσε, με ανατριχιαστικό κυνισμό, μια σχεδόν ετοιμόγεννη γυναίκα και την εφτάχρονη κόρη της, ενώ είχε ήδη βρει και αρπάξει το ποσό των δυο χιλιάδων γαλλικών φράγκων που υπήρχαν στην κουζίνα του σπιτιού. Τότε είχαν αρχίσει να επικρατούν οι «αμερικανικές διεθνιστικές ανθρωπιστικές απόψεις» για τους φονιάδες και η γαλλική Αριστερά κατηγόρησε τον Πομπιντού ως «φασίστα, ρατσιστή και δολοφόνο». Λίγο αργότερα, ο πρόεδρος Ζακ Σιράκ είχε τις ίδιες ιδεολογικές θέσεις με τον Πομπιντού. Όμως, ο ερωτιάρης νέος πρόεδρος είχε υπερβολική αγάπη και αδυναμία στην ερωμένη του. Όπως μας πληροφορούν οι δημοσιογράφοι και συγγραφείς του βιβλίου «Sexus Politicus» Κριστόφ Ντελουάρ και Κριστόφ Ντιμπούα, ο Σιράκ ήταν αποφασισμένος να θυσιάσει τη

λαμπρή και καλπάζουσα πολιτική του καριέρα για να παντρευτεί την αγαπημένη του, παίρνοντας διαζύγιο από την σύζυγό του, την Μπερναντέτ. Οι δυο δημοσιογράφοι δεν αποκάλυψαν το όνομα της ερωμένης του Σιράκ. Αργότερα όμως άλλοι ερευνητές βρήκαν ότι ήταν η όμορφη δημοσιογράφος της «Le Figaro» Ζακλίν Σαμπριντόν, η οποία πίστευε, όπως πολλοί άλλοι, ότι η κοινωνία δεν έχει το δικαίωμα να δολοφονεί (εκτελεί) ούτε τους δολοφόνους. Ο ερωτευμένος πρόεδρος αποφάσισε «δημοκρατικά» και σύμφωνα με τους κανόνες της λαϊκής κυριαρχίας (!), να ικανοποιήσει την επιθυμία της Ζακλίν και υπέγραψε το νόμο για την κατάργηση της θανατικής ποινής στη Γαλλία. Η απόφαση αυτή είχε εμφανείς συνέπειες. Στην περίοδο 1970-1980, πριν από την κατάργηση της θανατικής ποινής πραγματοποιήθηκαν 5 δολοφονίες ανηλίκων. Μετά την κατάργηση και κατά το διάστημα 1984-1993 έγιναν δεκαεφταπλάσιες φτάνοντας στις 84.

Από τότε κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι. Οι κοινωνίες μετατράπηκαν σε ζούγκλες. Ο απλός πολίτης ζει σήμερα σε ένα καθεστώς τρόμου. Προσπαθεί να επιβιώσει πίσω από συρματοπλέγματα στους εξωτερικούς τοίχους της αυλής, με συστήματα συναγερμού, με την ασφάλεια μεγαλόσωμων άγριων σκυλιών, οπλισμένος με δίκαννο και με βαριές σιδεριές σε πόρτες και παράθυρα. Οι γέροι και οι σωματικά αδύναμοι είναι τα εύκολα θύματα. Σε δεκάδες ανέρχονται οι θάνατοι μόνο από ασφυξία λόγω φίμωσης με πλαστικές ταινίες. Είναι ένα κόλπο που εφάρμοσαν κυρίως αλλοδαποί δολοφόνοι για να εξοντώνουν τους μάρτυρες/θύματα, ενώ ταυτόχρονα σε περίπτωση σύλληψής τους δεν θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί το αδίκημα του φόνου και κυρίως του φόνου εκ προμελέτης.

Τα επίσημα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ μόνο για εγκλήματα κατά ζωής και για σωματικές βλάβες είναι συγκλονιστικά. Το 2014 οι κακουργηματικές πράξεις για αφαίρεση ανθρώπινης ζωής έφτασαν στις 494 και το 2017 στις 500, ενώ οι σωματικές βλάβες για τα αντίστοιχα χρόνια έφτασαν στις 6007 και 6501. Αν κάνουμε μια αναγωγή σε περίοδο δωδεκαετίας μόνο για τις εγκληματικές πράξεις κατά ζωής και με ετήσιο Μέσο Όρο τις 500, θα διαπιστώσουμε με τρόπο ότι οι δολοφονίες ή οι απόπειρες δολοφονίας στη χώρα μας φτάνουν περίπου στις 6000. Θα ήταν όμως χρήσιμη η σύγκριση με μια παλαιότερη δωδεκαετία, όταν ακόμα ίσχυε η ποινή του θανάτου.

Από το 1960 και ως το 1972 (12 χρόνια) έγιναν συνολικά στην Ελλάδα 6 εκτελέσεις Ελλήνων πολιτών. Οι 4 ήταν γυναίκες και οι 2 άντρες, με τελευταίο εκτελεσθέντα τον Αύγουστο του 1972 το

Βασίλη Λυμπέρη, ο οποίος έκαψε ζωντανούς μέσα στο σπίτι (αφού πρώτα κάρφωσε πόρτες και παράθυρα) τη γυναίκα του, την πεθερά του και τα δυο μικρά του παιδιά. Όλα τα εγκλήματα αφορούσαν συνολικά 11 θύματα του οικογενειακού περιβάλλοντος των εκτελεσθέντων και έγιναν για λόγους εκδίκησης. Δεν υπήρξε καμιά ένοπλη ληστεία και δολοφονία σε σπίτι και στην ύπαιθρο και ούτε γι' αυτό το λόγο εκτελέστηκε κάποιος Έλληνας για παρόμοια κακουργηματική πράξη. Εξαίρεση αποτέλεσαν οι γερμανοί υδραυλικοί Χέρμαν Ντουφτ και Χανς Μπασενάουερ, οι οποίοι εμφανιζόμενοι ως τουρίστες σκότωσαν, μέσα σε σαράντα ημέρες, 6 άτομα για να τα ληστέψουν. Συνελήφθησαν την άνοιξη του 1969, δικάστηκαν τον Ιούλιο και εκτελέστηκαν στις 15 Δεκεμβρίου του ίδιου χρόνου. Ήταν επόμενο, εμείς οι μεγαλύτερης ηλικίας να θυμόμαστε ακόμα με νοσταλγία την εποχή που κοιμόμασταν με ανοιχτά παράθυρα και ξεκλειδωτες πόρτες.

Αν οι υποκριτές που αυτοπαρουσιάζονται ως ανθρωπιστές έκαναν μερικές τέτοιες συγκρίσεις, ίσως καταλάβαιναν πως η ζωή των 8 κακούργων που εκτελέστηκαν από το 1960 και ως το 1972, δεν είναι πολυτιμότερη από τη ζωή των 6000 αθώων που δολοφονήθηκαν ή δέχτηκαν δολοφονική επίθεση κάποιες φορές για ένα κινητό τηλέφωνο ή για 50 ή 100 ευρώ. Αν δεν τεθούν φραγμοί στα θηριώδη ένστικτα σκληρών δολοφόνων με την αμείλικτη τιμωρία των ειδεχθών εγκλημάτων, με την προϋπόθεση όμως ύπαρξης αξιόπιστων διαδικασιών προστασίας από δικαστικές πλάνες, τότε είναι βέβαιο ότι σε μελλοντικές δωδεκαετίες οι αθώοι δολοφονημένοι από 6000 θα διπλασιαστούν ή θα τριπλασιαστούν.

Υπάρχει ένα ακόμα εντυπωσιακό στοιχείο από τις παραπάνω συγκρίσεις. Στη δωδεκαετία 1960-1972 υπήρξε η μοναδική προαναφερόμενη περίπτωση δολοφονικής πράξης από αλλοδαπούς εναντίον 6 ελλήνων πολιτών με πρόθεση τη ληστεία. Στη δεκαετία 2004-2014 οι κακουργηματικές πράξεις κατά ζωής από αλλοδαπούς έφθασαν στο ένα τέταρτο του συνόλου των πράξεων (οι περισσότερες ιδιαίτερης σκληρότητας και βασανισμού των θυμάτων). Μέσα σε μια τετραετία (2014-2018) το ποσοστό αυτό ανέβηκε στο ένα τρίτο και γρήγορα, αν συνεχισθεί αυτή η τάση, θα φθάσει στο 50% του συνόλου των εγκληματικών πράξεων κατά ζωής.

Για κάποιους φανατικούς και ακραίους διεθνιστές από όσους υποστηρίζουν την οριστική κατάργηση, παγκοσμίως, της θανατικής ποινής, οι υποστηρικτές της άλλης πλευράς είναι επικίνδυνοι «ρατσιστές και φασίστες». Η κομματική και ιδεολογική

παράνοια στην αποκορύφωσή της! Ας παραθέσουμε ένα παράδειγμα αυτού του παραλογισμού. Το 1997 ο μεταγενέστερα γνωστός πολιτευτής του ΠΑΣΟΚ Ανδρέας Λοβέρδος υποστήριξε (με την ιδιότητα του καθηγητή πανεπιστημίου) την πρόταση των 61 βουλευτών της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ για την επαναφορά της ποινής του θανάτου στους εμπόρους ναρκωτικών. Παίρνοντας αφορμή και από αυτό το γεγονός, η δημοσιογράφος Βάλια Μπαζού με άρθρο της στο «Documento» της 10-12-2018, τον χαρακτήρισε ως προσβληθέντα «από τον επικίνδυνο ιό της ακροδεξιάς». Αν υπολογίσει κάποιος πόσα ελληνόπουλα έχουν πεθάνει ή έχουν διολισθήσει σε μια τραγική ζωή αργού θανάτου από τότε που η Ελληνική Βουλή απέρριψε την πρόταση, τότε μόνο μπορεί να κατανοήσει το εγκληματικό μέγεθος των αρρωστημένων στερεοτύπων και ιδεολογημάτων. Όταν γίνεσαι συνήγορος των δολοφόνων και των εμπόρων του θανάτου στο όνομα δήθεν ανθρωπιστικών ιδεών, τότε αναπότρεπτα μεταβάλλεσαι σε όργανο ενός «παραμορφωτικού εγκληματικού ανθρωπισμού». Σήμερα, με την απόλυτη επικράτηση τέτοιων ιδεών, τα ναρκωτικά διακινούνται με άνεση στους δρόμους από ημεδαπά και αλλοδαπά «βαποράκια», όπως τα κουλούρια και τα λαχεία. Μωραίνει Κύριος ον βούλεται απωλέσαι!

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Η σειρά των 4 άρθρων με τίτλο «Η καλπάζουσα εγκληματικότητα και ο τρόμος της ανασφάλειας», έχει συμπεριληφθεί στα άρθρα τηςπραγματείας μου «Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ»

Η «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ» ΚΑΙ ΤΟ «URBI ET ORBI»

Σε σχετικό δημοσίευσμά μου το Δεκέμβρη του 2018, είχα εκφράσει, μακριά από κομματικές αντιπαραθέσεις και σκοπιμότητες αλλά από καθαρά εθνικό και επιστημονικό πρίσμα, κάποιες απόψεις μου για το λεγόμενο «Μακεδονικό» και τα κρυφά ελαττωματικά σημεία της «Συμφωνίας των Πρεσπών». Ο πρώτος λόγος είναι ότι επί τέσσερις περίπου δεκαετίες ασχολήθηκα συγγραφικά και αρθρογραφικά με την ιστορία της Αρχαίας Μακεδονίας και θεωρώ ότι γνωρίζω Ιστορία. Παρά τις προσπάθειές μου δεν κατόρθωσα να βρω έστω την παραμικρή απόδειξη, στα βιβλία αρχαίων Ελλήνων και Ρωμαίων συγγραφέων, στα αρχαιολογικά ευρήματα, στη γλωσσολογία, στη νομισματολογία, στην επιγραφολογία κλπ, έστω ένα ελάχιστο δείγμα πολιτιστικών και εθνολογικών σχέσεων ανάμεσα στους

Μακεδόνες και στους Σλάβους (στην πλειονότητα βουλγαρικής καταγωγής) που ισχυρίζονται ότι είναι απόγονοι του Μέγα Αλέξανδρου.

Ο δεύτερος λόγος είναι η πίστη μου στα δημοκρατικά ιδεώδη, χωρίς οποιαδήποτε κομματική χροιά. Για σοβαρά εθνικά θέματα δεν μπορεί να αποφασίζει, σε οποιαδήποτε χώρα, ένα κόμμα ή συνασπισμός κομμάτων, αν δεν θέσει καθαρά και ολοκληρωμένα το πρόβλημα ενώπιον της λαϊκής ετυμηγορίας με δημοψήφισμα ή εκλογές, στις οποίες το ποσοστό να υπερβαίνει το 50%+1 του συνόλου των ψηφοφόρων. Οι φωνές για Δημοκρατία, Ελευθερία, Ανθρώπινα Δικαιώματα κλπ είναι λόγια του αέρα και σαπουνόφουσκες δημαγωγών αν, σε ένα πραγματικά δημοκρατικό κράτος, δεν τηρείται η βασική αρχή της λαϊκής κυριαρχίας. Συνεπώς, το θέμα δεν είναι κομματικό για να επιφέρει διάσπαση της ενότητας του λαού και της κοινωνίας, αλλά η εφαρμογή μιας ύψιστης και βασικής δημοκρατικής αρχής, η οποία θα πρέπει να τηρείται από όλες τις κυβερνήσεις σε κρίσιμα και σοβαρά εθνικά θέματα. Ένα μόνιμο θεσμικό όργανο υπό την εποπτεία της Προεδρίας της Δημοκρατίας, θα ήταν προφανώς η λύση για να αποφεύγονται οι κομματικές αντιπαραθέσεις σε εθνικά θέματα.

Έχουν διατυπωθεί από πολλούς διαφορετικές εκτιμήσεις για τις επιπτώσεις δυο σημείων της Συμφωνίας των Πρεσπών, με την αναγνώριση της «μακεδονικής εθνότητας και της μακεδονικής γλώσσας». Οι δικές μου αντιρρήσεις βασίζονταν στο γεγονός ότι, η Ιστορία της Αρχαίας Μακεδονίας, άρρηκτα συνδεδεμένη με όλη την Ελληνική Ιστορία και τον Ελληνικό Πολιτισμό, υπέστη μια χοντροκομμένη παραχάραξη για καθαρά πολιτικούς λόγους στο πλαίσιο της βαλκανικής πολιτικής των μεγάλων δυνάμεων. Όσο και αν ψάξει κάποιος αρχαίες ιστορικές πηγές και αρχαιολογικά ευρήματα, δεν θα ανακαλύψει και το παραμικρό ίχνος κάποιας σχέσης ανάμεσα στη γλώσσα των Αρχαίων Μακεδόνων και στη βουλγαρική διάλεκτο που τη βάφτισαν ως «μακεδονική». Πρόκειται για μια τεράστια πολιτιστική απάτη. Η Ελλάδα την αποδέχτηκε και ισχύει πλέον ως μια διεθνής συμφωνία, ενώ η Βουλγαρία αρνήθηκε να συναινέσει, διότι γνωρίζει ότι αυτή η ψευτομακεδονική γλώσσα είναι η προγονική γλώσσα των Βουλγάρων.

Ερευνητές από αξιόλογα ξένα πανεπιστήμια έχουν πλέον τελεσίδικα αποφανθεί ότι, οι Μακεδόνες μιλούσαν μια ελληνική διάλεκτο. Σχεδόν όλα τα ονόματα, τοπωνύμια, οι μήνες του έτους κλπ είναι ελληνικά. Μετά τον 5^ο π.Χ. αιώνα η γλώσσα εξελίχθηκε στην Κοινή Ελληνική, την οποία ο Μέγας Αλέξανδρος διέδωσε στην Ασία και στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτή ήταν η επίσημη

γλώσσα των Μακεδόνων, σε αυτή γράφονταν «Οι Εφημερίδες» (το επίσημο αρχείο της εκστρατείας του Μ. Αλέξανδρου) και αυτή τη γλώσσα διδάσκονταν οι 30 χιλιάδες νεαροί Πέρσες που εντάχθηκαν στο στρατό του μακεδόνα στρατηλάτη «για να μπορούν να συνεννοούνται», όπως αναφέρουν οι ιστορικοί, με τους μακεδόνες στρατιώτες των μεικτών στρατιωτικών μονάδων. Συνεπώς, η μακεδονική γλώσσα που αναγνωρίζεται με τη Συμφωνία των Πρεσπών, νομιμοποιεί μια ιστορική απάτη που έγινε για πολιτικούς και γεωστρατηγικούς λόγους. Δεν υπάρχει και το ελάχιστο, το παραμικρό ιστορικό υπόβαθρο.

Μια από τις απόψεις με πρακτική σημασία και εφαρμογή, που έχουν διατυπωθεί για το θέμα αυτής της γλώσσας στη δεκαετία του 2010, με μια αρνητική συνέπεια πολλή μεγάλης βαρύτητας, υπήρξε η επίσημη αναγνώριση της «μακεδονικής» από το Βατικανό. Με δεδομένο το κύρος και την επιρροή του Πάπα στα εκατομμύρια των Καθολικών σε όλον τον κόσμο, η πολιτιστική απάτη αποκτούσε την εγκυρότητα ενός χριστιανού ηγέτη. Ο Πάπας, στις μεγάλες γιορτές της Χριστιανοσύνης, έδινε ευχές σε όλες τις επίσημες γλώσσες και μαζί με αυτές και στη «μακεδονική γλώσσα». Το ελληνικό κράτος, όπως πάντα σε όλες τις πλαστογραφήσεις της ελληνικής ιστορίας, έμεινε άφωνο και αδιάφορο. Και σε αυτή την περίπτωση, για να μη ρίξουμε, κατά την προαιώνια συνήθειά μας τις ευθύνες μας στους άλλους, θα πρέπει να θυμηθούμε ότι τότε είχαν αναγνωρίσει τα Σκόπια ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας» πάνω από 140 χώρες και η Ελλάδα δεν είχε απευθύνει σε καμία απ' αυτές «ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΔΙΑΒΗΜΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ».

Δυστυχώς οι έλληνες ηγέτες δεν είχαν την πολιτιστική ευαισθησία των βούλγαρων πολιτικών, οι οποίοι απειλούν με βέτο την ΕΕ για το πρόβλημα της «μακεδονικής γλώσσας».. Ακούστηκαν τότε κάποιες μεμονωμένες φωνές διαμαρτυρίας ελλήνων πολιτών και μεταξύ τους και η δική μου. Θα πρέπει να τονίσω ότι, στις επιστολές μου, επέδειξα τον επιβαλλόμενο θρησκευτικό σεβασμό ενός ορθόδοξου χριστιανού προς τους ανώτατους αξιωματούχους άλλου χριστιανικού δόγματος, διότι θεωρώ τη Χριστιανοσύνη, παρά τις δογματικές διαφορές, ως μία, ενιαία και αδιάσπαστη ενότητα στις θεμελιώδεις βάσεις του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Δεν γνωρίζω την επίδραση που είχαν οι μεμονωμένες διαμαρτυρίες των ελλήνων πολιτών, αλλά πολύ γρήγορα το Βατικανό άλλαξε στάση και δικαίωσε τις προσδοκίες μας. Ο Πάπας έπαυσε, σε ελάχιστο χρόνο, να μνημονεύει ως μακεδονική τη βουλγαρική διάλεκτο.

Είχα αποφασίσει να παρέμβω εγγράφως όταν την πρωτοχρονιά του 2008 είχα παρακολουθήσει, σε ιταλικό τηλεοπτικό σταθμό, μια τέτοια αναφορά του Πάπα στην ανύπαρκτη αυτή γλώσσα και αποφάσισα να διαμαρτυρηθώ.

Έκανα μια γραπτή (στα γαλλικά) παρέμβασή μου στο Βατικανό για την προσφώνηση ευχών από τον Πάπα στη «Μακεδονική γλώσσα» στο *Urbi et Orbi* {παπική ευλογία «στην Πόλη/Ρώμη και στην Οικουμένη»}. Τότε είχε απαντήσει στη διαμαρτυρία μου (18-1-2008) ο υπογραμματέας (υφυπουργός) και αργότερα γραμματέας (υπουργός) του Κράτους του Βατικανού Mgr Pietro Parolin, ο οποίος με διαβεβαίωσε ότι θα διαβίβαζε το αίτημά μου στην ανώτατη αρμόδια Αρχή του Βατικανού. Από πλευράς της Νουντσιατούρας των Αθηνών παρενέβη ο Αποστολικός Νούντσιος Patrick Coveney. Αυτός με ρώτησε ποια προσφώνηση του Πάπα δεν θα πρόσβαλε το λαό της ελληνικής Μακεδονίας. Απάντησα ότι, ως την επίλυση του θέματος της ονομασίας, δεν θα έπρεπε να γίνεται καμιά προσφώνηση σε «μακεδονική γλώσσα» στο *Urbi et Orbi*. Είχα την καλόπιστη άποψη να πιστεύω πως, σε οποιαδήποτε επίλυση του προβλήματος της ονομασίας, δεν θα υπήρχε περίπτωση αναγνώρισης ως «μακεδονικής» μιας (όπως ισχυρίστηκα στους δυο αξιωματούχους του Βατικανού) βουλγαρικής διαλέκτου. Υπήρξα αφελής. Η Συμφωνία των Πρεσπών με διέψευσε.

Στο Κράτος του Βατικανού υπάρχουν θρησκευτικοί αξιωματούχοι με τεράστια μόρφωση. Γνωρίζουν την ελληνική ιστορία καλύτερα από πολλούς Έλληνες. Ας ελπίσουμε ότι, παρά τη δική μας συναίνεση για τη νομιμοποίηση μιας πολιτιστικής απάτης (προσωπικά τη θεωρώ ως τη μεγαλύτερη του 20^{ου} αιώνα), οι Έλληνες δεν θα ξανακούσουν τον Πάπα, κάθε μεγάλη χριστιανική γιορτή, να απευθύνει από τον εξώστη του Βατικανού ευχές στη «μακεδονική γλώσσα» στα συγκεντρωμένα πλήθη των πιστών (και από τα ΜΜΕ «στη Ρώμη και σε όλη την Οικουμένη». Διότι το *Urbi et Orbi*, με δεδομένη την κρατική οντότητα του Βατικανού, δεν έχει μόνο τη σημασία των ευχών «για την πόλη και την οικουμένη», αλλά δηλώνει και την κρατική βούληση για αναγνώριση διεθνών γεγονότων και καταστάσεων (π.χ. έμμεση αναγνώριση μιας διεθνούς συμφωνίας).

Πιστεύω ότι οι αρμόδιοι του υπουργείου εξωτερικών του Βατικανού, παρά τα ασυγχώρητα λάθη των Ελλήνων μετά και από εκφοβιστικές παρεμβάσεις κάποιων μεγάλων δυνάμεων, θα έχουν την επιβαλλόμενη εντιμότητα, ως θρησκευτικοί ηγέτες, να μην διαπράξουν και αυτοί, για δεύτερη φορά, το ίδιο λάθος,

νομιμοποιώντας μια ολοκάθαρη και αναμφισβήτητη πολιτιστική απάτη. Ας αντιμετωπίσουν με επιείκεια ,ένα κράτος που έχασε την αυτοεκτίμησή του και ρίχνει στα σκουπίδια την ιστορία του και γενικότερα την πολιτιστική του κληρονομιά.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Το γεγονός του «URBI ET ORBI» μας έχει απασχολήσει και σε προγενέστερο άρθρο, στο οποίο είχαν δημοσιευθεί και οι επιστολές στα γαλλικά και ελληνικά.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΣ

Ο δευτερότοκος γιος του ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΠΑΠΑ, του αρχιστράτηγου των Μακεδονικών Δυνάμεων στην Επανάσταση του 1821

Για να εκτιμήσει κάποιος τη συνολική προσφορά και το μέγεθος της θυσίας του Εμμανουήλ Παπά στην Επανάσταση του 1821, θα πρέπει, εκτός από την μεγαλειώδη προσφορά του ίδιου και τη διάθεση για τον αγώνα της τεράστιας περιουσίας του, να προσμετρήσει και το αίμα των τριών παιδιών του που σκοτώθηκαν στη Νότια Ελλάδα πολεμώντας στο Μανιάκι, στο Φάληρο και στη Χαλκίδα, αλλά και την προσφορά του μόνου επιζήσαντα από τους μεγαλύτερους γιους του, του Αναστασάκη, όπως ο ίδιος τον αποκαλούσε.

Ο Αναστάσιος, ο δευτερότοκος γιος του ήρωα, υπήρξε ένας διακεκριμένος διανοούμενος που μιλούσε, ενδεχομένως, πάνω από τέσσερις ή πέντε ξένες γλώσσες και είχε κοινωνικές και φιλικές σχέσεις μ' ανθρώπους των γραμμάτων και της πολιτικής, σε πολλές ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις. Αυτό το ανεκτίμητο κεφάλαιο για την αγωνιζόμενη Ελλάδα ενός ενθουσιώδη πατριώτη «ικανού δια υπηρεσίαν πολιτικήν», κατά τον Ν. Κασομούλη, χάθηκε βουβά μέσα στον κομματικό βόρβορο του εμφυλίου πολέμου. Το γεγονός πως ήταν γιος ενός ήρωα που θεωρούνταν φίλος των Υψηλάντηδων, ήταν μια «μελανή κηλίδα» για τη πατρίδα που κυριάρχησε στον εμφύλιο και κυβέρνησε την Ελλάδα δια των επιγόνων της ως τις πρώτες δεκαετίες του εικοστού αιώνα.

Ο καθηγητής Απ. Βακαλόπουλος στο περισπούδαστο έργο του για τον Εμμανουήλ Παπά, που εκδόθηκε το 1981 από το Ίδρυμα Μελετών Χερσονήσου του Αίμου, αφιερώνει πολλές σελίδες στο Α' Κεφάλαιο και ολόκληρο το Β' Κεφάλαιο, του δεύτερου μέρους του βιβλίου του, στον Αναστάσιο Παπά. Από ανταλλαγές επιστολών, από φιλικές αφιερώσεις ποιημάτων και πολιτικών ιδεών σε λευκώματα κι' άλλα έντυπα, στα γερμανικά, γαλλικά και ιταλικά σε φίλους και γνωστούς που διέμεναν σε πόλεις, όπως το Άουγκσμπουργκ, το Μόναχο, το Ρέγκενσμπουργκ, τη Βιέννη, την Πράγα, το Βερολίνο και άλλες ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις, φαίνεται το επίπεδο της μόρφωσης και των υψηλών γνωριμιών του.

Ανάμεσα στους γνωστούς και φίλους του συγκαταλέγονται ο μεγάλος γερμανός φιλέλληνας και καθηγητής της κλασικής φιλολογίας στο πανεπιστήμιο του Μονάχου Φρίντριχ Τιρς, κάποιοι καθηγητές της Μέσης Εκπαίδευσης, ο αξιωματούχος Βίλχελμ Φράιχερ φον Βέντεκιντ και μερικοί διανοούμενοι φίλοι του, όπως ο άγγλος Πράις, ο γερμανός Λέονχαρντ, ο Ζ. Ρίχαρντ, ο Μόριτς Μαρκ, ο ιταλός Φ. Βαλεντίνι, ο καθηγητής της ιστορίας Κόνραντ Μάνερτ και άλλοι. Μάλιστα, ο καθηγητής του ο Τιρς, σε αυτόγραφο σημείωμα στα ελληνικά προς το μακεδόνα μαθητή του, με ημερομηνία 1 Ιουνίου 1816, υπογράφει ως «Ειρηναίος Θήρσιος» και μ' αυτό το όνομα τον αναφέρει κι' ο Μακρυγιάννης στ' «Απομνημονεύματά» του (σελ. 443), όταν τον συνάντησε στην ελεύθερη Ελλάδα, στην εποχή του Καποδίστρια. Καθηγητής και μαθητής φαίνεται πως είχαν τακτική αλληλογραφία, ως τη μέρα που ο δεύτερος ξεκίνησε για να φτάσει στην Ελλάδα.

Ο Αναστάσιος Παπάς ήταν ένας λόγιος και ιδεαλιστής πατριώτης, που ήταν αποφασισμένος να θυσιάσει για την πατρίδα τα πάντα. Όποιος διαβάσει την επιστολή που έστειλε στον αδερφό

του Θανάση, στις 18 Απριλίου 1821, η οποία δεν έφτασε ποτέ στον παραλήπτη της, στις Σέρρες, γιατί κατασχέθηκε απ' την αυστριακή αστυνομία, είναι αδύνατον να μη νιώσει ρίγη συγκίνησης μπροστά στην αγνή, στην άδολη πατριωτική έξαρση αυτού του τόσο αξιόλογου νεαρού Μακεδόνα. Θα ξεκινούσε με δώδεκα άλλους Έλληνες και το λογιστή του, μετά το Πάσχα, για τη Μολδοβλαχία, όπου είχε εισβάλει ο Αλέξανδρος Υψηλάντης. Κι έδινε στον αδερφό του οδηγίες για τη λειτουργία του υποκαταστήματός τους στη Βιέννη και μεταξύ άλλων του έγραφε:

“Το αποφάσισα, ναι, το αποφάσισα! Έχετε γεια! Σπεύδω προς τα ένδοξα πεδία των μαχών του Μαραθώνα και των Θερμοπυλών! Εκεί με περιμένει το στεφάνι ενός πραγματικού στρατιώτη ή ίσως ακόμα και ο θάνατος. Αλλά για μένα είναι το ίδιο. Ο θάνατος για την Πατρίδα είναι το γλυκύτερο χάρισμα. Ας γίνει ό,τι μου κλώθει η μοίρα μου. Αν πεθάνω, μη λυπάσαι, αδερφέ μου! Για την Πατρίδα πεθαίνω ευχαρίστως”.

Ένωθε περήφανος που ήταν Έλληνας, Μακεδόνας και Σερραίος. Στο βιβλιοκτητορόσημο της πλούσιας βιβλιοθήκης του στη Βιέννη και ανάμεσα στα σχέδια του οικοσήμου, ήταν τυπωμένη η καλλιγραφική επιγραφή: «Εκ της Βιβλιοθήκης Αναστασίου Εμμανουήλ Πατππά, εκ Σέρρας, της Μακεδονίας». Πού να φανταζόταν ο φλογερός εκείνος νεαρός πατριώτης, πως σήμερα θα υπήρχαν «Έλληνες διανοούμενοι» που με κουλτουριάρικα τερτίπια θα 'ταν πρόθυμοι να αναγνωρίσουν και να συγκατατεθούν στην πλαστογράφηση της ιστορίας της Μακεδονίας. Μιας πλαστογράφησης που αποτελεί την μεγαλύτερη πολιτιστική απάτη και που έγινε στον εικοστό αιώνα από το Στάλιν, ώστε με τη μετατροπή της Βαρντάρσκα Μπανόβινα (ή Νοτιοσλαβίας) σε «Μακεδονία», να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη διείσδυση της τότε κομμουνιστικής Σοβιετικής Ένωσης στο Αιγαίο. Το νονό τον γνωρίζουν όλοι οι κομμουνιστοφάγοι αμερικανοί πρόεδροι, αλλά ποτέ η Ελλάδα (με εξαίρεση τον απόδημο ελληνισμό) δεν τόνισε ούτε μια φορά, σε εχθρούς και φίλους, αυτό το γεγονός για να ζητήσει την επαναφορά του προ του 1945 ονόματος που χαρακτήριζε την περιοχή και τους κατοίκους της.

Ο Αναστάσιος, όταν επέστρεψε στη Βιέννη, μετά την καταστροφή στο Δραγατσάνι, θα πρέπει να έδωσε οδηγίες στο Νικολάκη και στο συνεργάτη τους, το Δουδούμη, για την οργάνωση και τη συνέχιση της λειτουργίας του υποκαταστήματος, πριν επιχειρήσει να φτάσει στην Ελλάδα. Δεν είχαν έρθει ακόμα στη Βιέννη τα άλλα αδέρφια του, ούτε ο Μιχαήλος με το Γιωργάκη αλλά, ενδεχομένως, ούτε ο Θανασάκης. Φαίνεται πως είναι ο

πρώτος που κατάφερε να πατήσει τα χώματα της Νότιας Ελλάδας. Η ακριβής ημερομηνία μας είναι άγνωστη. Πάντως, στις αρχές του 1824 τον συναντούμε στην Ύδρα, όπου βρισκόταν και ο Γιαννάκης, όπως φαίνεται από επιστολή του δεύτερου, με ημερομηνία 3 Μαρτίου 1824, που έστειλε προς το νεότερο αδελφό τους, το Νικολάκη. Τα δυο αδέρφια πρέπει να συζήτησαν και να μερίμνησαν για το οικογενειακό τους αρχείο, όπως αποδεικνύεται και από τα έγγραφα του προσωπικού αρχείου του Αναστάση που βρέθηκαν με τα άλλα έγγραφα του πατέρα τους. Επίσης βρέθηκε και το αντίγραφο της επιστολής του προς το Θανασάκη, την οποία είχε κατάσχει από τον ταχυδρόμο η αυστριακή αστυνομία.

Στις 11 Μαρτίου του γράφει από την Αθήνα ο γνωστός φιλέλληνας και στενός συνεργάτης του Λόρδου Βύρωνα, ο Λέστερ Στάνχοουπ, και του επισυνάπτει και συστατική επιστολή του επίσης Άγγλου Γ. Χάμφρεϊς, γνωστού και πιθανόν φίλου του Αναστάση, ο οποίος κατευθυνόταν προς το Μεσολόγγι. Παίρνοντας αφορμή απ' αυτή την επιστολή, ο καθηγητής Βακαλόπουλος αναφέρεται σ' έναν «πλούσιο Αναστάσιο Παπά» από τον οποίο ο Στάνχοουπ ζητά χρήματα και εξειδικευμένο τυπογράφο απ' την Ύδρα, για να εκδώσει εφημερίδα στην Αθήνα, όπως ο Μάγερ κυκλοφορούσε τα «Ελληνικά Χρονικά» στο Μεσολόγγι. Στο σημείο αυτό υπάρχει μια αντίφαση με τις πληροφορίες του Κασομούλη, ο οποίος δυο τρεις μήνες μετά, μας περιγράφει έναν πεινασμένο κι' αξιοθρήνητο Αναστάση, τον οποίο από οίκτο και οδύνη κάλεσε στο Παλαμήδι για να συγκατοικήσουν. Μετά το Ναύπλιο, προφανώς όταν ο Ζαΐμης και ο Λόντος κυνηγήθηκαν απ' το Μαυροκορδάτο, ο Αναστάσης αναχώρησε κι' αυτός μαζί τους εσπευσμένα για το Μεσολόγγι. Εκεί εντοπίζεται, από γραπτά στοιχεία, τον Οκτώβρη του 1825, κατά τον έβδομο μήνα της πολιορκίας της πόλης απ' τον Κιουταχή.

Στο Μεσολόγγι ο Αναστάσης βρέθηκε σ' έναν κύκλο μορφωμένων και κοσμογυρισμένων Ελλήνων και ξένων αγωνιστών, όπως τον παλιό γνώριμο και φίλο του Γιώργο Κυριακίδη και ενδεχομένως τον Γ. Χάμφρεϊς αλλά και τους νέους διανοούμενους φίλους σαν τον Ελβετό Ιωάννη Μάγερ και τον Φ. Πλυτά. Οι δυο αυτοί άνδρες είχαν μεγάλη εξουσία στο Μεσολόγγι, διότι ο Μάγερ ήταν ο διευθυντής και αρχισυντάκτης των «Ελληνικών Χρονικών» και του «Telegrafo Greco», αλλά και επειδή, μετά την αναχώρηση του Μαυροκορδάτου για το Ναύπλιο στο τέλος του 1824, είχαν διοριστεί στην Επιτροπή που διοικούσε την πόλη. Μέσα στο πολιορκημένο Μεσολόγγι είχε δημιουργηθεί μια παρέα νεαρών διανοουμένων, όλοι τους γλωσσομαθείς και

από εύπορες οικογένειες. Φαίνεται ότι ο Μάγερ εκτιμούσε πολύ τον Αναστάση, διότι αφιέρωσε ένα ποίημά του στον «φίλο» του (στον «Freund» Anastasaki).

Σε κάποιο σημείο του έργου του ο καθηγητής Βακαλόπουλος γράφει:

«Είναι πολύ συγκινητικό να σκέπτεται κανείς τέσσερις νέοι, πολυταξιδεμένοι, μορφωμένοι, κοσμοπολίτες και φιλελεύθεροι, στερημένοι τώρα από μήνες μέσα στο βομβαρδισμένο Μεσολόγγι από τροφή και ανέσεις, πως ενώθηκαν τόσο στενά μεταξύ τους για ένα μεγάλο και δίκαιο αγώνα,...Κοντά στους άγριους και σκληροτράχηλους αγωνιστές των βουνών της Ελλάδας μάχονται μέσα στο Μεσολόγγι οι τέσσερις αυτοί λεπτευσίσθητοι και καλομαθημένοι νέοι, που εξαίρονται στο ύψος των μεγάλων στιγμών, ικανοί ν' αντιμετωπίσουν και τις πιο σκληρές στιγμές της πολιορκίας».

Αυτοί οι προικισμένοι με τόσα πνευματικά εφόδια αγωνιστές, που ανατράφηκαν και μεγάλωσαν σε πλούσιες αστικές οικογένειες, έπρεπε να μπορέσουν να συμβιώσουν με θαρραλέους πολεμιστές αλλά αγροίκους και χωρίς στοιχειώδεις τρόπους καλής συμπεριφοράς. Μερικές φορές ίσως ένοιωθαν και κάποια απογοήτευση για την αδυναμία επίτευξης μιας ανεκτής, έστω, επικοινωνίας με ανθρώπους κατώτατου πνευματικού επιπέδου. Ο Κασομούλης μας περιγράφει μια τέτοια σκηνή μεταξύ του Θ. Κολοκοτρώνη και του γιου του Πάνου. Ο τυπικός και πειθαρχημένος γέρος του Μοριά, ρωτά το γιο του αν πήρε άδεια για να απουσιάσει απ' τον (τότε) Γενικό Αρχηγό, τον Δ. Υψηλάντη. Ο νεαρός πολεμιστής έδειξε στον πατέρα του ένα χαρτί και του είπε με αναίδεια: «Δεν σφουγγίζεις τον κώλον σου;». Ο Ν. Κασομούλης που, ως απεσταλμένος των οπλαρχηγών του Ολύμπου και του Εμμ. Παπά, είχε φτάσει στη Νότια Ελλάδα για να ζητήσει από τον Υψηλάντη να ενισχύσει την επανάσταση στη Μακεδονία, αναρωτήθηκε απογοητευμένος *«εις ποίους ήλθα και τι βοήθεια έμελλον να λάβω, πλην τι να κάμω;»*.

Κατά την μεγάλη Έξοδο του Μεσολογγίου την Κυριακή των Βαΐων, τον Απρίλη του 1826, δεν γνωρίζουμε τι απέγιναν ο Φ. Πλυτάς και ο Γ. Κυριακίδης. Ο δόκτωρ Μάγερ σκοτώθηκε. Ο Αναστάσης Παπάς σώθηκε και το 1827 τον βρίσκουμε στο Ναύπλιο, ως πολιτικό σύμβουλο του Θεόδωρου Γρίβα (βλ. Φωτάκου, βιβλίο 70, κεφ. ΙΒ). Την περίοδο εκείνη και μετά την Εθνική Συνέλευση της Τροιζήνας (Μάιος 1827), δημιουργήθηκε κίνδυνος νέας εμφύλιας σύγκρουσης, ανάμεσα στους αγγλόφιλους (Κολοκοτρώνης, Μαυροκορδάτος, Ζαΐμης κ.ά.) και στους

γαλλόφιλους (Υψηλάντης, Θ. Γρίβας, Ι. Κωλέττης κ.ά.). Οι πρώτοι έθεσαν το έθνος υπό την προστασία της Αγγλίας και δέχτηκαν το διορισμό, ως αρχιναυάρχου, του λόρδου Τόμας Κόχραν και ως αρχιστρατήγου του ελληνικού στρατού του Ρίτσαρντ Τσόρτς. Ο Υψηλάντης αντέδρασε σ' αυτή την αποδοχή, μιας κατάστασης οιονεί προτεκτοράτου από μια μόνο Μεγάλη Δύναμη, φοβούμενος έναν επικίνδυνο για τα ελληνικά συμφέροντα ανταγωνισμό τους. Ο Κολοκοτρώνης αναφέρει πως ο Υψηλάντης του είπε: «Δεν δεχόμεθα την πρόσκλησιν οπού εκάματε στην Λόνδραν». Η Εθνική Συνέλευση, με ψήφισμά της, τον τιμώρησε «στερήσασα αυτόν πάντων των πολιτικών και στρατιωτικών αυτού ως Έλληνας δικαιωμάτων».

Ο Θ. Γρίβας και μαζί του, προφανώς, ο Αναστασάκης Παπάς είχαν ταμπουρωθεί στο Παλαμήδι και οι Κολοκοτρωναίοι με το Χρίστο Φωτομάρα στην Κόρινθο. Στο τέλος, με τη συμφιλιοτική παρέμβαση του Δ. Υψηλάντη και τη διαλλακτικότητα του Θ. Κολοκοτρώνη αποσοβήθηκε ο κίνδυνος αιματηρών συγκρούσεων. Ο Γρίβας παρέδωσε το Παλαμήδι στην κυβέρνηση, όταν έφτασε στην Ελλάδα ο Ι. Καποδίστριας.

Τον Αναστάση Παπά τον συναντούμε ξανά και πάλι στο Ναύπλιο το 1830. Ο Κασομούλης επισημαίνει την παρουσία του «Αναστασάκη» (χωρίς ν' αναφέρει επώνυμο) σ' ένα φραστικό επεισόδιο του συγγραφέα με τον οπλαρχηγό Θεοδωράκη. Στη σελ.472 του 2ου τόμου του βιβλίου του γράφει:

«Ήταν εκεί ο Χριστόδουλος και ο Βάγιας, οίτινες τον έλεγαν αλήθειας δυσάρεστες και οι αυταδελφοί του Φλώρος και Σταύρος και άλλοι αξιωματικοί και ο Αναστασάκης». Το επώνυμο «Παπάς» το πρόσθεσε μέσα σε παρένθεση ο επιμελητής της έκδοσης Ι. Βλαχογιάννης.

Αυτή η χλιαρή αναφορά του Κασομούλη σ' έναν παιδικό και οικογενειακό του φίλο δεν είναι τυχαία. Όπως δεν είναι τυχαία και η απουσία κάθε αναφοράς του στον Αναστάση, ενώ για μήνες ο ίδιος και τα δυο αδέρφια του βρίσκονταν στο αποκλεισμένο Μεσολόγγι μαζί με το γιο του Εμμανουήλ Παπά. Δεν ήταν απλώς γνωστοί. Και οι τέσσερις, από παιδιά, συνδέθηκαν τόσο στενά στις Σέρρες, ώστε ο συγγραφέας έγραψε πως, λόγω των οικογενειακών τους σχέσεων, ο μακεδόνας αρχιστράτηγος τον θεωρούσε «ως δικό του παιδί».

Ο Ν. Κασομούλης, σχεδόν αμέσως μετά την άφιξή του στη Νότια Ελλάδα, είχε κατανοήσει σε βάθος τη ληστρική νοοτροπία των φατριών. Η ιδεαλιστική αγνότητα των στόχων της Επανάστασης, όπως τέθηκαν από τους Φιλικούς, είχε εκτοπισθεί

από την ωμότητα ταξικών συμφερόντων. Στις 5 Οκτωβρίου 1821 είχε γράψει από την Ύδρα στον Εμμανουήλ Παπά πως «καταντά το πράγμα εις τα γρόσια δια το τέλος». Για το λόγο αυτό φρόντισε ν' αποστασιοποιηθεί από το περιβάλλον των Υψηλάντηδων και να προσεγγίσει την ισχυρή Μαυροκορδατική φατρία. Με τον τρόπο αυτό κατόρθωσε να επιβιώσει και να εξελιχθεί στη στρατιωτική ιεραρχία, χωρίς όμως ποτέ να καταφέρει να πείσει τη φατρία για την απόλυτη κομματική του αφοσίωση. Πολλοί τον θεωρούσαν κρυφοϋψηλαντικό κι' ίσως δεν είχαν άδικο, αν αναλύσουμε σε βάθος ένα συμβάν που τον έφερε αργότερα σε αντιπαράθεση μ' έναν μαυροκορδατικό χιλίαρχο, στο στρατιωτικό σώμα του οποίου υπηρετούσε ως εκατόνταρχος.

Ο Αναστάσης Παπάς υπήρξε μια πολυδιάστατη και εντυπωσιακή προσωπικότητα. Πετυχημένος έμπορος με γνώση της αγοράς και του χρηματιστηρίου της Βιέννης, πολύγλωσσος, κοσμοπολίτης, με πολύ μεγάλες γνωριμίες στον ευρωπαϊκό χώρο, έμεινε στην αφάνεια και στην δίνη των αχαλίνωτων παθών του εμφυλίου πολέμου. Σιωπούσε ίσως από την ανάγκη να μπορέσει να επιβιώσει. Ενώ είναι γνωστό πως ασχολήθηκε με δημοσιεύσεις άρθρων, μεταφράσεων και συγγραφής δικού του λογοτεχνικού πονήματος, δεν έγραψε ούτε λέξη για το γκρέμισμα των ιδεών του, όταν ονειρευόταν στη Βιέννη την Ελλάδα του Περικλή και του Αριστείδη, αλλά και ούτε χρησιμοποίησε το οικογενειακό του αρχείο για να ξεχειλίσει η πίκρα του για τη συμπεριφορά των νικητών του εμφυλίου προς τον πατέρα του. Ήταν τόση η απομόνωσή του απ' τα πολιτικά πράγματα της χώρας, ώστε ούτε καν κλήθηκε, με τη γλωσσομάθεια και τις στενές φιλικές του σχέσεις, να συναντηθεί με τον καθηγητή του τον Τίρς, όταν εκείνος, μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια, ήρθε στην Ελλάδα ως εκπρόσωπος της Βαυαρίας και συνομιλούσε, για ύψιστα θέματα εξωτερικής πολιτικής, με ήρωες οπλαρχηγούς αλλά εντελώς αμόρφωτους, όπως ο Μακρυγιάννης. Ο κομματισμός, ήταν και παραμένει ο βασικός κανόνας της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής μέχρι και σήμερα, με τα γνωστά κατά καιρούς δυσμενή αποτελέσματα για τον απανταχού ελληνισμό.

Ο Αναστάσης παντρεύτηκε την ανεψιά του εθνομάρτυρα Γρηγορίου Ε', αλλά δεν απέκτησε τέκνα. Λέγεται πως διετέλεσε έπαρχος Πατρών. Σε έγγραφο όμως της 12 Σεπτεμβρίου 1838 του συμβολαιογράφου Πατρών Π. Παλαμά, αναφέρεται ως «δικαστής παρά τω ενταύθα πρωτοδικείω». Πέθανε το 1858 στην Πάτρα.

Μέχρι το 1981 υπήρχε σύγχυση ως προς τα ονόματα και τη δράση των παιδιών του Εμμανουήλ Παπά. Για πρώτη φορά ο

καθηγητής Απ. Βακαλόπουλος ταξινομήσε με σχολαστικότητα τα στοιχεία των πηγών και μας έδωσε ασφαλείς και αναμφισβήτητες πληροφορίες για τα αγόρια του ήρωα, με εξαίρεση τα ίχνη και τις κινήσεις του Μιχαήλου και του Γιωργάκη. Για το Θανασάκη, από τη συσχέτιση των στοιχείων, υπέθεσε πως ήταν αυτός που φυγαδεύτηκε μέσω Ζέμου (Σεμλίνο) και Βελιγραδίου, προς Βιέννη. Από μεταγενέστερα στοιχεία από γερμανικά αρχεία που δημοσίευσε ο καθηγητής της γερμανικής φιλολογίας Λάμπρος Μυγδάλης, επιβεβαιώνεται η εικασία του Βακαλόπουλου για το Θανασάκη και διαφωτίζονται οι κινήσεις των δυο άλλων μικρότερων παιδιών του Εμμανουήλ Παπά, μετά την έκρηξη της Επανάστασης στη Χαλκιδική.

Η δική μας μικρή συμβολή σ' αυτή τη διαρκή αναζήτηση στοιχείων για τον Εμμ. Παπά και τα παιδιά του, πιστεύουμε πως είναι ο εντοπισμός του Αναστάση Παπά, το 1827 και 1830 στο Ναύπλιο και η άφιξη στην Ελλάδα του καθηγητή του Φρίντριχ Τιρς (Ειρηναίου Θήρσιου). Επίσης, αξίζει να σημειωθεί ο εντοπισμός της συνάντησης του Αναστάση και του Γιαννάκη Παπά στην Ύδρα, το Μάρτη του 1824.

Με το ιστορικό μυθιστόρημά μου «Ο γιος του Εμμανουήλ Παπά στο Μανιάκι» ανέδειξα, με βάση τεκμηριωμένα ιστορικά στοιχεία, τη λεβεντιά του Γιαννάκη Παπά, αυτού του ατρόμητου παιδιού του Εμμανουήλ Παπά που σκοτώθηκε πολεμώντας δίπλα στον Παπαφλέσσα. Έναν Παπαφλέσσα τον οποίο εγκατέλειψαν την τελευταία στιγμή ακόμα και κάποιοι παλιοί Πελοποννήσιοι φίλοι και συναγωνιστές του. Ελπίζω πως στο μέλλον, άλλοι ερευνητές θα επισημάνουν κι' άλλες ιστορικές πηγές για τα παιδιά του, ώστε να εμπλουτισθούν οι γνώσεις μας ακόμα περισσότερο, σε ό,τι αφορά στη μεγάλη προσφορά του αρχιστράτηγου και της οικογένειάς του στον αγώνα της ανεξαρτησίας του 1821.

ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ **Μια απόφαση εκτέλεσης 24 συγχωριανών μου** **ομήρων, η οποία ακυρώθηκε την τελευταία στιγμή.**

Λίγοι στον Εμμανουήλ Παπά (τότε Δοβίστα) γνωρίζουν ότι στις 7 Οκτωβρίου του 1941, που γινόταν όπως κάθε Τρίτη το «Παζάρι» στις Σέρρες, εικοσιτέσσερις (24) συγχωριανοί μας είχαν συλληφθεί από τις κατοχικές βουλγαρικές αρχές, οι οποίες ταχύτατα αποφάσισαν να τους εκτελέσουν την επόμενη ημέρα. Με την άμεση παρέμβαση του μητροπολίτη Σερρών Κωνσταντίνου προς το γερμανό αξιωματικό/σύνδεσμο με τη βουλγαρική στρατιωτική διοίκηση, σώθηκαν όχι μόνον οι 24 δικοί μας, αλλά και εκατοντάδες άλλοι Σερραίοι που βρίσκονταν στοιβαγμένοι στα κτίρια και στις αποθήκες του στρατοπέδου προς τον Αϊ-Γιάννη, το

οποίο μεταπολεμικά ονομάστηκε «Στρατόπεδο Εμμανουήλ Παπά».

Τα γεγονότα έχουν ως εξής. Όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν τη χώρα μας τη διαίρεσαν σε τρεις ζώνες (Γερμανική, Ιταλική και Βουλγαρική) για να ικανοποιήσουν τις κατακτητικές επιθυμίες των συμμάχων της στον πόλεμο αλλά και με πρόβλεψη για μελλοντική ικανοποίηση της Τουρκίας, η οποία περίμεναν να συνταχθεί στο πλευρό τους μετά το 1941. Στους Βουλγάρους δόθηκε η Ανατολική Μακεδονία (με διαχωριστική γραμμή το Στρυμόνα) και η Θράκη, εκτός από μια περιοχή στο Νομό Έβρου (Δίκαια, Μαράσια, Καστανιές, Πύθιο κλπ). Ήταν το «δωράκι» προς την Τουρκία με την οποία οι Γερμανοί βρίσκονταν σε μυστικές συνεννοήσεις για να ενταχθεί στον λεγόμενο «Άξονα» Γερμανίας-Ιταλίας-Ιαπωνίας. Οι Τούρκοι όμως ως «Επιτήδειοι Ουδέτεροι» (όπως χαρακτηρίστηκαν αργότερα) περίμεναν τις εξελίξεις για να συμμαχήσουν με το νικητή. Με βάση αυτούς τους σχεδιασμούς τους και για να συμπεριληφθούν στους νικητές και να αποκομίσουν τα αναμενόμενα οφέλη, «κήρυξαν τον πόλεμο(!)» στη Γερμανία τον Μάη του 1945, την ημέρα που αυτή υπέγραψε τη συμφωνία παράδοσής της και έληξε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Ανατολίτικες κουτοπονηριές που τις εφαρμόζει και σήμερα ο Ερντογάν, με διαφορετικό τρόπο, σε μια παραπαίουσα και διαιρεμένη Ευρώπη.

Στην Ανατολική Μακεδονία και στη Θράκη οι κατακτητές ξεκίνησαν έναν ταχύτατο εκβουλαρισμό των Ελλήνων. Άρχισαν οι διώξεις, οι εκτοπισμοί και οι ομηρείες των καθηγητών, δασκάλων, κληρικών και γενικά διανοουμένων, επιβλήθηκε η χρήση της [βουλγαρικής γλώσσας](#), απαγορεύθηκε η ανάγνωση και η μυστική διαφύλαξη ελληνικών βιβλίων ιστορίας, καταργήθηκαν τα ελληνικά σχολεία και η θεία λειτουργία στα ελληνικά (διόρισαν βούλγαρους κοινοτάρχες, δασκάλους και ιερείς), έκαιγαν τα Μητρώα στις Κοινότητες και οι πολίτες πιέζονταν να προσθέσουν βουλγαρικές καταλήξεις στα επώνυμά τους και άρχισαν μαζικούς εποικισμούς με Βούλγαρους, κυρίως τους πιο αγροίκους και αμόρφωτους της Νότιας Βουλγαρίας.

Ως αντίδραση μπροστά σε αυτές τις βουλγαρικές βαρβαρότητες, οι κάτοικοι της Ανατολικής Μακεδονίας άρχισαν να σχηματίζουν ένοπλες ομάδες εθνικής αντίστασης. Μια τέτοια ομάδα στο χωριό Δοξάτο της Δράμας εξεγέρθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου του 1941, με την ελπίδα να ξεσηκωθούν και άλλες περιοχές του νομού αλλά και των Σερρών, για μια γενικευμένη επανάσταση εναντίον των κατακτητών. Ήταν μια τελείως ανοργάνωτη και αφελής επαναστατική κίνηση. Η εξέγερση πνίγηκε

στο αίμα της ως τις 2 Οκτωβρίου. Οι σφαγές που ακολούθησαν στο Δοξάτο και σε όλο το νομό Δράμας ήταν ένα αιματοβαμμένο μακελειό και επεκτάθηκαν την Τρίτη 7 Οκτωβρίου στις Σέρρες με εκατοντάδες συλλήψεις. Την ημέρα αυτή συνελήφθησαν από τους Βούλγαρους και οι 24 συγχωριανοί μας, οι περισσότεροι στο «Χάνι του Χασιώτη» όπου είχαν δέσει τα γαϊδουράκια ή τα κάρα τους για να κάνουν τα ψώνια τους στο «Παζάρι»..

Οι συλληφθέντες είχαν φυλακισθεί στο στρατόπεδο και επί δυο ημέρες έμειναν χωρίς τροφή και νερό αλλά ούτε τους επιτράπηκε να μεταβούν σε τουαλέτες για τις σωματικές τους ανάγκες. Οι φρουροί τους ενημέρωσαν ότι οι εκτελέσεις θα άρχιζαν από την επομένη (8 Οκτωβρίου), ενώ συχνά ορμούσαν με άγριες φωνές και χτυπούσαν αλύπητα στην τύχη και όποιον έβρισκαν μπροστά τους με τους υποκόπανους των όπλων τους. Πολλοί κρατούμενοι έμειναν ανάπηροι, με σπασμένα χέρια ή πόδια. Όμως η παράκληση του μητροπολίτη Σερρών προς το Γερμανό επιτηρητή της βουλγαρικής στρατιωτικής αρχής για να παρέμβει, ώστε να μην εκτελεστούν αθώοι πολίτες που δεν είχαν καμιά ανάμειξη στην εξέγερση της Δράμας, έφερε αποτελέσματα. Ο βούλγαρος στρατιωτικός διοικητής, υποχρεωμένος πλέον να υπακούσει στις εντολές του Γερμανού, βρήκε τρόπο να «ξεθυμάνει» την οργή και το μίσος του για τους Έλληνες. Οι φρουροί ανακοίνωσαν στους κρατούμενους ότι σε λίγες ώρες θα ήταν ελεύθεροι και γι' αυτό άνοιξαν τις πόρτες των κρατητηρίων. Οι πρώτοι που έτρεξαν προς τις βρύσες μη αντέχοντας άλλο τη διήμερη δίψα τους, έπεσαν νεκροί από τις ριπές των πολυβόλων. Ο βούλγαρος αξιωματικός δικαιολογήθηκε προς το μητροπολίτη και το γερμανό επιτηρητή ότι δήθεν «οι δολοφονηθέντες επιτέθηκαν στους φρουρούς τους και αποπειράθηκαν να δραπετεύσουν».

Ο πατέρας μου μεταφέρθηκε με κάρο στο χωριό. Άγρια χτυπημένος, τον φρόντισε ο σύγαμπρος (μπατζανάκης) του Γιάννης Οικονόμου (η γυναίκα του Στεργιανή και η μητέρα μου Ζωή ήταν αδελφές), ο οποίος φαινόταν πως ήταν σε καλύτερη κατάσταση, αλλά πολύ γρήγορα εμφανίστηκαν συμπτώματα βαριάς κατάπτωσης και βλάβες από κακοποιηθέντα, λόγω των ξυλοδαρμών, εσωτερικά όργανα και πέθανε πολύ νέος. Ο πατέρας μου υποθέτω (!) ότι είχε υποστεί (δεν υπήρχαν τότε ακτινογραφίες) κάταγμα στο αριστερό πλευρό και μια φοβερή κάκωση στην πίσω αριστερή πλευρά του κεφαλιού από χτύπημα με υποκόπανο. Είχε αποκολληθεί και κρεμόταν ένα κομμάτι από το τριχωτό της κεφαλής ως το βάθος του κρανίου. Τις πρώτες βοήθειες μέσα στο κρατητήριο του στρατοπέδου, με την επίδραση

στο τραύμα φιλοκομμένου καπνού και πίεση του αποκολλημένου δέρματος για να σταματήσει η αιμορραγία, τις πρόσφεραν ο θείος μου Γιάννης (Οικονόμου) και οι συγκρατούμενοι και γείτονες στο χωριό, ο Δημήτριος (Μητρούσης) Γάκης και ο Αντώνης Ματάκος. Το χτύπημα ήταν τόσο ισχυρό ώστε, όταν μετά από χρόνια έπεσαν λόγω ηλικίας τα μαλλιά του πατέρα μου, φαινόταν ένα βαθούλωμα στην πίσω αριστερή πλευρά του κεφαλιού.

Αυτά τα τραγικά γεγονότα ας τα μαθαίνουν οι νεότερες γενιές, για να μπορέσουν να εκτιμήσουν καλύτερα το υπέρτατο αγαθό της Ελευθερίας και τη βαρβαρότητα της ξένης κατοχής, αλλά και για την ανάγκη ύπαρξης μιας ισχυρής πατρίδας η οποία να μπορεί να προστατεύει τα παιδιά της.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

17-3-2017

Ο Σωκράτης Σίσκος γεννήθηκε στον Εμμανουήλ Παπά του νομού Σερρών.

Περάτωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στις Σέρρες και αποφοίτησε από το Τμήμα Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών της Σχολής Νομικών και Οικονομικών Επιστημών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Μετεκπαιδεύτηκε στο Παρίσι σε θέματα «οικονομίας των μετα-

φορών» και συνέγραψε πλήθος άρθρων και δυο βιβλία συγκοινωνιακού περιεχομένου.

Εργάσθηκε στους Ελληνικούς Σιδηροδρόμους και διετέλεσε πριν από την παραίτησή του, το 1992, προϊστάμενος Εμπορικής Εκμεταλλεύσεως στην Περιφερειακή Διεύθυνση Μακεδονίας/Θράκης. Στις αρχές του 1993 προσλήφθηκε, ως ειδικός σύμβουλος, από τον Giuseppe Dragan, ιδρυτή της ιταλικής πολυεθνικής εταιρείας καυσίμων ButanGas, με έδρα της γραμματειακής του υποστήριξης τη θυγατρική της εταιρείας, τη PetroGas Θεσσαλονίκης.

Συμμετείχε σε μελέτες της Πολυτεχνικής Σχολής Θεσσαλονίκης και ως εισηγητής, στην έρευνα για τη διακίνηση των επικίνδυνων φορτίων, με βάση τους κανονισμούς και τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Την έρευνα πραγματοποίησε (1997-1998) το Εργαστήριο Συγκοινωνιακής Τεχνικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Διετέλεσε μέλος της πρώτης Συντακτικής Επιτροπής και επιμελητής των οικονομικών και συγκοινωνιακών θεμάτων στην εγκυκλοπαίδεια "ΠΑΙΔΕΙΑ".

Τα λογοτεχνικά του έργα είναι:

- **Ηλιαχτίδα σε ξανθά μαλλιά** *Θεατρικό 1962*
- **Η συμμορία** *Μονόπρακτο 1976*
- Το στραπατσαρισμένο πορτρέτο *Πεζογράφημα 1982*
- Ο τελευταίος βασιλιάς
(Α' βραβείο "Παρνασσού" 1984) *Θεατρικό 1985*
- **Οι ευνουχισμένοι** *Διηγήματα 1987*
- **Η προαγωγή** *Πεζογράφημα 1987*
- **Η ματωμένη ολυμπιάδα** *Μυθιστόρημα 1988*
- **Στις μέρες της Χαιρώνειας** *Θεατρικό 1989*
- **ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ** (ή ο άλλος Περσέας)
(Α' βραβείο «Παρνασσού» 1990-Επανεκδόθηκε το 2013 και 2015 με το νέο τίτλο «ΠΕΡΣΕΑΣ, ο Βασιλιάς των Μακεδόνων») *Μυθιστόρημα 1991*

- Ο Ιταλός, ο Ολλανδός και η Μακεδονία του Κρατερού
(διασκευάστηκε και σε θεατρικό) *Πεζογράφημα 1992*

- Η ταβέρνα του Κρατερού
Γ' βραβείο της Εταιρείας Ελλήνων
Θεατρικών Συγγραφέων, 1993 *Θεατρικό 1994*

- Οράματα, (Μέρος Α) *Πεζογράφημα 1993*

- Οι φίλοι μας απ' τη Δανία *Μυθιστόρημα 1994*

- **Οράματα, (Μέρος Β)** ***Πεζογράφημα 2006***

- **Ο γιος του ΕΜΜ. ΠΑΠΑ στο Μανιάκι** ***Μυθιστόρημα 2009***

- Οι «Άτιμοι» ηγήτορες των Λαών *Άρθρα/Κείμενα 2011*

- Το ρόπαλο του Κάιν ***Πεζογράφημα 2011***

- **Ευλογημένοι και Καταραμένοι** ***Μυθιστόρημα***

1ος τόμος 2012
2ος τόμος 2013
3ος τόμος 2015

- Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού** ***Πραγματεία 2015***

- **Το Πελατειακό Κράτος** ***Δοκίμιο 2016***

- **Ευρώπη: Οι άρπαγες και οι βιαστές των αξιών της** ***Δοκίμιο 2017***

- α) Ο Ελληνισμός και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης (1^{ος} Τόμος) *Άρθρα 2018*
- β) Η Ευρώπη και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης (2^{ος} Τόμος) *Άρθρα 2018*

- **Η Προφητεία** ***Πραγματεία/Άρθρα 2019***

- **Η Δεύτερη Προφητεία** ***Πραγματεία/Άρθρα 2020***

- Fallmerayer Jakob-Philipp Πραγματεία/Άρθρα
2020

- Η Τρίτη Προφητεία Πραγματεία/Άρθρα
2021

- Η Τριλογία των αυτοεκπληρούμενων προφητειών Οι 3 προφητείες
2021

- Επανεκδόθηκαν
- Η Ταβέρνα του Κρατερού Θεατρικό 2013
(Γ' Βραβείο της Ε.Ε.Θ.Σ. 1993 – Α' Έκδοση 1994)
- ΠΕΡΣΕΑΣ, ο βασιλιάς των Μακεδόνων Μυθιστόρημα 2014
(Βραβείο «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ» 1990). Α' Έκδοση 1991 με τίτλο «το Συνέδριο», Β' Έκδοση 2013 με τον νέο τίτλο, Γ' Έκδοση 2015 από τον εκδοτικό οργανισμό «Μαλλιάρης - Παιδεία», με μικρή τροποποίηση του τίτλου της Β' Έκδοσης. Έγινε επανέκδοση το 2014, σε CD, της Β' Έκδοσης του 2013.
- Στις Μέρες της Χαιρώνειας Θεατρικό 2014
(Α' Έκδοση 1989)
- Η Ματωμένη Ολυμπιάδα Μυθιστόρημα 2014
(Α' Έκδοση 1988)
- Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού Πραγματεία
2015
(Α' Έκδοση Μάης 2015, Β' βελτιωμένη Έκδοση Ιούλιος 2015)
- Οράματα (Μέρος Α') Πεζογράφημα 2016
(Β' Έκδοση σε CD - Α' Έκδοση 1993)
- Ευλογημένοι & Καταραμένοι Μυθιστόρημα
2016
(3 τόμοι - Γ' Έκδοση σε CD)
- Ο γιος του Εμμανουήλ Παπά στο Μανιάκι Μυθιστόρημα
2016
(Γ' Έκδοση σε CD)
- Το στραπατσαρισμένο πορτρέτο Διήγημα 2016
(Β' Έκδοση σε CD)
- Άγης Δ', ο βασιλιάς της Σπάρτης Θεατρικό 2016
(Βραβείο «Παρνασσού» 1984). Α' Έκδοση 1985 με τίτλο «Ο Τελευταίος Βασιλιάς».

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- Τα τυπωμένα βιβλία του συγγραφέα δεν κυκλοφορούν στην αγορά βιβλίου και γι' αυτό δεν υπάρχουν στα βιβλιοπωλεία. Οι αναγνώστες μπορούν να τα βρουν στις κεντρικές δημοτικές βιβλιοθήκες πολλών πόλεων και κάποια, σε ψηφιακή μορφή, σε ψηφιακές βιβλιοθήκες. Προσωρινά οι αναγνώστες έχουν τη δυνατότητα να τα διαβάσουν

και να τα εκτυπώσουν ΔΩΡΕΑΝ από την ιστοσελίδα: siskos-logotexnia.gr

- Κάποια έργα εκδόθηκαν σε ψηφιακή μορφή και δεν κυκλοφόρησαν στην αγορά βιβλίων, για την κάλυψη των δαπανών της έκδοσης. Για το λόγο αυτό, η δακτυλογράφηση, ο έλεγχος και η μορφοποίηση των κειμένων, δεν έγιναν από ειδικευμένο επιμελητή εκδόσεων, αλλά για οικονομικούς, κυρίως, λόγους πραγματοποιήθηκαν από τον ίδιο το συγγραφέα. Όσοι ασχολούνται με συγγραφή βιβλίων ή άρθρων, γνωρίζουν πολύ καλά ότι, ο συντάκτης τους είναι ο χειρότερος επιμελητής. Κάποιες φορές, επικεντρωμένος στο βαθύτερο εννοιολογικό περιεχόμενο των κειμένων, του διαφεύγουν μικρά δακτυλογραφικά λάθη, παρά τους επανειλημμένους ελέγχους. Για το λόγο αυτό, αλλά και, (στα τελευταία κείμενα) προβλήματα όρασης, οι αναγνώστες παρακαλούνται να κρίνουν με επιείκεια κάποιες αβλεψίες που, ενδεχομένως, θα διαπιστώσουν, όχι μόνο στο παρόν, αλλά και σε άλλα κείμενά μου.